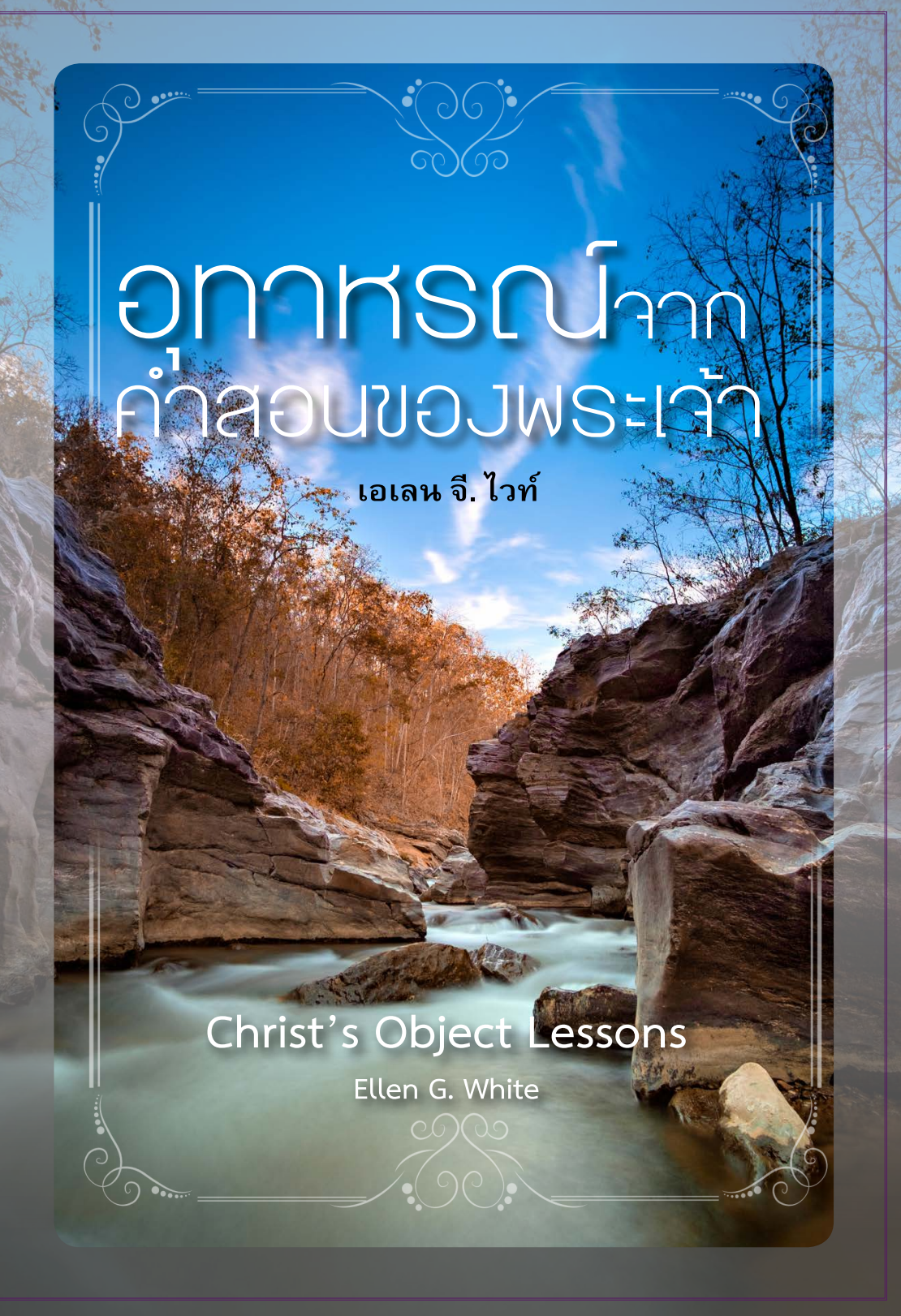

อภิปรัชญาจาก คำสอนของพระเจ้า

เอเลน จี. ไวท์

Christ's Object Lessons

Ellen G. White

อุทาหรณ์ จากคำสอนของพระคริสต์

เอเลน จี. ไวท์

“การใช้อุปมาเพื่อสั่งสอน”

การสอนด้วยอุปมาของพระคริสต์ ใช้หลักการเดียวกับพระราชกิจของพระองค์เองในโลก พระองค์ทรงรับสภาพของเราและอยู่ท่ามกลางเรา เพื่อว่าเราจะคุ้นเคยกับพระลักษณะนิสัยและชีวิตของพระองค์ ความเป็นพระเจ้าสำแดงในความเป็นมนุษย์ เป็นพระสิริที่มองไม่เห็นสำแดงให้รู้ในรูปแบบของมนุษย์ มนุษย์เรียนรู้สิ่งที่ไม่รู้ผ่านสิ่งที่รู้จักได้ สภาพสรรพลึงบนสวรรค์สำแดงผ่านสภาพบนโลก พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ในสภาพมนุษย์ นี่คือนิยามที่ปรากฏในคำสอนของพระคริสต์ สิ่งที่ไม่เคยรู้สำแดงผ่านสิ่งที่เปิดเผยแล้ว ความจริงแท้ของพระเจ้าสำแดงโดยสรรพสิ่งบนโลกซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนคุ้นเคยมากที่สุด {COL 17.1}

พระคัมภีร์กล่าวว่า “ข้อความทั้งหมดนี้ พระองค์ตรัสกับฝูงชนเป็นอุปมาและนอกจากอุปมา พระองค์ไม่ได้ตรัสกับพวกเขาเลย ทั้งนี้เพื่อให้สำเร็จตามพระวจนะที่กล่าวโดยผู้เผยพระวจนะว่า ‘เราจะอำพาท

กล่าวอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก” มัทธิว 13:34, 35 สรรพสิ่งในธรรมชาติเป็นสื่อให้เห็นสิ่งเกี่ยวกับจิตวิญญาณ มีการเชื่อมโยงสิ่งในธรรมชาติและประสบการณ์ชีวิตของผู้ที่ฟังพระองค์ ด้วยความจริงที่เขียนไว้ในพระคำ โดยการนำสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติไปสู่อาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ อุปมาของพระคริสต์เป็นข้อต่อในสายโซ่แห่งความจริงที่เชื่อมโยงมนุษย์กับพระเจ้า และโลกเข้ากับแผ่นดินสวรรค์ {COL 17.2}

ในการสอนจากธรรมชาติของพระคริสต์ พระองค์ตรัสถึงสิ่งอันทรงคุณค่าซึ่งพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ทรงสร้างไว้ จากความสมบูรณ์แบบดั้งเดิมของสรรพสิ่งที่สร้างขึ้นล้วนสำแดงถึงพระทัยของพระองค์ ธรรมชาติในบ้านสวนเอเดนของอาดัมและเอวานั้น เต็มไปด้วยความรอบรู้ของพระเจ้า พรังพร้อมไปด้วยคำสอนจากสวรรค์ พระปัญญาตรัสที่สายตาและรับเข้าสู่จิตใจ เพราะเขาทั้งหลายอยู่ร่วมกับพระเจ้าในผลงานแห่งการทรงสร้างของพระองค์ ทันที้ที่ผู้บริสุทธิ์ทั้งคูล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระผู้สูงสุด แสงสว่างจากพระพักตร์ของพระเจ้าได้ละห่างไปจากธรรมชาติ โลกนี้จึงแปดเปื้อนด้วยบาป แม้จะอยู่ในสภาพที่เสื่อมลง แต่ยังคงมีความสวยงามอีกมากมายหลงเหลืออยู่ บทเรียนสอนใจของพระเจ้าไม่ได้ถูกลบเลือนฉันใด เมื่อเข้าใจได้อย่างถูกต้องแล้ว ธรรมชาติย่อมประกาศถึงการทรงสร้างฉันนั้น {COL 18.1}

ในสมัยของพระคริสต์ บทเรียนเหล่านี้ถูกละเลย มนุษย์ไม่สนใจเรื่องของพระเจ้าโดยผ่านพระหัตถ์กิจของพระองค์ ความผิดบาปของมนุษย์ปกคลุมความงดงามของสิ่งที่ทรงสร้าง และแทนที่จะสำแดงพระเจ้าอย่างชัดแจ้ง พระหัตถ์กิจของพระองค์กลับกลายเป็นเครื่องกีดขวางที่ปกปิดพระองค์ไว้ มนุษย์ “นมัสการและปรนนิบัติสิ่งถูกสร้างขึ้นแทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง” ดังนั้นมนุษย์ไม่รู้จักพระเจ้าจึง “คิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระและจิตใจโง่เขลาของเขาก็มืดมัวไป” โรม 1:25, 21 ดังนั้นอิสราเอลจึงนำคำสอนของมนุษย์แทนที่คำสอนของพระเจ้า ไม่เพียงแต่สิ่งต่างๆ ในธรรมชาติเท่านั้น แม้กระทั่งพิธีกรรมในการถวายบูชาและพระคัมภีร์

ซึ่งประทานไว้เพื่อสำแดงถึงพระเจ้าได้ถูกบิดเบือนจนบิดบังพระองค์ไปเช่นกัน {COL 18.2}

พระคริสต์ทรงเพียรพยายามขจัดสิ่งที่บิดบังความจริง พระองค์เสด็จมาเปิดม่านแห่งบาปที่ปิดกั้นธรรมชาติ เพื่อสะท้อนพระสิริทั้งหมดที่ทรงสร้าง พระดำรัสของพระองค์ทำให้คำสอนจากธรรมชาติและพระคัมภีร์มีข้อคิดในมุมใหม่และเปิดเผยสิ่งใหม่ {COL 18.3}

พระเยซูทรงเด็ดดอกไม้อันสวยงามและใส่ไว้ในมือของเด็กๆ และเยาวยชน และขณะที่พวกเขามองไปยังพระพักตร์อันเยาว์วัยของพระองค์ที่สดใสด้วยแสงอาทิตย์ของพระฉายของพระบิดา พระองค์ประทานบทเรียนดังนี้ว่า “จงพิจารณาดูว่าดอกไม้ในทุ่งนานั้นเติบโตขึ้นอย่างไร [ในความงดงามตามธรรมชาติ] มันไม่ทำงานมันไม่ปั้นด้าย แต่เราบอกพวกท่านว่า แม้แต่กษัตริย์ซาโลมอนเมื่อทรงบริบูรณ์ด้วยศักดิ์ศรีก็ไม่ได้แต่งพระองค์งามเท่าดอกไม้เหล่านี้สักดอกหนึ่ง” หลังจากนั้นก็ทรงให้ความมั่นใจและบทเรียนที่สำคัญอีกบทหนึ่งว่า “ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหย้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ พวกมีความเชื่ออ่อนแอ พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ” {COL 19.1}

พระองค์ตรัสคำเทศนาบนภูเขาแก่กลุ่มชนอื่นๆ นอกเหนือจากเยาวยชนและเด็ก พระองค์ตรัสแก่ฝูงชนชาย หญิงที่กังวลและสับสน และผิดหวังและมีทุกข์ พระเยซูตรัสต่อไปว่า “เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวาย และกลัวว่าจะเอาอะไรกินหรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม เพราะว่าบรรดาคนต่างชาติแสวงหาสิ่งทั้งปวงนี้ แต่พระเจ้าบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงนี้” จากนั้นทรงยกพระหัตถ์กางออกต่อหน้าฝูงชนที่ห้อมล้อมนั้น ตรัสว่า “แต่พวกท่านจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้” มัทธิว 6:28 - 33 {COL 19.2}

ด้วยวิธีนี้พระคริสต์ทรงอธิบายข้อความที่พระองค์ประทานไว้กับดอกไม้และต้นหญ้าในทุ่งนา พระองค์ทรงประสงค์ให้เราอ่านข่าวนี้จาก

ดอกไม้ทุกดอกและใบหญ้าทุกใบ พระวณะของพระองค์เต็มไปด้วย
ถ้อยคำที่ให้ความมั่นใจ และคำรับรองว่าเราวางใจพระเจ้าได้ {COL 19.3}

ภาพความจริงของพระคริสต์กว้างไกลเหลือเกิน คำสั่งสอนของ
พระองค์อยู่ทั่วทุกแห่งหน ซึ่งทุกแง่มุมของธรรมชาติแสดงให้เห็นถึง
ความจริง มีการนำภาพที่สายตามนุษย์มองอยู่ทุกวันเข้ามาเชื่อมโยงกับ
ความจริงฝ่ายจิตวิญญาณจนธรรมชาติปกคลุมด้วยอุปมาของพระอาจารย์
{COL 20.1}

ในช่วงแรกของพระราชกิจ พระคริสต์ตรัสกับฝูงชนด้วยถ้อยคำ
ง่ายๆ จนผู้ฟังทุกเข้าใจความจริงซึ่งเป็นความจริงที่ทำให้เกิดปัญญาจนถึง
ความรอด แต่มีจิตใจอีกหลายดวงที่ไม่ยอมให้ความจริงฝังรากลึกลงไป
และถูกนำออกไปอย่างรวดเร็ว พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่าถึงเขาเห็นก็
เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ เพราะว่าชนชาติ
นี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึงและตาของพวกเขาก็ปิด” มัทธิว
13:13-15 {COL 20.2}

พระเยซูทรงปรารถนาให้เกิดความตื่นตัว พระองค์ทรงแสวงหาวิธี
ปลุกความเฉื่อยชาให้ตื่นและสลักความจริงลงในใจ การสอนด้วยอุปมา
เป็นที่นิยมและเป็นที่ยอมรับและเป็นที่สนใจไม่เพียงเฉพาะชาวยิวเท่านั้น
แต่รวมทั้งชนชาติอื่นๆ ด้วย ไม่มีวิธีการสอนแบบใดที่มีประสิทธิผลมาก
ไปกว่านี้ ถ้าผู้ฟังของพระองค์ปรารถนาปัญญาที่มาจากสวรรค์พวกเขา
คงเข้าใจคำตรัสของพระองค์เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยที่จะอธิบายให้
ผู้ที่ถามด้วยความจริงใจเสมอ {COL 20.3}

อีกประการหนึ่ง พระคริสต์ทรงมีความจริงที่จะเสนอ เป็นความ
จริงที่ฝูงชนยังไม่พร้อมจะรับหรือทำความเข้าใจ ด้วยเหตุผลนี้พระองค์
จึงทรงสั่งสอนเขาด้วยอุปมา โดยการเชื่อมโยงคำสอนของพระองค์เข้า
กับภาพชีวิต ประสบการณ์หรือธรรมชาติ พระองค์ทรงเรียกความสนใจ
ของพวกเขาและสร้างความประทับใจแก่คนเหล่านั้น ภายหลังเมื่อพวกเขา
เห็นตัวอย่างที่เคยหยิบยกมา พวกเขาก็จะจดจำถ้อยคำของพระ
อาจารย์ได้ สำหรับจิตใจที่เปิดต้อนรับองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วนั้น

ความสำคัญของการสอนของพระผู้ช่วยให้รอดจะเปิดกว้างขึ้นเรื่อย ๆ ความลึกซึ้งจะชัดเจนและสิ่งที่ยากจะเข้าใจจะเด่นชัดขึ้น {COL 21.1}

พระเยซูทรงแสวงหาทางที่จะเข้าถึงจิตใจของทุกคน โดยการใช้วิธีการอธิบายอย่างหลากหลาย พระองค์ไม่เพียงแต่เสนอความจริงในด้านต่าง ๆ แต่ทรงเร้าใจผู้ฟังหลายระดับ ความสนใจของพวกเขาถูกปลุกขึ้นโดยภาพซึ่งมาจากสิ่งรอบข้างในชีวิตประจำวัน ไม่มีผู้ใดที่ฟังพระคำของพระผู้ช่วยให้รอดแล้วจะรู้สึกว่ามันถูกทะเลาะหรือถูกทอดทิ้ง ผู้ที่ถ่อมใจลงมากที่สุด ผู้ที่ผิดบาปที่สุดจะได้ยินคำสอนของพระองค์แจ่มชัด เช่นน้ำเสียงซึ่งตรัสกับเขาด้วยความเห็นอกเห็นใจและเต็มไปด้วยความสุภาพอ่อนโยน {COL 21.2}

พระองค์ทรงมีอีกเหตุผลที่ทรงสอนด้วยอุปมา ประชาชนที่ห่อหุ้มล้อมพระองค์นั้นมีครู อาจารย์ ธรรมจารย์และผู้ปกครอง ข้าราชการของเฮโรดและขุนนางผู้มักใหญ่ใฝ่สูงและผู้หลงรักชีวิตทางฝ่ายโลก คนเหล่านี้ต้องการหาเหตุปรี๊ดว่าพระองค์เป็นอันดับแรก คนสอดแนมของพวกเขาเฝ้าติดตามพระองค์ทุกวัน เพื่อคอยจับผิดคำพูดจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อใช้กล่าวหาพระองค์และหยุดยั้งพระองค์ที่ดูเหมือนจะดึงดูดคนทั้งโลกให้ติดตามพระองค์ไปนั้นให้เจียบไปตลอดกาล พระผู้ช่วยให้รอดทรงเข้าพระทัยถึงลักษณะนิสัยของคนเหล่านี้และพระองค์ทรงเสนอความจริงที่พวกเขาจะฟ้องพระองค์ต่อสภาชั้นเฮตรินไม่ได้ ในอุปมานั้นพระองค์ทรงเตือนความหนาซื่อใจคดและความชั่วร้ายของผู้มีตำแหน่งสูง ทรงใช้ภาษาเปรียบเทียบอันแหลมคมที่ห่อหุ้มความจริงหากพระองค์ทรงกล่าวเตือนอย่างตรงไปตรงมาแล้ว พวกเขาจะไม่ฟังคำสอนของพระองค์และจะเป็นการเร่งให้พระราชกิจของพระองค์ถึงจุดจบเร็วเกินไป แต่ขณะที่พระองค์ทรงหลีกเลี่ยงคนสอดแนมเหล่านั้น พระองค์ทรงทำให้พวกเขาเห็นความจริงอย่างแจ่มแจ้งจนทำให้ความผิดปรากฏเด่นชัดขึ้น และคนที่จริงใจได้ประโยชน์จากบทเรียนของพระองค์ สิ่งที่พระเจ้าเนรมิตสร้างเปิดเผยพระปัญญาจากสวรรค์และพระคุณอันล้นเหลืออย่างชัดแจ้ง มนุษย์เรียนรู้ถึงพระเจ้าโดยผ่านธรรมชาติและประสบการณ์ในชีวิต “ตั้งแต่เริ่ม

สร้างโลกมานั้นสภาพของพระเจ้าซึ่งตามมนุษย์มองไม่เห็น คือฤทธานุภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง” โรม 1:20 {COL 22.1}

อุปมาของพระผู้ช่วยให้รอดชี้ให้เห็นว่า “การศึกษาขั้นสูง” ที่แท้จริงประกอบด้วยอะไร พระคริสต์ทรงปรารถนาจะเปิดเผยความจริงทางวิทยาศาสตร์ต่อมนุษย์ พระองค์ทรงปรารถนาที่จะคลี่คลายข้อสับสนที่ต้องลงแรงและศึกษาค้นหาหลายศตวรรษ พระองค์อาจจะประทานคำแนะนำทางวิทยาศาสตร์ที่เป็นอาหารสมองและเป็นตัวกระตุ้นการประดิษฐ์จนถึงยุคสุดท้าย แต่พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำเช่นนั้น พระองค์ไม่ทรงเอื้อนพระโอษฐ์เพียงเพื่อดับความอยากรู้อยากเห็นหรือสนองความปรารถนาของมนุษย์ด้วยการเปิดประตูไปสู่ความยิ่งใหญ่ในโลกนี้ ในคำสอนทั้งหมดของพระคริสต์ พระองค์ทรงนำความนึกคิดของมนุษย์ไปสัมผัสกับสติปัญญาอันไร้ขอบเขตของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงชักนำให้ประชาชนศึกษาทฤษฎีของมนุษย์ที่เกี่ยวกับพระเจ้า พระวาระของพระองค์หรือพระราชกิจของพระองค์ แต่พระองค์ทรงสอนพวกเขาให้มองไปยังพระองค์ตามที่เปิดเผยในพระราชกิจของพระองค์ ในพระธรรมคำสอนและการทรงจัดเตรียมไว้ของพระองค์” {COL 22.2}

พระคริสต์ไม่ได้ทรงข้องเกี่ยวกับทฤษฎีที่จับต้องไม่ได้ แต่ทรงเกี่ยวข้องกับสิ่งที่จำเป็นต่อการพัฒนาอุปนิสัยและเพิ่มความสามารถในมนุษย์เพื่อรู้จักกับพระเจ้าและเพิ่มประสิทธิภาพเพื่อการสร้างชาติ พระองค์ตรัสกับมนุษย์ในเรื่องความจริงที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตนในชีวิตและการไขว่คว้าสิ่งที่เป็นนิรันดร์ {COL 23.1}

พระคริสต์ทรงเป็นผู้นำด้านการศึกษาของชาวอิสราเอล พระองค์ตรัสเรื่องของพระบัญญัติและกฎหมายของพระผู้เป็นเจ้าไว้ว่า “ท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน และพูดถึงถ้อยคำเหล่านั้นเมื่อท่านนั่งอยู่ในบ้าน เดินอยู่ตามทาง นอนลงหรือลุกขึ้น จงเอาถ้อยคำเหล่านั้นผูกไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และคาดไว้ที่หน้าผากของท่านเป็นสัญลักษณ์ และจงเขียนถ้อยคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูบ้านและที่ประตู

ของท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7-9 ในคำสอนของพระเยซูเอง พระองค์ทรงแสดงให้เห็นวิธีทำให้พระบัญชาสำเร็จ วิธีเปิดเผยให้เห็นคุณค่าและความงามของพระบัญญัติและหลักการของอาณาจักรของพระเจ้า ขณะที่พระยาห์เวห์ฝึกสอนคนอิสราเอลให้เป็นผู้แทนพิเศษของพระองค์เอง พระองค์ประทานบ้านเรือนให้เขาท่ามกลางชนเขาลำเนาไพร พวกเขาสัมผัสธรรมชาติและพระคำของพระเจ้าอยู่เสมอด้วยการใช้ชีวิตในบ้านเรือนและในการปฏิบัติตนทางศาสนา ดังนั้น พระคริสต์ทรงสอนสาวกทั้งหลายตามริมทะเลสาบ บนไหล่เขา ในทุ่งนาและหมู่แมกไม้ซึ่งพวกเขามองเห็นสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในธรรมชาติเพื่อเป็นตัวอย่างที่พระองค์ทรงหยิบยกขึ้นมาเพื่อใช้อธิบายสั่งสอน และขณะที่เขาทั้งหลายเรียนรู้ถึงพระคริสต์เขาทั้งหลายนำความรู้นั้นไปใช้ร่วมกับพระองค์ในพระราชกิจของพระองค์ {COL 23.2}

ดังนั้นเราจะค้นเคยกับพระผู้ทรงสร้างผ่านการนมิตสร้าง หนังสือธรรมชาติเล่มนี้เป็นหนังสือเรียนอันยิ่งใหญ่ซึ่งเชื่อมโยงกับพระคัมภีร์ที่เราใช้สอนผู้อื่นถึงพระลักษณะของพระองค์ และนำแกะที่หลงหายกลับคืนสู่ฝูงแกะของพระเจ้า ขณะที่เราศึกษาพระราชกิจของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะส่องประกายความเชื่อเข้ามาในความนึกคิด นี่ไม่ใช่ความเชื่อที่เกิดจากเหตุผลด้านตรรกวิทยา แต่หากความคิดของเราไม่มีมโนจนทำให้ไม่รู้จักพระเจ้า หรือสายตาของเราไม่มีดมัวจนมองไม่เห็นพระองค์ หรือหูของเราไม่ตึงจนไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์แล้ว เราจะจับใจความได้ลึกซึ้งขึ้นและความจริงของพระวจนะที่จารึกไว้ในจิตวิญญาณอย่างสง่างามจะฝังอยู่ในจิตใจของเรา {COL 24.1}

หนังสือเรียนเหล่านี้ที่ส่งตรงจากธรรมชาติมีความเรียบง่ายและบริสุทธิ์จนทำให้บทเรียนเกิดคุณค่าสูงสุด ทุกคนจำเป็นต้องฟังคำสอนจากต้นกำเนิดนี้ เนื้อหาคำสอนจากความงามของธรรมชาติจะนำจิตใจให้ออกห่างจากบาปจากสิ่งล่อใจทางโลกและนำไปสู่ความบริสุทธิ์ สันติสุข และพระเจ้า บ่อยครั้งที่นักเรียนถูกรอบงำด้วยทฤษฎีและการคาดเดาของมนุษย์ที่เร่ร่อนผิดๆ ว่าวิทยาศาสตร์ และปรัชญาครอบงำ เราต้องนำ

คนเหล่านั้นกลับมาใกล้ชีวิตธรรมดา ให้เขาเหล่านั้นเรียนรู้ว่าการทรงสร้างและคริสตศาสนานั้นมีพระเจ้าเพียงองค์เดียว สอนให้เขาเหล่านั้นมองเห็นความกลมกลืนของธรรมชาติและจิตวิญญาณ ให้ทุกสิ่งที่เขาเห็นด้วยตาหรือจับต้องด้วยมือเป็นบทเรียนสร้างอุปนิสัย ด้วยประการฉะนี้ อำนาจฝ่ายจิตใจจะเข้มแข็งขึ้น อุปนิสัยจะพัฒนาขึ้นและชีวิตจะสูงส่งไปตลอด {COL 24.2}

พระประสงค์ของพระคริสต์ในการสั่งสอนด้วยอุปมานั้นมีความสัมพันธ์โดยตรงกับจุดประสงค์ของวันสะบาโต พระเจ้าทรงให้มนุษย์เห็นถึงอนุสรณ์แห่งฤทธิ์อำนาจการเนรมิตสร้างของพระองค์ในพระราชกิจการเนรมิตสร้างของพระองค์ วันสะบาโตเชิญชวนให้เรามองเห็นพระสิริของพระเจ้าผู้ทรงสร้างที่ปรากฏ และเนื่องจากพระเยซูทรงปรารถนาให้เราทำพระองค์จึงทรงเอาบทเรียนล้ำค่าของพระองค์มาเชื่อมต่อกับความงามของสิ่งต่างๆ ในธรรมชาติ เราควรศึกษาพระคำที่พระเจ้าทรงจารึกไว้เพื่อเราในธรรมชาติเมื่อวันพักผ่อนอันบริสุทธิ์ที่เหนือกว่าทุกวันมาถึง เราควรศึกษาอุปมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตามสถานที่ต่างๆ ที่พระองค์ตรัสถึง นั่นคือบริเวณทุ่งหญ้าและตามป่าละเมาะ ท้องฟ้าสดใส ท่ามกลางต้นหญ้าและหมู่มวลดอกไม้ ขณะที่เราเข้าไปใกล้แก่นแท้ของธรรมชาติ พระคริสต์จะทรงสำแดงพระพักตร์ให้เราพบอย่างแท้จริงและจะตรัสกับจิตใจของเราถึงสันติสุขและความรักของพระองค์ {COL 25.1}

พระคริสต์ไม่ได้เพียงเชื่อมโยงคำสอนของพระองค์กับวันแห่งการหยุดพักเท่านั้นแต่ทรงโยงถึงสัปดาห์แห่งการตรากตรำการทำงานเข้ามาด้วย พระองค์ทรงมีพระปัญญาไว้สำหรับผู้ที่จับคันไถและหว่านพืช ในการไถและหว่าน การพรวนดินและเก็บเกี่ยว พระองค์ทรงสอนให้เราเห็นภาพการทำงานแห่งพระคุณในจิตใจ ดังนั้นพระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้เราพบบทเรียนแห่งความจริงในงานทุกด้านและทุกสิ่งที่ชีวิตของเรามีส่วนเกี่ยวข้อง ด้วยเหตุนี้ การตรากตรำทำงานในแต่ละวันของเราจะไม่ดึงดูดความสนใจจนทำให้ลืมพระเจ้า แต่จะช่วยเตือนเราเสมอถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้างและพระผู้ไถ่ การใคร่ครวญถึงพระเจ้าจะเป็นเหมือนสายใยทองคำ

ที่สอดแทรกเข้าสู่ภารกิจงานบ้านและหน้าที่การงานของเรา สำหรับเราแล้ว เราจะเห็นพระสิริของพระพักตร์พระองค์ปรากฏอยู่เหนือธรรมชาติ เราจะเรียนรู้บทเรียนใหม่ๆ ของความจริงแห่งสวรรค์อยู่เสมอและเจริญขึ้นในพระฉายาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เรา “จะได้รับการสั่งสอนจากพระยาห์เวห์” เราทุกคนและในทุกสถานภาพที่เราได้รับการทรงเรียกมานั้น เราจะ “อยู่กับพระเจ้า” อิสยาห์ 54:13 1โครินธ์ 7:24 (TBS1971) {COL 26.1}

บทที่ 1 “มีผู้หว่านคนหนึ่ง ออกไปหว่านพืช”

อ้างอิงจาก มัทธิว 13:1 - 9; 18 - 23

มาระโก 4:1 - 20 ลูกา 8: 4 - 15

ผู้หว่านและเมล็ดพืช

ด้วยการใช้อุปมาเรื่องคนหว่านพืช พระคริสต์ทรงอธิบายด้วยตัวอย่างเรื่องของอาณาจักรแห่งสวรรค์ และพันธกิจของพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของสวนผู้ยิ่งใหญ่เพื่อประชากรของพระองค์ เหมือนผู้หว่านข้าวในทุ่งนา พระองค์เสด็จมาเพื่อหว่านเมล็ดแห่งความจริง และคำสอนด้วยอุปมาของพระองค์นี้เป็นเมล็ดความจริงแห่งพระคุณอันมีค่ายิ่งที่หว่านออกไป เนื่องจากอุปมาเรื่องผู้หว่านนี้เรียบง่าย ทำให้มองไม่เห็นถึงคุณค่าของเรื่องนี้เท่าที่ควร จากเมล็ดพืชที่หว่านลงไป在地 พระคริสต์ทรงปรารถนาที่จะนำความนึกคิดของเรามาสู่เมล็ดแห่งพระกิตติคุณ ซึ่งการ

หว่านนี้จะมีผลในการนำมนุษย์กลับมาสู่ความจงรักภักดีต่อพระเจ้า พระองค์ผู้ประทานอุปมาของเมล็ดเล็ก ๆ นี่ก็คือผู้ทรงฤทธิ์อำนาจแห่งสวรรค์ และกฎอันเดียวกันที่ควบคุมเหนือการหว่านเมล็ดพืชบนโลกนี้ควบคุมการหว่านพืชแห่งความจริงด้วยเช่นกัน {COL 33.1}

ณ ชายฝั่งทะเลกาลิลี มีฝูงชนที่เต็มไปด้วยความตั้งใจและมีความหวังใจขมุกขมูญกันเพื่อจะได้เห็นและฟังพระเยซู คนเจ็บป่วยก็พากันมาอยู่ที่นั่น พวกเขาอนอนอยู่บนเสื่อของตนเผื่อรอที่จะเสนอความต้องการต่อพระพักตร์พระองค์ พระคริสต์ทรงมีสิทธิอำนาจที่พระเจ้าประทานให้เพื่อการรักษาความทุกข์ทรมานของชนชาติที่มีบาปเหล่านี้ และขณะนี้พระองค์ทรงขับไล่โรคภัยและทรงแผ่ชีวิต สุขภาพดี และสันติสุขไปรอบพระองค์ {COL 33.2}

ขณะที่ฝูงชนทวีจำนวนขึ้น พวกเขา ก็พากันเบียดเสียดรอบข้างพระกายพระคริสต์จนไม่มีที่เพื่อรองรับคนเหล่านั้น ดังนั้นเมื่อพระองค์ตรัสกับชายที่อยู่ในเรือหาปลา ก็เสด็จประทับในเรือซึ่งจอดรอพร้อมที่จะนำพาพระองค์ข้ามทะเลสาบ และพระองค์ตรัสสั่งให้สาวกทั้งหลายผลักเรือออกจากฝั่งเล็กน้อย แล้วจึงตรัสกับฝูงชนที่แน่นอยู่บนชายฝั่ง {COL 34.1}

บนชายฝั่งทะเลนั้นมีที่ราบดงามแห่งเกนเนซารัต ห่างออกไปก็เป็นเทือกเขาและบนไหล่เขาตลอดที่ราบนั้นมีทั้งผู้หว่านและผู้เก็บเกี่ยว กำลังยุ่งอยู่กับการงาน ฝ่ายหนึ่งกำลังหว่านเมล็ดพืช อีกฝ่ายหนึ่งกำลังเก็บเกี่ยวผลข้าวที่ปลูกไว้ก่อนหน้านี้ ขณะที่ทอดพระเนตรภาพเหล่านั้น พระคริสต์ตรัสดังนี้ {COL 34.2}

“นี่แน่ะ มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช และเมื่อเขาหว่านเมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินน้อย จึงงอกขึ้นอย่างรวดเร็วเพราะดินไม่ลึก แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น มันก็ถูกแผดเผา จึงเหี่ยวไปเพราะรากไม่มี บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” มัทธิว 13:3-8 {COL 34.3}

ประชาชนในสมัยนั้นไม่เข้าใจภารกิจหน้าที่ของพระคริสต์ สภาพการเสด็จมาของพระองค์นั้นไม่ได้เป็นไปตามที่พวกเขาคาดหวังไว้ พระเยซูทรงเป็นรากฐานขององค์ประกอบทั้งหมดของชาวยิว พิธีการปฏิบัติต่างๆ อันส่งล้นมาจากพระบัญชาของพระเจ้า เป็นพิธีที่ทรงตั้งไว้เพื่อสอนประชาชนให้ทราบว่ามีผู้หนึ่งเสด็จมาตามพิธีการที่เขาทั้งหลายปฏิบัติอยู่นั้นแลถึง แต่ชาวยิวยกพิธีการและรูปแบบของพิธีที่ปฏิบัติขึ้นขึ้น จนกระทั่งหลงลืมจุดมุ่งหมายของสิ่งเหล่านี้ ธรรมเนียมประเพณี หลักคำสอน และกฎที่มนุษย์ตั้งขึ้นขวางกั้นพวกเขาจากบทเรียนที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ถ่ายทอดให้แก่พวกเขา หลักคำสอนและธรรมเนียมประเพณีต่างๆ กลายเป็นสิ่งกีดขวางความเข้าใจ และการปฏิบัติกิจศาสนาที่แท้จริง และเมื่อพระผู้เป็นองค์แท้จริงเสด็จมาในรูปกายของพระคริสต์ พวกเขา กลับมองไม่เห็นพระองค์พระผู้เสด็จมา ทำพิธีกรรมทั้งหลายให้สำเร็จ สิ่งเหล่านี้เป็นเงาของความจริง พวกเขา ปฏิเสธพระผู้เที่ยงแท้ และยึดติดกับสิ่งจำลองและพิธีการที่ไร้ค่า พระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว แต่พวกเขากลับถามหาหมายสำคัญ สำหรับชาวที่ประกาศว่า “จงกลับใจใหม่เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” พวกเขา ร้องขอการอัศจรรย์ มัทธิว 3:2 ชาวประเสริฐของพระคริสต์ กลายเป็นอุปสรรคสำหรับพวกเขา เพราะพวกเขาร้องขอหมายสำคัญแทนที่จะแสวงหาพระผู้ช่วยให้รอด คนเหล่านี้ต่างหวังจะเห็นพระเมสสิยาห์ พิสูจน์พระองค์เองโดยการกระทำอันยิ่งใหญ่ในการครอบครอง เพื่อจัดตั้งอาณาจักรของพระองค์บนสิ่งปรักหักพังของโลก พระคริสต์ทรงตอบความคาดหวังในเรื่องนี้ด้วยอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช อาณาจักรของพระเจ้าจะประสบชัยชนะไม่ใช่ด้วยกำลังทหาร ไม่ใช่การเผชิญหน้าด้วยความรุนแรง แต่ด้วยการปลูกฝังหลักการใหม่ในจิตใจของมนุษย์ {COL 3:4}

“ผู้หว่านเมล็ดพืชได้นั้นได้แก่บุตรมนุษย์” มัทธิว 13:37 พระคริสต์เสด็จมาไม่ใช่ในฐานะกษัตริย์ แต่ในฐานะผู้หว่าน ไม่ใช่มาคว้าอาณาจักรทั้งหลาย แต่มาเพื่อหว่านเมล็ดให้กระจายออกไป ไม่ใช่เพื่อขึ้นนำผู้ติดตามพระองค์ไปสู่ชัยชนะฝ่ายโลก และความยิ่งใหญ่ของประชาชาติ

แต่ซีไปสู่การเก็บเกี่ยวที่จะมีขึ้นภายหลังการตรากตรำทำงานด้วยความอดทนและการสูญเสีย และความผิดหวัง {COL 35.1}

ฟาริสีทั้งหลายเข้าใจความหมายของอุปมาของพระคริสต์ แต่พวกเขาไม่ยอมรับบทเรียนที่ได้ยิน พวกเขาแกล้งทำที่ว่าไม่เข้าใจ แต่สำหรับฝูงชนที่ฟังนั้นยิ่งกลายเป็นสิ่งลึกลับมากยิ่งขึ้น พวกเขาไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของครูผู้สอนคนใหม่นี้ผู้ทรงมีคำสอนที่จับใจ แต่ก็ทำให้ความคาดหวังของพวกเขาผิดหวังอย่างขมขื่น สาวกทั้งหลายเองก็ไม่เข้าใจอุปมา แต่ความสนใจของคนเหล่านี้ได้ถูกปลุกขึ้น พวกเขาจึงเข้าเฝ้าพระเยซูตามลำพังและทูลขอคำอธิบาย {COL 35.2}

นี่คือความปรารถนาที่พระคริสต์ทรงประสงค์ที่จะกระตุ้นให้เกิดขึ้นเพื่อพระองค์จะทรงให้คำสั่งสอนที่ชัดแจ้งมากยิ่งขึ้นได้ พระองค์ทรงอธิบายอุปมาให้เขาเหล่านั้นฟัง ดังเช่นที่พระองค์ทรงยินดีที่จะอธิบายพระคำของพระองค์ให้ทุกคนที่แสวงหาพระองค์ด้วยความจริงใจ บรรดาผู้ที่ศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยจิตใจที่เปิดออกต่อการดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว จะไม่ตกอยู่ในความมืดในเรื่องความหมายของพระธรรม พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าใครตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ คนนั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนี้มาจากพระเจ้าหรือว่าเราพูดตามใจชอบเอง” ยอห์น 7:17 ทุกคนที่มาหาพระคริสต์เพื่อความเข้าใจในความจริงมากขึ้นจะได้รับความเข้าใจ พระองค์จะทรงเปิดสิ่งลึกลับแห่งแผ่นดินสวรรค์แก่เขา และจิตใจที่ต้องการความจริงจะเข้าใจความลึกลับนี้ด้วยใจ แสงสว่างแห่งสวรรค์จะฉายเข้าไปในวิหารแห่งจิตวิญญาณ แล้วเขาก็จะเปิดเผยออกต่อหน้าผู้อื่นดังเช่นแสงกล้าจากตะเกียงบนหนทางที่มีดมัว {COL 35.3}

“มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช” ในประเทศแถบตะวันออกบ้านเมืองไม่ค่อยสงบสุข มีภัยอันตรายจากเหตุการณ์รุนแรง จึงทำให้ประชาชนส่วนใหญ่ต้องอาศัยอยู่ภายในกำแพงประตูเมือง คนทำนาต้องออกไปนอกกำแพงเมืองเพื่อทำงานของตนทุกวัน ด้วยเหตุนี้พระคริสต์ผู้หว่านแห่งสวรรค์เสด็จออกไปเพื่อหว่าน พระองค์ทรงจากบ้านอันปลอดภัย

และสงบ ทรงละพระสิริที่มีอยู่ขณะดำรงอยู่ร่วมกับพระบิดาก่อนสร้างโลก ทรงละยศถาบรรดาศักดิ์แห่งบัลลังก์ของจักรวาล พระองค์ทรงออกไปใน ฐานะมนุษย์ที่ทนทุกข์และถูกทดลอง ทรงออกไปอย่างโดดเดี่ยวลำพัง ทรง หว่านด้วยน้ำตา และรดด้วยพระโลหิตของพระองค์ เพื่อหว่านเมล็ดพืช แห่งชีวิตสำหรับโลกที่หลงหาย {COL 36.1}

เช่นเดียวกัน ผู้รับใช้ของพระองค์จะต้องออกไปเพื่อหว่าน เมื่อ อับราฮัมได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้หว่านเมล็ดแห่งความจริงว่า “เจ้าจง ออกจากดินแดนของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า จากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงแก่เจ้า” ปฐมกาล 12:1 “และเดินทางออกไป โดยไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน” ฮีบรู 11:8 เช่นเดียวกับอัครสาวกเปาโลขณะที่ กำลังอธิษฐานอยู่ในวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ชาวของพระเจ้ามาบอกว่า “จงไปเถิด เราจะใช้เจ้าไปไกล ไปหาบรรดาคนต่างชาติ” กิจการ 22:21 ดังนั้นเพื่อติดตามพระคริสต์ ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้เข้าสนิทกับพระองค์ จะต้องละทิ้งทุกสิ่ง จะต้องตัดความสัมพันธ์เก่าให้ขาด ปลดปล่อยแผนการใน ชีวิต ยกเลิกความหวังในโลกไป จะต้องหว่านเมล็ดด้วยการตรากตรำ และน้ำตา ทำอย่างโดดเดี่ยวและด้วยความเสียสละ {COL 36.2}

“ผู้หว่านนั่นก็หว่านพระวจนะ” พระคริสต์เสด็จมาเพื่อหว่านพระ วจนะแห่งความจริงในโลกนี้ ตั้งแต่มนุษย์พ่ายแพ้ในบาป ซาตานเทียวย หว่านเมล็ดแห่งความผิด มันเข้าควบคุมมนุษย์เป็นครั้งแรกได้ก็โดยการ พุดโกหก และมันยังคงทำงานของมันเพื่อโค่นล้มแผ่นดินของพระเจ้าบน โลกนี้และนำมนุษย์ให้ไปอยู่ภายใต้อำนาจของมัน พระคริสต์ผู้หว่านจาก โลกที่เหนือกว่าเสด็จมาเพื่อหว่านเมล็ดแห่งความจริง พระองค์ผู้ทรงเคย อยู่ท่ามกลางคณะที่ปรึกษาของพระเจ้า ผู้ทรงเคยสถิตอยู่อภิสุทธิสถานใน พลับพลาของพระผู้ทรงชนม์เป็นนิรันดร์ ทรงนำกฎเกณฑ์อันบริสุทธิ์แห่ง ความจริงมาสู่มนุษย์ นับตั้งแต่มนุษย์ล้มลง พระคริสต์ทรงเป็นผู้เผยความ จริงต่อโลกนี้ด้วยพระองค์เอง โดยพระองค์เมล็ดที่ไม่เปื่อยเน่าคือ “พระ วจนะของพระเจ้าที่มีชีวิตและดำรงอยู่” ได้ถ่ายทอดให้กับมนุษย์ 1 เปโตร 1:23 พระคริสต์ทรงหว่านเมล็ดแห่งข่าวประเสริฐเป็นครั้งแรกเมื่อทรง

สัญญากับมนุษย์ที่ล้มลงในสวนเอเดน แต่อุปมาของผู้หว่านเป็นการกล่าวอย่างเจาะจงถึงการเสด็จมารับใช้ท่ามกลางมนุษย์และพระราชกิจที่พระองค์เสด็จมาจัดตั้ง {COL 37.1}

พระวณะของพระเจ้าคือเมล็ด เมล็ดทุกเมล็ดมีหลักการของการงอกภายในตัวของมันเอง ชีวิตของตนไม่ก่อเกิดมาจากเมล็ด เช่นเดียวกัน พระวณะของพระเจ้ามีชีวิตอยู่ภายใน พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้อยคำที่เรา กล่าวกับพวกท่านมาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” ยอห์น 6:63 “ถ้า ใครฟังคำของเราและวางใจผู้ทรงใช้เรามา คนนั้นก็จะมีชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 5:24 คำสั่งทุกคำสั่ง คำสัญญาทุกคำสัญญาของพระวณะของพระเจ้ามีอำนาจเพราะนี่คือชีวิตของพระองค์เอง ที่ทำให้คำสอนนั้นเป็นจริงและ พระสัญญานั้นสำเร็จ ผู้ที่รับถ้อยคำโดยความเชื่อก็ได้รับทั้งชีวิตและพระ ลักษณะนิสัยของพระเจ้า {COL 38.1}

เมล็ดทุกเมล็ดให้ผลตามชนิดของมัน เมื่อหว่านเมล็ดภายใต้ สภาวะการณ์ที่เหมาะสมก็จะก่อให้เกิดชีวิตภายในต้นพืชนั้น เมื่อรับเมล็ด แห่งพระวณะที่ไม่รู้จักเปื่อยเน่าเข้าไปในจิตใจโดยความเชื่อ ก็จะนำมา ซึ่งอุปนิสัยและชีวิตที่ละม้ายคล้ายคลึงกับพระลักษณะนิสัยและชีวิตของ พระเจ้า {COL 38.2}

บรรดาอาจารย์ของชาวอิสราเอลไม่ได้หว่านเมล็ดแห่งพระวณะ ของพระเจ้า พระราชกิจของพระคริสต์ในฐานะอาจารย์ผู้สอนความจริงนั้น แตกต่างอย่างชัดเจนเมื่อเทียบกับการสอนของอาจารย์ในสมัยของพระ คริสต์ พวกเขาสอนเรื่องของขนบธรรมเนียม ทฤษฎี และการคาดคะเน ของมนุษย์ บ่อยครั้งพวกเขาเอาสิ่งที่มนุษย์สอนและบันทึกเกี่ยวกับพระ วณะมาใช้แทนพระวณะของพระเจ้า คำสอนของพวกเขาไม่มีอำนาจที่ จะกระตุ้นจิตวิญญาณ ในขณะที่เนื้อเรื่องคำสอนและคำเทศนาของพระ คริสต์คือพระวณะของพระเจ้า พระองค์ทรงได้ผู้ชักถามด้วยถ้อยคำ “มี พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า” มัทธิว 4:4 “พระคัมภีร์ว่าอย่างไร” โรม 4:3 “ท่าน อ่านแล้วเข้าใจอย่างไร” ลูกา 10:26 ในทุกโอกาส เมื่อความสนใจ เกิดขึ้นไม่ว่ามาจากมิตรสหายหรือศัตรู พระองค์ทรงหว่านเมล็ดแห่ง

พระวณะทุกครั้ง พระองค์ผู้ทรงเป็นทางนั้นเป็นความจริงและเป็นชีวิต ทรงเป็นพระธรรมแห่งชีวิต ทรงชี้ไปยังพระคัมภีร์และตรัสว่า “พระคัมภีร์นั้นเองเป็นพยานให้แก่เรา” และ “เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาผู้เผยพระวณะ” พระองค์ทรงเปิดเผยต่อหน้าสาวก “อธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง” ยอห์น 5:39 ลูกา 24:27 {COL 38.3}

ผู้รับใช้ของพระคริสต์ควรกระทำอย่างเดียวกัน ในทุกวันนี้เหมือนเช่นกาลก่อน ความจริงอันสำคัญแห่งพระวณะของพระเจ้าถูกละเลยเพื่อให้ทฤษฎีที่มนุษย์สร้างขึ้นและการสันนิษฐานต่างๆ เข้าแทนที่ ศาสนาจารย์ผู้ประกาศข่าวประเสริฐหลายคนไม่ได้ยอมรับพระคัมภีร์ทุกตอนว่าเป็นพระธรรมที่ได้รับการดลใจ บุคคลที่เฉลียวฉลาดคนหนึ่งอาจปฏิเสธข้อความตอนหนึ่ง อีกคนอาจสงสัยในอีกตอนหนึ่ง เขาต่างยกความคิดเห็นของตนไว้เหนือพระวณะและพระคัมภีร์ซึ่งเขาสอนนั้นตั้งอยู่บนอำนาจของตนเอง ความจริงแห่งพระเจ้าถูกทำลายไป ดังนั้นเมล็ดแห่งความไม่เชื่อสัตย์จึงถูกหว่านให้แพร่กระจายไปทำให้ผู้คนสับสนและไม่ทราบว่าจะเชื่อเรื่องใด มีความเชื่อหลายอย่างที่สมองของเราไม่มีสิทธิ์รับมาพิจารณา ในสมัยของพระคริสต์พวกครูอาจารย์ใช้อำนาจ ใช้ข้อความหลายส่วนของพระคัมภีร์มาเป็นโครงสร้างคำสอนที่ล้าลึก เนื่องจากคำสอนอันเรียบง่ายของพระเจ้ากล่าวโทษการกระทำของพวกตน พวกเขาจึงพยายามทำลายอำนาจนี้เสีย สิ่งเดียวกันนี้กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน พระธรรมของพระเจ้าถูกกระทำให้ดูลึกลับและไม่กระจ่าง เพื่อที่จะเป็นข้อแก้ตัวในการละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ พระคริสต์ทรงตำหนิการประพฤติเช่นนี้ในสมัยของพระองค์ พระองค์ทรงสอนว่าทุกคนเข้าใจพระวณะของพระเจ้าได้ พระองค์ทรงเห็นว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงที่ปราศจากข้อกังขา และเราก็ควรทำเช่นเดียวกัน พระคัมภีร์ควรจะได้รับคำแนะนำในฐานะเป็นพระวณะของพระเจ้าผู้ไม่มีขอบเขตจำกัด เป็นจุดสิ้นสุดของบรรดาข้อโต้แย้งทั้งหลาย และเป็นรากฐานของความเชื่อทั้งปวง {COL 39.1}

พระคัมภีร์ถูกปล้นอำนาจไปเสียและเห็นผลลัพธ์แห่งความตกต่ำในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ในคำเทศนาจากธรรมาสันหลายแห่งในปัจจุบัน

ไม่มีการแสดงถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสวรรค์อันจะปลุกจิตสำนึกและนำชีวิตมาสู่จิตวิญญาณ ผู้ฟังไม่สามารถกล่าวว่า “ใจเราเร้าร้อนภายในเมื่อพระองค์ตรัสตามทาง และเมื่อทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังไม่ใช่หรือ” ลูกา 24:32 มีหลายคนร้องหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เผ่าหวังรอดคอยการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ แม้ว่าทฤษฎีทางปรัชญาหรือวรรณกรรมจะล้าเลิศเพียงใดก็ดับความกระหายของจิตใจไม่ได้ การอ้างอิงและการค้นคว้าของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่ไร้ค่า จงให้พระวาทะของพระเจ้าตรัสกับมนุษย์ จงให้ผู้ที่เคยได้ยืนแต่เพียงธรรมเนียมประเพณีและทฤษฎีและคำสอนของมนุษย์ฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อันเป็นถ้อยคำของพระองค์ซึ่งสร้างชีวิตใหม่ที่จะนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ได้ {COL 40.1}

หลักสำคัญอันเป็นที่โปรดปรานของพระคริสต์คือ ความอ่อนโยนของพ่อและพระคุณอันเอนกอนันต์ของพระบิดาเจ้า พระองค์ทรงใช้เวลาอย่างมากยิ่งในเรื่องความบริสุทธิ์ของพระอุปนิสัยและพระบัญญัติของพระองค์ ทรงสำแดงพระองค์เองแก่ประชาชนว่าทรงเป็นทางนั้นเป็นความจริงและเป็นชีวิต จงให้สิ่งเหล่านี้เป็นหลักสำคัญของผู้รับใช้พระคริสต์ จงเสนอความจริงตามที่ควรจะเป็นในพระเยซูคริสต์ จงอธิบายข้อบังคับของพระบัญญัติและพระกิตติคุณอย่างชัดเจน จงประกาศให้ผู้คนทราบถึงชีวิตการควบคุมตนเองและการเสียสละ การถ่อมตน และการวายพระชนม์ของพระคริสต์ การเป็นขึ้นจากความตายและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ การเสนอความแทนมนุษย์ต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้า และพระสัญญาของพระองค์ที่ว่า “เราจะกลับมาอีกและรับท่านไปอยู่กับเรา” ยอห์น 14:3 {COL 40.2}

เราควรประพฤติตามแบบอย่างของพระคริสต์แทนการอภิปรายในทฤษฎีที่ผิดๆ หรือพยายามต่อสู้กับนักปรัชญาของชาวประเสริฐ จงให้ความจริงอันสดใหม่จากชุมทรัพย์ของพระเจ้าฉายเข้าไปในชีวิต “จงประกาศพระวาทะ” “หว่านอยู่ข้างห้วยน้ำทั้งปวง” “จงทำอย่างขะมักเขม้นทั้งในขณะที่คนสนใจและไม่สนใจ” “ให้คนที่มียถ้อยคำของเรากล่าวถ้อยคำของเราอย่างสุจริต เพราะฟางข้าวจะเปรียบอะไรกับข้าวได้ พระยาห์เวห์ตรัส

ดังนี้แหละ” “พระดำรัสทุกคำของพระเจ้าพิสูจน์แล้วว่าจริง...อย่าเพิ่มอะไร เข้ากับพระวจนะของพระองค์ เกรงว่าจะทรงตำหนิเจ้าและทรงตัดสินว่า เจ้าพุดมูสา” 2 ทิโมธี 4:2 อีสายห์ 32:20 เยเรมีย์ 23:28 สุภาษิต 30: 5-6 {COL 40.3}

“ผู้ที่หว่านนั้นก็หว่านพระวจนะ” มาระโก 4:14 หลักการอัน ยิ่งใหญ่ซึ่งควรเป็นพื้นฐานของงานการศึกษาทั้งปวงได้นำมาแสดงให้เห็น ไว้ในที่นี้ “เมล็ดพืชหมายถึงพระวจนะของพระเจ้า” ลูกา 8:11 แต่โรงเรียน หลายแห่งในปัจจุบันละเลยพระวจนะของพระเจ้า วิชาอื่นๆ ครอบงำ ความคิด ระบบการศึกษาส่วนใหญ่บรรจุการศึกษาของผู้เขียนที่ไม่ใช่ผู้เชื่อ ความสงสัยถูกสอดแทรกเข้าไปในหนังสือเรียน การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ทำให้ความคิดไขว้เขวไป เพราะการค้นพบต่างๆ ถูกแปลความอย่างไม่ ถูกต้องและบิดเบือน มีการเปรียบเทียบพระวจนะของพระเจ้ากับคำสอน ทางวิทยาศาสตร์ที่สมมติขึ้น ทำให้พระวจนะดูเหมือนว่าขาดความถูกต้อง และน่าเชื่อถือ ด้วยเหตุนี้เองมีการปลูกเมล็ดแห่งความสงสัยในความนึกคิด ของเยาวชน และเมื่อเวลาแห่งการทดลองมาถึงเมล็ดนี้จึงงอกขึ้น เมื่อ ความเชื่อในพระวจนะของพระเจ้าสูญหายไป จิตวิญญาณก็ปราศจาก ผู้นำและเครื่องค้ำกัน เยาวชนถูกนำไปสู่หนทางที่เหินห่างพระเจ้าและ ชีวิตนิรันดร์ {COL 41.1}

เรื่องส่วนใหญ่เหล่านี้มีผลมาจากความชั่วร้ายที่แพร่หลายในโลก ทุกวันนี้ เมื่อมนุษย์ละเลยพระโอวาทของพระเจ้า จะทำให้เกิดการปฏิเสธ อำนาจการยับยั้งตัณหาชั่วของจิตใจ มนุษย์หว่านสิ่งที่เกี่ยวกับเนื้อหนัง และเขาก็จะเก็บเกี่ยวความชั่วร้ายจากเนื้อหนังนั้น {COL 41.2}

สภาพอย่างนี้ทำให้สมองอ่อนแอและด้อยประสิทธิภาพ เมื่อสมอง หนีออกจากพระวจนะของพระเจ้าไปรับสิ่งที่แต่งโดยมนุษย์ที่ไม่ได้รับการ ดลใจ จะทำให้ความคิดล้าหลังและด้อยคุณค่า ความคิดไม่ได้สัมผัสกับ หลักการแห่งความจริงอันเจริญเป็นนิรันดร์ที่มีความลึกซึ้งและกว้างไกล ความเข้าใจจะปรับตัวเองเข้ากับสิ่งที่คุ้นเคย และเมื่อใช้เวลาให้กับสิ่งที่ไร้ค่า เหล่านั้น ก็จะทำให้ความคิดที่ตึ๊งามอ่อนแอและอ่อนกำลังลง และต่อมา

อีกไม่นานก็จะเจริญขึ้นไม่ได้ {COL 41.3}

สิ่งทั้งปวงเหล่านี้คือการศึกษาที่ผิด หน้าที่ของครูคือสอนให้เยาวชนมีความคิดยึดมั่นอยู่กับความจริงแห่งพระวจนะที่ได้รับการดลใจ นี่คือการการศึกษาที่จำเป็นต่อชีวิตนี้และชีวิตหน้า {COL 41.4}

อย่าเข้าใจว่าสิ่งนี้จะขัดขวางการศึกษาศาสนาในด้านต่าง ๆ หรือทำให้มาตรฐานการศึกษาต่ำลง ความรู้ในเรื่องของพระเจ้าเป็นความรู้ที่สูงเทียบเท่าสวรรค์ และกว้างไกลดุจห้วงจักรวาล ไม่มีสิ่งใดที่มีคุณค่าและทรงพลังเทียบเท่าการศึกษาในหลักการอันยิ่งใหญ่ซึ่งมีผลต่อชีวิตชั่ววันรันดร์ของเรา จงให้เยาวชนเพียรพยายามรับความจริงซึ่งประทานมาจากพระเจ้าที่จะส่งผลให้ความคิดของเขาเติบโตและขยายออกอย่างเต็มกำลัง สิ่งนี้จะนำพาให้ผู้ศึกษาทุกคนซึ่งปฏิบัติตามเข้าสู่ความรู้ ความคิดที่กว้างไกล และทำให้เขาได้คลั่งสมบัติแห่งปัญญาที่ไม่เสื่อมสลาย {COL 42.1}

การศึกษาที่ได้มาจากการค้นคว้าพระคัมภีร์นั้นคือความรู้ในแนวปฏิบัติของแผนการแห่งความรอด การศึกษาดังกล่าวจะนำพระฉายาของพระเจ้าคืนสู่วิญญาณจิต จะเสริมสร้างความเข้มแข็งและเป็นเกราะความคิดเสริมป้องกันการทดลอง และทำให้ผู้ที่เรียนรู้มีความเหมาะสมที่จะเป็นผู้ทำงานร่วมกับพระคริสต์ในภารกิจที่เต็มไปด้วยพระเมตตาของพระองค์ต่อชาวโลก ทำให้เขาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวในสวรรค์และเตรียมเขาเพื่อเข้ารับส่วนแบ่งมรดกของผู้ชอบธรรมในความสว่าง {COL 42.2}

แต่ผู้สอนความจริงอันศักดิ์สิทธิ์แบ่งบันได้เฉพาะสิ่งที่เขาเรียนรู้มาโดยประสบการณ์ของเขาเองเท่านั้น “ผู้หว่านพืช หว่านเมล็ดของเขา” พระคริสต์ทรงสั่งสอนความจริงเพราะพระองค์ทรงเป็นความจริง ความคิดของพระองค์เอง พระลักษณะอุปนิสัยของพระองค์ และประสบการณ์ชีวิตของพระองค์ล้วนแต่แฝงอยู่ในคำสอนของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ผู้ใช้ของพระองค์ที่สั่งสอนพระวจนะจะต้องให้คำสั่งสอนนั้นเป็นของตนเองด้วยประสบการณ์ของตัวเอง พวกเขาจะต้องเรียนรู้ว่าการให้พระคริสต์เป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทสติปัญญาและความชอบ การชำระให้บริสุทธิ์และการ

ไถ่ให้รอดนั้นคืออะไร ในการประกาศพระธรรมของพระเจ้าแก่ผู้อื่นนั้น เขาไม่ควรทำให้ดูเหมือนว่าเป็นเพียงสิ่งสมมติขึ้นหรือความน่าจะเป็น พวกเขาควรประกาศเหมือนกับอัครสาวกเปโตรว่า “เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่แต่งขึ้นอย่างชาญฉลาด เมื่อเราได้ประกาศให้พวกท่านทราบถึงฤทธิ์านุภาพและการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทั้งหลาย แต่เราเป็นสักขีพยานถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์” 2 เปโตร 1:16 ผู้รับใช้ของพระคริสต์และครูผู้สอนทุกคนควรจะกล่าวได้เช่นเดียวกับอัครทูตยอห์นผู้เป็นतीรกว่า “ชีวิตที่ว่ำนนี้ปรากฏขึ้น เราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นี้กับพวกท่าน เป็นชีวิตที่ดำรงอยู่กับพระบิดาและมาปรากฏแก่เรา” 1 ยอห์น 1:2 {COL 43.1}

ดินที่อยู่ตามหนทาง

หลักสำคัญของอุปมาเรื่องผู้หว่านน้อยอยู่ที่ดินซึ่งส่งผลต่อการเติบโตของเมล็ดที่หว่านไป โดยอุปมานี้ แท้ที่จริงแล้วพระคริสต์ทรงประสงค์ให้ผู้ฟังเข้าใจว่า ท่านไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์พระราชกิจของพระองค์หรือหมกมุ่นอยู่กับความผิดหวัง เพราะงานนั้นไม่เป็นไปอย่างที่ท่านคิดไว้ เป็นการกระทำที่ไม่ปลอดภัย ปัญหาที่สำคัญที่สุดสำหรับท่านคือ ท่านปฏิบัติต่อถ้อยคำของเราอย่างไร ชีวิตนิรันดร์ในบั้นปลายของท่านขึ้นอยู่กับ การตอบรับหรือปฏิเสธถ้อยคำเหล่านี้ของเรา {COL 43.2}

พระองค์ทรงอธิบายถึงเมล็ดที่ตกลงข้างทางว่า “เมื่อใครได้ยินคำบอกเล่าเรื่องแผ่นดินพระเจ้าแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาสิ่งที่หว่านในใจเขานั้นไปเสีย นั่นแหละได้แก่พืชซึ่งหว่านตกริมหนทาง” มัทธิว 13:19 {COL 44.1}

เมล็ดพืชที่ตกตามหนทางหมายถึงพระวจนะของพระเจ้าที่ตกลงบนจิตใจของผู้ที่ไม่ตั้งใจฟัง ดังทางเดินที่ถูกใช้งานอย่างหนัก ถูกเท้าของคนและสัตว์เหยียบย่ำ จิตใจที่กลายเป็นทางหลวงของโลก ทั้งความสนุกสนานและความผิดบาป ชีวิตที่ซึมซับแต่เป้าหมายที่เห็นแก่ตัวและ

ค้นหาชั่ว จึงทำให้ “ใจดีอันไปเพราะการล่อลวงของบาป” ฮีบรู 3:13 ความสามารถฝ่ายจิตวิญญาณเป็นอัมพาตไป มนุษย์ได้ยินพระวจนะแต่หาเข้าใจไม่ พวกเขาไม่เห็นว่าพระวจนะกล่าวถึงตนเอง เขาไม่ได้ตระหนักถึงความต้องการหรืออันตรายของตนเอง ไม่เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ และคนเหล่านี้มองข้ามข่าวประเสริฐแห่งพระคุณว่าเป็นสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง {COL 4.2}

ซาตานเป็นเหมือนฝูงนกที่เตรียมพร้อมเพื่อจิกกินเมล็ดพืชจากข้างทาง เตรียมพร้อมที่จะฉกพืชแห่งความจริงจากจิตใจ มันกลัวว่าพระวจนะของพระเจ้าอาจจะปลุกคนที่สะเพร่าให้ตื่นขึ้น และก่อให้เกิดผลในจิตใจที่แข็งแกร่ง ซาตานและพรรคพวกของมันร่วมอยู่ในที่ที่มีการชุมนุมประกาศข่าวประเสริฐ ขณะที่ทูตสวรรค์พยายามประทับพระวจนะของพระเจ้าลงบนจิตใจคนเหล่านั้น ศัตรูก็คอยเฝ้าระวังที่จะทำให้พระธรรมนั้นไม่บังเกิดผล ด้วยความเพียรพยายามที่เท่าเทียมกับความชั่วร้ายของมัน มันพยายามหันเหการทำงานของพระวิญญาณของพระเจ้า ขณะที่พระคริสต์ทรงเรียกร้องจิตวิญญาณด้วยความรักของพระองค์ ซาตานพยายามหันเหความสนใจของผู้ที่ได้รับการดลใจให้แสวงหาพระเจ้า ช่วยให้อด มันใช้แผนการทางโลกชักชวนความนึกคิด มันกระตุ้นให้เกิดการติเตียน หรือปลุกฝังความระแวงสงสัยและความไม่เชื่อ การใช้ภาษาหรือกิริยาท่าทางของผู้พูดไม่เป็นที่น่าพอใจของผู้ฟัง และพวกเขาก็ไปเฝ้าถึงจุดบกพร่องเหล่านั้นอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ความจริงที่พวกเขาต้องการและที่พระเจ้าทรงกรุณาประทานให้จึงฟังอยู่ได้ไม่นาน {COL 4.3}

ซาตานมีผู้ช่วยจำนวนมาก หลายคนที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียน กำลังช่วยผู้ทดลองฉกเมล็ดแห่งความจริงไปจากจิตใจของคนทั้งหลาย มีหลายคนที่ยังพระวจนะของพระเจ้าแล้วนำกลับบ้านไปติเตียน พวกเขาตัดสินความคำเทศนาเหมือนกับตัดสินถ้อยคำของนักปาฐกถาหรือนักพูดทางการเมือง ข่าวสารซึ่งควรจะเป็นพระวจนะของพระเจ้ากลับได้รับการวิจารณ์ถากถางอย่างไม่เคารพหรืออย่างเหินห่าง มีการ

กล่าวถึงอุปนิสัย ความนึกคิดและการกระทำของศิษยาภิบาลผู้รับใช้และความประพฤติของเพื่อนสมาชิกโบสถ์อย่างเสรี มีการตัดสินใจอย่างรุนแรง การซบเซาหนีบทาแล้วซ้ำอีก โดยเฉพาะต่อหน้าผู้ที่ยังไม่ได้กลับใจ บ่อยครั้งสิ่งเหล่านี้ออกจากปากของผู้ปกครองต่อหน้าลูกๆ ของตนเอง ความเคารพที่มีให้กับผู้สืบทอดของพระเจ้า และความยำเกรงต่อข่าวสารถูกทำลายไป และหลายคนได้รับการสั่งสอนให้เคารพนับถือพระวาระของพระเจ้าอย่างไม่จริงใจ {COL 45.1}

ด้วยเหตุนี้ หมู่สาวหลายคนในบ้านของผู้อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนจึงได้รับการสั่งสอนให้เป็นผู้ที่ไม่มีความเชื่อ ผู้ปกครองกลับสงสัยว่าทำไมบุตรของตนจึงมีความสนใจในพระกิตติคุณน้อยนัก และทำไมพวกเขาพร้อมที่จะสงสัยความจริงของพระคัมภีร์เสมอ พวกเขาต่างพากันฉงนใจว่าทำไมการชักจูงให้ประพฤติตามศีลธรรม และศาสนาถึงยากนักหนาพวกเขามองไม่เห็นวาทะที่จริงแล้วตัวอย่างของเขาเองที่ทำให้จิตใจของบุตรหลานของตนแข็งกระด้าง เมล็ดพืชที่ตึ้นนั้นไม่มีที่จะหยั่งรากลง และชาตาก็มาฉวยไปเสีย {COL 46.1}

ตามทางที่เป็นพินทุ

“เมล็ดพืชซึ่งหว่านตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวาระแล้วก็รับทันทีด้วยความยินดี แต่ไม่มีรากลึกในตัวจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบาก หรือการข่มเหงต่างๆ เพราะพระวาระนั้น เขาก็เลิกเสียในทันทีทันใด” มัทธิว 13:20-21 {COL 46.2}

เมล็ดพืชที่หว่านตกลงบนที่มีหินเนื้อดินตื้น พืชนั้นงอกขึ้นเร็วแต่รากชอนไชผ่านก้อนหินเพื่อดูดซึมอาหารมาเลี้ยงตัวเองไม่ได้ ต่อมาไม่นานก็เหี่ยวเฉาไป คนจำนวนมากแสดงตนเป็นผู้รับเชื่อศาสนาจัดเป็นผู้ฟังประเภทพื้นดินที่มีหิน เหมือนเช่นก้อนหินที่ซ่อนอยู่ใต้พื้นดิน ความเห็นแก่ตัวของจิตใจตามธรรมชาติก็ซ่อนอยู่ใต้ความต้องการและความ

ทะเยอทะยานอันดี ความรักตนเองถูกควบคุม พวกเขามองไม่เห็นความผิดอย่างมหันต์ของบาปและจิตใจไม่ได้ถ่อมลงภายใต้ความรู้สึกล้ม คนกลุ่มนี้รับเชื่อง่ายและดูเหมือนว่ากลับใจจริง ๆ แต่พวกเขาหนีถือศาสนาเพียงผิวเผินเท่านั้น {COL 46.3}

มนุษย์พลาดล้มไม่ใช่เพราะพวกเขายอมรับพระวณะโดยเร็วหรือเพราะมีความชื่นชมยินดีในพระวณะ ในทันทีที่มัทธิวได้ยินเสียงเรียกของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เขาลุกขึ้นและทิ้งทุกสิ่งติดตามพระองค์ไป พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราได้รับพระวณะทันทีที่เข้ามาสู่จิตใจของเรา และการรับพระวณะด้วยความยินดีเป็นสิ่งที่ถูกต้อง “*จะมีความชื่นชมยินดีในสวรรค์เรื่องคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่*” ลูกา 15:7 และมีความยินดีในจิตใจของผู้ที่เชื่อพระคริสต์ แต่ผู้ซึ่งอุปมากล่าวถึงว่าได้รับพระวณะในทันที ไม่ได้คำนึงถึงราคา เขาไม่ได้คำนึงถึงสิ่งที่พระวณะของพระเจ้ากำหนดให้เขาทำ เขาไม่ได้นำพระวณะมาส่งเทียบกับอุปนิสัยทั้งหมดในชีวิตของเขา และยอมเต็มใจให้พระวณะเป็นผู้ควบคุม {COL 46.4}

รากของพืชเจาะไขาลึกลงสู่พื้นดินจนถูกปิดบังจากสายตาดูภายนอก เป็นส่วนหล่อเลี้ยงชีวิตของพืช เช่นเดียวกับชีวิตคริสเตียน เมื่อจิตวิญญาณเข้าสนิทกับพระคริสต์โดยความเชื่อที่มองด้วยตาไม่เห็น ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณก็ได้รับการหล่อเลี้ยง แต่ผู้ฟังแบบดินที่มีหินฝังในตนเองแทนที่จะฝังในพระคริสต์ พวกเขาวางใจในการประพาดและความรู้สึกที่ดีของตนเอง และเข้มแข็งในความชอบธรรมของตนเอง พวกเขาไม่เข้มแข็งในพระเจ้า เป็นเจ้าและพระกำลังอำนาจของพระองค์ คนเช่นนี้ “*ไม่มีรากลึกในตัว*” มัทธิว 13:21 เพราะเขาไม่ได้ติดสนิทกับพระคริสต์ {COL 47.1}

ดวงอาทิตย์ร้อนแรงในฤดูร้อนที่ช่วยเพิ่มความแข็งแรงและทำให้เมล็ดพืชเติบโตเต็มทีนั้นทำลายต้นพืชที่ไม่มีรากหยั่งลึก ด้วยเหตุนี้ผู้ที่ “*ไม่มีรากลึกในตัว จึงทนอยู่ชั่วคราว*” แต่ “*เมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงต่างๆ เพราะพระวณะนั้น เขาก็เลิกละในทันทีทันใด*” มัทธิว 13:21 มีคนจำนวนมากรับข่าวประเสริฐเพียงเพื่อเป็นวิถีที่จะหลบหนีพ้นจากความทุกข์แทนที่จะเพื่อให้หลุดพ้นจากบาป พวกเขามีความชื่นชม

ยินดีเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเพราะคิดว่าศาสนาจะปลดเขาจากความยากลำบากและปัญหา เมื่อชีวิตยังคงราบรื่น พวกเขาก็ดูเหมือนเป็นคริสเตียนที่เสมอต้นเสมอปลาย แต่เมื่อมีการทดลองอย่างจริงจังเขาก็ล้มลง พวกเขาเริ่มคำติเตียนเพราะพระนามของพระคริสต์ไม่ได้ เมื่อพระวณะของพระเจ้าเปิดเผยให้เห็นถึงบาปที่เขายังรักอยู่หรือต้องการให้เขารู้จักบังคับตัวเองหรือเสียสละ เขาก็รู้สึกขุ่นเคือง สำหรับเขาแล้วการจะเกิดความเปลี่ยนแปลงยิ่งใหญ่ในชีวิตของตนเองกลายเป็นภาระมากเกินไป เขามองไปยังความทุกข์ยากลำบากและการทดสอบในปัจจุบันและลึ้มคิดถึงชีวิตนิรันดร์ในภายภาคหน้าดังเช่นสาวกที่จากพระเยซูไป พวกเขาพร้อมที่จะกล่าวว่า “คำสอนเรื่องนี้ยากนักใครจะรับได้” ยอห์น 6:60 {COL 47.2}

คนจำนวนมากอ้างว่าตนเป็นผู้รับใช้พระเจ้า แต่กลับไม่มีประสบการณ์ความรู้กับพระองค์ ความต้องการที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ของพวกเขาตั้งอยู่บนความประสงค์ของตนเอง ไม่ได้ตั้งอยู่บนรากฐานการกลับใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความประพฤติของเขาไม่สอดคล้องกับบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาอ้างว่าได้รับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด แต่กลับขาดความเชื่อว่าพระองค์จะประทานกำลังให้พวกเขาเอาชนะบาป คนเหล่านี้ไม่มีความสัมพันธ์เป็นการส่วนตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงพระชนม์อยู่ และอุปนิสัยของพวกเขาที่มีความบกพร่องออกมาให้เห็น ซึ่งเป็นความบกพร่องทั้งที่เกิดจากทางพันธุกรรมและที่เกิดจากการสั่งสมมา {COL 48.1}

เป็นเรื่องหนึ่งที่จะยอมรับว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสื่อตัวแทนทั่วไป และเป็นคนละเรื่องที่จะยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำหน้าที่ของการตักเตือนเชิญชวนให้กลับใจ หลายคนรู้สึกห่างเหินจากพระเจ้าตระหนักถึงการตกเป็นทาสของตนเองและบาป พวกเขาลงแรงเพื่อปฏิรูปแต่ไม่นำตัวเองไปตึงกางเขน พวกเขาไม่ยอมมอบถวายตนเองไว้ให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระคริสต์ แสวงหากำลังจากเบื้องบนเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกเขาไม่ยอมรับการปั้นแต่งให้เป็นไปตามพระ

ลักษณะของพระเจ้า พวกเขาเพียงยอมรับโดยทั่วไปถึงความบกพร่องของตนแต่พวกเขาไม่ยอมที่จะละทิ้งบาปที่เฉพาะเจาะจง ทุกครั้งเมื่อกระทำผิด ธรรมชาติแห่งความเห็นแก่ตัวเดิมๆ ก็แข็งแกร่งขึ้น {COL 48.2}

ความหวังเดียวสำหรับจิตวิญญาณเหล่านี้คือ การตระหนักด้วยตัวเองถึงความจริงของพระดำรัสของพระคริสต์ต่อโนโคเดมัสที่กล่าวว่า “พวกท่านต้องเกิดใหม่” “ถ้าคนใดไม่ได้เกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถเห็นแผ่นดินของพระเจ้า” ยอห์น 3:7, 3 {COL 48.3}

ความบริสุทธิ์ที่แท้จริงคือการถวายทั้งตัวรับใช้พระราชกิจของพระเจ้า นี่คือการไขการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่แท้จริง พระคริสต์ทรงเรียกหาการถวายทั้งตัว การรับใช้อย่างหมดใจ พระองค์ทรงประสงค์ให้เรามอบถวายใจ ความคิด จิตวิญญาณและผละกำลังทั้งหมดแก่พระองค์ จะต้องไม่ยึดมั่นในอัตตา ผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่เพื่อตัวเองไม่ได้เป็นคริสเตียน {COL 48.4}

ความรักจะต้องเป็นหลักการของการประพฤติ รักเป็นหลักการพื้นฐานการปกครองของพระเจ้าในสวรรค์และบนโลก และสิ่งนี้จะต้องเป็นรากฐานแห่งอุปนิสัยของคริสเตียน เป็นสิ่งเดียวที่รักษาเขาให้มั่นคงอยู่ เป็นสิ่งเดียวที่ทำให้เขาเผชิญกับความทุกข์ยากและการทดลอง {COL 49.1}

ความรักนั้นยอมแสดงออกในการเสียสละ แผนการแห่งการไถ่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเสียสละ เป็นการเสียสละที่ลึกและกว้างและสูงจนไม่สามารถวัดได้ พระคริสต์ประทานทุกสิ่งสำหรับเราและทุกคนที่ยอมรับพระองค์ก็พร้อมที่จะเสียสละทุกสิ่งเพื่อพระผู้ไถ่ให้รอดของพวกเรา การระลึกถึงการถวายเกียรติและพระสิริของพระองค์จะต้องมาก่อนสิ่งอื่นใด {COL 49.2}

ถ้าเรารักพระเยซูเรายอมรักที่จะดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์ ทูลถวายขอบคุณพระองค์และทำงานรับใช้พระองค์ ภาระจะเบา เพื่อเห็นแก่พระองค์ เรายอมปรารถนาความเจ็บปวดและความยากลำบากและความ

เสียสละ เราย่อมมีความเห็นใจในพระประสงค์ของการนำความรอดมาสู่มวลมนุษย์ เราควรรู้สึกเช่นเดียวกับพระองค์ที่อยากเห็นจิตวิญญาณเหล่านั้นได้รับการช่วยเหลือ {COL 49.3}

นี่คือศาสนาของพระคริสต์ สิ่งอื่นที่น้อยไปกว่านี้ย่อมเป็นการหลอกลวง ไม่มีทฤษฎีแห่งความจริงใดๆ หรือการแก่งัดทำตัวให้ดูเหมือนว่าเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์ที่จะช่วยจิตวิญญาณให้รอดได้ เราจะเป็นคนของพระคริสต์ไม่ได้จนกว่าเราจะมอบชีวิตทั้งหมดถวายพระองค์ การถวายจิตใจเพียงครึ่งเดียวของชีวิตคริสเตียน ทำให้มนุษย์มีความไม่มั่นคงในเป้าหมายและเปลี่ยนแปลงไปตามความปรารถนา ความพยายามที่จะทำทุกอย่างเพื่อตัวเอง และรับใช้พระคริสต์ในขณะเดียวกันทำให้บุคคลผู้นั้นกลายเป็นผู้ฟังที่มีหินมากบนดิน และเขาจะทนไม่ได้เมื่อเกิดการทดสอบ {COL 50.1}

กลางหนาม

“และเมล็ดซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะแต่ความกังวลของโลกและการล่อลวงของทรัพย์สมบัติรัดพระวจนะนั้นเสียจึงไม่เกิดผล” มัทธิว 13:22 {COL 50.2}

บ่อยครั้งเมล็ดข้าวประเสริฐตกลงสู่พื้นที่มีหนามและหญ้าที่มีพิษ และหากหัวใจมนุษย์ไม่เปลี่ยนแปลงในด้านศีลธรรม หากไม่ปล่อยนิสัยเดิมและพฤติกรรมเก่าและชีวิตในอดีตทิ้งไป หากไม่ขับคุณลักษณะของซาตานออกไปจากจิตวิญญาณ ต้นข้าวก็จะถูกรัด พงหนามจะกลายเป็นต้นพืชและทำลายต้นข้าว {COL 50.3}

พระคุณจำเริญอยู่ได้เฉพาะในจิตใจที่เตรียมพร้อมเพื่อรองรับเมล็ดแห่งความจริงอันล้ำค่า หนามแห่งบาปจะเติบโตในเนื้อดินทุกสภาพ มันไม่ต้องการการดูแล แต่พระคุณนั้นจะต้องได้รับการดูแลอย่างระมัดระวังไม่หนามและต้นหนามพร้อมเสมอที่จะผุดขึ้น และภาระงานของการชำระให้บริสุทธิ์จำต้องก้าวหน้าไปอย่างต่อเนื่อง หากจิตใจไม่ได้อยู่ภายใต้การ

ควบคุมของพระเจ้า หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ประกอบกิจอย่างต่อเนื่องเพื่อชำระและขัดเกลาอุปนิสัยแล้ว อุปนิสัยเก่าๆ จะปรากฏตัวเองขึ้นในชีวิตอีก มนุษย์อาจแสดงตัวว่าเชื่อข่าวประเสริฐ แต่หากเขาไม่ได้รับการชำระโดยข่าวประเสริฐแล้ว การเป็นผู้เชื่อก็ไม่เกิดประโยชน์ ถ้าเขาไม่มีชัยชนะเหนือบาปแล้วบาปก็จะมีชัยเหนือเขา ต้นหนามที่ถูกตัดแต่ไม่ได้ถูกถอนรากถอนโคนก็จะเจริญขึ้นโดยเร็ว ในที่สุดมันจะปกคลุมจิตวิญญาณจนหมดสิ้น {COL 50.4}

พระคริสต์ทรงเน้นให้เห็นสิ่งที่เป็นอันตรายต่อจิตวิญญาณ ตามที่มาระโกบันทึกไว้ พระองค์ทรงกล่าวถึงความกังวลของโลกนี้ ความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติและความโลภในสิ่งต่างๆ ลูการะบุถึงความกังวลทรัพย์สมบัติและความสนุกสนานของชีวิตนี้ สิ่งเหล่านี้รัดพระวจนะซึ่งเป็นเมล็ดฝ่ายจิตวิญญาณที่กำลังเจริญเติบโตขึ้นมา จิตใจไม่ได้รับการหล่อเลี้ยงจากพระคริสต์และในที่สุดชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณตายไปจากหัวใจ {COL 51.1}

“ความกังวลของโลก” มาระโก 4: 19 ไม่มีชนกลุ่มใดที่หลุดพ้นจากการทดลองในเรื่องของความกังวลของโลก สำหรับคนยากจน ความทุกข์ยากและความขัดสนและความกลัวต่อการขาดแคลน ทำให้เกิดความกังวลและเป็นภาระ สำหรับคนมั่งมีจะมีความกลัวเรื่องการสูญเสีย และความห่วงใยวิตกกังวลมากมาย ผู้ติดตามพระคริสต์หลายคนล้มบพเรียนที่พระองค์ทรงสอนให้เราเรียนรู้จากดอกไม้นี้ในทุ่งนา พวกเขาไม่ได้วางใจในการดูแลอย่างสม่ำเสมอของพระองค์ พระคริสต์ช่วยรับภาระของพวกเขาไม่ได้ เพราะพวกเขาไม่ได้มอบภาระไว้กับพระองค์ ดังนั้นภาระแห่งชีวิตซึ่งควรผลักดันพวกเขาให้ไปทูลขอความช่วยเหลือ และคำปณิธานประโลมใจจากพระองค์จึงกลายเป็นสิ่งที่แยกตัวพวกเขาออกจากพระองค์ไป {COL 51.2}

มีหลายคนน่าจะทำงานรับใช้พระเจ้าได้อย่างบังเกิดผล แต่กลับหมกมุ่นอยู่กับการหาทรัพย์สมบัติ พวกเขาทุ่มเทพลังทั้งหมดไปกับธุรกิจ และพวกเขารู้สึกว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องละสิ่งที่เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงแยกตัวเองออกจากพระเจ้า เราได้รับคำบัญชาใน

พระคัมภีร์ว่า “อย่าอ่อนระอา จงมีจิตใจกระตือรือร้น” โรม 12:11 เราควรทำงานเพื่อสามารถแบ่งปันให้กับผู้ที่ขัดสน คริสเตียนต้องทำงาน พวกเขาควรดำเนินธุรกิจและทำสิ่งเหล่านี้ได้โดยไม่กระทำความบาป แต่มีหลายคนที่ทุ่มเทให้กับธุรกิจมากจนกระทั่งไม่มีเวลาสำหรับการอธิษฐาน ไม่มีเวลาสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์ ไม่มีเวลาที่จะแสวงหาและรับใช้พระเจ้า มีบางครั้งจิตใจหวนคิดถึงความบริสุทธิ์และแผ่นดินสวรรค์ แต่ไม่มีเวลาที่จะหยุดพักจากเสียงอึกทึกของโลกนี้มาสู่พระสุรเสียงที่มีสิทธิอำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้า สิ่งอันเป็นนิรันดร์กลายเป็นเรื่องรอง ส่วนสิ่งในโลกนี้กลับเป็นเอก เมล็ดแห่งพระวณะเกิดผลไม่ได้ เพราะเขาใช้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณเลี้ยงดูต้นหนามของทางโลก {COL 51.3}

มีหลายคนทำงานด้วยวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน พวกเขาก็ตกอยู่ในสภาพความผิดพลาดอย่างเดียวกัน พวกเขาทำงานเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น หน้าที่บีบบังคับพวกเขาไว้ พวกเขาต้องรับผิดชอบงานหลายอย่างและปล่อยให้การทำงานทำให้ไม่มีเวลาเข้าเฝ้าใกล้ชิดพระเจ้า พวกเขาละเลยการติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้า โดยการอธิษฐานและการศึกษาพระธรรม เขาลืมไปว่าพระคริสต์เคยตรัส “ถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านจะทำได้ไมไ่ได้เลย” ยอห์น 15:5 พวกเขาดำเนินชีวิตเหินห่างจากพระคริสต์ ชีวิตของพวกเขาขาดจากพระคุณ และนิสัยที่เห็นแก่ตัวจึงปรากฏออกมาให้เห็น ความอยากมีอำนาจและคุณสมบัติหยาบกร้านของหัวใจไม่ยอมอยู่ใต้บังคับ ทำให้การปรนนิบัติรับใช้ของเขาเสื่อม นี่คือเคล็ดลับสำคัญของความล้มเหลวในการงานของคริสเตียน นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมผลงานที่ได้รับจึงน้อยนัก {COL 52.1}

“ความล่อลวงของทรัพย์สมบัติ” มัทธิว 13:12 การรักทรัพย์สมบัติมีอำนาจลุ่มหลงหลอกลวง บ่อยครั้ง คนที่มีทรัพย์สมบัติทางโลกลืมว่า พระเจ้าเป็นผู้ประทานกำลังให้เขาได้รับความมั่งคั่ง เขากล่าวว่า “กำลังและเรี่ยวแรงของข้าพเจ้ามีค่านี้มาให้ข้า” เฉลยธรรมบัญญัติ 8:17 แทนที่ความมั่งคั่งของเขาจะกระตุ้นให้เกิดความสำนึกในพระคุณของพระเจ้า มันกลับนำเขาไปสู่การยกยอตัวเอง เขาลืมพึ่งพาในพระเจ้า

และหน้าที่ที่ควรมีต่อเพื่อนมนุษย์ แทนที่จะคิดว่าความร่ำรวยเป็นตะลันต์ ที่ควรนำมาถวายเกียรติพระเจ้าและช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ พวกเขากลับมองว่าเป็นสิ่งที่มีไว้สำหรับตัวเอง แทนที่จะช่วยพัฒนาให้มนุษย์มีคุณลักษณะของพระเจ้า ความมั่งคั่งนั้นกลับก่อให้เกิดคุณลักษณะของซาตาน เมล็ดพืชแห่งพระวจนะจึงถูกรัดด้วยพวงหนาม {COL 52.2}

“ความสนุกสนานของชีวิตนี้” ลูคา 8:14 ความบันเทิงที่ได้มาเพียงเพื่อบำบัดความปรารถนาของตนเองเป็นภัยอันตราย นิสัยทุกอย่างที่ทำให้กำลังฝ่ายร่างกายอ่อนแอลง ทำให้ความคิดไม่ปลอดโปร่งหรือสิ่งที่ทำให้การรับรู้ฝ่ายจิตวิญญาณมีนงง คือ “ตัวแทนของเนื้อหนังซึ่งต่อสู้กับวิญญาณจิต” 1 เปโตร 2:11 {COL 53.1}

“และความโลภในสิ่งต่าง ๆ” มาระโก 4:19 สิ่งเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่เป็นบาปโดยตัวของมันเอง แต่เป็นสิ่งที่เรายกไว้ให้เป็นอันดับแรกไปแทนที่อาณาจักรของพระเจ้า อะไรก็ตามที่ดึงดูดความคิดให้ออกจากพระเจ้า สิ่งใดก็ตามที่ดึงมนุษย์ออกจากความสนิทสนมกับพระคริสต์ ก็เป็นข้าศึกของจิตวิญญาณ {COL 53.2}

เมื่อความคิดยังเยวร้ายและตื่นตัวอยู่ และมีศักยภาพในการพัฒนาได้รวดเร็ว การทดลองยิ่งใหญ่ที่มักจะพบ คือความทะเยอทะยานเพื่อตัวเองและทำทุกอย่างเพื่อตัวเอง หากอุปบายทางโลกสัมฤทธิ์ผลแล้ว จะมีแนวโน้มดำเนินไปในทางที่จะทำให้จิตใต้สำนึกตายด้าน และขัดขวางการประเมินว่าสิ่งใดเป็นส่วนประกอบของอุปนิสัยที่ดีเลิศอันแท้จริงได้อย่างถูกต้อง เมื่อภาวะการณ์เป็นไปในทางที่สนับสนุนการพัฒนาเช่นนี้ การเติบโตขึ้นก็จะเป็นไปในทางที่พระวจนะของพระเจ้าห้ามไว้ {COL 53.3}

ในช่วงเวลาการเจริญวัยของชีวิตในวัยเด็ก พ่อแม่มีหน้าที่รับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ บิดามารดาควรศึกษาหาสภาพแวดล้อมของอิทธิพลที่ดี อิทธิพลช่วยให้เยาวชนรู้จักมุมมองของชีวิตที่ถูกต้อง และความหมายของความสำเร็จอันแท้จริง แทนที่จะกระทำเช่นนี้ บิดามารดาจำนวนสักกี่คนกลับสร้างเป้าหมายอันดับแรกด้วยการแสวงหาความมั่งคั่งร่ำรวยฝ่ายโลกให้กับบุตรของตน บุคคลที่เขาให้เข้าสังคมด้วยล้วนเป็นคนผ่านการคัดเลือกด้วย

จุดประสงค์นี้ พ่อแม่จำนวนมากเลือกสร้างบ้านของตนในเมืองใหญ่ และแนะนำบุตรของตนให้เข้าสังคมที่ทันสมัย เขาปล่อยให้บุตรของตนถูกห้อมล้อมด้วยอิทธิพลที่สนับสนุนทางฝ่ายโลก และความหึงหวงในสภาพของบรรยากาศเช่นนี้ ความคิดและจิตวิญญาณถดถอย เป้าหมายอันสูงและมีคุณค่าในชีวิตจึงหลุดไปจากสายตา สิทธิพิเศษในการเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นทายาทแห่งชีวิตนิรันดร์จึงถูกแลกกับสิ่งของทางโลก {COL 53.4}

บิดามารดาจำนวนมากไขว่คว้าที่จะส่งเสริมความสุขของบุตรของตนโดยการตามใจบุตรให้ชอบความสนุกบันเทิง พวกเขาอนุญาตให้บุตรเข้าเล่นในกีฬาและร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์และให้ใช้เงินอย่างเต็มที่เพื่ออวดเพื่อนและทำตามอำเภอใจ การปล่อยตามใจปรารถนาให้มีความสุขสนุกสนานมากเท่าใดก็ยิ่งทำให้พวกเขาอยากใช้ชีวิตอย่างนี้มากยิ่งขึ้น ความสนใจของวัยรุ่นเหล่านี้จึงหลงอยู่กับความสนุกสนานจนกระทั่งยกสิ่งนี้ให้เป็นเป้าหมายสำคัญของชีวิต พวกเขาเพาะนิสัยความเกียจคร้านและทำตามใจตนเองจนกระทั่งไม่ทางที่จะเป็นคริสเตียนที่มีความเชื่อมั่นคงได้ {COL 54.1}

แม้ในคริสตจักรซึ่งควรเป็นเสาหลักและแหล่งของความจริงยังพบว่าให้การสนับสนุนการรักความสนุกสนานที่เห็นแก่ตัว ยามที่ต้องการจัดหาเงินทุนเพื่อกิจการด้านศาสนา คริสตจักรหันไปพึ่งพาวิธีใดบ้าง พวกเขาจัดตลาดนัดขายของ จัดเลี้ยงอาหาร งานรื่นเริง แม้กระทั่งสลากกินแบ่งและวิธีอื่นๆ ในลักษณะเดียวกัน บ่อยครั้งสถานที่ซึ่งได้รับการจัดไว้สำหรับการนมัสการพระเจ้า โดยเฉพาะต้องหมดความศักดิ์สิทธิ์ไปด้วยงานเลี้ยงและการกินดื่ม การซื้อการขายและงานบันเทิง ในความคิดของเยาวชน ความเคารพต่อวิหารของพระเจ้าและการถวายเกียรติต่อที่ประชุมนมัสการพระองค์ก็ลดความสำคัญลง ป้อมปราการแห่งการยับยั้งตนเองกำลังลง ความเห็นแก่ตัว ความกระหาย การอวดตัวกลายเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจ และเมื่อยิ่งทำสิ่งนี้มากเท่าใดก็ยิ่งปล่อยตัวปล่อยใจมากขึ้นเท่านั้น {COL 54.2}

แหล่งของความสนุกสนานและความบันเทิงมีศูนย์กลางในเมืองใหญ่ บิดามารดาหลายท่านเลือกอาศัยอยู่ในเมือง โดยคิดว่าจะเป็นข้อได้เปรียบสำหรับบุตรของตน พวกเขากลับต้องพบกับความผิดหวัง และสาบเกินไปที่จะกลับใจจากความผิดพลาดอันเลวร้ายนี้ เมืองต่างๆ ในปัจจุบันกำลังกลายเป็นเสมือนเมืองโสโดมและโกโมราห์อย่างรวดเร็ว วันหยุดราชการที่มีอยู่มากมายช่วยส่งเสริมความเกียจคร้าน กีฬาที่น่าตื่นเต้น เช่น การชมภาพยนตร์ การแข่งม้า การพนัน การดื่มสุรา และความบันเทิงล้วนกระตุ้นต้นเหตุให้ทำในกิจกรรมที่รุนแรงขึ้น เยาวชนจึงถูกพัดไปตามกระแสแห่งสมัยนิยม ผู้ที่เรียนรู้การรักความสนุกสนานเปิดประตูให้คลื่นแห่งการทดลองไหลบ่าเข้ามา พวกเขาปล่อยตัวเองไปกับงานสังคมและงานสังสรรค์ และการคบค้าสมาคมกับผู้ที่รักความสนุกสนาน มีผลทำให้หม่อมมาความคิด พวกเขาถูกชักจูงให้เป็นคนล้มเหลวและเลวร้าย แล้วครั้งเล่าจนกระทั่งสูญเสียความปรารถนา และกำลังความสามารถที่จะใช้ชีวิตให้เกิดประโยชน์ ความหวังใจฝ่ายศาสนาเย็นชาไป ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณมืดไป สิ่งที่มีค่าในจิตวิญญาณ สิ่งที่เชื่อมโยงมนุษย์กับโลกฝ่ายจิตวิญญาณเสื่อมไป {COL 54.3}

จริงอยู่ที่มีบางคนมองเห็นความผิดพลาดของตนและกลับใจ พระเจ้าทรงอภัยเขาได้ แต่เขาทำร้ายจิตวิญญาณของตนไปแล้ว และนำหายนะที่มีผลต่อตนเองไปตลอดชีวิต อำนาจในการแยกแยะซึ่งควรถนอมไว้อย่างระมัดระวังและไวต่อความผิด ความถูก ถูกทำลายไปเสียส่วนใหญ่ พวกเขาขาดความไวในการรับฟังเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือมองไม่เห็นกลลวงของซาตาน บ่อยครั้งในภาวะอันตราย พวกเขาก็ตกอยู่ในการทดลองและถูกชักนำไปจากพระเจ้า ผลลัพธ์สุดท้ายของชีวิตที่รักความเพลิดเพลินสนุกสนานก็คือความหายนะทั้งในโลกนี้และโลกหน้า {COL 55.1}

ความวิตกกังวล ความร่ำรวย ความสนุกสนาน ล้วนเป็นสิ่งที่ซาตานนำมาใช้ในเกมส์ชีวิตของจิตวิญญาณมนุษย์ มีคำตักเตือนกล่าวไว้ว่า “อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าใครรักโลก ความรักของพระบิดาไม่

ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าทุกสิ่งที่อยู่ในโลก คือดินหาของเนื้อหนังและ
ดินหาของตา และความทะนงในลาภยศไม่ได้มาจากพระบิดา แต่มาจาก
โลก” 1 ยอห์น 2:15-16 พระองค์ผู้ทรงอ่านจิตใจของมนุษย์เหมือนอ่าน
หนังสือที่เปิดออกตรัสว่า “จงระวังตัวให้ดีเกรงว่าใจของท่านจะเต็มล้นไป
ด้วยการเสเพล การเมาเหล้า และการห้วงก้วงลงถึงชีวิตนี้” ลูกา 21:34
และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงลงใจให้อัครทูตเปาโลเขียนว่า “ส่วนพวกที่
อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการล่อลวงและกับดักของความอยากมากมายที่
โง่งมและอันตราย ซึ่งฉุดคนเราให้ลงไปพินาศและความย่อยยับ เพราะ
ว่าการรักเงินทองเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด ความโลภเงินทองนี้
ที่ทำให้บางคนหลงไปจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์
มากมาย” 1 ทิโมธี 6:9, 10 {COL 55.2}

การเตรียมดิน

ในอุปมาผู้หว่านพืชทั้งเรื่อง พระคริสต์ทรงอธิบายให้เห็นว่าผล
ของการหว่านนั้นขึ้นอยู่กับดิน ในทุกกรณี ผู้หว่านพืชและเมล็ดที่หว่าน
ไปในนั้นเหมือนกัน ด้วยประการฉะนี้ พระองค์ทรงสอนว่าหากพระวจนะ
ไม่เกิดผลในจิตใจและชีวิตของเรา เหตุผลอยู่ที่ตัวของเราเอง แต่ผลนั้น
ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการควบคุมของเรา จริงอยู่เราเปลี่ยนตัวเราเองไม่ได้ แต่
อำนาจของการเลือกเป็นของเรา และเราเองเป็นผู้ตัดสินว่าตัวเองจะเป็น
เช่นไร ผู้ฟังแบบดินริมทางเดินที่มีหินหรือมีหนามปกคลุมไม่จำเป็นต้อง
อยู่เช่นนั้นตลอดไป พระวิญญาณของพระเจ้าทรงแสวงหาทางที่จะทำลาย
เส้นรั้วที่ยาวนที่ ทำให้มนุษย์หมกมุ่นแต่สิ่งของโลก และกระตุ้นเขาให้มี
ใจปรารถนาทรัพย์สมบัติอันไม่รู้จักเสื่อมสูญ การที่มนุษย์ขัดขืนพระวิญญาณ
ทำให้เขาขาดความสนใจ หรือละเลยพระวจนะของพระเจ้า ตัวเขาเองเป็น
ผู้รับผิดชอบต่อความแข็งแกร่งของจิตใจที่ขัดขวางไม่ให้เมล็ดที่ดี
หยั่งรากลง และการเจริญขึ้นของเมล็ดของความชั่วที่หยุดยั้งการพัฒนา
ของเมล็ดที่ดี {COL 56.1}

สวนของจิตใจจะต้องเตรียม ดินเพื่อการเพาะปลูก จะต้องทุบดิน ให้แตกโดยการกลับใจจากบาปอย่างแท้จริง วัชพืชที่มีพิษของซาตาน จะต้องถูกถอนรากถอนโคน พื้นดินที่เคยมีต้นหนามปกคลุมจะนำกลับมา ใช้ได้อีกด้วยการทำงานอย่างขยันหมั่นเพียร ด้วยเหตุนี้เราจะชนะความ โน้มเอียงของจิตใจที่จะทำบาปได้ด้วยความเพียรในพระนามและพระกำลัง ของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเราโดยผ่านทางผู้เผยพระวจนะ ของพระองค์ว่า “จงทุบดินที่ไถไว้แล้วนั้น และอย่าหว่านลงกลางพงหนาม” “จงหว่านความชอบธรรมไว้สำหรับตัว จงเกี่ยวผลของความรักมั่นคง” เยเรมีย์ 4:3 โสเสยา 10:12 พระองค์ทรงปรารถนาที่จะประกอบกิจนี้ ให้สำเร็จเพื่อเรา และพระองค์ทรงเรียกร้องให้เราร่วมมือกับพระองค์{COL 56.2}

ผู้หว่านเมล็ดพืชมีงานของการเตรียมจิตใจไว้เพื่อรับข่าวประเสริฐ ในพันธกิจนั้นมีการเทศนามากเกินไป และการทำงานด้วยความเห็นใจ ผู้สอนอย่างแท้จริงมีน้อยเหลือเกิน จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ความสนใจ เป็นการส่วนตัวต่อจิตวิญญาณที่หลงหาย ด้วยความเห็นอกเห็นใจเหมือน พระคริสต์ เราจะต้องเข้าไปใกล้เพื่อนมนุษย์เป็นการส่วนตัว และหาวิธีการดับ ความสนใจของเขาในสิ่งยิ่งใหญ่แห่งชีวิตนิรันดร์ จิตใจของเขาอาจแข็ง กระด้างเหมือนกับถนนหลวงที่ถูกเหยียบย่ำจนกระด้าง และดูอย่างผิวเผิน แล้วการเสนอพระผู้ช่วยให้เขาคงไม่เกิดประโยชน์ แต่ในขณะที่ตรรกทาง ความคิดอาจลบล้างและการถกเถียงเรื่องนี้ไร้พลังที่จะทำให้เขาเชื่อได้ ความรักของพระคริสต์ซึ่งปรากฏอยู่ในการประกาศแบบส่วนตัว อาจทำ ให้จิตใจที่แข็งกระด้างอ่อนลง เพื่อให้เมล็ดแห่งความจริงหยั่งรากลงได้ {COL 57.1}

ดังนั้นผู้หว่านมีหน้าที่บางสิ่งที่ต้องทำเพื่อไม่ให้พวงหนามรัดต้นพืช หรือพินาศไปเพราะชั้นดินตื้น ณ จุดเริ่มต้นของชีวิตคริสเตียน จะต้องสอน ผู้เชื่อทุกคนในเรื่องของหลักการขั้นพื้นฐาน จะต้องสอนให้เขาทราบว่าเขา ไม่เพียงแต่ได้รับความรอดด้วยการยอมสละพระชนม์ชีพของพระคริสต์ แต่ ควรจะให้ชีวิตของพระคริสต์เป็นชีวิตของเขาด้วย และให้พระลักษณะนิสัย

ของพระองค์เป็นอุปนิสัยของเขาคว่าให้ทุกคนเรียนรู้ว่าเขาควรจะแบกภาระ และปฏิเสธความโน้มน้าวเพียงตามธรรมชาติ ควรให้เขาเรียนรู้ถึงพระพรที่จะได้รับจากการทำงานเพื่อพระคริสต์ติดตามพระองค์ด้วยการละทิ้งตนเอง และเพียรอดทนต่อความลำบากดังเช่นทหารที่ดี ควรให้เขารู้จักวางใจในความรักของพระองค์และมอบภาระของเขาให้กับพระองค์ ให้เขาล้มรสแห่งความสุขของการนำจิตวิญญาณมาหาพระองค์ ด้วยความรักและเอาใจใส่ต่อผู้หลงหาย เขาจะลืมความปรารถนาของตนเองไป ความสนุกสนานของโลกนี้จะไม่มีความน่าดึงดูดใจ และภาระต่างๆ ที่จะทำให้ละเหี่ยวใจก็จะหมดไป ไบมีดคันไถแห่งความจริงจะทำหน้าที่ของมัน และจะไถคราดพื้นดินนั้นได้ ไม่ใช่ตัดส่วนบนของต้นหนามเท่านั้น แต่จะถอนรากถอนโคนออกไปด้วย {COL 57.2}

ในดินดี

ผู้หว่านหาใช่จะพบแต่ความผิดหวังเสมอไปไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสถึงเมล็ดที่ตกลงดินดีว่า “ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้นและเข้าใจคนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” มัทธิว 13:23 “ที่ตกในดินดีหมายถึงคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะแล้วจดจำไว้ด้วยใจที่ซื่อสัตย์ดีงาม จึงเกิดผลโดยความทรหดอดทน” ลูกา 8:15 {COL 58.1}

“จดจำไว้ด้วยใจที่ซื่อสัตย์ดีงาม” ลูกา 8:15 ที่กล่าวถึงในอุปมาไม่ใช่จิตใจที่ปราศจากบาป เพราะพระวจนะนั้นประกาศไปยังผู้ที่หลงหาย พระคริสต์ตรัสว่า “เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาป” มาระโก 2: 17 ผู้ที่มีใจเลื่อมใสสัตย์ซื่อคือผู้ยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานในจิตใจ เขาสารภาพบาปของตน และรู้สึกถึงความต้องการในพระกรุณาคุณและความรักของพระเจ้า เขามีความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะทราบความจริงเพื่อจะเชื่อฟัง จิตใจที่ดีคือจิตใจที่เชื่อ จิตใจที่มีความ

เชื่อในพระวาทะของพระเจ้า หากไม่มีความเชื่อก็ไม่สามารถที่จะรับพระวาทะได้ “เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้านั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์” ฮีบรู 11:6 {COL 58.2}

นี่คือ “บุคคลที่ได้ยินพระวาทะนั้นและเข้าใจ” มัทธิว 13:23 พวกฟาริสีในยุคของพระคริสต์หลับตาของพวกเขาด้วยเกรงว่าจะได้เห็นและปิดหูของพวกเขากเกรงว่าจะได้ยิน ดังนั้นความจริงจึงแทรกเข้าถึงจิตใจของพวกเขาก็ไม่ได้ พวกเขาจะได้รับผลอันเกิดจากการตั้งใจไม่รับรู้และเจตนาปิดตาของตัวเอง แต่พระคริสต์ทรงสั่งสอนสาวกของพระองค์ว่า พวกเขาควรจะเปิดจิตใจออกมารับฟังคำชี้แนะ และเตรียมพร้อมที่จะรับเชื่อ พระองค์ประทานพระพรแก่ผู้เชื่อเพราะเขาได้ดูด้วยตาและฟังด้วยหูจึงได้เชื่อ {COL 59.1}

ผู้ฟังที่เป็นดินดีรับพระวาทะ “ไม่ได้รับไว้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวาทะของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 2:13 มีเพียงผู้ที่ได้รับฟังพระคำก็รู้ว่าเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้า ตรัสกับเขาเท่านั้นคือผู้ฟังที่แท้จริง พวกเขากลัวจนตัวสั่นเมื่อได้ยินพระวาทะ เพราะสำหรับพวกเขาแล้วพระวาทะเป็นจริงในชีวิต พวกเขาเปิดความคิดและจิตใจเพื่อรับฟังพระวาทะ โครเนลิอุสและสหายของเขาเป็นผู้ฟังเช่นนั้น พวกเขาถวากับอัครทูตเปโตรว่า “เวลานี้เราอยู่กันพร้อมหน้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เพื่อฟังสิ่งสารพัดที่พระองค์ตรัสสั่งท่านไว้” กิจการ 10:33 {COL 59.2}

การรู้ความจริงนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเฉลียวฉลาด แต่ขึ้นอยู่กับความตั้งใจที่บริสุทธิ์ ความศรัทธาที่ประกอบด้วยความจริงใจและการวางใจสำหรับผู้ที่แสวงหาการทรงนำจากเบื้องบนด้วยจิตใจถ่อมลง ทูตของพระเจ้าจำนวนมากจะมาอยู่ใกล้ จะทรงโปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเปิดคลังทรัพย์สมบัติแห่งความจริงอันมหาศาล {COL 59.3}

ผู้ฟังที่เป็นดินดีเมื่อได้ฟังพระวาทะก็ถือรักษาไว้ ซาตานและพรรคพวกอันชั่วร้ายของมันจึงชิงเอาไปไม่ได้ {COL 59.4}

การฟังหรืออ่านพระวจนะเพียงอย่างเดียวนั้นหาได้เพียงพอไม่ ผู้ที่ปรารถนาจะได้รับประโยชน์จากพระคัมภีร์ต้องไตร่ตรองใคร่ครวญถึงความจริง ที่การเสนอให้แก่เขา เขาจะต้องเรียนรู้ถึง ความหมายของพระธรรมแห่งความจริง และดื่มด่ำในพระวิญญาณถึงพระดำรัสอันบริสุทธิ์ด้วยความพากเพียรเอาใจใส่และคิดคำนึงโดยการอธิษฐาน {COL 59.5}

พระเจ้าทรงเรียกเราให้เพิ่มเติมความนึกคิดอันยิ่งใหญ่และความนึกคิดอันบริสุทธิ์ไว้ในสมอง พระองค์ทรงปรารถนาให้เราใคร่ครวญถึงความรักและพระกรุณาคุณของพระองค์ ให้ศึกษาถึงพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของแผนการไถ่ให้รอด ประสาทการรับรู้ความจริงของเราจะปลอดโปร่ง เราจะสูงขึ้นและบริสุทธิ์มากยิ่งขึ้น จิตใจที่อาศัยอยู่ในบรรยากาศแห่งความคิดที่บริสุทธิ์จะถูกเปลี่ยนแปลงด้วยการสัมพันธ์กับพระเจ้า โดยผ่านการศึกษาพระคัมภีร์ {COL 60.1}

“จึงเกิดผล” ลูกา 8:15 ผู้ที่รับฟังพระวจนะและรักษาไว้จะเกิดผลในความเชื่อฟัง เมื่อรับพระวจนะของพระเจ้าไว้ในจิตใจ การประพฤติที่ดีจะปรากฏออกมาให้เห็น จะเห็นผลได้จากอุปนิสัยและชีวิตที่เหมือนกับพระคริสต์ พระคริสต์ตรัสถึงพระองค์เองว่า “ข้าพระองค์ยินดีทำตามน้ำพระทัยพระองค์ ธรรมบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” สดุดี 40:8 “เราไม่ได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของผู้ทรงใช้เรามา” ยอห์น 5:30 และพระคัมภีร์ยังบันทึกไว้ว่า “ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์” 1 ยอห์น 2:6 {COL 60.2}

บ่อยครั้งพระวจนะคำของพระเจ้ามักไปกระทบลักษณะนิสัยของมนุษย์ที่ได้รับมาทั้งโดยทางพันธุกรรมและที่สั่งสมมาในภายหลัง แต่สำหรับผู้ฟังที่เป็นดินดีนั้นเมื่อได้รับพระวจนะแล้วก็ยอมรับเงื่อนไขและข้อบังคับทั้งสิ้น อุปนิสัย ประเพณีและการปฏิบัติของเขาก็ถูกนำมาอยู่ภายใต้ข้อบังคับของพระวจนะของพระเจ้า ในทัศนะของเขาแล้ว ข้อบังคับของมนุษย์ผู้กระทำความผิดและมีขอบเขตจำกัดกลายเป็นสิ่งด้อยความสำคัญไป เมื่อเปรียบเทียบกับพระธรรมของพระเจ้าผู้ไม่มีขอบเขตจำกัด เขา

แสวงหาชีวิตนิรันดร์จนหมดจิตใจ และด้วยจุดมุ่งหมายที่เด็ดเดี่ยว และเขายอมเชื่อฟังความจริงนั้นถึงแม้จะต้องเผชิญกับความสูญเสีย การข่มเหงหรือแม้กระทั่งต้องสละชีพก็ตาม {COL 60.3}

แล้วเขาก็เกิดผล “โดยความทรหดอดทน” ลูกา 8:15 ไม่มีผู้ใดที่ยอมรับพระวาทะของพระเจ้าจะได้รับการยกเว้นจากความยากลำบากและการทดลอง แต่เมื่อความทุกข์ยากมาถึง คริสเตียนแท้จริงจะไม่วิตกกังวลขาดความวางใจ หรือทุกข์ระทม แม้เราจะไม่ทราบถึงผลลัพธ์ของเหตุการณ์นั้นๆ ได้อย่างแน่นอนหรือทราบพระประสงค์ของพระเจ้า เราก็ไม่ละความเชื่อมั่นของเราไป ให้ระลึกถึงพระกรุณาคุณของพระผู้เป็นเจ้า เราควรมอบภาระไว้กับพระองค์และตั้งใจรอคอยความรอดจากพระองค์ด้วยความอดทน {COL 60.4}

ด้วยการต่อสู้ ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณจะเข้มแข็งขึ้น ความยากลำบากที่แบกไว้ได้อย่างอดทนจะช่วยพัฒนาให้เกิดอุปนิสัยที่แข็งแกร่ง และพระคุณแห่งจิตวิญญาณอันล้ำค่า บ่อยครั้ง ผลอันสมบูรณ์แห่งความเชื่อ ความถ่อมใจและความรักจะเติบโตขึ้นท่ามกลางเมฆหมอกพายุร้ายและความมืดมิด {COL 61.1}

“ดูซิ ชาวนาวยังรอคอยพืชผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน อดทนรอคอยจนกว่าฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดูจะมา” ยากอบ 5:7 ดังนั้น คริสเตียนควรเฝ้ารอผลแห่งชีวิตของเราในพระวาทะของพระเจ้าด้วยความเพียร บ่อยครั้งเมื่อเราอธิษฐานทูลขอพระคุณของพระวิญญาณ พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเราโดยมอบเราไว้ในสถานการณ์ที่จะทำให้เกิดผลเหล่านี้ เรากลับไม่เข้าใจถึงพระประสงค์ แต่กลับฉงนใจและท้อใจ ถึงกระนั้นก็มีผู้ได้รับพระคุณเหล่านี้ได้เว้นเสียแต่ผ่านกระบวนการแห่งการเติบโตและเกิดผล หน้าที่ของเราคือการรับพระดำรัสของพระเจ้าและยึดมั่นไว้ ยอมจำนนอยู่ใต้บังคับแห่งพระธรรมนั้นจนหมดสิ้นและเมื่อนั้นพระประสงค์ของพระเจ้าในเราก็จะถึงที่สำเร็จ {COL 61.2}

พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าใครรักเรา คนนั้นจะประพฤติดิตตามคำของเรา และพระบิดาจะทรงรักเขา แล้วเราทั้งสองจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา”

ยอห์น 14:23 แรงดึงดูดแห่งความคิดที่รอบคอบที่เข้มแข็งยิ่งกว่าเก่าจะ
 อยู่เหนือเราเพราะเรามีความสัมพันธ์อันแนบสนิทกับแหล่งกำเนิดแห่งพลัง
 อันเข้มแข็งของสิ่งทั้งหลาย ชีวิตฝ่ายพระเจ้าของเราจะเข้ามาเป็นทาสรับใช้
 ของพระเยซูคริสต์ เราจะไม่ดำเนินชีวิตที่เห็นแก่ตัวอีกต่อไป แต่พระคริสต์
 จะดำรงอยู่ในเรา พระลักษณะนิสัยของพระองค์จะบังเกิดขึ้นในธรรมชาติ
 ของเรา ด้วยเหตุนี้เองเราจะบังเกิดผลแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ “สามสิบ
 เท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง” มาระโก 4:8 {COL 61.3}

บทที่ 3 “ลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง”

อ้างอิงจาก มาระโก 4:26 - 29

อุปมาเรื่องผู้หว่านกระตุ้นให้เกิดคำถามมากมาย ผู้ฟังบางคนจับใจความได้ว่าพระคริสต์จะไม่จัดตั้งอาณาจักรบนโลกนี้ และอีกหลายคนมีความอยากรู้อยากเห็นและฉงนสนเท่ห์ เมื่อพระคริสต์ทรงทราบถึงความฉงนใจของเขาเหล่านั้น พระองค์ทรงใช้ภาพอธิบายอื่นๆ เพื่อหวังจะหันเหความคิดของพวกเขาจากความหวังในอาณาจักรบนโลกนี้ไปยังการประกอบกิจของพระคุณของพระเจ้าในจิตวิญญาณ {COL 62.1}

“พระองค์ตรัสว่า แผ่นดินของพระเจ้าเปรียบเหมือนคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน กลางคืนเขาก็นอนหลับ และกลางวันก็ตื่นขึ้น พืชนั้นจะออกขึ้นหรือเติบโตอย่างไรเขาก็ไม่รู้ เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกงามโดยขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง เมื่อสุกแล้วเขาก็เอาเคียวไปเกี่ยวเกี่ยวทันทีเพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว” มาระโก

4:26-29 {COL 62.2}

ชานาที่ “เอาเคียวไปเก็บเกี่ยวทันทีเพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว” นั้นหาใช่ใครอื่นนอกจากพระคริสต์ พระองค์คือผู้ที่เก็บเกี่ยวโลกนี้เมื่อวันอันยิ่งใหญ่ นั้นมาถึง แต่ผู้หว่านเมล็ดนั้นได้แก่ผู้ซึ่งทำการแทนพระคริสต์ มีการกล่าวถึงเมล็ดไว้ว่า “พืชนั้นจะงอกขึ้นหรือเติบโตอย่างไรเขาก็ไม่รู้” แต่สำหรับพระบุตรของพระเจ้าสิ่งนี้หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ พระคริสต์ไม่ได้บรรทม แต่ทรงทำหน้าที่ของพระองค์ ทรงเฝ้าระวังทั้งกลางวันและกลางคืน พระองค์ไม่ได้ทรงละเลยที่จะคอยดูว่าเมล็ดนั้นเจริญขึ้นอย่างไร {COL 62.3}

อุปมาเรื่องเมล็ดพืชเปิดเผยให้ทราบพระเจ้าทรงประกอบกิจของพระองค์ในธรรมชาติ เมล็ดมีกฎแห่งการงอกขึ้นได้อยู่ในตัวเอง ซึ่งเป็นกฎที่พระเจ้าทรงจัดตั้ง ถึงกระนั้นหากปล่อยไว้ตามลำพัง เมล็ดก็ไม่งอกขึ้นมาเอง มนุษย์มีส่วนช่วยในการเจริญเติบโตของเมล็ด เขาจะต้องเตรียมบำรุงเนื้อดินและหว่านเมล็ดลงไป เขาจะต้องพรวนดิน แต่จะมาถึงจุดหนึ่งซึ่งเขาจะทำอะไรต่อไปไม่ได้อีก ไม่มีพละกำลังหรือสติปัญญาใดของมนุษย์ที่จะทำให้เมล็ดงอกเป็นต้นพืช แม้ว่าจะทุ่มแรงทุ่มกำลังมากเท่าใดก็ตาม เขายังต้องพึ่งพระองค์ผู้ทรงเชื่อมโยงการหว่านและการเก็บเกี่ยวเข้าด้วยกันโดยฤทธานุภาพอันไม่มีขอบเขตจำกัดของพระองค์ {COL 63.1}

ในเมล็ดมีชีวิต ในดินมีอำนาจ แต่เมล็ดนั้นจะไม่เกิดผลเว้นแต่อำนาจอันไม่มีขอบเขตจำกัดของพระเจ้าจะทรงประกอบกิจอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน สายฝนจะต้องหลั่งลงมาให้ความชุ่มชื้นแก่ผืนดินที่แห้งผาก ดวงอาทิตย์จะต้องให้ความร้อน รังสีแผ่ไปยังเมล็ดที่ฝังอยู่ใต้ดิน พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่จะเรียกชีวิตซึ่งพระผู้สร้างประทานให้มันขึ้นมาได้ เมล็ดทุกเมล็ดเจริญขึ้น พืชทุกต้นเติบโตขึ้นก็ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า {COL 63.2}

“เพราะแผ่นดินทำให้หน่อของมันงอกขึ้นมา และสวนทำให้สิ่ง ที่หว่านในนั้นงอกขึ้นมาอย่างไร พระยาห์เวห์ องค์เจ้านายจะทรงทำให้

ความชอบธรรมและการสรรเสริญยกขึ้นมามีหน้าประจักษ์ต่อหน้าประชาชาติทั้งหมดอย่างนั้น” อิสยาห์ 61:11 การหว่านในฝ่ายจิตวิญญาณก็เหมือนกับสิ่งที่อยู่ในธรรมชาติ ผู้สอนพระวจนะแห่งความจริงจะต้องเตรียมเนื้อดินแห่งจิตใจเขาจะต้องหว่านเมล็ดลงไป แต่อำนาจที่จะก่อให้เกิดชีวิตนั้นมาจากพระเจ้า เมื่อมาถึงจุดหนึ่งแล้ว ความพยายามของมนุษย์จะไร้ผล ในขณะที่เราจำต้องประกาศพระวจนะ เราใช้อำนาจเพื่อเร่งเร้าจิตใจให้เกิดความชอบธรรมและการสรรเสริญไม่ได้ การประกาศพระวจนะนั้นจำเป็นต้องมีการทำงานของอีกฝ่ายหนึ่งที่อยู่เหนืออำนาจใดของมนุษย์ โดยพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้น พระดำรัสจึงมีชีวิตและอำนาจที่สร้างจิตใจใหม่จนถึงชีวิตนิรันดร์ได้ นี่คือนั่นที่พระคริสต์ทรงประสงค์ให้อัครสาวกทั้งหลายเข้าใจ พระองค์ทรงสอนว่าไม่มีสิ่งใดที่เขามีอยู่ในตัวที่จะทำให้การงานสำเร็จ แต่เป็นเพราะฤทธิ์อำนาจอันมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่ทำให้พระวจนะของพระองค์เองเกิดผล {COL 63.3}

งานของผู้หว่านพืชเป็นงานแห่งความเชื่อ เขาเข้าใจความลึกลับของการงอกและเติบโตของเมล็ดไม้ได้ แต่เขามีความเชื่อมั่นในสื่อตัวแทนซึ่งพระเจ้าทรงโปรดให้ต้นพืชนั้นเจริญงอกงาม โดยการหว่านพืชนั้นลงในดิน เขากำลังทิ้งเมล็ดอันมีค่าซึ่งน่าจะนำมาเป็นอาหารเพื่อเลี้ยงครอบครัวของเขา แต่เขายอมสูญเสียสิ่งที่ดีในปัจจุบันเพื่อหวังผลตอบแทนที่มากกว่า เขาหว่านเมล็ดนั้นไปโดยคาดหวังที่จะเก็บผลได้มากกว่าเดิมอีกหลายเท่าในวันเก็บเกี่ยว ด้วยเหตุนี้ผู้รับใช้ของพระคริสต์ควรทำการ โดยมีความหวังใจในการเก็บเกี่ยวเมล็ดที่เขาหว่านไป {COL 64.1}

เมล็ดดีอาจนอนนิ่งเงียบอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งในใจที่เย็นชา เห็นแก่ตัว และฝังใฝ่อยู่ฝ่ายโลก โดยไม่มีหลักฐานแสดงให้เห็นว่าหยั่งรากลง แต่ภายหลังเมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าทรงระบายลมหายใจลงบนจิตใจเมล็ดที่ซ่อนอยู่ก็แตกใบและในที่สุดออกผลถวายเกียรติยศแด่พระเจ้าในชีวิตการทำงาน เราไม่ทราบว่เมล็ดใดจะเจริญขึ้น นี่ไม่ใช่ปัญหาที่เราควรหาคำตอบ เราควรทำการของเราและฝากผลไว้กับพระเจ้า “เวลาเช้าเจ้าจงหว่านพืชของเจ้า และพอเวลาเย็นก็อย่าหอดมือเจ้าเลย” ปัญญาจารย์

11:6 พระสัญญายิ่งใหญ่ของพระเจ้าประกาศว่า “ตราที่โลกยังมีอยู่ จะมีฤดูหว่านกับฤดูเกี่ยวตลอดไป” ปฐมกาล 8: 22 ด้วยความเชื่อมั่นในคำสัญญานี้ ชาวนาพรวนดินและหว่าน เราก็คควรหว่านทางฝ่ายจิต วิญญาณอย่างเดียวกัน ด้วยการวางใจในคำมั่นสัญญาของพระองค์ที่กล่าวว่า “คำของเราที่ออกจากปากของเราจะไม่กลับมาสู่เราเปล่าๆ แต่จะทำให้สิ่งที่เราพอใจนั้นสำเร็จ และให้สิ่งที่เราใช้ไปทำนั้นเสร็จสิ้น” อิสยาห์ 55:11 “ผู้ที่ร้องให้ออกไปโดยหอบหิวเมล็ดพืชเพื่อจะหว่าน จะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องยินดีโดยหอบฟ่อนข้าวมาด้วย” สดุดี 126:6 {COL 65.1}

การงอกของเมล็ดหมายถึงการเริ่มต้นชีวิตฝ่ายวิญญาณจิต และการเติบโตของต้นพืชคือรูปร่างสวยงามของการเจริญเติบโตของคริสเตียน พระคุณก็เป็นดังเช่นสิ่งที่อยู่ในธรรมชาติ คือจะไม่มีชีวิตอยู่ได้โดยไม่มี การเติบโต พืชจะต้องเติบโตหรือไม่ก็ตาย ต้นพืชเจริญขึ้นอย่างเงียบๆ และมองไม่เห็น แต่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง การเจริญเติบโตของชีวิต คริสเตียนก็เช่นกัน ในทุกขั้นตอนของการพัฒนาชีวิตของเราอาจสมบูรณ์ เต็มที่ได้ ถึงกระนั้นก็ตามหากพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเราสัมฤทธิ์ผล ก็จะมีการพัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆ การชำระให้บริสุทธิ์เป็นสิ่งที่ดำเนินไปตลอดชีวิต ขณะที่โอกาสของเราเพิ่มขึ้นประสบการณ์ของเราก็จะขยายใหญ่ขึ้น และความรู้ของเราก็จะเพิ่มขึ้น เราจะเข้มแข็งขึ้นจนสามารถทำหน้าที่ รับผิดชอบ และการเติบโตของเราจะเป็นสัดส่วนกับสิทธิพิเศษของเรา {COL 65.2}

พืชเจริญเติบโตโดยรับสิ่งที่พระเจ้าประทานเพื่อบำรุงเลี้ยงชีวิตของมัน มันหยั่งรากลงในพื้นดิน รับแสงอาทิตย์ น้ำค้าง และหยาดฝน มันรับอนุญาตให้ชีวิตจากอากาศ ชีวิตคริสเตียนก็เช่นกันที่จะต้องเติบโตขึ้น โดยการร่วมมือกับพระเจ้า โดยสำนึกถึงการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของเรา เราควรต้องพัฒนาทุกโอกาสเพื่อประสบการณ์ที่เต็มบริบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังพืชที่หยั่งรากลงในดิน เราควรหยั่งรากลึกลงในพระคริสต์ เหมือนกับพืชที่รับแสงอาทิตย์ น้ำค้าง และหยาดฝน เราก็คควรที่จะเปิดใจของเรา

ออกต้อนรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ การกิจนี้จะสำเร็จ “ไม่ใช่ด้วยกำลัง ไม่ใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระยาห์เวห์จอมทัพบตรัสดังนี้แหละ” เศคาริยาห์ 4:6 ถ้าเรารักษาความคิดของเราอยู่ในพระคริสต์แล้ว พระองค์จะเสด็จมายังเรา “อย่างहांฝน ดังฝนซุกปลายฤดูที่รดพื้นแผ่นดิน” โยเซยา 6:3 พระองค์จะเสด็จมาประทับเหนือเราดังเช่นดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม “ซึ่งมีปีกรักษาโรคมัยได้” มาลาคีย์ 4:2 เรา “เบิกบานอย่างดอกกลิลี” เรา “จะเจริญขึ้นเหมือนข้าว จะออกดอกเหมือนเกาฮุ่น” โยเซยา 14:5, 7 โดยการพึ่งในพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเรา พระองค์ผู้ทรงเป็นศีรษะของเราจะทำให้เราเจริญขึ้นในทุกสิ่ง {COL 66.1}

พืชนั้นจำเจริญขึ้น “เป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง” มาระโก 4:29 เป้าหมายของชาวนาผู้หว่านเมล็ดและบำรุงรักษาพืชให้เติบโตนั่นก็คือ ต้นข้าวออกรวง เขาปรารถนาอาหารสำหรับผู้หิวกระหาย และเมล็ดข้าวสำหรับการเก็บเกี่ยวในอนาคต ดังนั้นพระผู้ทรงเป็นเหมือนชาวนาที่เสาะหาการเก็บเกี่ยว เพื่อรับผลตอบแทนสำหรับพระราชกิจและความเสียสละของพระองค์ พระคริสต์ทรงกำลังแสวงหาการเกิดผลแห่งพระกายของพระองค์ในจิตใจของมนุษย์และทรงกระทำสิ่งนี้โดยผ่านผู้ที่เชื่อในพระองค์ เป้าหมายของชีวิตคริสเตียนคือการเกิดผล คือการจำลองพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ในผู้ที่เชื่อเพื่อที่จะเกิดผลให้มากขึ้นและเพื่อจะเกิดผลในผู้อื่นด้วย {COL 67.1}

พืชนั้นหาได้งอก เติบโตและออกผลเพื่อตัวของมันเองไม่ แต่ “ให้เมล็ดพืชแก่ผู้หว่านและอาหารแก่คนกิน” อิสยาห์ 55:10 ดังนั้นมนุษย์จึงไม่ควรมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองฝ่ายเดียว คริสเตียนดำรงตนอยู่ในโลกนี้ในฐานะผู้แทนของพระคริสต์ เพื่อเป็นผู้นำความรอดไปสู่จิตวิญญาณทั้งหลาย {COL 67.2}

ชีวิตที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวจะไม่เจริญเติบโตหรือเกิดผลใดๆ ถ้าท่านรับองค์พระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวแล้ว ท่านก็ควรละตัวเองเสียและพยายามช่วยเหลือผู้อื่น จงกล่าวถึงความรักของพระคริสต์

และประกาศถึงคุณความดีของพระองค์ จงกระทำหน้าที่ทุกประการเมื่อโอกาสเปิดให้ท่าน จงแบกรับภาระของจิตวิญญาณไว้บนจิตใจของท่าน และพยายามทุกวิถีทางเท่าที่ท่านมีอำนาจจะทำได้เพื่อช่วยเหลือผู้ที่หลงหาย ขณะที่ท่านรับพระวิญญาณของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวและประกอบกิจเพื่อผู้อื่น ท่านจะเติบโตและเกิดผล ผลแห่งพระคุณของพระวิญญาณจะเจริญขึ้นในอุปนิสัยของท่าน ความเชื่อของท่านจะเพิ่มมากขึ้น ความเชื่อมั่นของท่านจะหยั่งลึก ความรักของท่านจะสมบูรณ์แบบ ท่านจะสะท้อนพระฉายาของพระคริสต์มากขึ้นเรื่อยๆ ในทุกสิ่งที่บริสุทธิ์ สิ่งที่ทรงคุณ สิ่งที่น่ารัก {COL 67.3}

“ส่วนผลของพระวิญญาณนั้นคือความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณา ความดี ความซื่อสัตย์ ความสุภาพอ่อนโยน การรู้จักบังคับตน” กาลาเทีย 5:22, 23 ผลเช่นนี้จะไม่มีวันเสื่อมเสีย แต่จะผลิตผลตามชนิดของมันจนถึงชีวิตนิรันดร์ {COL 68.1}

“เมื่อสุขแล้วเขาเอาเคียวไปเก็บเกี่ยวทันที เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว” มาระโก 4: 29 พระคริสต์ทรงเผ้าคอยด้วยความปรารถนาที่จะเปิดเผยพระองค์ในคริสตจักรของพระองค์ เมื่อพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์จะสร้างใหม่อย่างสมบูรณ์แบบในประชากรของพระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเขาเหล่านั้นให้เป็นของพระองค์ {COL 69.1}

นี่คือสิทธิพิเศษของคริสเตียนทุกคน ไม่เพียงแต่จะรอคอยวันนั้นเท่านั้น แต่ช่วยเร่งให้วันแห่งการเสด็จกลับมาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าเร็วขึ้น 2 เปโตร 3:12 หากทุกคนที่อ้างตนว่ารับพระนามของพระองค์ จะเกิดผลเพื่อถวายสง่าราศีแด่พระองค์แล้ว เมื่อนั้นเมล็ดแห่งข่าวประเสริฐจะกระจายไปทั่วทั้งโลกอย่างรวดเร็วปานใด การเก็บเกี่ยวครั้งสุดท้ายจะมาถึงโดยเร็วและพระคริสต์จะเสด็จมาเพื่อรวบรวมเมล็ดอันมีค่า {COL 69.2}

บทที่ 3 ข้าวละมาน

อ้างอิงจาก มัทธิว 13:24-30, 37-43

“พระองค์ตรัสอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนคนหนึ่งได้หว่านเมล็ดพืชดีในนาของตน แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวดีนั้นไว้แล้วก็หลบไป เมื่อต้นข้าวนี้้งอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ขึ้นมาปรากฏด้วย” มัทธิว 13:24-26 {COL 70.1}

พระคริสต์ตรัสว่า “นา นั้นได้แก่โลก” มัทธิว 13:38 แต่เราจะต้องเข้าใจว่านี่หมายถึงคริสตจักรของพระคริสต์ในโลกนี้ อุปมาเป็นคำพรรณนาอธิบายถึงสิ่งที่เกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า พระราชกิจของพระองค์สำหรับความรอดบาปของมนุษย์และพระราชกิจนี้จะสำเร็จได้โดยผ่านทางคริสตจักร เป็นความจริงที่พระวิญญูญาณบริสุทธิ์เสด็จไปทั่วโลกแล้ว พระองค์ทรงประกอบกิจและเคลื่อนไหวในจิตใจของมนุษย์ในทุกแห่ง

หน แต่ว่าเราจะเจริญขึ้นและเติบโตในคริสตจักร เพื่อจะเก็บเกี่ยวไว้ใน
 ทุ่งนาของพระเจ้า {COL 70.3}

“ผู้หว่านเมล็ดพืชดินนั้นได้แก่บุตรมนุษย์...เมล็ดพืชที่ได้แก่พลเมือง
 แห่งแผ่นดินของพระเจ้า แต่ข้าวละมานได้แก่พลเมืองของมารร้าย”
 มัทธิว 13:37, 38 เมล็ดพืชดินนั้นหมายถึงผู้ที่เกิดจากพระวจนะแห่ง
 ความจริงของพระเจ้า ข้าวละมานนั้นหมายถึงประชากรผู้เป็นผลมาจาก
 หลักเกณฑ์ผิดๆ “ศัตรูผู้หว่านเมล็ดพืชแล้วได้แก่มารนั้น” มัทธิว 13:39
 พระเจ้าหรือทูตของพระองค์ไม่ได้เป็นผู้หว่านพืชซึ่งเติบโตเป็นข้าวละมาน
 ข้าวละมานนั้นชาตานุชาตเป็นผู้เป็นศัตรูของพระเจ้าและมนุษย์เป็นผู้หว่านเสมอ
 {COL 70.3}

ในทางตะวันออก มีบางคนแก้แค้นศัตรูด้วยการหว่านวัชพืชขึ้น
 ลงบนนาที่หว่านเรียบรื้อแล้ว ขณะที่วัชพืชชนิดนี้โตขึ้น จะมีลักษณะ
 คล้ายต้นข้าว เมื่อออกขึ้นพร้อมกับต้นข้าวมันก็เป็นภัยแก่พืชที่โตขึ้นมา
 ด้วยกัน สร้างปัญหาและความสูญเสียมายังเจ้าของนา ในทำนองเดียวกัน
 ชาตานุชาตเป็นผู้เป็นศัตรูกับพระคริสต์ หว่านพืชชั่วท่ามกลางพืชดีของแผ่นดิน
 ผลที่เกิดจากการหว่านของมันเป็นมันก็อ้างว่ามาจากพระบุตรของพระเจ้า
 ด้วยการนำคนเหล่านี้เข้ามายังคริสตจักร ผู้ที่อ้างว่าตนถือพระนามของ
 พระคริสต์แต่ปฏิเสธพระลักษณะนิสัยของพระองค์ คนชั่วเหล่านี้จึงทำให้
 พระเจ้าเสื่อมพระเกียรติ ทำให้แผนงานแห่งการช่วยให้รอดมีภาพพจน์ที่
 ผิดไป และทำให้จิตวิญญาณจำนวนมากต้องพินาศ {COL 71.1}

ผู้รับใช้ของพระคริสต์เศร้าใจเมื่อเห็นผู้เชื่อที่แท้จริงและเทียมเท็จ
 รวมกันอยู่ในคริสตจักร พวกเขาอยากจะชำระคริสตจักร ดังเช่นบ่าวของ
 เจ้าของนาข้าว พวกเขาพร้อมที่จะถอนข้าวละมานออกไปเสีย แต่พระคริสต์
 ตรัสกับพวกเขาว่า “อย่าเลย เกรงว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าว
 ดีด้วย ให้ทั้งสองเติบโตไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว” มัทธิว 13:29, 30
 {COL 71.2}

พระคริสต์ทรงสั่งสอนอย่างชัดเจนว่าผู้ที่ยังขึ้นปล่อยตัวทำบาป
 อย่างเปิดเผยจะต้องถูกแยกออกจากคริสตจักร แต่พระองค์ก็ไม่ได้ให้เรา

ทำหน้าที่ตัดสินความประพฤติและความนึกคิดของบุคคลอื่น พระองค์ทรงทราบธรรมชาติของเราเกินกว่าที่จะมอบหน้าที่นี้ให้ ถ้าเราสิ้นพยายาม ถอนผู้ที่เราสงสัยว่าไม่ใช่คริสเตียนที่แท้จริงออกจากคริสตจักร อาจจะตัดสินผิดพลาดได้ บ่อยครั้งที่เรารู้ว่าบางคนสิ้นหวังแล้ว ทั้งที่พระคริสต์ทรงกำลังนำคนนั้นเข้ามาหาพระองค์เอง ถ้าปล่อยให้เราเป็นผู้พิจารณาจิตวิญญาณคนเหล่านี้ ตามการตัดสินใจที่ไม่รอบคอบของเราแล้ว อาจทำให้โอกาสสุดท้ายของพวกเขาหมดไปก็ได้ มีหลายคนที่คิดว่าตนเป็นคริสเตียนที่แท้จริง แต่สุดท้ายนั้นอาจพบว่าพวกเขายังบกพร่องอยู่ มีหลายคนจะปรากฏตัวในสวรรค์เป็นคนที่เพื่อนบ้านของเขาไม่เคยคิดว่าจะเข้าสวรรค์ได้ มนุษย์ตัดสินจากรูปร่างภายนอก แต่พระเจ้าทรงตัดสินที่จิตใจ ขาวละมานและขาวดีจะต้องเจริญขึ้นด้วยกันจนถึงวันเก็บเกี่ยว และเวลาแห่งการเก็บเกี่ยวนั้นคือวันที่พระกรุณาของพระเจ้าสิ้นสุดลง {COL 71.3}

ในพระคำรัสของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดยังมีบทเรียนอีกบทหนึ่ง เป็นบทเรียนเกี่ยวกับความอดทนนานอันน่าอัศจรรย์ และความรักอันอ่อนโยน ดังเช่นขาวละมานซึ่งมีรากแทรกอยู่ท่ามกลางขาวดี เช่นเดียวกัน พี่น้องเทียมเท็จในคริสตจักรอาจจะอยู่ใกล้ชิดกับสาวกที่แท้จริง อุปนิสัยอันแท้จริงของผู้เทียมเท็จเหล่านี้ยังไม่ปรากฏแจ้งอย่างเด่นชัด ถ้าจะแยกพวกเขาเหล่านี้ออกจากคริสตจักรแล้ว ผู้อื่นอาจจะสะดุดล้มลงเพราะเรื่องนี้ {COL 72.1}

คำสอนของอุปมานี้เผยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับมนุษย์และบรรดาทูตสวรรค์ ซาตานเป็นผู้หลอกลวง เมื่อมันทำบาปในสวรรค์แม้กระทั่งเหล่าทูตสวรรค์ที่สัตย์ซื่อยังมองไม่เห็นความประพฤติของมันอย่างชัดแจ้ง นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าไม่ทรงทำลายมันทันที เพราะถ้าหากเป็นเช่นนั้น ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ก็จะไม่เห็นถึงความยุติธรรมและความรักของพระเจ้า ความสงสัยในคุณความดีของพระเจ้าเป็นเช่นเมล็ดข้าวที่ให้ผลอันขมขื่นแห่งบาปและความวิบัติ ฉะนั้นต้นกำเนิดแห่งความชั่วจึงถูกเก็บรักษาไว้ เพื่อให้อุปนิสัยอันแท้ของมันพัฒนาอย่างเต็มที่ ตลอดชั่วอายุอันยาวนานที่ผ่านมา พระเจ้าทรงอดกลั้นด้วยความเจ็บปวดต่อการ

ที่ต้องทนเห็นกิจการของความชั่ว พระองค์ประทานของขวัญอันล้ำค่าแห่ง
กาลวาริแทนที่จะปล่อยให้ผู้หนึ่งผู้ใดถูกละเลยด้วยการสำแดงแบบ
ผิดๆ ของมารชั่ว เพราะเหตุว่าไม่สามารถถอนชั่วละมานโดยไม่กระทบ-
กระเทือนถึงรากของชั่วดิอันมีค่าและเราจะไม่ทำตนเป็นผู้อดทนต่อเพื่อน
มนุษย์ของเราดังเช่นพระผู้เป็นเจ้าของสวรรค์และโลกนี้ที่ทรงความอดทน
ต่อการกระทำของซาตานหรือ {COL 72.2}

โลกนี้ไม่มีสิทธิ์ที่จะสงสัยความจริงของคริสต์ศาสนาเพียงเพราะ
มีสมาชิกที่ไม่สมควรอยู่ในคริสตจักร ทำนองเดียวกัน คริสเตียนก็ไม-
ควรท้อใจ เพราะพี่น้องคริสเตียนจอมปลอมเหล่านั้น คริสตจักรในยุคต้น
นั้นเป็นอย่างไรบ้าง อานาเนียและสัปปิราเข้าร่วมกับสาวก ซีโมนแมกัส
รับบัตติสมา เดมัสละที่ทิ้งเปาโลก็ยังนับว่าเป็นผู้เชื่อ ยูดาส อิสคาริโอท
เป็นหนึ่งในอัครสาวก พระผู้ไถ่ไม่ทรงปรารถนาจะสูญเสียจิตวิญญาณ
ไปแม้แต่ดวงเดียว ประสบการณ์ของพระองค์กับยูดาสนั้นบันทึกไว้เพื่อ
เปิดเผยให้เห็นถึงความอดทนนานของพระองค์ต่อธรรมชาติอันดื้อรั้น
ของมนุษย์ พระองค์ทรงเรียกให้เราอดทน ดังเช่นที่พระองค์ทรงอดกลั้น
พระองค์ตรัสว่าพี่น้องจอมปลอมเหล่านั้นจะมีอยู่ในคริสตจักรจนกระทั่ง
วันสุดท้าย {COL 72.3}

มนุษย์ก็ยังคงพยายามถอนชั่วละมานอยู่ ทั้งที่พระคริสต์ทรง
เตือนไว้แล้ว คริสตจักรใช้อำนาจทางศาลจัดการลงโทษคนเหล่านั้นที่ถูก
กล่าวหาว่ากระทำผิด บุคคลผู้มีความแตกต่างจากคำสอนที่บัญญัติไว้ต้อง
ถูกกักขังไว้ในเรือนจำ ถูกทรมานจนถึงตาย โดยคนที่อ้างว่าทำหน้าที่ภาย
ใต้กฎของพระคริสต์ แต่แท้จริงแล้ว เป็นวิญญาณของซาตานที่พอใจให้
กระทำเช่นนี้ไม่ใช่พระวิญญาณของพระคริสต์ นี่คือการกระทำของซาตานที่
จะชักนำโลกให้อยู่ภายใต้อำนาจของมัน การที่คริสตจักรปฏิบัติเช่นนี้ต่อ
ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่านอกรีตนั้นทำให้คนอื่นมองพระเจ้าในทางที่ผิด {COL
74.1}

คำสอนจากอุปมาของพระคริสต์หาใช่การพิพากษาและกล่าวโทษ
ผู้อื่นไม่ แต่คือการถ่อมใจลงและไม่วางใจในตนเอง ใจว่าเมล็ดทั้งหมดที่

หว่านลงในทุ่งนาจะเป็นพืชดี ข้อเท็จจริงก็คือ คนที่อยู่ในคริสตจักรก็หาได้พิสูจน์ว่าพวกเขาเป็นคริสเตียนไม่ {COL 74.2}

ขาวละมานมีลักษณะคล้ายคลึงข้าวดีในขณะที่ลำต้นยังเขียวอยู่ แต่เมื่อทุ่งนั้นเหลืองอร่ามเพื่อการเกี่ยว จึงปรากฏเด่นชัดว่าขาวละมานนั้นไม่เหมือนกับข้าวดีที่โน้มลำต้นลงเพราะรวงข้าวที่เติบโตเต็มที่ คนบาปที่ทำตัวเป็นคนเคร่งศาสนาที่รวมอยู่กับผู้ติดตามพระคริสต์ที่แท้จริงได้ชั่วขณะหนึ่ง และการแฝงตัวอยู่ร่วมกับคริสเตียนก็ทำให้หลายคนถูกหลอกลวง แต่เมื่อถึงเวลาการเก็บเกี่ยวของโลกนี้ จะไม่มีความคล้ายคลึงระหว่างความดีและความชั่ว เมื่อนั้นผู้ที่เข้าร่วมกับคริสตจักรแต่ไม่ได้อยู่ในพระคริสต์จะปรากฏตัวให้เห็น {COL 74.3}

ขาวละมานถูกปล่อยให้เติบโตไปพร้อมกับข้าวดี ได้รับประโยชน์จากทั้งแสงอาทิตย์และน้ำฝน แต่เมื่อถึงฤดูการเก็บเกี่ยว “เจ้าจะสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมและอธรรมระหว่างคนที่ปรนนิบัติพระเจ้ากับคนที่ไม่ปรนนิบัติพระองค์” มาลาคีย์ 3:18 พระเยซูคริสต์เองจะทรงพิจารณาผู้ที่เหมาะสมที่จะเข้าร่วมกับครอบครัวแห่งแผ่นดินสวรรค์ พระองค์จะทรงพิพากษาทุกคนตามคำพูดและการกระทำของเขา คนที่กล่าวว่าตนเองเป็นคริสเตียนจะไม่ถูกนับเข้าไป แต่อุปนิสัยต่างหากที่จะตัดสินมันปลายชีวิตของพวกเขา {COL 74.4}

พระเจ้าช่วยให้รอดไม่ได้ชี้ไปยังเวลาในอนาคตว่าขาวละมานจะกลับกลายเป็นข้าวดี ข้าวดีและขาวละมานเติบโตขึ้นพร้อมกันจนกระทั่งถึงเวลาเก็บเกี่ยวคือวันสิ้นโลกเมื่อนั้นขาวละมานจะถูกรวบรวมมัดเป็นฟ่อนเพื่อเผาทิ้งเสีย ส่วนข้าวดีจะถูกรวบรวมเข้าในการเก็บเกี่ยวของพระเจ้า “เวลานั้นบรรดาคนชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในแผ่นดินพระบิดาของพวกเขาดุจดวงอาทิตย์” เมื่อนั้น “บุตรมนุษย์จะใช้บรรดาทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และพวกผู้ที่ทำชั่วไปจากแผ่นดินของท่านและจะทิ้งลงในเตาไฟที่ลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” มัทธิว 13:43, 41, 42 {COL 75.1}

บทที่ 4 “เปรียบเทียบเหมือน เมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง”

อ้างจากมัทธิว 13 :31-32 มาระโก 4: 30 - 32

ลูกา 13:18 - 19

ในบรรดาฝูงชนที่ฟังคำสอนของพระคริสต์ มีฟาริสีอยู่เป็นจำนวนมาก คนเหล่านี้มองด้วยความเหยียดหยามว่า ผู้ฟังจำนวนน้อยย่อมรับว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ได้อย่างไร และพวกเขาก็ถามคำถามกับตนเองว่าครูผู้ไม่โอ้อวดคนผู้นี้ จะนำอิสราเอลครอบครองโลกได้อย่างไร เขาจะจัดตั้งอาณาจักรใหม่โดยไม่มีเงินทอง อำนาจ หรือเกียรติยศได้อย่างไร พระคริสต์ทรงอ่านความคิดของพวกเขาและตอบว่า {COL 76.1}

“แผ่นดินของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะแสดงด้วยอุปมาอย่างไร” สำหรับการปกครองทางโลก ไม่มีสิ่งใดที่จะนำมาเปรียบเทียบได้ ไม่มีสังคมทางการเมืองใดที่พระองค์ทรงนำมาใช้เป็นตัวอย่างได้

พระองค์ตรัสว่า “ก็เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ตอนที่เพาะลงในดิน ก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วแผ่นดิน แต่เมื่อเพาะแล้ว จึงงอกขึ้น จำريญโตใหญ่กว่าผักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นักในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้” มาระโก 4:30-32 {COL 76.2}

ต้นอ่อนในเมล็ดเติบโตโดยเปิดเผยกฎแห่งชีวิตที่พระเจ้าทรงปลูกฝังไว้ออกมา การเจริญเติบโตของมันไม่ได้พึ่งอำนาจของมนุษย์ แผ่นดินของพระคริสต์ก็เช่นกัน เป็นสิ่งที่เนรมิตสร้างใหม่ หลักของพัฒนาการนี้แตกต่างไปจากกฎเกณฑ์ของอาณาจักรทั้งหลายในโลกนี้ รัฐบาลของโลกปกครองด้วยกำลัง พวกเขารักษาการปกครองโดยการใช้อำนาจทางสงคราม แต่ผู้ก่อตั้งอาณาจักรใหม่ทรงเป็นองค์สันติราช พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปรียบเทียบอาณาจักรของโลกด้วยสัญลักษณ์ของสัตว์ร้ายที่คอยจ้องหาเหยื่อ แต่พระคริสต์ทรงเป็น “พระเมษโปดก [ลูกแกะ] ของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ยอห์น 1:29 ในแผนการของการปกครองของพระองค์ จะไม่มีการใช้ความรุนแรงที่โหดร้ายในการบังคับความคิด ความสำนึกผิดชอบ ขาวยิวเผ่ารอคอยการจัดตั้งอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับการจัดตั้งอาณาจักรทั้งหลายของโลกนี้ เพื่อสนับสนุนในเรื่องของความชอบธรรม พวกเขาคิดหามาตรการภายนอก พวกเขาค้นหาวิธีการและการวางแผน แต่พระคริสต์ทรงปลูกฝังหลักการ ด้วยการปลูกฝังความจริงและความชอบธรรม พระองค์ทรงต่อต้านความไม่ถูกต้องและบาป {COL 77.1}

ขณะที่พระเยซูตรัสอุปมานี้ ทรงมองเห็นต้นมัสตาร์ดได้ทั้งใกล้และไกล มันชูต้นขึ้นเหนือต้นหญ้าและต้นข้าว และโบกกิ่งใบไปมาซ้ำๆ พวกนกก็โฉบบินจากกิ่งหนึ่งไปยังอีกกิ่งหนึ่ง และส่งเสียงร้องออกมาจากแมกไม้เหล่านั้น แต่ถึงกระนั้นเมล็ดที่เป็นต้นกำเนิดของพืชขนาดใหญ่นี้ กลับเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดในบรรดาเมล็ดพืชทั้งหลาย ในช่วงแรกมันงอกขึ้นด้วยหน่ออ่อน แต่เป็นหน่อที่สำคัญเท่าชีวิตและเติบโตเจริญขึ้นอย่างสมบูรณ์จนกระทั่งมีขนาดใหญ่เต็มที่ ในทำนองเดียวกันในระยะแรกแผ่นดินของพระเจ้าดูเหมือนว่าต่ำต้อยและไม่สำคัญ เมื่อเปรียบเทียบ

กับอาณาจักรของฝ่ายโลก จะเห็นว่าเป็นอาณาจักรที่เล็กที่สุด คำกล่าวอ้างของพระคริสต์ที่ตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งนั้น ถูกประมุขของโลกหัวเราะเยาะถึงกระนั้นในความจริงอันยิ่งใหญ่ที่มอบกับผู้ติดตามของพระองค์ อาณาจักรแห่งข่าวประเสริฐนั้นคือการมีชีวิตแบบพระเจ้า และอาณาจักรนี้ได้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วเพียงใด อำนาจครอบครองก็แผ่ขยายกว้างไปมากเพียงใด ในขณะที่พระคริสต์ตรัสอุปมานี้ มีชาวนากาลิสเพียงไม่กี่คนเป็นตัวแทนของอาณาจักรใหม่นี้ คนเหล่านี้ยากจนและมีจำนวนน้อยนิดเป็นเหตุผลที่ชักจูงไม่ให้คนอื่นๆ เข้าร่วมกับข่าวประมุขผู้ต่ำต้อยที่ติดตามพระเยซู แต่เมลิคบัลตาร์ดจะเติบโตขึ้นและแผ่ขยายถึงก้นไปทั่วโลก เมื่ออาณาจักรของโลกซึ่งมีความรุ่งเรืองครอบคลุมอยู่ในใจมนุษย์จะต้องพินาศ แผ่นดินของพระคริสต์จะยิ่งใหญ่ยิ่งใหญ่มากและแผ่ขยายออกไป {COL 77.2}

ในทำนองเดียวกัน พระคุณของพระเจ้าในจิตใจจะเริ่มต้นขึ้นจากจุดเล็กๆ เมื่อถ้อยคำหนึ่งถูกกล่าวออกมา รัศมีของแสงนั้นก็ส่องเข้าไปในจิตใจ และมีอำนาจชักจูงให้เกิดชีวิตใหม่ แล้วใครเล่าจะสามารถวัดผลที่จะเกิดขึ้นตามมา {COL 78.1}

ไม่เพียงแต่อุปมาของเมลิคบัลตาร์ดเท่านั้นที่ใช้แสดงถึงการเติบโตของอาณาจักรของพระคริสต์ แต่ในทุกขั้นตอนของการเติบโต ประสพการณ์ที่อธิบายไว้อยู่ในอุปมาก็จะนำมากล่าวซ้ำ พระเจ้าทรงมีความจริงและการกิจพิเศษสำหรับคริสตจักรในทุกยุคสมัย ความจริงที่ซ่อนไว้จากคนฉลาดและรอบคอบของทางโลก จะสำแดงแก่ผู้ที่เชื่อเหมือนเด็กและถ่อมใจ เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความเสียสละส่วนตัว มีสงครามที่ต้องต่อสู้ และชัยชนะที่จะได้มา เมื่อเริ่มต้นในช่วงแรก มีผู้เชื่อจำนวนน้อย พวกเขาถูกผู้นำชั้นสูงในโลก และคริสตจักรที่เลียนแบบฝ่ายโลกต่อต้านและดูหมิ่น ดุยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมา เขาเตรียมทางของพระคริสต์ เขาลุกขึ้นเพียงคนเดียว กำหนดความหยิ่งยโสและการเคร่งในระเบียบของชาวยิว ดูผู้นำข่าวประเสริฐคนแรกที่เดินทางไปยุโรป เปาโลและสิลาสคนเย็บเต็นท์ทั้งสองคน ทั้งที่เป็นคนไม่มีชื่อเสียงและแทบจะไม่มีใครมีความหวัง ในขณะที่คนเหล่านี้และ

สหายไปขึ้นเรือที่เมืองโตรอสเพื่อไปยังเมืองฟิลิปปี ดู “เปาโลผู้ซรา” ในขณะที่ถูกล่ามด้วยโซ่ในคุกอันแข็งแรงของเมืองซีซาร์ียายังเทศนาสั่งสอน ดูหมู่ทาสและชาวนา พวกเขาต่อสู้กับพวกนอกศาสนาของอาณาจักรโรมัน ดูมาร์ติน ลูเธอร์ ผู้ต่อต้านคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นผลงานชิ้นเอกของสติปัญญาแห่งโลก จงดูเขายึดมั่นในพระวาทะของพระเจ้า เพื่อต่อต้านจักรพรรดิและสันตะปาปาโดยประกาศว่า “ข้าพเจ้าขอยืนหยัดดังนี้ไม่เปลี่ยนแปลง พระเจ้าโปรดช่วยข้าพเจ้าเถิด” ดูจอห์น เวสเลย์ ผู้เทศนาเรื่องพระคริสต์และความชอบธรรมของพระองค์ ท่ามกลางผู้ถือลัทธิระเบียบ มักมากในกามตัณหาและไม่เลื่อมใสในศาสนา ดูผู้หนึ่งที่มีภาระกับความทุกข์ระทมของโลกที่ไม่รู้จักพระเจ้า ร้องวิงวอนขอโอกาสที่จะนำชาวความรักของพระคริสต์ไปประกาศ ฟังการตอบสนองของคณะนักบวชซึ่งกล่าวแก่เขาว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย จงนั่งลงเถิด เมื่อพระเจ้าทรงต้องการนำคนนอกศาสนามาหาพระองค์ พระองค์จะทรงกระทำโดยไม่ต้องการความช่วยเหลือของเจ้าหรือของฉัน” {COL 78.2}

ผู้นำยิ่งใหญ่ทางศาสนาในยุคนี้ยกย่องสรรเสริญและสร้างอนุสาวรีย์แก่ผู้ที่หว่านเมล็ดแห่งความจริงเมื่อหลายศตวรรษก่อน ทุกวันนี้มีคนจำนวนมากขึ้นไปจากงานนี้เพื่อเหยียบย่ำต้นที่งอกขึ้นจากเมล็ดที่หว่านไว้หรือไม่ คำกล่าวของสมัยก่อนได้ถูกนำมาใช้ใหม่ “เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่สำหรับคนนั้น [พระคริสต์ในผู้สื่อข่าวที่ทรงส่งให้ไปทำงาน] เราไม่รู้ว่ามาจากไหน” ยอห์น 9:29 เช่นเดียวกับยุคแรกเริ่ม ความจริงพิเศษยุคนี้ไม่ได้อยู่ที่นักบวชหรือศาสนาจารย์ แต่อยู่กับชายและหญิงผู้มีการศึกษาไม่มากนักไปหรือไม่ฉลาดเกินกว่าที่จะเชื่อพระวาทะคำของพระเจ้า {COL 79.1}

“พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูสภาพพวกท่านเมื่อได้รับการทรงเรียก มีน้อยคนที่โลกถือว่ามีปัญหา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าโง่ เพื่อให้พวกมีปัญหาอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าต่ำต้อยและดูหมิ่น

และเห็นว่าไม่สำคัญ เพื่อทำลายสิ่งซึ่งโลกเห็นว่าสำคัญ” 1 โครินธ์ 1:26-28 “เพื่อความเชื่อของพวกท่านจะไม่ขึ้นกับปัญญาของมนุษย์ แต่ขึ้นกับฤทธิ์เดชของพระเจ้า” 1 โครินธ์ 2:5 {COL 79.2}

ในยุคสุดท้ายนี้ อุปมาเรื่องเมลิคมีสตาร์ดจะเป็นตัวอย่างที่สำคัญ และเป็นความสำเร็จแห่งชัยชนะ เมลิคเล็กๆ นี้จะกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ ขาวสุดท้ายแห่งการตกเดือนและพระกรุณาจะต้องประกาศไปยัง “ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชนชาติ” วิวรณ์ 14:6-14 “เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายให้เป็นของพระองค์” กิจการ 15:14 วิวรณ์ 18:1 และโลกจะสว่างด้วยพระสิริของพระองค์ {COL 79.3}

บทที่ 5 บทเรียนอื่นๆ จากการหว่านเมล็ด

นับจากการหว่านเมล็ด และการเจริญเติบโตของต้นพืชจากเมล็ดพืชมีบทเรียนอันมีค่าที่นำมาใช้สอนในครอบครัวและในโรงเรียนได้ จงให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้ที่จะสังเกตพระราชกิจของพระเจ้าในสิ่งต่างๆ ของธรรมชาติ และพวกเขาจะรับรู้สิ่งที่มีประโยชน์ที่ตาเปล่ามองไม่เห็น นั้นได้โดยความเชื่อ ขณะที่พวกเขาเริ่มเข้าใจพระหัตถกิจอันมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่ทรงตอบสนองต่อความต้องการของสมาชิกในครอบครัวใหญ่ของพระองค์ และวิธีที่เราร่วมมือกับพระองค์ได้นั้น พวกเขา也将มีความเชื่อในพระเจ้ามากยิ่งขึ้นและรู้ถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในชีวิตประจำวันของพวกเขาเอง {COL 80.1}

พระเจ้าทรงสร้างเมล็ดเมื่อครั้งพระองค์ทรงเนรมิตสร้างโลก โดยพระดำรัส พระองค์ประทานอำนาจเพื่อการเจริญเติบโตใหญ่และเพิ่มทวี

มากยิ่งขึ้น พระองค์ตรัสว่า “แผ่นดินจงเกิดพืช คือธัญพืชที่ให้เมล็ด และต้นไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมันและมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน และก็เป็นดังนั้น...พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” ปฐมกาล 1:11, 12 พระดำรัสนี้ยังทำให้เมล็ดเจริญเติบโตขึ้น เมล็ดทุกเมล็ดที่ซุบใส่เขียวขึ้นรับแสงแดดประกาศถึงฤทธิ์อำนาจการประกอบกิจอย่างมหัศจรรย์ของพระดำรัสนั้น ซึ่งมาจากพระองค์เมื่อ “ตรัส โลกก็เกิดขึ้นมา” เมื่อ “ทรงบัญชา มันก็ตั้งมั่นคง” สดุดี 33:9 {COL 80.2}

พระคริสต์ทรงสอนสาวกอธิษฐาน “ขอประทานอาหารประจำวัน แก่ข้าพระองค์ในวันนี้” และทรงชี้ไปยังดอกไม้ พระองค์ทรงให้พวกเขามีความมั่นใจว่า “ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น...พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นหรือ” มัทธิว 6:11, 30 พระคริสต์ทรงดำเนินการอยู่อย่างสม่ำเสมอเพื่อตอบคำอธิษฐานนี้ และเพื่อให้คำมั่นสัญญานี้เป็นจริง มีอำนาจที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็นทำงานอยู่อย่างสม่ำเสมอเหมือนผู้รับใช้คอยให้อาหารและนุ่งห่มเขา พระเป็นเจ้าของเราทรงใช้วิธีการต่างๆ เพื่อทำให้เมล็ดที่ถูกหว่านออกไปกลายเป็นพืชที่มีชีวิตและพระองค์ประทานสิ่งจำเป็นทั้งหมดในสัดส่วนที่พอเหมาะเพื่อให้ได้การเก็บเกี่ยวที่สมบูรณ์ ผู้ประพันธ์สดุดีรจนาถ้อยคำอันงดงามว่า

“พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนแผ่นดินโลกและทรงรดน้ำให้
พระองค์ทรงทำให้แผ่นดินอุดมยิ่งแม่น้ำของพระเจ้ามีน้ำเต็ม
พระองค์ทรงจัดหาข้าวให้เพราะทรงจัดเตรียมโลกไว้เช่นนั้นแหละ
พระองค์ทรงรดน้ำตามรอยไถของมันอย่างชุ่มโชก
และทรงให้ชีไถราบลง
ทรงให้ดินอ่อนนุ่มด้วยห่าฝน และทรงอวยพรผลิตผลของมัน
พระองค์ทรงให้ปีเป็นปีทองด้วยความอุดมสมบูรณ์ของพระองค์
รอยรกรของพระองค์มีความไพบลูย์ย่อยหยด”

สดุดี 65 :9-11 {COL 81.1}

วัตถุประสงค์ของโลกอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า ธรรมชาติปฏิบัติตามกฎธรรมชาติ ทุกสิ่งเปล่งวาทะและปฏิบัติตามพระทัยของพระเจ้าผู้สร้าง เมฆและแสงแดด น้ำค้างและหยาดฝน ลมและพายุ ทั้งหมดอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของพระเจ้า และทุกสิ่งเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์โดยปริยาย เป็นการเชื่อฟังต่อกฎเกณฑ์ของพระเจ้าที่ทำให้ยอดต้นข้าวเบ่งบานงอกผ่านพื้นดิน “งอกงามโดยขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง” มาระโก 4:28 สิ่งเหล่านี้พระเจ้าทรงพัฒนาขึ้นตามฤดูกาลที่แน่นอน เพราะมันไม่ต่อต้านการกระทำของพระองค์ และเป็นไปได้หรือที่มนุษย์ผู้ได้รับการสร้างมาตามแบบพระฉายของพระเจ้าได้รับความคิดที่มีเหตุผล และพูดได้จะเป็นผู้เดียวที่ไม่ได้มีความรู้สึกซาบซึ้งในของประทานของพระองค์ และขัดขึ้นต่อน้ำพระทัยของพระองค์จะให้สิ่งมีชีวิตที่มีเหตุผลเหล่านี้เป็นผู้เดียวที่นำความสับสนมาสู่โลกกระนั้นหรือ {COL 81.2}

ในทุกสิ่งที่เกื้อหนุนเพื่อการยังชีพของมนุษย์ จะพบความร่วมมืออย่างเป็นทางการระหว่างความพยายามของพระเจ้าและของมนุษย์อยู่ในนั้นจะไม่มี การเก็บเกี่ยว หากมีมนุษย์ไม่เข้าร่วมในการหว่านเมล็ดพืช แต่หากไม่มีส่วนประกอบอื่นๆ ที่พระเจ้าประทานให้ได้แก่ แสงแดดและสายฝน น้ำค้างและเมฆก็จะไม่มีการเพิ่มพูนขึ้น ด้วยประการฉะนี้ ในการดำเนินงานทุกด้านของธุรกิจ ในทุกแผนของการศึกษาและศาสตร์ต่างๆ เป็นเช่นนั้นในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของฝ่ายจิตวิญญาณ ในการเสริมสร้างอุปนิสัยและในทุกๆ ด้านของภารกิจของคริสเตียน เรามีส่วนที่ต้องทำ แต่เราจะต้องได้รับอำนาจจากพระเจ้ามาร่วมเข้ากับของเรา หากไม่แล้วความพยายามของเราจะสูญเปล่า {COL 82.1}

เมื่อใดที่มนุษย์ทำสิ่งใดสำเร็จ ไม่ว่าจะเป็นทางฝ่ายจิตวิญญาณหรือทางฝ่ายโลก เขาต้องจดจำเสมอว่าเขากระทำไปโดยความร่วมมือกับพระเจ้าผู้สร้างของเขา มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับเราที่จะตระหนักเสมอว่าเราต้องพึ่งพาในพระเจ้า มนุษย์วางใจในมนุษย์ด้วยกันมากเกินไป พึ่งในผลงานประดิษฐ์ของมนุษย์มากเกินไป แต่วางใจในอำนาจของพระเจ้า

ผู้ทรงพร้อมที่จะประทานให้น้อยเกินไป “เราร่วมกันทำงานเพื่อพระเจ้า” 1 โครินธ์ 3:9 สิ่งที่มีมนุษย์มีอยู่นั้นด้อยคุณค่าอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ แต่หากเขาเข้าเชื่อมโยงกับอำนาจของพระคริสต์ เขาก็จะทำทุกสิ่งด้วยกำลังที่พระคริสต์ประทานให้ {COL 82.2}

การพัฒนาที่ละเล็กละน้อยของต้นพีชจากเมล็ดเป็นบทเรียนที่มีจุดประสงค์เพื่อการฝึกฝนสั่งสอนเด็ก เริ่มจากการ “ขึ้นเป็นลำต้นก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง” มาระโก 4:28 พระองค์ผู้ทรงเล้าอุปมานี้ทรงสร้างเมล็ดเล็กๆ ประทานคุณสมบัติแห่งชีวิตแก่มัน และทรงบัญญัติกฎควบคุมการเจริญเติบโตของมัน และความจริงซึ่งอุปมานี้สอนนั้นทรงกระทำให้เป็นจริงในชีวิตของพระองค์เอง พระองค์ทรงปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้าในการเจริญทั้งในธรรมชาติฝ่ายจิตวิญญาณ และฝ่ายกาย ดังที่เห็นจากต้นพีช พระองค์ทรงประสงค์ให้เยาวชนปฏิบัติ เช่นนี้ด้วย ถึงแม้พระองค์ทรงเป็นพระราชาในสวรรค์ ทรงเป็นพระมหากษัตริย์แห่งสง่าราศี พระองค์เสด็จมาเป็นทารกในหมู่บ้านเบธเลเฮม และช่วงเวลาหนึ่งพระองค์ทรงเป็นทารกน้อยที่ช่วยตัวเองไม่ได้ ต้องอยู่ภายใต้การดูแลของมารดา ในช่วงวัยเด็กพระองค์ทรงทำงานตามอย่างเด็กที่เชื่อฟัง พระองค์ทรงพูดและแสดงกิริยาด้วยสติปัญญาของเด็กไม่ใช่ของผู้ใหญ่ ทรงให้เกิดใจแก่ผู้ปกครองของพระองค์และปฏิบัติตามความต้องการของท่านทั้งสองในการทำสิ่งที่เป็ประโยชน์ตามความสามารถของเด็ก แต่ในแต่ละขั้นของการพัฒนาของพระองค์ทรงดีรอบคอบพร้อมทั้งชีวิตที่ไร้บาปที่เรียบง่ายและงดงามตามธรรมชาติ ถ้อยคำอันศักดิ์สิทธิ์ที่บันทึกไว้การทรงงานของพระองค์ไว้ว่า “พระกุมารนั้นก็เจริญวัยแข็งแรงขึ้นเต็มเปี่ยมด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน” และสำหรับช่วงวัยเด็กมีการบันทึกไว้ว่า “พระเยซูเจริญขึ้นในด้านสติปัญญา และด้านร่างกาย เป็นที่ขอบต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าคนทั้งหลายด้วย” ลูกา 2:40, 52 {COL 82.3}

ในที่นี้เสนอแผนงานให้แก่ผู้ปกครองและครู กล่าวคือ พวกเขาควรมุ่งเป้าหมายเพื่อที่จะปลูกฝังแนวโน้มของเยาวชนให้ทราบว่าเป็นแต่ละช่วง

ของชีวิต พวกเขาควรแสดงออกถึงความมั่งคั่งที่เหมาะสมกับแต่ละช่วงของวัย ให้เปิดเผยออกตามธรรมชาติเหมือนดั่งต้นพืชที่อยู่ในสวน {COL 83.1}

เด็กๆ มีความมั่งคั่งน่ารักบริสุทธิ์ใ้มารยาตามธรรมชาติ จึงไม่เหมาะสมเลยที่จะเน้นความสุขใจบางอย่างเป็นพิเศษ และเอาคำพูดที่แสดงความเฉลียวฉลาดออกมากล่าวซ้ำบ่อยๆ ต่อหน้าเขา ไม่ควรสนับสนุนให้เขาหลงใหลในตัวเองโดยยกยอรูปร่างหน้าตา คำพูดหรือกิริยาของพวกเขา หรือให้สวมใส่เสื้อผ้าราคาแพงและเพื่อการโอ้อวด การทำเช่นนี้จะสนับสนุนความหยิ่งยโสในตัวเขาและเร้าให้เกิดความริษยาขึ้นในใจของเพื่อนๆ {COL 83.1}

เด็กๆ ควรได้รับการอบรมด้วยความเรียบง่ายตามประสาเด็ก พวกเขาควรได้รับการอบรมให้มีความพอใจกับงานเล็กๆ น้อยๆ และมีความประนีประนอม และมีความเพลิดเพลิน และได้เรียนรู้ประสบการณ์ตามธรรมชาติที่เข้ากับอายุของเขา ช่วงวัยเด็กตรงกับช่วงของลำต้นในอุปมา และลำต้นมีความมั่งคั่งจำเพาะของมันเองไม่ควรบังคับให้เด็กเติบโตเกินอายุแต่ควรรักษาความสดชื่นและความงามช่วงแรกของชีวิตให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ {COL 83.1}

เด็กๆ ควรเป็นคริสเตียนตามประสบการณ์ตามอายุของพวกเขา ทั้งหมดนี้แหละคือสิ่งที่พระเจ้าทรงคาดหวังจากพวกเขา เด็กควรได้รับการอบรมในเรื่องของจิตวิญญาณ และผู้ปกครองควรใช้ทุกโอกาสให้เป็นประโยชน์เพื่อการเสริมสร้างอุปนิสัยตามแบบอย่างพระลักษณะของพระคริสต์ {COL 84.1}

ในกฎของพระเจ้าในธรรมชาติ เหตุจะติดตามด้วยผลอย่างแน่นอนอย่างไม่ผิดพลาด การเก็บเกี่ยวจะแสดงให้เห็นถึงชนิดของการหว่าน คนงานเกี่ยวครั้นถูกตัดสินด้วยผลของเขา การเกี่ยวเก็บเป็นพยานต่อผู้เขา ในฝ่ายจิตวิญญาณก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน ความซื่อสัตย์ของคนงานทุกคนถูกวัดโดยผลของงานที่เขาทำ ลักษณะงานของเขาไม่ว่าขยันขันแข็งหรือเกี่ยวครั้นจะเห็นได้ในวันเก็บเกี่ยว บั้นปลายของนิจนิรันดร์

ของเขาจึงถูกกำหนดด้วยผลงานเหล่านี้ {COL 84.2}

เมล็ดทุกเมล็ดที่หว่านลงไปจะนำไปสู่การเก็บเกี่ยวตามชนิดของมัน ชีวิตของมนุษย์ก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน เราทุกคนต้องหว่านเมล็ดแห่งความเมตตา ความเห็นอกเห็นใจ และความรักเพราะเราจะเก็บเกี่ยวในสิ่งที่เราหว่าน อุปนิสัยทุกอย่างของการเห็นแก่ตัว การรักตนเองและยกย่องตนเอง การกระทำตามความประสงค์ของตนเองทุกอย่าง จะนำมาซึ่งการเก็บเกี่ยวอย่างเดียวกัน ผู้ที่มีชีวิตอยู่เพื่อตนเองกำลังหว่านเพื่อเนื้อหนังและด้วยเนื้อหนังนี้เขาจะเก็บเกี่ยวความพินาศ {COL 84.3}

พระเจ้าไม่ทรงเคยทำลายมนุษย์คนใด ทุกคนที่ถูกทำลายนั้นจะเป็นเพราะเขาทำลายตัวเขาเอง ทุกคนที่ละเลยการตักเตือนของจิตได้สำนึกกำลังหว่านเมล็ดแห่งความไม่เชื่อ และจะนำมาซึ่งการเก็บเกี่ยวที่แน่นอน ด้วยการปฏิเสธคำเตือนครั้งที่หนึ่งที่มาจากพระเจ้า กษัตริย์ฟาโรห์ในอดีตได้หว่านเมล็ดแห่งความดื้อดึงและพระองค์ทรงเก็บเกี่ยวผลของความดื้อดึงนั้น พระเจ้าไม่ได้ทรงบังคับให้พระองค์ไม่ทรงเชื่อ เมล็ดแห่งความไม่เชื่อที่ฟาโรห์หว่านไปก็ให้ผลผลิตตามชนิดของมัน ดังนั้นการต่อต้านของพระองค์จึงดำเนินต่อไป จนกระทั่งทอดพระเนตรเห็นแผ่นดินถูกทำลาย เห็นร่างที่เย็นชืดไม่มีชีวิตของราชบุตรหัวปีในราชวังของพระองค์และบุตรหัวปีของทุกครอบครัวในอาณาจักรของพระองค์จนกระทั่งน้ำทะเลไหลกลบท่วมมั่ว รกรบและนกรบทั้งหมดของพระองค์ เรื่องราวของฟาโรห์เป็นตัวอย่างที่น่ากลัวที่แสดงให้เห็นถึงความจริงของพระธรรมที่กล่าวว่า “ใครหว่านอะไรก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น” กาลาเทีย 6:7 หากมนุษย์เพียงแค่สำนึกในสิ่งเหล่านี้ พวกเขาก็จะระมัดระวังชนิดของเมล็ดที่พวกเขาจะนำไปหว่าน {COL 84.4}

เมื่อหว่านเมล็ดออกไปก็จะนำมาซึ่งการเก็บเกี่ยว และเมื่อหว่านต่อไปการเก็บเกี่ยวก็ทวีมากยิ่งขึ้น กฎนี้เป็นจริงกับความสัมพันธ์ของเรา กับผู้อื่น การกระทำทุกอย่าง คำพูดทุกคำเป็นเมล็ดที่จะเกิดผล การกระทำแห่งความเมตตา แห่งความเชื่อฟังหรือความเสียสละจะเกิดผลในผู้อื่นด้วย และขยายออกไปอีกเรื่อย ๆ ดังนั้น การกระทำที่แสดงความ

อีกจา การมั่งร้ายและความร่ำรวยจะเป็นเมล็ดที่จะเจริญขึ้นด้วย “รากขมขื่น” ฮีบรู 12:15 ซึ่งจะทำให้คนจำนวนมากต่างพร้อยไปด้วย และพิษร้ายจำนวนมากนี้จะไปทำลายคนอีกมากมายเพียงไร ดังนั้นการหว่านความดีและความชั่วจะมีผลต่อเนื่องทั้งในเวลานี้และตลอดนิรันดร์ {COL 85.1}

ความมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ทั้งในฝ่ายจิตวิญญาณและในฝ่ายโลกเป็นบทเรียนที่ได้จากเรื่องของการหว่านเมล็ดพืช พระเป็นเจ้าตรัสว่า “ความสุขจะมีกับพวกท่านที่หว่านอยู่ข้างห้วยน้ำทั้งปวง” อิสยาห์ 32:20 “นี่แหละคนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเก็บเกี่ยวได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเก็บเกี่ยวได้มาก” 2 โครินธ์ 9:6 การหว่านอยู่ข้างห้วยน้ำหมายถึงการแจกจ่ายของประทานของพระเจ้าอยู่เสมอ หมายถึงการให้เพื่องานของพระเจ้าหรือให้แก่เพื่อนมนุษย์ผู้ต้องการความช่วยเหลือของเรา การทำเช่นนี้จะไม่ทำให้เกิดความยากจน “คนที่หว่านมากก็จะเก็บเกี่ยวได้มาก” ผู้หว่านได้รับผลเพิ่มขึ้นก็เพราะเขาหว่านออกไป ผู้ที่สัตย์ซื่อในการแจกจ่ายของประทานของพระเจื่อก็จะเป็นเช่นนั้น ด้วยการแจกจ่ายไป ก็จะได้พระพรเพิ่มขึ้น พระเจ้าทรงสัญญาที่จะประทานความบริบูรณ์เพื่อเขาจะแจกจ่ายต่อไป “จงให้เขา แล้วพวกท่านจะได้รับด้วยแบบยัดสั้นแน่นพูนล้นเต็มหน้าตักของท่าน” ลูกกา 6:38 {COL 85.2}

การหว่านและการเก็บเกี่ยวมีความหมายมากกว่านี้อีก ขณะที่เราแจกจ่ายพระพรทางฝ่ายโลก การแสดงออกซึ่งความรักและความเห็นใจของเราจะไปกระตุ้นผู้รับให้สำนึกในพระคุณ และขอบคุณพระเจ้า ดินของจิตใจได้รับการเตรียมไว้เพื่อรับเมล็ดแห่งความจริงทางฝ่ายจิตวิญญาณ และพระองค์ผู้ประทานเมล็ดจะทรงเป็นผู้กระทำให้เมล็ดนั้นงอกขึ้น และให้ผลสู่ชีวิตนิรันดร์ {COL 86.1}

พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นถึงการเสียสละที่พระองค์ทรงมีต่อความรอดของเราด้วยการใช้เรื่องการหว่านเมล็ดข้าวลงบนพื้นดิน พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะไม่คงอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะมีงอกขึ้นเกิดผลมาก”

ยอห์น 12:24 ดังนั้นการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์จะทำให้เกิดผลเพื่อแผ่นดินของพระเจ้า เช่นเดียวกับกฎของอาณัติจักรพืช ชีวิตจะเกิดขึ้นเป็นผลเนื่องมาจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ {COL 86.2}

ทุกคนที่ต้องการเกิดผลจากการทำงานร่วมกันกับพระคริสต์ จำเป็นต้องตกลงสู่ดินและตายก่อน ชีวิตจะต้องทิ้งลงไปยังรอยไถแห่งความต้องการของโลก ความรักตัวเอง ความสนใจในตัวเองจะต้องถูกทำลาย แต่กฎแห่งการเสียสละตัวเองเป็นกฎแห่งการถนอมตัวเอง เมล็ดที่ฝังอยู่ในดินจะเกิดผลและจะนำไปปลูกต่อไป ดังนั้นการเก็บเกี่ยวจึงเพิ่มพูนขึ้น ผู้หว่านพืชเก็บรักษาเมล็ดข้าวโดยการหว่านออกไป ชีวิตของมนุษย์จึงเป็นเช่นเดียวกัน ด้วยว่าการให้คือการมีชีวิต ชีวิตที่จะได้รับการถนอมรักษาไว้ คือชีวิตที่ถวายเป็นอย่างไม่มีขอบเขตเพื่องานของพระเจ้าและเพื่อรับใช้ เพื่อนมนุษย์ ผู้ที่เสียสละชีวิตในโลกนี้เพื่อพระคริสต์ จะเก็บรักษาเพื่อชีวิตนิรันดร์ {COL 86.3}

เมล็ดตายไปเพื่อจะเกิดเป็นชีวิตใหม่ จากตัวอย่างนี้เราได้รับการสอนถึงบทเรียนแห่งการกลับเป็นขึ้นจากตาย ทุกคนที่รักพระเจ้าจะมีชีวิตอีกครั้งในสวนเอเดนเบื้องบน สำหรับร่างกายของมนุษย์ที่ถูกฝังให้เปื่อยเน่าในหลุมฝังศพ พระเจ้าตรัสไว้ดังนี้ว่า “ร่างกายที่ถูกหว่านลงนั้นเสื่อมสลายได้ ร่างกายที่เป็นขึ้นมาใหม่นั้นไม่เสื่อมสลาย สิ่งที่ถูกหว่านลงนั้นไร้เกียรติ สิ่งที่เป็นขึ้นมานั้นมีศักดิ์ศรี สิ่งที่ถูกหว่านลงนั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมานั้นมีพลัง” 1 โครินธ์ 15: 42, 43 {COL 87.1}

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นเพียงบทเรียนไม่ก็บทจากอุปมาเกี่ยวกับธรรมชาติที่มีชีวิตของเรื่องผู้หว่านและเมล็ด ขณะที่ผู้ปกครองและครูใช้ความพยายามในการสอนบทเรียนเหล่านี้ พวกเขาควรสอนเพื่อที่จะนำไปปฏิบัติได้ ควรให้เด็กเตรียมดินและหว่านเมล็ดเอง ในขณะที่พวกเขาทำงานอยู่นั้น ผู้ปกครองและครูอธิบายถึงการหว่านเมล็ดที่ดีและไม่ดีลงในสวนของจิตใจได้ และการที่สวนต้องได้รับการเตรียมเพื่อการหว่านเมล็ดอย่างไร สวนแห่งจิตใจก็ควรได้รับการเตรียมเพื่อเมล็ดแห่งความจริงอย่างนั้นเหมือนกัน ในขณะที่หว่านเมล็ดลงสู่ดินก็สามารถสอนบทเรียน

เรื่องของการถวายพระชนม์ของพระคริสต์ได้ ขณะที่ไบโบล์พันพินดิน พวกเขาก็สอนบทเรียนแห่งความจริงของการพินดินพระชนม์ ขณะที่ต้นพืชเจริญขึ้น พวกเขายังสอนเรื่องการเปรียบเทียบระหว่างการหว่านเมล็ดฝ่ายธรรมชาติและเมล็ดฝ่ายจิตวิญญาณต่อไปอีกได้ {COL 87.2}

เยาวชนควรได้รับการสั่งสอนในแนวทางที่คล้ายคลึงกัน ควรสอนพวกเขาให้รู้จักพรวนดิน จะเป็นการดีหากโรงเรียนทุกแห่งมีที่ดินสำหรับการเพาะปลูก ควรถือว่าที่ดินเพื่อการนี้เป็นโรงเรียนของพระเจ้า สิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติเป็นบทเรียนที่ลูกหลานของพระองค์ต้องศึกษา เพื่อพวกเขาจะได้รับความรู้ในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณ {COL 87.3}

เราจะได้รับบทเรียนอย่างสม่าเสมอจากการพรวนดินและจัดเตรียมดินให้เหมาะกับการเพาะปลูก ไม่มีใครคิดว่าเมื่อจับจองที่ดินผืนหนึ่ง ก็จะเก็บเกี่ยวได้ทันที ก่อนที่จะหว่านเมล็ดจะต้องมีการเตรียมดินด้วยการทำงานอย่างจริงจังขยันขันแข็งและบากบั่น งานฝ่ายจิตวิญญาณของจิตใจมนุษย์ก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน ผู้ที่จะได้รับประโยชน์จากการพรวนดินจะต้องออกไปด้วยการมีพระธรรมของพระเจ้าในใจของเขา พวกเขาจะได้พบรอยไถของจิตใจซึ่งแตกสลายโดยอำนาจชักนำอันอ่อนโยนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากไม่มีการลงแรงเพื่อพรวนดินจะมีรับการเก็บเกี่ยวในดินของหัวใจก็เช่นกัน พระวิญญาณของพระเจ้าจะต้องทำงานเพื่อชำระให้บริสุทธิ์ และสั่งสอนก่อนที่จะเกิดผลเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า {COL 88.1}

ดินจะไม่ให้ผลที่มีคุณค่า หากไม่ได้ดูแลอย่างจริงจัง จะต้องดูแลดินด้วยความเอาใจใส่และทำเป็นประจำทุกวัน ควรไถบ่อยๆ และไถให้ลึก ถอนวัชพืชที่คอยแย่งชิงอาหารของเมล็ดดีที่ปลูกไว้ ดังนั้นผู้ที่ไถและหว่านก็ได้เตรียมเพื่อการเก็บเกี่ยว ไม่มีใครจะยืนอยู่กลางทุ่งด้วยใจที่แตกสลายด้วยเกรงว่าสิ่งที่หว่านเอาไว้จะไม่เกิดผล {COL 88.1}

พระพรของพระเป็นเจ้าจะอยู่กับผู้ที่ทำงานอยู่กับผืนดิน เพื่อเรียนรู้บทเรียนทางฝ่ายจิตวิญญาณจากธรรมชาติ ในการเพาะปลูกพรวนดิน คนงานไม่ทราบว่าจะมีสมบัติใดเปิดเผยให้แก่เขา ขณะเดียวกันเขาไม่ควร

ดูหมิ่นบทเรียนที่รวบรวมจากสมองของผู้มีประสบการณ์และข้อมูลของผู้มีความรู้เฉลียวฉลาดที่เคยมีส่วนร่วมในงานนั้น เขาควรที่จะเก็บรวบรวมบทเรียนเหล่านี้เพื่อตัวเอง นี่เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกฝนของเขา การเพาะปลูกพรวนดินเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงการศึกษาในเรื่องของฝ่ายจิตวิญญาณ {COL 88.3}

พระเจ้าผู้ทรงสร้างเราคือผู้ทรงทำให้เมล็ดเจริญขึ้น พระองค์ทรงคอยดูแลทั้งกลางวันและกลางคืน ประทานอำนาจให้เจริญเติบโต พระองค์ทรงเป็นจอมกษัตริย์แห่งสวรรค์ พระองค์ทรงดูแลและทรงสนพระทัยบุตรทั้งหลายมากยิ่งขึ้นไปอีก ในขณะที่มนุษย์เพาะปลูกเพื่อให้ชีวิตในโลกอยู่รอดได้นั้น พระเจ้าผู้หว่านจะทรงปลูกเมล็ดในจิตวิญญาณเพื่อจะเกิดผลจนนำไปถึงชีวิตนิรันดร์ {COL 89.1}

บทที่ 6 เปรียบเหมือนเชื้อ

อ้างอิงจาก มัทธิว 13:33 ลูคา 13:20 , 21

คนมีการศึกษาและมีอิทธิพลจำนวนมากเข้ามาฟังผู้เผยพระวจนะแห่งกาลิเลอี บางคนในกลุ่มคนเหล่านี้มองฝูงชนมากมายที่ห้อมล้อมพระคริสต์ด้วยความฉงนสนใจในขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ชายฝั่งทะเล ฝูงชนมากมายเหล่านี้เป็นตัวแทนของคนทุกชนชั้นวรรณะปะปนอยู่ด้วย คนยากจน คนไม่มีการศึกษา ขอทานสวมเสื้อผ้าขาววัน หวัชโมยที่มีใบหน้าแสดงออกถึงความรู้สึกผิด คนพิการ คนเสเพล พ่อค้าและคนที่รักความสำราญ คนชั้นสูงและชั้นต่ำ มั่งมีและยากจน ทุกคนเบียดเสียดหาที่เพื่อยืนและฟังพระวจนะของพระคริสต์ ขณะที่เหล่าบุคคลผู้มีการศึกษาเหล่านี้มองดูฝูงชนประหลาดที่ชุมนุมกันอยู่นั้น พวกเขาถามตนเองว่าแผ่นดินของพระเจ้าประกอบไปด้วยคนเหล่านี้หรือ อีกครั้งหนึ่งพระเจ้าช่วยให้รอดตรัสตอบด้วยอุปมา {COL 95.1}

“แผ่นดินสวรรค์เป็นเหมือนเชื้อซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด” มัทธิว 13:33 {COL 95.2}

บางครั้งชาวยิวใช้เชื้อขนมปังเป็นเครื่องหมายของบาป เมื่อถึงเทศกาลปัสกาประชาชนได้รับคำสั่งให้เอาเชื้อทั้งหมดออกจากบ้านเรือนของตนด้วยว่าพวกเขาจะต้องขจัดบาปให้ออกจากจิตใจของพวกเขา พระคริสต์ทรงเตือนสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี คือความหน้าซื่อใจคด” ลูกา 12:1 และอัครทูตเปาโลกล่าวถึง “เชื้อเก่า ซึ่งเป็นเชื้อของความชั่ว” 1 โครินธ์ 5:8 แต่ในอุปมาของพระผู้ช่วยให้รอด เชื้อใช้แทนแผ่นดินสวรรค์เพื่ออธิบายให้เห็นถึงอำนาจแห่งการฟื้นฟูและซึมซับของพระคุณของพระเจ้า {COL 95.3}

ไม่มีใครจะชั่วเกินไป ไม่มีใครจะตกต่ำเกินกว่าอำนาจของพระคุณจะช่วยได้ ทุกคนที่ยอมมอบถวายตัวเองให้กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลักการใหม่ในชีวิตจะถูกปลูกฝังลงไป พระฉายาของพระเจ้าที่สูญเสียไป จะนฟูกลับมาในมนุษย์อีกครั้ง {COL 96.1}

แต่มนุษย์เปลี่ยนแปลงตัวเขาเองด้วยความตั้งใจของตนเองไม่ได้ พวกเขาไม่มีอำนาจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ เชื้อมาจากภายนอก ซึ่งต้องนำมาผสมลงในแป้งก่อนการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้น ดังนั้นคนบาปจึงต้องยอมรับพระคุณของพระเจ้าก่อนที่จะมีความเหมาะสมสำหรับแผ่นดินแห่งสง่าราศี การศึกษาและขนบธรรมเนียมที่โลกนี้ให้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงบุตรแห่งความผิดบาปให้เป็นบุตรแห่งแผ่นดินสวรรค์ได้ พลังแห่งการเปลี่ยนแปลงใหม่จะต้องมาจากพระเจ้า การเปลี่ยนแปลงนี้ได้มาจากองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น ทุกคนที่ต้องการรับความรอดไม่ว่าจะเป็นคนชั้นระดับสูง หรือชั้นระดับต่ำ คนมั่งมีหรือยากจนล้วนต้องยอมอยู่ใต้การทำงานของพลังอำนาจนี้ {COL 96.2}

เชื้อที่ผสมลงในแป้งที่ทำงานจากภายในสู่ภายนอกนั้นเปรียบได้กับการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่ที่มาจากพระคุณของพระเจ้าซึ่งทำหน้าที่เปลี่ยนแปลงชีวิต การเปลี่ยนแปลงภายนอกอย่างเดียวไม่พอที่จะนำเราให้เป็นอันหนึ่งเดียวกับพระเจ้า มีหลายคนพยายามเปลี่ยนแปลงด้วย

การแก้ไขอุปนิสัยที่ไม่ดีอย่างนั้นบ้างอย่างนี้บ้าง และเขาหวังว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้พวกเขากลายเป็นคริสเตียน แต่เขากำลังเริ่มต้นในทางที่ผิดงานแรกของพวกเรายู่ที่ใจ {COL 97.1}

การมีความเชื่อกับการมีความจริงอยู่ในจิตใจเป็นสองสิ่งที่แตกต่างกัน การมีความรู้ในความจริงอย่างเดียวยังไม่พอ เราอาจจะมีสิ่งนี้แต่ความรู้สึกนึกคิดของเราอาจจะไม่เปลี่ยนแปลงเลยก็ได้ จิตใจจะต้องรับการเปลี่ยนแปลง และชำระให้บริสุทธิ์ {COL 97.2}

บุคคลที่พยายามรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าเพียงเพราะรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ที่ถูกกำหนดไว้ให้ทำนั้นจะไม่มีโอกาสพบความยินดีในการเชื่อฟังเขาไม่ได้เชื่อฟัง เมื่อข้อกำหนดของพระเจ้ากลายเป็นภาระแก่เขาเพราะสิ่งนี้แทบจะลบล้างความโน้มเอียงของมนุษย์ เราก็อพพรว่าชีวิตนั้นไม่ใช่ชีวิตคริสเตียน ความเชื่อฟังที่แท้จริงคือผลของหลักธรรมที่มาจากภายในมันออกมาจากการรักความชอบธรรม รักพระบัญญัติของพระเจ้า แก่นของความชอบธรรมทั้งปวงคือการเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าผู้ไถ่ของเรา สิ่งนี้จะนำเราให้ทำในสิ่งที่ถูกต้องเพราะเป็นสิ่งที่ถูก เพราะการกระทำในสิ่งที่ถูกต้องเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า {COL 97.3}

ความจริงยิ่งใหญ่ของการกลับใจใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แสดงให้เห็นจากพระคำรัสของพระคริสต์ที่มีต่อนิโคเดมัส “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าคนใดไม่ได้เกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถเห็นแผ่นดินของพระเจ้า...ซึ่งเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนังและที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า พวกท่านต้องเกิดใหม่ ลมจะพัดไปที่ไหนก็พัดไปที่นั่น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ไม่รู้วาลมมาจากไหน และไปที่ไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” ยอห์น 3:3-8 {COL 98.1}

อัครทูตเปาโลกล่าวโดยการทรง دلใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “แต่พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา พระองค์ทรงรักเราโดยความรักอันใหญ่หลวงของพระองค์ ถึงแม้ว่าเราเป็นคนตายเนื่องจากการละเมิด พระองค์ยังทรงทำให้มีชีวิตอยู่ร่วมกับพระคริสต์ (พวกท่านได้รับความ

รอดแล้วด้วยพระองค์) และพระองค์ทรงทำให้เราเป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์ และทรงให้เรานั่งด้วยกันกับพระองค์ในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคต่อๆ ไป พระองค์จะทรงสำแดงพระคุณอันอุดมเหลือล้นของพระองค์ ด้วยพระกรุณาที่มีต่อเราในพระเยซูคริสต์ เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระองค์โดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า”
เอเฟซัส 2:4-8 {COL 98.2}

เชื่อที่ซ่อนอยู่ในแก่นนี้ออกฤทธิ์อันไม่ปรากฏแก่สายตา ทำให้แบ่งทั้งหมดนั้นฟูขึ้น เชื่อแห่งความจริงก็เช่นกัน จะทำงานอย่างเงียบๆ ไม่เปิดเผยและต่อเนื่องเพื่อเปลี่ยนแปลงจิตวิญญาณ ความโน้มเอียงตามธรรมชาติจะอ่อนตัวและอยู่ใต้การบังคับ ความคิด ความรู้สึก และเจตนาธรรมใหม่จะถูกปลูกฝัง เกิดมาตรฐานอุปนิสัยใหม่ เป็นชีวิตแบบพระคริสต์ ความคิดเปลี่ยนแปลงไป ความสามารถต่างๆ ในร่างกายถูกกระตุ้นให้กระทำในแนวทางใหม่ มนุษย์ไม่ได้รับอวัยวะใหม่แต่อย่างใด แต่เป็นอวัยวะเดิมที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ จิตใต้สำนึกได้รับการกระตุ้นให้ตื่นขึ้น เราจึงรับอุปนิสัยซึ่งจะช่วยให้เราทำงานรับใช้พระเจ้าได้ {COL 98.3}

คำถามที่มักเกิดขึ้นคือ ถ้าเช่นนั้นทำไมจึงมีคนมากมายที่อ้างตนว่าเชื่อในพระวจนะของพระเจ้า แต่กลับมองไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงในถ้อยคำ ในจิตวิญญาณและในอุปนิสัย ทำไมจึงมีคนมากมายที่ทนไม่ได้เมื่อเกิดการขัดแย้งกับจุดประสงค์และแผนการของเขา คนที่มักแสดงอารมณ์เสียออกมาและเลือกใช้ถ้อยคำที่เกรี้ยวกราด เอาแต่ใจและรุนแรงเล่า ในชีวิตของเขาเหล่านี้ยังพบว่ารักตนเองเช่นเดิม ยังคงมีความเห็นแก่ตัวเหมือนเดิม อารมณ์เสียและใช้คำรุนแรงเหมือนกับที่เห็นในหมู่ชาวโลก ยังคงมีความหยิ่งเช่นเดิม มีความโน้มเอียงไปตามธรรมชาติเหมือนเดิม ยังคงมีอุปนิสัยที่ไม่อยู่กับร่องกับรอยเช่นเดิม ดูราวกับว่าเขาไม่ได้รับรู้ความจริงมาก่อนเลย เหตุผลก็คือคนเหล่านี้ยังไม่ได้กลับใจใหม่ พวกเขาไม่ได้ฝังเชื่อแห่งความจริงลงในจิตใจ ทำให้เขื่อนั้นไม่มีโอกาส

ที่จะทำงาน ความโน้มเอียงต่อความชั่วตามธรรมชาติและตามที่ได้รับ การสั่งสมมายังไม่ได้มอบไว้ให้อยู่ภายใต้อำนาจแห่งการเปลี่ยนแปลง ชีวิตของพวกเขาเปิดเผยให้เห็นว่าพวกเขาไม่มีพระคุณของพระคริสต์ ไม่เชื่ออำนาจของพระองค์ในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย {COL 99.1}

“ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยินและการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์” โรม 10:17 พระคัมภีร์คือสื่อกลางยิ่งใหญ่ในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย พระคริสต์ทรงอธิษฐานว่า “ขอทรงแยกพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง พระวณะของพระองค์เป็นความจริง” ยอห์น 17:17 เมื่อศึกษาและเชื่อปฏิบัติตามแล้ว พระวณะของพระเจ้าทำงานในจิตใจและควบคุมสิ่งที่ไม่มีฤทธิ์ทุกอย่าง พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเพื่อเปิดเผยให้เห็นถึงบาปและความเชื่อที่เกิดขึ้นในจิตใจ ด้วยความรักที่มีต่อพระคริสต์ทำให้เราเกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งในร่างกายจิตใจ และจิตวิญญาณให้เหมือนพระฉายาของพระองค์ จากนั้นพระเจ้าจะใช้เราทำในสิ่งที่นำไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ อำนาจที่ประทานไว้กับเราจะทำงานโดยเริ่มจากภายในสู่ภายนอก นำพาเราให้แบ่งปันความจริงที่ได้รับมาให้แก่คนอื่น ๆ ได้ {COL 100.1}

ความจริงของพระวณะของพระเจ้าตอบสนองความต้องการอันยิ่งใหญ่ที่ปฏิบัติได้ของมนุษย์ คือการกลับใจใหม่โดยความเชื่อ อย่าคิดว่าหลักการที่ยิ่งใหญ่นี้บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์เกินกว่าจะนำมาใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ สิ่งเหล่านี้คือความจริงที่ทอดสูงไปสู่สวรรค์และครอบคลุมไปจนถึงนิรันดร์กาล ถึงกระนั้นอิทธิพลอันสำคัญของสิ่งนี้จะต้องนำมาผูกเข้ากับประสบการณ์ของมนุษย์ เพื่อให้แทรกซึมเข้าไปในสิ่งยิ่งใหญ่ทั้งหมดและสิ่งเล็กน้อยทั้งปวงของชีวิต {COL 100.2}

เมื่อรับเชื้อแห่งความจริงเข้าไปในจิตใจแล้ว เชื้อนั้นก็คอยควบคุมความปรารถนา ทำให้ความนึกคิดบริสุทธิ์และเพิ่มความหวานชื่นให้กับอารมณ์ เชื้อนี้กระตุ้นศักยภาพของความคิดและพลังของจิตวิญญาณ และจะขยายสมรรถนะเพื่อให้เกิดความรู้สึก เกิดความรักขึ้นมา {COL 101.1}

ชาวโลกมองคนที่ยึดมั่นอยู่กับหลักการนี้เป็นเรื่องแปลกประหลาด คนเห็นแก่ตัวและรักเงินทองดำเนินชีวิตเพียงเพื่อต้องการความมั่งคั่ง เกียรติยศ และความสนุกสนานของโลกนี้มาเป็นของตนเอง เขาสูญเสียโลกอันนิรันดร์ด้วยความคิดเช่นนี้ของพวกเขา แต่สำหรับผู้ติดตามพระคริสต์ สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะไม่ใช่สิ่งที่เขาจะทุ่มเทให้ทั้งหมด เพื่อเห็นแก่พระคริสต์เขาจะทำงานและละความเห็นแก่ตัวเพื่อเขาจะช่วยเหลือในภารกิจอันยิ่งใหญ่ในการช่วยจิตวิญญาณของคนทั่วไปที่ไม่มีพระคริสต์ และไม่มีหวังให้รอด โลกไม่เข้าใจคนเช่นนี้ได้เพราะเขายึดความจริงอันนิรันดร์ไว้ ความรักของพระคริสต์ที่ประกอบด้วยอำนาจการไถ่ให้รอดได้เข้ามาในจิตใจความรักเช่นนี้อยู่เหนือความมุ่งหมายอื่นใดและยกชูผู้ที่ครอบครองความรักเช่นนี้ไว้เหนืออิทธิพลชั่วของโลกนี้ {COL 101.2}

พระวาทะของพระเจ้าจะต้องส่งผลแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ต่อความสัมพันธ์ของเรากับทุกคนในครอบครัวมนุษย์ เชื่อแห่งความจริงจะไม่ก่อให้เกิดวิญญาณแห่งการชิงดีชิงเด่น ความหลงในความทะเยอทะยาน ความปรารถนาที่จะเป็นหนึ่ง จริงอยู่ ความรักที่กำเนิดจากสวรรค์ไม่เห็นแก่ตัวและไม่แปรเปลี่ยน ความรักนี้ไม่ขึ้นกับการยกยอของมนุษย์ จิตใจของผู้ที่ได้รับพระคุณของพระเจ้าจะเต็มล้นด้วยความรักถวายให้กับพระเจ้า และมอบให้กับคนทั้งหลายที่พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขาด้วย เขาจะไม่พยายามทำตัวให้เด่น เขาไม่รักคนอื่นเพราะคนเหล่านั้นรักและเอาใจเขา เพราะพวกเขายกย่องในคุณสมบัติของเขา แต่เพราะว่าพวกเขาเป็นสมบัติที่พระคริสต์ทรงไถ่ไว้แล้ว แม้ว่าจะมีใครเข้าใจผิดในเจตนา ในคำพูด หรือการกระทำของเขา เขาก็ไม่ขุ่นเคือง แต่กลับดำเนินตามวิถีทางของเขาต่อไป เขามีความเมตตาและนึกถึงผู้อื่น พุดถึงตัวเองด้วยความถ่อมตน ถึงกระนั้นยังเต็มล้นด้วยความหวังใจ เขาไว้วางใจในความเมตตาและความรักของพระเจ้าเสมอ {COL 101.3}

อัครสาวกเปโตรตักเตือนเราไว้แล้วว่า “แต่พระองค์ผู้ทรงเรียกพวกท่านนั้นบริสุทธิ์อย่างไร พวกท่านเองก็จะเป็นคนบริสุทธิ์ในชีวิตทุกด้านอย่างนั้น เพราะมีคำเขียนไว้ว่า พวกท่านจงเป็นคนบริสุทธิ์เพราะ

เราเองบริสุทธิ์” 1 เปโตร 1:15, 16 อารมณ์และน้ำเสียงจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของพระคุณของพระคริสต์ ผลของพระคุณจะเป็นที่ประจักษ์ในความสุขภาพ และความอ่อนน้อมของพี่น้องที่มีต่อพี่น้องด้วยถ้อยคำที่แสดงความเมตตาและให้กำลังใจ ทูตสวรรค์อยู่ในบ้านดังกล่าว ชีวิตจะเต็มไปด้วยกลิ่นหอมหวานซึ่งจะลอยขึ้นไปยังพระเจ้าเสมือนหนึ่งเป็นควันของเครื่องหอมอันบริสุทธิ์ ความรักนั้นแสดงออกในความเมตตากรุณา อ่อนสุภาพ ความอดกลั้น และอดทนนาน {COL 102.1}

หน้าตาจะเปลี่ยนแปลงไป เมื่อพระคริสต์ร่วมสถิตอยู่ในจิตใจ ความสว่างจะฉายแสงออกบนใบหน้าของผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ความจริงจารึกไว้ที่นั่น สันติสุขอันหวานชื่นแห่งสวรรค์ปรากฏออกมา จะมีการแสดงออกจนเป็นนิสัยถึงความสุขภาพและความรักที่มากกว่าความรักอื่นใดของมนุษย์ {COL 102.2}

เชื้อแห่งความจริงก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นทั่วร่างกายของบุคคลนั้น ทำให้ความแข็งแกร่งกลายเป็นความอ่อนโยน ความหยาบคายกลายเป็นความอ่อนหวาน และความเห็นแก่ตัวกลายเป็นความใจกว้าง เชื้อนี้ทำให้ความสกปรกถูกขจัดไป ชำระในพระโลหิตของพระเมษโปดก โดยพลังอันประกอบด้วยชีวิตของเชื้อนี้จะนำความคิด จิตวิญญาณ และความเข้มแข็งทั้งหมดให้สอดคล้องกับชีวิตเบื้องบน ผู้ที่มีธรรมชาติของมนุษย์จะกลายเป็นผู้มีส่วนร่วมในธรรมชาติของพระเจ้า พระคริสต์ทรงรับพระเกียรติยศอย่างสูงในอุปนิสัยที่ดีเลิศและดีรอบคอบ เมื่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เกิดขึ้น ทูตสวรรค์ทั้งหลายจะเปล่งเสียงเพลงปิติยินดี และพระเจ้ากับพระคริสต์จะทรงชื่นชมยินดีกับจิตวิญญาณที่ปั้นแต่งตามแบบฉบับของชาวสวรรค์ {COL 102.3}

บทที่ 7 บุณทรัพย์ที่ซ่อนไว้

อ้างอิงจาก มัทธิว 13:44

“แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความยินดีจึงไปขายทุกสิ่งที่เขาถืออยู่แล้วไปซื้อนั่น” มัทธิว 13:44 {COL 103.1}

ธรรมชาติของคนในสมัยโบราณมักซ่อนสมบัติไว้ใต้ดิน เพราะมีการลักขโมยและจี้ปล้นเกิดขึ้นบ่อยๆ และเมื่อใดที่มีการเปลี่ยนอำนาจการปกครองผู้ที่มีสมบัติมากจะต้องชำระค่าบรรณาการอย่างสูง นอกจากนี้ แผ่นดินก็ยังตกอยู่ภายใต้ภัยอันตรายของทหารที่เที่ยวออกปล้นสะดมอยู่เสมอ ผลที่ตามมาก็คือคนร่ำรวยพยายามเก็บทรัพย์สมบัติด้วยการซ่อนไว้ และพื้นดินถือว่าเป็นที่ที่ปลอดภัยที่สุด แต่บ่อยครั้งสถานที่ซ่อนถูกละเมิดไป เจ้าของอาจจะตายไปหรือถูกกักขังหรือถูกเนรเทศ ทำให้เขาถูกแยกออกจากสมบัติของตน และทรัพย์สมบัติที่เขาอุตส่าห์เก็บซ่อนด้วยความลำบากถูกทิ้งไว้ให้คนที่โชคดีมาพบ ในสมัยของพระคริสต์ไม่ใช่

เรื่องแปลกที่จะพบเงินเหรียญเก่าๆ และเครื่องประดับทองและเงินใน
พื้นดินที่ถูกทอดทิ้ง {COL 103.2}

ชายคนหนึ่งเช่าที่ดินเพื่อใช้เพาะปลูก และในขณะที่วัวไถนาอยู่นั้น
ชุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ใต้โพลงขึ้นเหนือดิน เมื่อชายนั้นค้นพบสมบัติล้ำค่านี้
แล้ว เขามองเห็นว่าโชคstkากำลังอยู่แค่เอื้อม เขาซ่อนหีบทองคำไว้ใน
ที่เดิม แล้วรีบกลับไปบ้านของตน และไปขายสรรพสิ่งที่เขามีอยู่เพื่อไป
ซื้อผืนดินที่มีชุมทรัพย์ซ่อนอยู่ครอบครัวยของเขาและเพื่อนบ้านของเขาคิด
ว่าเขากำลังทำเหมือนคนเสียสติ เมื่อมองไปยังทุ่งนา พวกเขา
ไม่เห็นคุณค่าที่ดินที่ถูกทอดทิ้ง แต่ชายผู้นั้นทราบดีว่าเขากำลังทำอะไร
อยู่ และเมื่อเขาได้รับใบอนุญาตเป็นเจ้าของที่ดินผืนนี้แล้ว เขาค้นที่ดิน
ที่ตนเองได้ซื้อไว้ทุกมุมเพื่อหาชุมทรัพย์ {COL 103.3}

อุปมานี้แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของชุมทรัพย์แห่งสวรรค์ และต้อง
ใช้ความพยายามเพื่อให้ได้มา ชายที่พบชุมทรัพย์ในนาพร้อมที่จะสละ
สิ่งทุกอย่างที่เขา มี พร้อมทั้งจะทุ่มเทการทำงานโดยไม่รู้เหน็ดเหนื่อย เพื่อ
จะได้ความมั่งคั่งที่ซ่อนอยู่ ผู้ที่ค้นพบสมบัติของสวรรค์ก็เช่นกัน เขาจะ
ถือว่าไม่มีการทำงานใดที่ใหญ่เกินไปและไม่มีการเสียสละใดที่มีคุณค่า
มากเกินไปกว่าการกระทำเพื่อที่จะได้มาซึ่งสมบัติแห่งความจริง {COL
104.1}

ในอุปมานี้ ทุ่งนาที่มีชุมทรัพย์หมายถึงพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์
และข่าวประเสริฐเป็นชุมทรัพย์ พื้นดินหาได้มีสายธารทองคำสอดแทรก
ไปทั่วหรือของมีค่าอยู่ทั่วไปดังเช่นพระวณะของพระเจ้า {COL 104.2}

ข้อควรไว้อย่างไร

กล่าวกันว่าทรัพย์สมบัติของข่าวประเสริฐได้ถูกซ่อนไว้ สำหรับคน
ที่ฉลาดตามที่พวกเขาประเมินตนเอง ผู้ที่ทะนงด้วยคำสอนของปรัชญาที่
หาประโยชน์ไม่ได้นั้นจะไม่เข้าใจถึงความงามและความมหัศจรรย์ของ

แผนการแห่งความรอดได้ หลายคนมีตาแต่กลับมองไม่เห็น มีหูแต่ไม่ได้ยิน พวกเขาฉลาด แต่ไม่เข้าใจชุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ {COL 104.3}

ชายคนหนึ่งอาจผ่านไปยิ่งๆ ที่มีทรัพย์สมบัติซ่อนอยู่ ด้วยความอ่อนเพลียอย่างมาก เขาอาจนั่งลงเพื่อพักผ่อนได้ต้นไม้ต้นหนึ่งโดยไม่รู้ว่า มีสมบัติซ่อนอยู่ที่รากของมัน ชาวียวิกก็เป็นเช่นนั้น ความจริงตั้งชุมทรัพย์ทองคำใต้ถูกฝากไว้กับคนฮีบรู องค์ประกอบของความเป็นชาติของชาวียวิกที่มีตราประทับจากสวรรค์นั้นพระคริสต์เองทรงเป็นผู้สถาปนา ด้วยการใช้รูปและสัญลักษณ์ ความจริงยิ่งใหญ่ของการไถ่ให้รอดจึงถูกบดบังไว้ ถึงกระนั้นเมื่อพระคริสต์เสด็จมาแล้ว ชาวียวิกกลับมองไม่เห็นพระองค์ ทั้งๆ ที่เครื่องหมายทั้งหมดเหล่านี้ต่างชี้ไปยังพระองค์ พวกเขามีพระวจนะของพระเจ้าอยู่ในมือ แต่ประเพณีต่างๆ ซึ่งได้รับการสืบสานจากคนชั่วอายุหนึ่งไปยังอีกชั่วอายุหนึ่งและการแปลความหมายของพระวจนะได้ซ่อนความจริงจากพวกเขาเหมือนกับความจริงที่ซ่อนอยู่ในพระเยซู ความสำคัญทางฝ่ายจิตวิญญาณของพระธรรมสัญญาหายไป คลังสมบัติแห่งความรู้ทั้งมวลได้ถูกเปิดออกเพื่อเขาทั้งหลาย แต่พวกเขาหาทราบไม่ {COL 104.4}

พระเจ้าไม่ทรงปกปิดความจริงจากมนุษย์ การกระทำของพวกเขาเองที่ได้ปกปิดความจริงจากตนเอง พระคริสต์ทรงโปรดให้ชาวียวิกเห็นหลักฐานมากมายว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่คำสอนของพระองค์เรียกร้องให้เปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาอย่างเด็ดขาด พวกเขามองเห็นว่าหากยอมรับพระคริสต์ พวกเขาจะต้องทิ้งกฎเกณฑ์และประเพณีที่เขารักและถนอม ทั้งความเห็นแก่ตัว การกระทำกรรมต่างๆ ของตนเอง การยอมรับความจริงอันเป็นนิรันดร์ที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้นั้นเรียกร้องให้เสียสละ ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ยอมรับหลักฐานอันชัดเจนของพระเจ้าที่ประทานให้เพื่อสร้างความเชื่อในพระคริสต์ พวกเขาอ้างว่าเชื่อในพระคริสต์ธรรมชาติภาคพันธสัญญาเดิม แต่ปฏิเสธที่จะยอมรับคำพยากรณ์ที่กล่าวถึงชีวิตและพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ คนเหล่านั้นกลัวที่ถูกชักจูงให้กลับใจ และถูกบังคับให้ละทิ้งความคิดที่ครอบงำอยู่แต่เดิมมา ทรัพย์

สมบัติของพระกิตติคุณซึ่งเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต อยู่ท่ามกลางพวกเขา แต่พวกเขาปฏิเสธของประทานยิ่งใหญ่ที่สุดที่สวรรค์ประทานมาให้แก่พวกเขา {COL 105.1}

“อย่างไรก็ดี แม้แต่ในพวกเจ้าหน้าที่เองก็มีหลายคนวางใจในพระองค์ แต่พวกเขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เขากลัวว่าจะถูกขับออกจากธรรมศาลา” ยอห์น 12:42 พวกเขายอมรับและเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่การยอมรับพระองค์ขัดแย้งกับความต้องการมักใหญ่ใฝ่สูงของพวกเขา คนเหล่านี้ไม่มีความเชื่อที่จะทำให้เขาได้สมบัติของสวรรค์ พวกเขาต้องการแสวงหาแต่สมบัติทางฝ่ายโลก {COL 105.2}

และทุกวันนี้มนุษย์เอาจริงเอาจังกับการแสวงหาสมบัติทางฝ่ายโลก ในใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว และความคิดมักใหญ่ใฝ่สูง เพื่อเห็นแก่การได้มาซึ่งความร่ำรวย เกียรติยศ หรืออำนาจทางฝ่ายโลก พวกเขาได้ตั้งแนวคิด ประเพณีนิยม และกฎเกณฑ์ของมนุษย์ไว้เหนือกฎเกณฑ์ของพระเจ้า สมบัติของพระวาระของพระองค์จึงถูกปิดซ่อนจากพวกเขา {COL 106.1}

“คนทั่วไปจะไม่รับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า เพราะว่าเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโง่ และเขาไม่สามารถเข้าใจ เพราะจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต้องวินิจฉัยโดยฟังพระวิญญาณ” 1 โครินธ์ 2:14 {COL 106.2}

“แต่ถ้าแม้ว่าประเสริฐของเราจะถูกปิดบังไว้อีก ก็ถูกปิดบังไว้จากพวกที่กำลังจะพินาศ คือในกรณีของพวกเขา พระของยุคนี้ได้ทำให้ความคิดของคนที่ไม่เชื่อมีตมโนไป เพื่อไม่ให้เห็นความสว่างของข่าวประเสริฐ คือเรื่องพระสิริของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า” 2 โครินธ์ 4:3, 4 {COL 106.3}

คุณค่าของขุมทรัพย์

พระเจ้าผู้ช่วยทรงมองเห็นว่ามนุษย์มุ่งแต่การหาทำไร และมองไม่เห็นความจริงอันเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงรับภาระเพื่อแก้ไขความชั่วนี้ พระองค์ทรงแสวงหาทางปลดปล่อยแสนหึงแห่งความหลงใหลที่ทำให้จิตวิญญาณเป็นอัมพาต พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงว่า “เขาจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าได้สิ่งของหมดทั้งโลกแต่ต้องเสียชีวิตของตน หรือคนนั้นจะนำอะไรไปแลกชีวิตของตนกลับคืนมา” มัทธิว 16:26 พระองค์ทรงนำเสนอโลกที่ประเสริฐกว่าซึ่งมองไม่เห็นให้แก่มนุษย์ชาติที่ลุ่มลงในบาป เพื่อพวกเขาจะมองเห็นความจริงอันเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงนำพวกเขาไปยังธรณีประตูของพระเจ้าสูงสุด ที่ซึ่งเต็มไปด้วยพระสิริของพระเจ้าและทรงแสดงให้เขาทั้งหลายเห็นขุมทรัพย์ที่อยู่ในนั้น {COL 106.4}

ขุมทรัพย์นี้มีค่ามากกว่าทองคำหรือเงิน ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพย์ในดินไม่อาจที่จะเปรียบเสมอได้ {COL 107.1}

“ที่ลึกพูดว่า ที่ข้าไม่มี
และทะเลกล่าวว่า ไม่อยู่กับข้า
จะเอาทองซื้อข้าก็ไม่ได้
และจะชั่งเงินให้ตามราคาก็ไม่ได้
จะตีราคาเป็นทองคำเมืองโอฟีร์ก็ไม่ได้
หรือเป็นโอนิกซ์ล้ำค่าหรือไพลินก็ไม่ได้
จะเทียบเท่าทองคำและแก้วก็ไม่ได้
หรือจะแลกกับเครื่องทองคำนพคุณก็ไม่ได้
อย่าเอ่ยถึงกัลปังหาและแก้วผลึกเลย
ค่าของปัญญาสูงกว่าทับทิม”

โยบ 28:14-18 {COL 107.2}

นี่คือขุมทรัพย์ที่พบได้ในพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นหนังสือเรียนที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เป็นนักการศึกษายิ่งใหญ่ของพระองค์ พื้นฐานของศาสตร์ที่แท้จริงทั้งหมดอยู่ในพระคัมภีร์ทุกสาขาของความรู้จะหาพบได้ด้วยการค้นหาพระวจนะของพระเจ้า และเหนือสิ่งอื่นใด พระธรรมประกอบด้วยความรู้เหนือความรู้ทั้งปวง นั่นคือศาสตร์แห่งความรอด พระคัมภีร์เป็นเหมือนสมบัติอันมหาศาลของพระคริสต์ที่ขุดค้นไม่รู้จักหมด {COL 107.3}

การศึกษาระดับสูงที่แท้จริงได้มาโดยการศึกษา และปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า แต่เมื่อเราปิดพระธรรมของพระองค์ทิ้งไป และนำหนังสือที่ไม่นำเราไปถึงพระเจ้าและแผ่นดินสวรรค์เข้ามาแทน การศึกษาที่ได้รับนี้เป็นเพียงการบิดเบือนเอาชื่อการศึกษามาใช้เท่านั้น {COL 107.4}

ในธรรมชาติมีความจริงที่น่าพิศวงมากมาย ทั้งพื้นโลก ทะเล และท้องฟ้าเต็มไปด้วยความจริง สิ่งเหล่านี้เป็นครูของเรา ธรรมชาติเปล่งเสียงเป็นบทเรียนของปัญญาแห่งสวรรค์ และความจริงนิรันดร์ แต่มนุษย์ผู้ลุ่มหลงในบาปจะไม่เข้าใจ บาบได้ปิดบังสายตาของเขา และโดยตัวเขาเองไม่สามารถแปลความหมายของธรรมชาติได้นอกจากเขาจะนำมันมาวางไว้ต่อพระเจ้าเบื้องบน บทเรียนที่ถูกต้องไม่อาจประทับลงบนความคิดของผู้ที่ปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าได้ พวกเขาสอนเรื่องธรรมชาติผิดเพี้ยนไป จนทำให้ความคิดหันเหไปจากพระผู้สร้าง {COL 107.5}

คนจำนวนมากคิดว่าปัญญาของมนุษย์เหนือกว่าพระปัญญาของพระอาจารย์ และถือว่าหนังสือบทเรียนของพระเจ้าล้าสมัย นำเบื้อหน่าย และไม่น่าสนใจ แต่สำหรับผู้ที่ได้รับชีวิตใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่คิดเช่นนั้น พวกเขาเห็นเป็นขุมทรัพย์ที่ประเมินค่าไม่ได้ และพร้อมที่จะขายทุกสิ่งเพื่อซื้อทุ่งนาที่มีขุมทรัพย์นี้ แทนที่จะเลือกหนังสือที่เขียนโดยนักเขียนที่ลือชื่อ พวกเขาเลือกพระธรรมของพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้ประพันธ์และพระอาจารย์ยิ่งใหญ่ที่สุดที่โลกเคยรู้จัก ผู้ทรงสละชีวิตเพื่อเรา เพื่อว่าโดยพระองค์เราจะได้ชีวิตนิรันดร์ {COL 107.6}

พลบของการละเลยบุณรพย

ชาตงานทำงานในความคิดของมนุษย์ นำพวกเขาให้คิดว่ามี ความรู้หัตถ์กรรมมากมายที่จะได้มานอกเหนือจากการเรียนรู้จากพระเจ้า โดยเหตุผลที่หลอกลวง มารล่อลวงอาดัมและเอวาให้สงสัยในพระวณะ ของพระเจ้า และเอาทฤษฎีที่นำไปสู่การไม่เชื่อฟังเข้ามาแทนที่ และทุกวัน นี้มารก็ใช้วิธีตบตาแบบเดียวกับที่เคยใช้ในสวนเอเดน ครูที่ผสมผสาน ความรู้สึกนึกคิดของนักประพันธ์ที่ไม่เชื่อพระเจ้าลงไปในการศึกษา กำลัง ปลุกฝังความคิดที่จะนำไปสู่การไม่วางใจพระเจ้า และการล่องละเมิด บัญญัติของพระองค์เข้าไปในความคิดของเยาวชน พวกเขาหาได้เข้าใจ ว่ากำลังทำอะไรอยู่ พวกเขาหาได้ตระหนักว่าผลที่จะเกิดจากการกระทำ นั้นเป็นเช่นไร {COL 108.1}

นักเรียนคนหนึ่งอาจเรียนผ่านทุกชั้นเรียนของโรงเรียนและ วิทยาลัยของยุคปัจจุบัน เขาอาจทุ่มเทกำลังทั้งหมดเพื่อแสวงหาความรู้ แต่หากว่าเขาไม่ได้มีความรู้ของพระเจ้า ไม่ปฏิบัติตามกฎที่ควบคุมชีวิต ของตนแล้ว เขาจะทำลายตัวเขาเอง เขาสูญเสียอำนาจของคุณค่าชีวิต ของตนเพราะอุปนิสัยที่ผิดๆ เขาสูญเสียการควบคุมตนเอง เขาให้ เหตุผลที่ถูกตอ้งในเรื่องที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับตัวเองไม่ได้ เขาปฏิบัติต่อ ความคิดและร่างกายของตนเองด้วยความสะเพร่าและไร้เหตุผล เขา ทำลายตัวเองด้วยนิสัยที่ผิดของตนเอง เขามีความสุขไม่ได้เพราะการที่ เขาละเลยที่จะปลุกฝังหลักการอันบริสุทธิ์และถูกต้อง ได้นำตัวเขาไปตก อยู่ภายใต้การควบคุมของนิสัยที่ทำลายสันติสุขของตนเอง การทุ่มเท เพื่อการเรียนของเขาสูญเสียไปสิ้น เพราะเขาทำลายตัวเอง เขาใช้พลัง ทางกายและทางความคิดไปในทางที่ผิด และวิหารของร่างกายอยู่ในสภาพ ทรุดโทรม เขาทำลายทั้งชีวิตนี้และชีวิตหน้า เขาไฝหาความรู้ทางโลก โดยคิดว่าจะทำให้ได้มาซึ่งสมบัติอันมีค่า แต่โดยการละทิ้งพระคัมภีร์ เขาได้ละทิ้งทรัพย์สมบัติที่มีค่าเหนือสิ่งอื่นใดไปเสีย {COL 108.2}

เจอกับหาบุญกริพย์

เราควรใส่ใจศึกษาพระวจนะของพระเจ้า เราจะต้องสอนบุตรของเรถึงความจริงที่มีอยู่ในนั้น พระวจนะเป็นแหล่งขุมทรัพย์ที่ไม่มีวันหมดสิ้น แต่มนุษย์ไม่พบขุมทรัพย์นี้เพราะพวกเขาไม่ได้ค้นหาจนกระทั่งได้มาเป็นเจ้าของ มีคนจำนวนมากพึงพอใจกับสมมติฐานในเรื่องของความจริง พวกเขาพอใจกับการลงแรงอย่างผิวเผินโดยถือว่าตนเองได้รับสิ่งที่จำเป็นหมดแล้ว พวกเขายึดคำพูดของผู้อื่นว่าเป็นความจริง เพราะเขาเองมีความเกียจคร้านเกินกว่าที่จะลงแรงอย่างขยันขันแข็งและจริงจัง ดังที่แสดงในพระวจนะนั้นว่าจะต้องลงมือขุดเองเพื่อหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ แต่การคิดค้นของมนุษย์ไม่เพียงแต่ไวใจไม่ได้เท่านั้นแต่ยังเป็นอันตรายด้วยเพราะเขายกมนุษย์ไปวางไว้แทนที่พระเจ้า เขาถือคำพูดของมนุษย์แทนคำว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า” เยเรมีห์ 27:16 {COL 109.1}

พระคริสต์ทรงเป็นองค์แห่งสัจจะ พระวจนะของพระองค์ทรงเป็นความจริง และพระวจนะนั้นมีความหมายลึกซึ้งกว่าที่เห็นได้จากสภาพภายนอก พระดำรัสทั้งหมดของพระคริสต์มีคุณค่าเกินกว่าลักษณะการแสดงออกภายนอก จิตใจที่ได้รับการกระตุ้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะเห็นคุณค่าของพระดำรัสเหล่านี้ เขาจะมองเห็นอัญมณีแห่งความจริงอันมีคุณค่า ถึงแม้สิ่งเหล่านี้จะเป็นขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ก็ตาม {COL 110.1}

ทฤษฎีและสมมติฐานของมนุษย์จะนำไปสู่ความเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าไม่ได้เป็นอันขาด ผู้ที่ถือว่าตนเข้าใจปรัชญา คิดว่าคำอธิบายของพวกเขาที่มีความจำเป็นเพื่อใช้เปิดขุมทรัพย์แห่งความรู้ และเพื่อป้องกันความเชื่อผิดๆ ที่จะเข้ามาในคริสตจักร แต่คำอธิบายเหล่านี้ต่างหากที่ได้นำทฤษฎีเทียมเท็จและความเชื่อที่ผิดเข้ามา มนุษย์ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่เพื่ออธิบายข้อพระคัมภีร์ที่เขาคิดว่ายุ่งยาก แต่บ่อยครั้งความพยายามของเขากลับทำให้สิ่งที่พยายามทำให้แจ่มแจ้งมืดมัวไปยิ่งกว่าเดิม {COL 110.2}

บุโรहितและฟาริสีคิดว่าพวกเขาทำงานยิ่งใหญ่ในฐานะของผู้สอน โดยการใส่คำอธิบายของตนลงไปในเรื่องของพระเจ้า แต่พระคริสต์ทรงกล่าวถึงพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า” มาระโก 12:24 พระองค์ทรงกล่าวโทษพวกเขาว่า “เอากฎเกณฑ์ของมนุษย์มาสอนว่าเป็นพระดำรัสสอน” มาระโก 7:7 แม้ว่าพวกเขาเป็นครูสอนพระดำรัสของพระเจ้า แม้จะถือว่าเป็นผู้ที่เข้าใจพระวจนะของพระองค์ แต่พวกเขาหาใช้ผู้ปฏิบัติตามพระวจนะนั้นไม่ ซาตานทำให้ตาของพวกเขาบอดเพื่อไม่ให้มองเห็นความสำคัญที่แท้จริง {COL 110.3}

นี่คืองานของคนมากมายในยุคของเรา คริสตจักรจำนวนมากทำผิดด้วยบาปชนิดนี้ มีอันตรายอันใหญ่หลวงสำหรับคนในยุคนี้ซึ่งถือว่าตนเป็นคนฉลาดที่จะเดินขั้วรอยประสบการณ์ของพวกเขาจารย์ชาวยิว พวกเขาแปลคำสอนของพระเจ้าไปในทางผิดและทำให้จิตวิญญาณจำนวนมากเกิดความสับสนและถูกห่อหุ้มด้วยความมืดมนเนื่องจากเข้าใจความจริงของพระเจ้าผิดไป {COL 110.4}

เราไม่จำเป็นต้องอ่านพระคัมภีร์ด้วยแสงสลัวของประเพณีนิยมหรือการคาดเดาของมนุษย์ เมื่อใดที่เราอธิบายพระคัมภีร์ด้วยขนบธรรมเนียมหรือจินตนาการ ก็เหมือนกับความพยายามใช้โคมไฟส่องแสงให้แก่ดวงอาทิตย์ พระวจนะศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าไม่ต้องการแสงจากโคมไฟของโลกเพื่อทำให้สง่าราศีเด่นชัดยิ่งขึ้น เพราะพระวจนะนั้นมีแสงสว่างในตัว เป็นสง่าราศีของพระเจ้าที่เปิดเผยออกมา นอกเหนือจากแสงสว่างนี้แล้วแสงสว่างอื่นๆ ก็เป็นแต่เพียงแสงสลัวเท่านั้น {COL 111.1}

แต่การศึกษาอย่างจริงจังและสำรวจอย่างถี่ถ้วนนั้นเป็นสิ่งจำเป็น คนเกียจคร้านจะไม่ได้รับความเข้าใจความจริงอย่างชัดเจนและแจ่มแจ้ง เป็นการตอบแทน ไม่มีพรใดของโลกจะได้มาโดยไม่ได้ใช้ความพยายามอย่างเอาจริงเอาจัง อดทนและพากเพียร ผู้ที่ประสบความสำเร็จในทางธุรกิจจะต้องมีความตั้งใจในการทำงานและความเชื่อที่จะมองหาความ

สำเร็จ และเราไม่อาจหวังที่จะได้ความรู้ฝ่ายจิตวิญญาณโดยไม่ต้องทำงาน หนักผู้ที่ต้องการจะค้นพบขุมทรัพย์แห่งความจริงจะต้องขุดหาความจริง เหมือนคนขุดแร่หาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ใต้ดิน ไม่มีงานใดที่ทำอย่างครึ่ง ๆ กลาง ๆ จะให้ผลตอบแทน นี่คือนิสัยที่จำเป็นสำหรับผู้ใหญ่และเยาวชน พวกเขาไม่ควรเพียงแต่อ่านพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น แต่ควรศึกษา พระธรรมนั้นด้วยความเพียรอย่างจริงจัง อธิษฐาน และค้นความจริง เสมือนหนึ่งค้นหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ ผู้ที่กระทำเช่นนี้จะได้ผลตอบแทน เพราะพระคริสต์ทรงเสริมความเข้าใจให้ {COL 111.2}

ความรอดของเราขึ้นกับความรู้ในความจริงที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะให้เราเป็นเจ้าของสิ่งนี้ จงค้นหาเถิด จง ค้นหาจากพระคัมภีร์อันมีค่าด้วยใจที่หิวกระหาย สรรวจพระธรรมของ พระเจ้าเช่นคนขุดแร่สำรวจผิวโลกเพื่อหาสายธารทองคำ อย่ายอมแพ้ต่อ การค้นหาจนกว่าท่านมั่นใจในความสัมพันธ์กับพระเจ้าและพระประสงค์ ของพระองค์ที่มีต่อท่าน พระคริสต์ทรงเปิดเผยว่า “สิ่งใดที่ท่านขอ ในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ทางพระบุตร สิ่งใดที่ท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น” ยอห์น 14:13, 14 {COL 111.3}

คนที่เคร่งครัดศาสนาและผู้ที่มีความรู้สูงรับความจริงนิรันดร์ได้ แต่บ่อยครั้งพวกเขาไม่เข้าใจเพราะสิ่งที่เขาเห็นนั้นปิดบังสงาราศีที่มอง ไม่เห็น ผู้ที่อยากจะได้รับความสำเร็จในการค้นหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้จะต้องก้าวให้สูงขึ้นกว่าการแสวงหาสิ่งของในโลกนี้ ความพอใจและความสามารถทั้งหมดของเขาจะต้องมอบถวายเพื่อการแสวงหา {COL 112.1}

การไม่เชื่อฟังได้ปิดประตูทำให้ความรู้อันมหาศาลที่ควรจะได้ จากพระคัมภีร์ผ่านเข้าไปไม่ได้ ความเข้าใจคือการเชื่อฟังพระบัญญัติ ของพระเจ้า ไม่ควรปรับพระคัมภีร์ให้เข้ากับอคติและความอิจฉาริษยา ของมนุษย์ มีเพียงผู้ที่ถ่อมใจแสวงหาความรู้แห่งความจริงเพื่อจะปฏิบัติ ตามเท่านั้นจึงจะเข้าใจพระคัมภีร์ได้ {COL 112.2}

ท่านถามว่า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอด ท่านจะต้องนำความคิดเห็นที่เกิดขึ้นในใจ ความนึกคิดที่ถ่ายทอดมาทางกรรมพันธุ์ และความนึกคิดที่ได้รับการสั่งสมมาทั้งหมดวางลงที่ประตูแห่งการตรวจสอบ หากท่านค้นหาพระคัมภีร์เพื่อพิสูจน์ความคิดเห็นของท่านเอง ท่านไม่มีทางไปถึงความจริง จงแสวงหาเพื่อเรียนรู้ว่าพระยาห์เวห์ตรัสอย่างไร หากท่านเกิดความสำนึกในใจในขณะที่ศึกษา หากท่านเห็นว่าความนึกคิดที่ท่านชอบไม่สอดคล้องกับความจริง จงอย่าแปลความหมายของความจริงนั้นผิดไปเพียงเพื่อต้องการให้เข้ากับความคิดของท่าน แต่จงยอมรับแสงสว่างที่ได้ประทานให้ จงเปิดความคิดและจิตใจเพื่อท่านจะสามารถเห็นสิ่งมหัศจรรย์จากพระธรรมของพระเจ้าได้ {COL 1 12.3}

ความเชื่อในพระคริสต์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของโลกนั้นเรียกร้องให้เรายอมรับแสงสว่างแห่งปัญญาซึ่งอยู่ใต้การควบคุมของจิตใจเป็นจิตใจที่มองเห็นและรู้สำนึกถึงคุณของชุมทรัพย์แห่งสวรรค์ ความเชื่อนี้จะแยกจากการกลับใจใหม่และการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยไม่ได้ การจะมีความเชื่อหมายถึงการค้นหาและการยอมรับชุมทรัพย์ของข่าวประเสริฐภายใต้ข้อผูกพันทั้งหมดที่กำหนดไว้ {COL 1 12.4}

“ถ้าคนใดไม่ได้เกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถเห็นแผ่นดินของพระเจ้า” ยอห์น 3:3 หากคนนั้นอาจคาดเดาหรือวาดมโนภาพ แต่ถ้าขาดสายตาแห่งความเชื่อ เขาก็ไม่อาจจะมองเห็นชุมทรัพย์ได้ พระคริสต์ทรงพลีพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อให้เราได้รับชุมทรัพย์ที่ประเมินค่าไม่ได้ แต่หากไม่เกิดใหม่ด้วยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์แล้ว จะไม่มีการยกโทษความผิดบาป และจะไม่มีชุมทรัพย์สำหรับชีวิตวิญญูณใดที่กำลังพินาศ {COL 1 12.5}

เราต้องการแสงสว่างของพระวิญญูณบริสุทธิ์เพื่อเข้าใจความจริงในพระวาทะของพระเจ้า เราจะยังมองไม่เห็นสิ่งที่สวยงามในธรรมชาติของโลกจนกว่าดวงอาทิตย์จะขับไล่ความมืดไปด้วยแสงสว่างที่ส่องกระจายไปทั่ว ในทำนองเดียวกัน เราจะไม่สำนึกในคุณค่าของชุมทรัพย์ในพระธรรมของพระเจ้าจนกว่าจะได้รับการเปิดเผยโดยลำแสงอัน

สว่างไสวของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม {COL 1 13.1}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงโปรดประทานมาจากสวรรค์โดยพระเมตตาแห่งความรักที่ไร้ขอบเขต ทรงนำเรื่องราวของพระเจ้ามาเปิดเผยให้แก่อิตถีวิญญาณทุกคนที่มีความเชื่ออย่างไม่สงสัยในพระคริสต์ โดยอำนาจของพระองค์ความจริงอันสำคัญที่นำไปสู่ความรอดของจิตวิญญาณจะฝังลึกลงสู่ความนึกคิด และทางแห่งชีวิตจะเปิดกว้างเพื่อไม่ให้ผู้ใดเดินหลงไปในทางผิด ในขณะที่ศึกษาพระคัมภีร์ เราควรอธิษฐานขอให้แสงสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าส่องบนพระธรรม เพื่อเราจะเห็นและซาบซึ้งขุมทรัพย์ที่มีอยู่ในนั้น {COL 1 13.2}

ผลตอบแทนจากการค้นหา

อย่าให้ผู้ใดคิดว่าไม่มีความรู้ใดที่เขายังเรียนเพิ่มได้อีก ความล้าลึกในปัญญาของมนุษย์อาจวัดกันได้ การงานที่มนุษย์คิดสร้างอาจทำให้ชำนาญได้ แต่ความนึกคิดสูงที่สุด ลึกที่สุดและกว้างที่สุดไม่อาจค้นหาพระเจ้าได้ ยังมีความไม่มีที่สิ้นสุดอยู่เหนือสิ่งที่เราจะเข้าใจได้ เราได้เห็นพระสิริของพระเจ้า เห็นความรู้และพระปัญญาอันไม่มีสิ้นสุดเพียงเลื่อนรางเท่านั้นราวกับว่าเรากำลังค้นหาทองคำอยู่เพียงแค่น้ำดินของเหมือง ในขณะที่แร่ทองคำอีกมหาศาลซึ่งซ่อนอยู่เบื้องล่างพร้อมที่จะเป็นรางวัลตอบแทนให้แก่ผู้ที่ขุดค้นมัน เราจะต้องขุดอุโมงค์ลงไปในเมืองให้ลึกลงไป และลึกลงไปให้มากที่สุด และผลที่ได้รับคือขุมทรัพย์อันเต็มด้วยสง่าราศี โดยความเชื่อที่ถูกต้อง ความรู้เรื่องพระเจ้าจะกลายมาเป็นความรู้ของมนุษย์ {COL 1 13.3}

ไม่มีผู้ใดที่ค้นหาพระคัมภีร์ด้วยจิตวิญญาณของพระคริสต์จะไม่ได้รับการตอบแทน เมื่อมนุษย์ยอมที่จะรับการสั่งสอนเหมือนเช่นเด็กเล็ก เมื่อเขายอมถวายตัวแด่พระเจ้าอย่างสิ้นเชิง เขาจะพบความจริงในพระธรรมของพระองค์ หากมนุษย์ยอมเชื่อฟัง เขาก็จะเข้าใจแผนการปกครองของ

พระเจ้า ดินแดนสวรรค์จะเปิดห้องโถงใหญ่แห่งพระคุณและสง่าราศีออกให้กว้างเพื่อการสำรวจ หากมนุษย์สำรวจเหมือนแร่แห่งความจริง เขาก็จะมีจิตใจที่สูงขึ้นและจะมีความแตกต่างจากที่เขาเป็นอยู่ขณะนี้อย่างสิ้นเชิง ความล้าลึกของการทรงช่วยให้รอด การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ การยอมเสียสละเพื่อไถ่บาปของพระองค์ ในความคิดของเราจะไม่อยู่ในสภาพที่ไม่ชัดเจนเหมือนเช่นทุกวันนี้ จะไม่เป็นเพียงเข้าใจได้มากยิ่งขึ้นเท่านั้นแต่จะมีความซาบซึ้งในคุณค่าของสิ่งเหล่านี้มากยิ่งขึ้น {COL 114.1}

ในคำอธิบายของพระคริสต์ต่อพระบิดา พระองค์ประทานบทเรียนให้แก่โลกที่จะต้องจารึกลงในความคิดและจิตใจ พระองค์ทรงทูลว่า “นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา” ยอห์น 17:3 นี่คือการศึกษที่แท้จริง เป็นการศึกษาที่ให้ผลกำลัง ประสบการณ์ในความรู้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งพระองค์ประทานมานั้นจะเปลี่ยนมนุษย์ให้เป็นตามแบบพระฉายาของพระเจ้าได้ สิ่งนี้ทำให้มนุษย์ควบคุมตนเองเพื่อนำแรงกระตุ้นและกิเลสตัณหาฝ่ายต่ำตามธรรมชาติให้ไปอยู่ภายใต้การควบคุมของอำนาจเบื้องสูงของจิตใจ ความรู้นี้ทำให้ผู้ครอบครองเป็นบุตรของพระเจ้าและเป็นผู้รับมรดกของสวรรค์ นำเขาให้สื่อสารกับพระทัยของพระองค์ผู้ทรงไม่มีที่สิ้นสุดและเปิดคลังสมบัติอันมหาศาลของจักรวาลให้แก่เขา {COL 114.2}

นี่คือความรู้ที่จะได้มาโดยการค้นหาจากพระวจนะของพระเจ้าและจิตวิญญาณทุกดวงที่เสียสละทุกอย่างเพื่อการค้นหาขุมทรัพย์ที่จะได้มาเป็นของตน {COL 114.3}

“ถ้าเจ้าร้องหาความรอบรู้ และเปล่งเสียงของเจ้าหาความเข้าใจ ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาเหมือนหาเงิน และเสาะหาอย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ แล้วเจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระยาห์เวห์ และพบความรู้ของพระเจ้า” สุภาษิต 2:3-5 {COL 114.4}

บทที่ 8 ไช้มุก

อ้างอิงจาก มัทธิว 13:45, 46

พระเจ้าช่วยให้รอดของเราทรงเปรียบเทียบกับพระพรแห่งการไถ่ด้วยความรักกับไช้มุกอันล้ำค่า พระองค์ทรงอธิบายบทเรียนนี้โดยใช้อุปมาของพ่อค้าที่ค้นหาไช้มุกอย่างดี “และเมื่อพบไช้มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายทุกสิ่งซึ่งเขามีอยู่ไปซื้อไช้มุกนั้น” มัทธิว 13:46 พระคริสต์เองทรงเป็นไช้มุกที่มีค่ามหาศาล สง่าราศีทั้งหมดของพระบิดาเก็บรวบรวมไว้ในพระองค์ คือความบริบูรณ์ของพระเจ้าสามพระภาค พระองค์ทรงเป็นความสว่างของสง่าราศีของพระบิดาและเป็นพระฉายาของพระองค์ สง่าราศีที่เป็นพระลักษณะของพระเจ้านั้นแสดงออกมาทางพระอุปนิสัยของพระองค์ พระธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ทุกหน้ามีแสงของพระองค์เปล่งออกมา ความชอบธรรมของพระคริสต์เปรียบเสมือนไช้มุกขาวบริสุทธิ์ ไร้ตำหนิ และต่างพร้อม ความพยายามใดๆ ของมนุษย์แก้ไขปรับปรุงของประทานอันมีค่าและยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอันไร้ตำหนิไม่ได้ ในพระคริสต์ “คลังสถิติ

ปัญญาและความรู้ทุกอย่างซ่อนอยู่ในพระองค์” โคลโลสี 2:3 พระองค์ทรง “เป็นพระปัญญาจากพระเจ้าสำหรับเรา ทรงเป็นผู้ทำให้เราชอบธรรม ทรงเป็นผู้ชำระเราให้บริสุทธิ์และทรงเป็นผู้ไถ่บาป” 1 โครินธ์ 1:30 ทุกสิ่งที่สนองความต้องการและความหวังของจิตวิญญาณของมนุษย์ ทั้งในโลกนี้และโลกที่จะมาถึงมีอยู่ในพระคริสต์ พระผู้ไถ่ของเราทรง เป็นไข่มุกที่มีค่ามาก จนทุกสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบกับนั้นนับได้ว่าไร้ค่า {COL 1 15.1}

พระคริสต์ “เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ แต่ชาวบ้านชาว เมืองของพระองค์ไม่ต้อนรับพระองค์” ยอห์น 1:11 ความสว่างของ พระเจ้าส่องเข้าไปในความมืดของโลกและ “ความมืดไม่อาจเอาชนะความ สว่างได้” ยอห์น 1:5 แต่ใช่ว่าทุกคนจะไม่สนใจของประทานแห่ง สวรรค์เสียทั้งหมด พ่อคำในคำอุปมาเป็นตัวแทนของกลุ่มคนที่มีความ ประารถอย่างจริงใจที่จะรู้ความจริง ในประเทศต่างๆ ยังมีคนที่มีความ จริงใจและความศรัทธาขอศึกษาค้นหาจากวรรณกรรมและศาสตร์ ต่างๆ และจากศาสนาทางฝ่ายโลก เพื่อเสาะหาสิ่งที่จะรับมาเป็นขุมทรัพย์ ของจิตวิญญาณ ในหมู่ชาวยิว ยังมีคนที่พยายามแสวงหาสิ่งที่เขา ยังขาดอยู่ พวกเขาเบื่อหน่ายกับศาสนาที่เป็นเพียงพิธีการ หวังอยาก จะเห็นสิ่งที่เป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณและที่จะทำให้จิตวิญญาณสูงส่งขึ้น อัครสาวกที่พระคริสต์ทรงเลือกนั้นอยู่ในกลุ่มคนรุ่นหลัง ส่วนโครเนลิอุส และซันที่ชาวเอธิโอเปียจัดอยู่ในคนกลุ่มแรก พวกเขาเรือกอและอธิษฐาน ขอแสงสว่างจากสวรรค์และเมื่อได้รับการเปิดเผยให้เห็นพระคริสต์แล้ว พวกเขา ก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี {COL 1 16.1}

ในอุปมานี้ไข่มุกไม่ได้หมายถึงสิ่งของที่ให้เปล่าๆ พ่อคำชื่อไข่มุก นั้นไว้ด้วยสิ่งของทั้งหมดที่เขา มีอยู่ มีคนจำนวนมากตั้งข้อสงสัยถึงความหมาย ของเรื่องนี้ เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าพระคริสต์หมายถึงของประทาน พระองค์ เป็นของประทานเฉพาะสำหรับผู้ที่มีมอบถวายจิตใจ ร่างกายและจิตวิญญาณ แต่พระองค์โดยสิ้นเชิงเท่านั้น เราจะต้องถวายตัวแด่พระคริสต์เพื่อดำรง ชีวิตที่ปฏิบัติตามข้อเรียกร้องทั้งหมดของพระองค์ด้วยความเต็มใจ ทุก

อย่างที่เรามี ทั้งตะลันต์และความสามารถที่เรามีอยู่ทั้งหมดเป็นของพระเจ้า ที่จะต้องถวายเพื่อการรับใช้พระองค์ เมื่อเราถวายทุกสิ่งให้กับพระองค์แล้ว องค์พระคริสต์พร้อมด้วยชุมทรัพย์ทั้งหมดของสวรรค์ก็จะทรงโปรดประทาน พระองค์เองให้แก่เรา เราจึงได้รับไข่มุกที่มีค่ามหาศาล {COL 1 16.2}

ความรอดเป็นของขวัญที่ได้รับโดยไม่มีค่าใช้จ่าย แต่ถึงกระนั้น ก็ตามเป็นสิ่งที่ต้องซื้อและขาย ในตลาดที่มีพระกรุณาธิคุณของพระเจ้าเป็นผู้จัดการนั้น เปรียบการซื้อไข่มุกอันมีค่านี้โดยไม่ต้องใช้เงินและไม่มีราคา ในตลาดแห่งนี้ทุกคนรับสินค้าจากสวรรค์ได้ คลังสมบัติเพชรนิลจินดาแห่งความจริงได้ถูกเปิดออกให้แก่ทุกคน พระองค์ตรัสว่า “เราจัดวางประตูที่เปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประตูนี้นี้ไม่มีใครสามารถปิดได้” ไม่มียามถือดาบเฝ้าทางผ่านไปยังประตูนี้ เสี่ยงจากทั้งภายในและที่ประตูกล่าวว่า เชิญมาเถิด เสี่ยงของพระเจ้าช่วยเชิญชวนพวกเราด้วยความจริงใจและความรักว่า “เราแนะนำเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมด้วยไฟจากเรา เพื่อเจ้าจะได้มั่งมี” วิรุณ 3:8, 18 {COL 1 16.3}

พระกิตติคุณของพระคริสต์เป็นพระพรที่ทุกคนรับเป็นเจ้าของได้ แม้คนยากจนที่สุดก็เท่าเทียมคนที่มั่งมีที่สุดในการซื้อความรอดเพราะไม่มี ความร่ำรวยใดๆ ของโลกที่จะซื้อได้ ความรอดได้มาโดยการเชื่อฟังอย่าง เต็มใจและโดยการมอบถวายตัวเราให้กับพระคริสต์เพื่อเป็นสมบัติของ พระองค์ที่ได้ทรงซื้อเรามา การศึกษาแม้สูงส่งเพียงใดก็ไม่อาจนำมนุษย์ให้ เข้าใกล้พระเจ้าได้ พวกฟาริสีได้เปรียบในทุกแง่ทั้งทางฝ่ายโลกและทาง ฝ่ายจิตวิญญาณและพวกเขาพูดด้วยความโอ้อวดว่า “ข้าเป็นเศรษฐีและ ข้าร่ำรวยแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย” แต่กระนั้นพวกเขา “เป็นคนน่า สมเพช น่าสังเวช เจ้ายากจน ตาบอดและเปลือยกาย” วิรุณ 3:17 พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “บรรดาคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะได้ เข้าในแผ่นดินของพระเจ้าก่อนพวกท่าน” มัทธิว 21:31 {COL 1 17.1} เราซื้อความรอดไม่ได้ แต่เราต้องแสวงหาความรอดด้วยความสนใจและ ด้วยความเพียรพยายามเสมือนหนึ่งต้องละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างในโลกเพื่อความ รอดนั้น {COL 1 17.2}

เราจะต้องแสวงหาไข่มุกราคาแพงเม็ดนั้น แต่ไม่ใช่ในตลาดทางฝ่ายโลกหรือด้วยวิธีการแบบชาวโลก ราคาที่เราต้องหามาจ่ายนั้นไม่ใช่เป็นทองหรือเงินเพราะสิ่งเหล่านี้เป็นของพระเจ้า ให้ละทิ้งความคิดที่ว่าผลประโยชน์ทางฝ่ายโลกหรือฝ่ายจิตวิญญาณจะทำให้ท่านได้รับความรอด พระเจ้าทรงเรียกร้องการเชื่อฟังอย่างเต็มใจจากท่าน พระองค์ทรงเรียกร้องให้ท่านละทิ้งบาปทั้งหมด พระคริสต์ตรัสว่า “คนที่ชนะ เราจะให้นั่งกับเราบนพระที่นั่งของเราเหมือนอย่างที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์” วิวรณ 3:21 {COL 117.3}

มีบางคนทำตัวราวกับว่าค้นหาไข่มุกแห่งสวรรค์อยู่ตลอดเวลา แต่พวกเขาไม่ได้ทิ้งนิสัยที่ไม่ดีโดยสิ้นเชิง พวกเขาไม่ได้ตายแก่ตัวเองเพื่อให้พระคริสต์เสด็จเข้ามาอยู่ในเขา ดังนั้นพวกเขาจึงค้นหาไข่มุกอันมีค่าเม็ดนั้นไม่พบ พวกเขาไม่ได้เอาชนะความทะเยอทะยานอันไม่บริสุทธิ์ และความรักที่มีต่อโลก พวกเขาไม่ได้แบกกางเขนและติดตามพระคริสต์ในเส้นทางแห่งการเสียสละและการมอบถวายตนเอง พวกเขาเกือบเป็นคริสเตียนแต่ก็ไม่ใช่คริสเตียนที่แท้จริง พวกเขาดูเหมือนกำลังเข้าใกล้แผ่นดินสวรรค์ แต่ก็ไม่เข้าไปได้ พวกเขาเกือบจะได้รับความรอดแต่ก็ไม่ได้รอดอย่างแท้จริง ประโยคนี้มีความหมายว่าไม่ใช่เกือบหลงหายแต่คือหลงหายไปอย่างแท้จริง {COL 118.1}

อุปมาเรื่องพ่อค้าแสวงหาไข่มุกมีค่ามีความหมายสำคัญอยู่สองประการ คือไม่เพียงหมายถึงคนที่แสวงหาแผ่นดินสวรรค์เท่านั้น แต่หมายถึงพระคริสต์ทรงกำลังแสวงหามรดกที่หายไป พระคริสต์คือนายวานิชแห่งสวรรค์กำลังแสวงหาไข่มุกอันมีค่า ทรงทอดพระเนตรเห็นมนุษย์ที่หลงหายนั้นเป็นไข่มุกที่มีค่า มนุษย์ผู้แปดเปื้อนด้วยมลทินและถูกทำลายด้วยบาป พระองค์ทรงเห็นความเป็นไปได้ที่จะช่วยให้รอด หัวใจที่เคยเป็นสนามรบของการต่อสู้กับซาตาน และได้รับการช่วยเหลือด้วยอำนาจแห่งความรักนั้นมีความสำคัญสำหรับพระเจ้าไถ่มากยิ่งขึ้นกว่าผู้ที่ยังไม่เคยล้มลงในบาป พระเจ้าไม่ได้ทรงมองดูมนุษย์ชาติว่าพวกเขาเป็นคนเลวทรามต่ำช้าและไร้ค่า

พระองค์ทอดพระเนตรผ่านทางพระคริสต์ ทรงมองเห็นสิ่งที่พวกเขาควรจะเป็นเมื่อผ่านการไถ่ด้วยรัก แล้วพระองค์ทรงรวบรวมสมบัติทั้งหมดของจักรวาลและวางลงไปเพื่อที่จะซื้อไชมุขเม็ดนี้ และเมื่อพระเยซูทรงพบไชมุขแล้ว ก็ทรงจัดเก็บไว้ในคลังของพระองค์เอง “เขาจะส่องแสงในแผ่นดินของพระองค์ อย่างกับเพชรที่อยู่ในมงกุฎ” เศคาริยาห์ 9:16 “เขาทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นกรรมสิทธิ์พิเศษของเรา ในวันที่เราจะประกอบกิจ และเราจะเมตตาผู้ปรนนิบัติเขา” [ฉบับเดิม “วันที่เราจะเก็บรวบรวมสมบัติของเราไว้นั้น”] มาลาคีย์ 3:17 {COL 118.2}

แต่เรื่องของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นไชมุขอันล้ำค่าและโอกาสของเราที่จะรับมาเป็นเจ้าของสมบัติแห่งสวรรค์นี้เป็นหัวข้อที่เราจะต้องใส่ใจให้มากที่สุด พระวิญญูณบริสุทธิทรงเป็นผู้เปิดเผยให้มนุษย์เห็นไชมุขอันมีค่านี้ เวลาแห่งอำนาจของพระวิญญูณบริสุทธิในความหมายพิเศษคือเวลาของการแสวงหาและพบของประทานแห่งสวรรค์ ในสมัยของพระคริสต์ มีคนจำนวนมากมาย้ายถิ่นข้ามประเทศ แต่สมองของพวกเขาถูกปกคลุมด้วยความมืดของคำสอนเทียมเท็จ และพวกเขามองไม่เห็นว่าพระอาจารย์ผู้ทรงถ่อมตนแห่งกาลิลีผู้นี้เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมา แต่ภายหลังจากพระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ การหลั่งลงมาของพระวิญญูณบริสุทธิเป็นสัญญาณแสดงถึงการที่พระองค์ประทับบนพระบัลลังก์ในอาณาจักรของพระองค์เพื่อเป็นคนกลางด้วย พระองค์ประทานพระวิญญูณลงมาในวันเพ็นเทกอสต์ พยานของพระคริสต์ประกาศอำนาจของการเป็นขึ้นจากตายของพระผู้ช่วยให้รอด แสงแห่งสวรรค์ส่องทะลุผ่านเข้าไปสู่ความคิดอันมืดของผู้ที่ถูกศัตรูของพระคริสต์หลอกลวง ขณะนี้พวกเขาเห็นพระองค์ถูกยกขึ้นให้เป็น “องค์พระผู้นำและองค์พระผู้ช่วยให้รอดเพื่อจะให้นิสรุพลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงอภิบาลของเขาทั้งหลาย” กิจการ 5:31 พวกเขาเห็นสง่าราศีแห่งสวรรค์ห้อมล้อมพระองค์ไว้ พร้อมด้วยสมบัติอันนับไม่ถ้วนในพระหัตถ์ของพระองค์เพื่อประทานแก่ทุกคนที่จะหันจากการกบฏของเขาขณะที่อัครสาวกนำสง่าราศีของพระบุตรองค์เดียวของพระบิดามาประกาศนั้น จิตวิญญูณสามพัน

ดวงได้ยอมรับ พวกเขามองเห็นว่าตนเป็นคนบาปหนาและมีมลทิน และเห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นมิตรสหายและพระผู้ช่วย พระคริสต์ทรงได้รับการยกชูขึ้น พระคริสต์ทรงได้รับสง่าราศีโดยผ่านอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ร่วมสถิตอยู่กับมนุษย์ ผู้เชื่อเหล่านี้มองเห็นโดยความเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้แบกความละอาย ความทุกข์ยากและความตายเพื่อที่พวกเขาจะไม่พินาศแต่ได้ชีวิตนิรันดร์ การเปิดเผยพระคริสต์โดยพระวิญญาณได้ทำให้พวกเขาารู้ซึ่งถึงอำนาจและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และพวกเขายื่นมือไปหาพระองค์ด้วยความเชื่อทูลว่า “ข้าพเจ้าเชื่อ” มาระโก 9:24 {COL 118.3}

ข่าวชื่นชมยินดีของการเป็นขึ้นจากตายของพระผู้ช่วยให้รอด จึงเผยแพร่อไปยังผู้คนที่ย้ายอยู่สุดปลายของแผ่นดินโลก คริสตจักรเห็นคนกลับใจเข้าสู่คริสตจักรจากทุกสารทิศ ผู้ที่เชื่อแล้วก็กลับใจใหม่อีกครั้ง คนบาปเข้าร่วมกับคริสเตียนเพื่อแสวงหาไข่มุกที่มีค่ามหาศาล คำพยากรณ์สำเร็จแล้ว คนที่อ่อนแอก็ “จะเป็นเหมือนดาวิด” และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็น “เหมือนทูตของพระยาห์เวห์” เศคาริยาห์ 12:8 คริสเตียนทุกคนมองเห็นลักษณะแห่งความเมตตาและความรักในพี่น้องของเขา สิ่งที่น่าสนใจมีเพียงอย่างเดียว เป้าหมายเดียวปิดบังเป้าหมายอื่นทั้งหมด หัวใจทุกดวงเต้นเป็นจังหวะเดียวกัน ความปรารถนาเพียงสิ่งเดียวที่ผู้เชื่อทั้งหลายต่างมีความต้องการคือการเปิดเผยให้เห็นถึงอุปนิสัยที่เป็นเหมือนพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ และเพื่อทำหน้าที่ขยายอาณาจักรของพระองค์ให้กว้างออกไป “คนทั้งหลายที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน... ด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ บรรดาอัครทูตก็เป็นพยานถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคุณอันยิ่งใหญ่อยู่กับพวกเขาทุกคน” กิจการ 4:32, 33 “องค์พระผู้เป็นเจ้าก็โปรดให้คนทั้งหลายที่กำลังจะรอดเพิ่มจำนวนเข้ามามากยิ่งขึ้นทุกๆ วัน” กิจการ 2:47 พระวิญญาณของพระคริสต์ร่วมสถิตอยู่ในที่ประชุม เพราะเขาเหล่านั้นพบไข่มุกอันมีค่ามากยิ่งขึ้น {COL 120.1}

ภาพเหล่านี้จะเกิดขึ้นซ้ำอีก และด้วยฤทธาภาพที่ยิ่งใหญ่กว่า การหลังพระวิญญูณบริสุทธิในวันเพ็ญเทศกาลอีสเตอร์เป็นแผ่นดินฤดู แต่ฝน ปลายฤดูจะยิ่งใหญ่อุดมสมบูรณ์กว่า พระวิญญูณทรงรอคอยที่จะให้เรา ร้องขอและตอบรับ พระคริสต์จะสำแดงความบริบูรณ์ของพระองค์โดย ทางอำนาจของพระวิญญูณบริสุทธิ มนุษย์จะเห็นคุณค่าของไข่มุกอัน มีค่าและพวกเขาจะกล่าวพร้อมกับอัครทูตเปาโลว่า “แต่ว่าอะไรที่เคย เป็นกำไรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ถือว่าสิ่งนั้นเป็นการขาดทุนแล้วเพราะ เหตุพระคริสต์ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุนเพราะเหตุ คุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของ ข้าพเจ้า” ฟิลิปปี 3:7, 8 {COL 121.1}

บทที่ 9 เรื่องอวอน

อ้างอิงจาก มัทธิว 13:47 - 50

“แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลามาทุกชนิด เมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่ง นั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ตะกร้า แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย ในเวลาสิ้นยุคก็จะเป็นอย่างนั้น ทูตสวรรค์ทั้งหลายจะออกมาแยกพวกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟที่ลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” มัทธิว 13:47-50 {COL 122.1}

การเหวี่ยงอวนออกไปคือการประกาศข่าวประเสริฐ ในการนี้รวบรวมทั้งคนดีและคนชั่วเข้ามายังคริสตจักร เมื่อการประกาศข่าวประเสริฐเสร็จสิ้น การพิพากษาจะแยกแยะคนเหล่านี้ออกมาจนสำเร็จ พระคริสต์ทรงเล็งเห็นว่าการมีพี่น้องเทียมเท็จในคริสตจักรนั้นจะทำให้ความจริงถูกกล่าหาไปในทางผิด โลกจะกล่าหาข่าวประเสริฐเพราะการ

ดำเนินชีวิตของผู้เชื่อเทียมเท็จที่ไม่ดำเนินตามคำสั่งสอน แม้คริสเตียนด้วยกันเองก็ล้มลงเมื่อเห็นคนจำนวนมากที่รับพระนามของพระคริสต์ แต่ไม่ได้อยู่ใต้การควบคุมของพระวิญญาณของพระองค์ เนื่องจากว่ามีคนเหล่านี้อยู่ในคริสตจักร จึงทำให้คนอื่นพากันเข้าใจผิดว่า พระเจ้าทรงเห็นชอบกับบาปของพวกเขา ฉะนั้นพระคริสต์ทรงยกมานที่ปิดบังอนาคตออก และเรียกร้องให้คนทั้งหลายมองดูว่าสิ่งที่เป็นตัวตัดสินชะตาชีวิตของเขานั้นไม่ใช่ตำแหน่งหน้าที่ แต่เป็นอุปนิสัยของเขา {COL 122.2}

อุปมาข้าวละมานและอวนนั้นสอนไว้อย่างชัดเจนว่า คนชั่วทั้งหมดจะไม่มีทางหันมาหาพระเจ้า ต้นข้าวสาลีและข้าวละมานโตขึ้นพร้อมกันจนกระทั่งถึงเวลาเก็บเกี่ยวฉันใด ปลาดีและปลาไม่ดีจะถูกนำขึ้นฝั่งพร้อมกันเพื่อคัดเลือกลงในชั้นตอนสุดท้ายฉันนั้น {COL 123.1}

อีกประการหนึ่ง อุปมานี้สอนว่า จะไม่มีช่วงเวลาแห่งพระกรุณา หลังจากการพิพากษา เมื่องานของการประกาศข่าวประเสริฐสำเร็จลง การแยกระหว่างความดีและความชั่วก็จะตามมาทันที และชะตากรรมของคนแต่ละกลุ่มถูกกำหนดไว้ตลอดไป {COL 123.2}

พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ผู้ใดถูกทำลาย “เรามีชีวิตอยู่แน่นอนอย่างไร เราไม่พอใจในความตายของคนอธรรม แต่พอใจในการที่คนอธรรมหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ไม่ใช่หรือ จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ทำไมจึงยอมตาย” เอเสเคียล 33:11 ตลอดช่วงเวลาแห่งการให้ออกาสกลับใจ พระวิญญาณของพระองค์ทรงวิงวอนมนุษย์ให้รับของประทานแห่งชีวิต ผู้ที่ปฏิเสธการเรียกร้องของพระองค์เท่านั้นจะถูกทิ้งให้พินาศ พระเจ้าทรงประกาศแล้วว่าบาปซึ่งเป็นหยาดแห่งความชั่วของจักรวาลจะต้องถูกทำลายจนหมดสิ้น ผู้ที่ยึดบาปไว้จะพินาศในการทำลายนี้ {COL 123.3}

บทที่ 10 กรัฟยิก้าและกรัฟยิก้าใหม่

อ้างอิงจาก มัทธิว 13:51, 52

ขณะที่พระคริสต์ทรงสอนประชาชนอยู่นั้น พระองค์ทรงสั่งสอนสาวกของพระองค์ในเรื่องงานของพวกเขาในอนาคตพร้อมกันไปด้วย ในคำสอนทั้งหมดของพระองค์มีบทเรียนสำหรับพวกเขา หลังจากที่ทรงกล่าวอุปมาเรื่องของอวนจับปลาแล้วพระองค์ทรงถามว่า “ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ” เขาทุลตอบพระองค์ว่า “เข้าใจพระเจ้าข้า” ดังนั้นพระองค์จึงยกอุปมาอีกเรื่องหนึ่งขึ้นมา เพื่อให้คนเหล่านี้เห็นถึงความรับผิดชอบที่พวกเขาพึงมีต่อความจริงที่พวกเขาได้รับไว้แล้ว พระองค์ตรัสว่า “เพราะเหตุนี้ พวกธรรมจารย์ทุกคนที่ได้เรียนรู้ถึงแผ่นดินสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน” มัทธิว 13:51, 52 {COL 124.1}

ทรัพย์สินสมบัติที่เจ้าของบ้านได้เพิ่มมานั้น เขาไม่ได้เก็บไว้เฉยๆ เขาเอาออกมาเพื่อแบ่งปันให้แก่ผู้อื่น และด้วยการกระทำเช่นนี้ทำให้สมบัติของเขาเพิ่มขึ้น เจ้าของบ้านมีสมบัติมีค่าทั้งของใหม่และของเก่า ดังนั้นพระคริสต์ทรงสอนว่าความจริงที่มอบหมายให้กับสาวกของพระองค์แล้วนั้นจะต้องแจ้งให้แก่ชาวโลก และในขณะที่มีการแบ่งปันความจริงออกไป ความจริงนั้นก็เพิ่มขึ้น {COL 124.2}

ทุกคนที่ได้รับข่าวประเสริฐเข้าไปในจิตใจจะมีความต้องการที่จะประกาศออกไป ความรักของพระคริสต์ที่ได้มาจากสวรรค์จะต้องประกาศออกไป...ผู้ที่สวมพระคริสต์มาไว้ในชีวิตจะบอกเล่าประสบการณ์ของเขา บอกถึงการทรงนำที่ละขั้นที่ละตอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งก็คือความหิวและความกระหายของพวกเขาในเรื่องความรู้ของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมา ผลการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ของพวกเขา คำอธิษฐานของพวกเขา ความปวดร้าวในจิตวิญญาณของพวกเขา และพระดำรัสของพระคริสต์ที่มีมายังพวกเขาว่า “บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว” มัทธิว 9:2 ปกตินี้แล้วไม่มีผู้ใดจะเก็บสิ่งเหล่านี้ให้เป็นความลับได้ และผู้ที่เต็มล้นไปด้วยความรักของพระคริสต์จะไม่ทำเช่นนั้น ในสัดส่วนความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าเป็นเจ้าทรงฝากพวกเขานั้น เขาก็อยากจะให้ผู้อื่นได้รับพระพรอย่างเดียวกันนี้ด้วย และในขณะที่พวกเขานำสมบัติอันมีค่าแห่งพระคุณของพระเจ้าไปให้แก่ผู้อื่นรับรู้นั้น พระคุณของพระคริสต์ก็จะทรงโปรดประทานให้แก่พวกเขามากยิ่งขึ้น พวกเขาจะมีจิตใจเหมือนเด็กเล็กๆ ในการเชื่อฟังอย่างง่าย ๆ และไม่มีข้อแม้ จิตวิญญาณของพวกเขาจะเรียกหาความบริสุทธิ์ สมบัติแห่งความจริงและพระคุณจะเปิดเผยให้พวกเขารับรู้มากยิ่งขึ้นเพื่อแบ่งปันให้กับชาวโลก {COL 125.1}

คลังสมบัติแห่งความจริงอันยิ่งใหญ่คือพระวาทะของพระเจ้า เป็นหนังสือที่บันทึกเป็นตัวอักษร เป็นหนังสือของธรรมชาติและเป็นหนังสือแห่งประสบการณ์กล่าวถึงการปฏิบัติของพระเจ้าต่อชีวิตมนุษย์ นี่คือแหล่งขุมทรัพย์ที่ผู้รับใช้ของพระคริสต์จะค้นหาได้ ในการค้นหาความจริงนั้น พวกเขาต้องฟังพระเจ้า ไม่ใช่ฟังสติปัญญาความเฉลียวฉลาดของ

มนุษย์ สติปัญญาของบุคคลยิ่งใหญ่เป็นความโง่เขลาของพระเจ้า พระยาห์เวห์จะประทานสติปัญญาในเรื่องของพระองค์เองแก่ทุกคนที่แสวงหาด้วยวิถีทางของพระองค์เอง {COL 125.2}

หากผู้ติดตามพระคริสต์เชื่อถ้อยคำของพระองค์และปฏิบัติตาม จะไม่มีศาสตร์แห่งความรู้ใดในโลกของธรรมชาติที่เขาเรียนรู้และซาบซึ้งในคุณค่าไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดที่จะไม่ช่วยเขาเพื่อการนำความจริงไปให้แก่ผู้อื่น ศาสตร์จากธรรมชาติเป็นคลังแห่งความรู้ที่นักศึกษาในโรงเรียนของพระคริสต์ค้นหาได้ ในขณะที่เราใคร่ครวญถึงความมั่งคั่งของธรรมชาติ ในขณะที่เราศึกษาบทเรียนของการเพาะปลูกพรรณดิน ศึกษาการเจริญเติบโตของต้นไม้ ศึกษาความมหัศจรรย์ของพื้นโลกและมหาสมุทรและท้องฟ้า เราก็คงได้รับความเข้าใจเรื่องความจริงในแง่มุมใหม่ ความลึกลับที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ ความลึกลับของพระปัญญาและการพิพากษาของพระเจ้าที่มองเห็นในชีวิตของมนุษย์ เราจะค้นพบว่าสิ่งเหล่านี้เป็นคลังสมบัติอันล้ำค่าบรรจุอยู่ภายใน {COL 125.3}

ในถ้อยคำที่จารึกไว้นี้ มีความรู้เรื่องของพระเจ้าที่เปิดเผยไว้อย่างชัดเจนให้แก่มนุษย์ที่ล้มลงในบาป นี่คือคลังสมบัติที่ไม่มีวันเหือดแห้งของพระคริสต์ {COL 126.1}

พระวณะของพระเจ้าประกอบด้วยพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ แต่ละเล่มจะไม่สมบูรณ์หากขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไป พระคริสต์ทรงประกาศว่าความจริงของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมนั้นมีค่าเท่าเทียมกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของมนุษย์ตั้งแต่ยุคแรกของการสร้างโลกมาจนถึงยุคปัจจุบัน ก่อนที่พระองค์ทรงสวมความเป็นพระเจ้าด้วยสภาพของมนุษย์ และเสด็จมายังโลกของเรานั้น ข้าพระองค์ได้ประกาศออกไปโดยอาดัมเซท เอโนค เมธูเสลาห์และโนอาห์ อับราฮัมที่เมืองคานาอันและโลทที่เมืองโสโดมก็ประกาศข่าวสารนี้ และจากคนชั่วอายุหนึ่งไปสู่คนอีกชั่วอายุหนึ่งบรรดาผู้ส่อข่าวที่สัตย์ซื่อก็ประกาศถึงพระองค์ผู้จะเสด็จมา

พระคริสต์เองทรงเป็นผู้สถาปนาพิธีการทางศาสนาทั้งหมดของชาวยิว พระองค์ทรงเป็นพื้นฐานของระบบการถวายบูชาซึ่งเป็นสัญลักษณ์อันยิ่งใหญ่ของพิธีการทางศาสนาทั้งหมดของพวกเขา โลหิตที่ไหลในการถวายเครื่องบูชาขึ้นไปยังการถวายบูชาของพระเมษโปดกของพระเจ้า สัญลักษณ์แห่งการถวายบูชาสำเร็จในพระองค์ {COL 126.2}

พระคริสต์ทรงสำแดงพระองค์เองแก่บรรพบุรุษด้วยรูปแบบของสัญลักษณ์ในพิธีการถวายเครื่องบูชาที่ขึ้นไปยังพระองค์ ในรูปแบบของพระบัญญัติ และการเปิดเผยผ่านทางผู้เผยพระวจนะ พระคริสต์ในการสำแดงนี้เป็นสมบัติที่ล้ำค่าของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ชีวิตความมรณะและกลับเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ พระคริสต์ทรงสำแดงพระองค์โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ล้วนเป็นคลังสมบัติอันล้ำค่าของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ทรงฉายแสงสง่าราศีของพระบิดาทรงเป็นพันธสัญญาทั้งภาคเดิมและภาคใหม่ {COL 126.3}

ชีวิตของพระคริสต์และความมรณะและการทำหน้าที่เป็นคนกลางของพระองค์ที่บรรดาผู้เผยพระวจนะพยากรณ์ไว้เป็นสิ่งที่อัครทูตจะต้องออกไปเป็นพยาน หัวข้อหลักที่พวกเขาจะต้องประกาศคือการถ่อมตนของพระคริสต์ ความบริสุทธิ์ และความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์และความรักที่ไม่มีอะไรเปรียบได้ของพระองค์ ในการทำให้การประกาศข่าวประเสริฐเป็นไปอย่างบริบูรณ์นั้น พวกเขาจะต้องนำเสนอพระผู้ช่วยให้รอดไม่เพียงแต่ด้วยการแสดงออกมาจากชีวิตและคำสอนของพระองค์เท่านั้น แต่ในสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะได้พยากรณ์ไว้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและที่เป็นสัญลักษณ์ในพิธีถวายบูชาด้วย {COL 127.1}

ในคำสอนของพระคริสต์ พระองค์ทรงนำเสนอความจริงอันเก่าแก่ ซึ่งพระองค์เองทรงเป็นผู้ทรงริเริ่ม เป็นความจริงที่พระองค์ตรัสผ่านบรรพบุรุษและผู้เผยพระวจนะ แต่บัดนี้พระองค์ทรงฉายแสงให้พวกเขาเห็นด้วยแสงสว่างใหม่ ความหมายที่ปรากฏออกมานั้นช่างมีความแตกต่างกันมากเพียงไร คำอธิบายของพระองค์นำมาซึ่งแสงสว่างที่ฉาย

เจ็ดจำและชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณที่เต็มล้น และพระองค์ทรงสัญญาว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทำให้สาวกมีความเข้าใจมากขึ้น พระคำของพระเจ้าจะปรากฏแก่ทุกคนอยู่เสมอ เพื่อเขาจะนำเสนอความจริงด้วยความงดงามใหม่ {COL 127.2}

นับตั้งแต่พระสัญญาครั้งแรกของการไถ่บาปที่กล่าวไว้ในสวนเอเดน ชีวิต พระลักษณะนิสัยและการกิจการเป็นคนกลางของพระคริสต์เป็นหัวข้อศึกษาที่อยู่ในจิตใจของมนุษย์ ถึงกระนั้นก็ตาม จิตใจทุกดวงที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานอยู่นั้นได้ทรงเสนอให้เห็นแสงสว่างที่สดชื่นและใหม่อยู่เสมอ ความจริงเรื่องการไถ่จะพัฒนาและขยายความอยู่ตลอดเวลาถึงแม้จะเก่า แต่ความจริงนี้ก็ยังสดใหม่เสมอเปิดเผยถึงสง่าราศีและอำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่าอย่างต่อเนื่องให้แก่ผู้แสวงหาความจริง {COL 127.3}

ในทุกยุคจะมีการพัฒนาความจริงใหม่อยู่เสมอเพื่อให้ข่าวสารของพระเจ้าเหมาะสมสำหรับคนในยุคนั้น ความจริงดั้งเดิมนั้นมีความสำคัญทั้งสิ้น ความจริงใหม่ไม่อาจแยกเป็นเอกเทศจากความจริงเดิม แต่จะช่วยขยายความหมายของความจริงเดิม ความเข้าใจในความจริงเดิมเท่านั้นที่จะช่วยทำให้เราเข้าใจความจริงอันใหม่ได้ ขณะที่พระคริสต์มีพระประสงค์ที่จะเปิดเผยความจริงเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ให้แก่สาวกของพระองค์ พระองค์ทรง “เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหมด” และ “ทรงอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง” ลูกา 24:27 แต่แสงสว่างที่ส่องออกมาจากความจริงใหม่ที่ได้รับการเปิดเผยแล้วทำให้มองเห็นสง่าราศีแห่งความจริงอันเดิม ผู้ที่ปฏิเสธหรือละเลยของใหม่ก็ไม่ได้ครอบครองของเดิมอย่างแท้จริง เพราะสำหรับพวกเขาแล้ว จะเป็นการสูญเสียพลังชีวิตและกลายเป็นเพียงรูปแบบที่ไม่มีชีวิต {COL 127.4}

มีบางคนที่ยังอ้างว่าเชื่อและสั่งสอนความจริงของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ในขณะที่พวกเขาปฏิเสธพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ แต่ในการปฏิเสธที่จะรับคำสอนของพระคริสต์นั้น พวกเขาแสดงให้เห็น

ว่าไม่เชื่อสิ่งที่อัครบิดรและผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านก็น่าจะเชื่อเราเพราะโมเสสเขียนถึงเรา” ลูกา 5:46 ฉะนั้นคำสอนจึงไม่มีพลังอย่างแท้จริงแม้จะมาจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมก็ตาม {COL 128.1}

คนจำนวนมากที่อ้างว่าเชื่อและสั่งสอนข่าวประเสริฐก็ทำผิดในลักษณะเดียวกัน พวกเขาละทิ้งพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งแม้แต่พระคริสต์เองก็ยังทรงประกาศว่า “พระคัมภีร์นั้นเองเป็นพยานให้แก่เรา” ยอห์น 5:39 การปฏิเสธพระคัมภีร์เดิมก็เท่ากับปฏิเสธพระคัมภีร์ใหม่ เพราะพระธรรมทั้งสองเป็นหนึ่งเดียวกันที่ไม่อาจแยกออกจากกันได้ ไม่มีมนุษย์คนใดจะนำเสนอเรื่องราวพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างถูกต้องได้ โดยไม่มีพระกิตติคุณ หรือพระกิตติคุณโดยไม่มีพระบัญญัติ พระบัญญัตินั้นห่อหุ้มด้วยพระกิตติคุณ และกิตติคุณก็คือพระบัญญัติที่ได้รับการเปิดออก พระบัญญัติเป็นรากส่วนพระกิตติคุณเป็นดอกไม้หอมที่เบ่งบาน และผลที่ผลิตออกมา {COL 128.2}

พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมส่องแสงสว่างให้แก่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ และพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ส่องแสงสว่างให้แก่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม แต่ละส่วนเป็นการเปิดเผยพระสิริของพระเจ้าในพระคริสต์ ทั้งสองเล่มนี้เสนอความจริงที่จะเปิดเผยความหมายใหม่อันล้ำลึกแก่ผู้ที่ค้นหาอย่างจริงจัง {COL 128.3}

ความจริงในพระคริสต์และโดยพระคริสต์ไม่อาจที่จะวัดได้ นักศึกษาพระคัมภีร์เมื่อมองจะเห็นเป็นเช่นน้ำพุที่ลึกมากขึ้นและกว้างขยายออกมากขึ้น ในชีวิตนี้เราไม่อาจเข้าใจความล้ำลึกของความรักของพระเจ้าที่ทรงโปรดประทานพระบุตรของพระองค์เพื่อไถ่บาปของเรากิจในโลกลี้ของพระผู้ช่วยให้รอดจะเป็นหัวข้อสำคัญที่สุดที่จะทำให้เราต้องคิดคำนึงถึงตลอดไป มนุษย์อาจใช้พลังความคิดทั้งหมดเพื่อพยายามเข้าใจถึงความล้ำลึกนี้ แต่สมองของเขาจะอ่อนเปลี้ยและเพื่อยไป ผู้ค้นหาที่ขยันขันแข็งที่สุดเท่านั้นจะมองเห็นทะเลอันไร้ขอบเขตซึ่งไม่มีฝั่งมาขวางกั้นปรากฏอยู่เบื้องหน้าของเขา {COL 128.4}

ความจริงที่มีอยู่ในพระเยซูนั้นสัมผัสได้ แต่อธิบายไม่ได้ ความสูง ความกว้างและความลึกนี้เกินความรู้ของเรา เราอาจใช้จินตนาการจนถึงที่สุด แต่ก็เห็นความรักที่อธิบายไม่ได้นี้เพียงเลือนราง เป็นความรักที่สูงเท่าเทียมท้องฟ้า แต่โน้มต่ำลงมาสู่โลกเพื่อประทับตราพระฉายาของพระเจ้าลงบนมนุษย์ชาติทั้งมวล {COL 129.1}

กระนั้น เราก็พอจะมองเห็นทั้งหมดเท่าที่เราจะรับได้ถึงความเห็นอกเห็นใจของพระเจ้า สิ่งนี้จะเปิดเผยให้แก่วิญญาณจิตที่ถ่อมตนและสำนึกผิด เราจะเข้าใจพระเมตตาของพระเจ้าตามสัดส่วนที่เราซาบซึ้งในความเสียสละของพระองค์เพื่อเรา ขณะที่เราค้นหาพระธรรมของพระเจ้าด้วยความถ่อมใจ ใจความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของแผนการช่วยให้รอดจะเปิดเผยออกเพื่อให้เราศึกษาและค้นหา เมื่อเราเฝ้ามองดู แสงสว่างนี้ก็จะยิ่งส่องประกายสว่างไสวขึ้น และเมื่อยิ่งพินิจเรื่องนี้เพื่อไขว่คว้าไว้ ความสูงส่งและความลึกซึ้งก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้น {COL 129.2}

ชีวิตของเราจะต้องผูกติดอยู่กับชีวิตของพระคริสต์ เราจะต้องรับจากพระองค์อย่างต่อเนื่อง มีส่วนร่วมกับพระองค์ ผู้ทรงเป็นอาหารรางวัลชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์เราจะต้องดื่มจากบ่อน้ำพุที่สดใหม่อยู่เสมอ และให้สมบัติอันอุดมออกมาอยู่ตลอดเวลา หากเรามีพระผู้เป็นเจ้าอยู่เบื้องหน้าเราเสมอและให้จิตใจของเราเฝ้าขอบพระคุณและสรรเสริญพระองค์แล้ว ชีวิตฝ่ายศาสนาของเราก็จะมีความสดชื่นตลอดไป คำอธิษฐานต่อพระเจ้าของเราจะเป็นเหมือนเช่นการสนทนากับมิตรสหายคนหนึ่ง พระองค์จะตรัสเรื่องอันล้ำลึกของพระองค์ให้เราทราบเป็นการส่วนตัว บ่อยครั้งความสุขหวานชื่นจะมายังเราเมื่อพระเยซูร่วมสถิตอยู่กับเรา บ่อยครั้งใจของเราจะเร้าร้อนอยู่ในขณะที่เราสื่อสารสัมพันธ์กับพระองค์เหมือนที่พระองค์ทรงสื่อกับเอโนคเมื่อคริสเตียนรับประสบการณ์แห่งความจริงนี้ ชีวิตของเขา ก็จะเรียบง่าย ถ่อมตน อ่อนโยนและมีจิตใจอ่อนสุภาพ ซึ่งเป็นการแสดงให้ทุกคนที่เขาคบหาสมาคมด้วยเห็นว่าเขาอยู่กับพระเยซู และได้เรียนรู้จากพระองค์ {COL 129.3}

ในตัวของผู้ที่เป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้ ศาสนาของพระคริสต์จะแสดงออกให้ผู้อื่นเห็นถึงหลักการอันมีชีวิตที่แผ่ขยายออกไป ซึ่งเป็นพลังฝ่ายจิตวิญญาณอันมีชีวิตและใช้การได้ จะมีการแสดงออกให้เห็นถึงความสดชื่น และกำลัง และความชื่นใจยินดีอันเย้ายวนตลอดไป จิตใจที่รับพระวอนของพระเจ้าไม่ใช่สระน้ำที่ระเหย ไม่ใช่ไฟที่แตกทำให้สมบัติที่ใส่ไว้หายไป แต่จะเป็นเช่นลำธารจากภูเขาซึ่งได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยน้ำพุที่ไม่เคยหยุดไหลซึ่งมีน้ำใสเย็นจำเป็นประกายไหลกระทบจากหินก้อนหนึ่งไปยังอีกก้อนหนึ่งทำให้ผู้ที่มีการะหนักอ่อนเพลียและกระหายน้ำได้รับความสดชื่น {COL 130.1}

ประสบการณ์นี้ทำให้ครูผู้สอนความจริงทุกคนมีคุณสมบัติที่จะทำให้เขาเป็นผู้แทนของพระคริสต์ วิญญาณแห่งคำสอนของพระคริสต์จะให้พลังและแนวทางที่เที่ยงตรงแก่เขาในการสื่อสารกับผู้อื่นและในคำอธิษฐานของเขา การเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ของเขาจะไม่แคบหรือไม่มีชีวิตชีวา ศาสนาจารย์จะไม่เทศนาหัวข้อเดียวซ้ำไปซ้ำมา สมอของเขาจะถูกเปิดออกเพื่อรับความกระจำจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ {COL 130.2}

พระคริสต์ตรัสว่า “คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร์...พระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่ทรงใช้เรามา และเรามีชีวิตเพราะพระบิดาอย่างไร คนที่กินเราก็จะมีชีวิตเพราะเราอย่างนั้น...พระวิญญาณเป็นผู้ให้ชีวิต...ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกท่านมาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต” ยอห์น 6:54 - 63 {COL 130.3}

เมื่อเรากินเนื้อของพระคริสต์และดื่มพระโลหิตของพระองค์ จะพบความรู้พื้นฐานของชีวิตนิรันดร์อยู่ในการรับใช้ จะไม่พบแหล่งความคิดที่เน่าบูดและซ้ำซาก การเทศนาที่ราบเรียบไม่มีชีวิตจะหมดไป ความจริงดั้งเดิมจะถูกนำมาเสนออีก แต่จะมองเห็นด้วยแสงสว่างใหม่ จะมีการเข้าใจใหม่ในเรื่องของความจริง มีความชัดเจนและเต็มไปด้วยอำนาจจนทุกคนสามารถเข้าใจได้ ผู้ที่มีโอกาสนั่งฟังอยู่ในการรับใช้เช่นนี้หากเขามีความรู้สึกไวต่ออิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะรู้สึกถึงอำนาจ

ที่ให้งำล้งของชีวิตใหม่ เพลิงแห่งความรักของพระเจ้าจะลุกโชนขึ้น ภายในตัวเขา ความสามารถในการรับรู้ของเขาเพื่อเข้าใจความมั่งดาม และความยิ่งใหญ่ของความจริงจะว่องไวมากยิ่งขึ้น {COL 130.4}

เจ้าของบ้านที่สัตย์ซื่อเป็นแบบอย่างทีครูสอนเด็กและเยาวชน ทุกจะต้องเป็น หากเขานำพระธรรมของพระเจ้ามาเป็นทรัพย์สมบัติของเขาแล้ว เขาจะนำความจริงทีใหม่และความมั่งดามทีใหม่ออกมาอย่างสม่ำเสมอ เมื่อครูฟังพระเจ้าโดยการอธิษฐาน พระวิญญาณของพระคริสต์ จะเสด็จมาอยู่กับเขา และพระเจ้าจะทรงกระทำผ่านตัวเขาไปยังความคิดของผู้อื่นโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณจะทรงเติมความคิด และจิตใจด้วยความหวังอันหวานชื่น และความกล้าหาญ และมีมโนภาพของพระคัมภีร์ และทั้งหมดนี้จะถ่ายทอดให้แก่เยาวชนทีเขาสอนอยู่ {COL 131.1}

น้ำพุแห่งสันติสุขและชื่นชมยินดีของสวรรค์ทีเป็ดออกในชีวิตของครูผ่านทางพระธรรมทีได้รับการดลใจจะเปลี่ยนเป็นแม่น้ำแห่งอิทธิพลสายใหญ่ทีจะเป็นพรแก่ทุกคนทีได้สัมผัสกับเขา พระคัมภีร์จะไม่เป็นหนังสือทีน่าเบื่อหน่ายสำหรับนักเรียน การสอนของครูทีมีปัญญาจะทำให้พระธรรมกลายเป็นสิ่งที่น่าปรารถนายิ่งขึ้น พระธรรมจะเป็นอาหารทีให้ชีวิตและจะไม่มัววันล้าสมัย ความสดใหม่และความงามของพระธรรมจะดึงดูดและมีเสน่ห์แก่เด็กและเยาวชน จะเป็นดังเช่นดวงอาทิตย์ทีส่องมายังโลกทีความสว่างและความอบอุ่นอยู่อย่างสม่ำเสมอ ถึงกระนั้นก็ไม่วัจักหมดสิ้น {COL 132.1}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าทีให้การสั่งสอนนั้น อยู่ในพระวณะของพระองค์ แสงสว่างใหม่และมีค่าส่องสว่างออกมาจากทุกหน้าของพระวณะ ความจริงถูกเปิดเผยออกมา แต่ละถ้อยคำ แต่ละประโยคถูกเขียนไว้ชัดเจนและเหมาะสำหรับทุกโอกาสในขณะที่พระสุเสียงของพระเจ้าตรัสกับจิตวิญญาณ {COL 132.2}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชอบพระทัยทีจะตรัสกับเยาวชนเพื่อเป็ดให้พวกเขาเห็นชมทรัพย์และความมั่งดามแห่งพระวณะของพระเจ้า

พระสัญญาที่ตรัสโดยพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่จะจับใจความรู้สึกของเขา และดลบันดาลจิตใจด้วยกำลังฝ่ายจิตวิญญาณจากพระเจ้า ในสมออันอุดมสมบูรณ์นั้นจะเจริญด้วยความคุ้นเคยกับเรื่องราวของพระเจ้าซึ่งเป็นเสมือนป้อมปราการด้านการล่อลวง {COL 132.3}

พระวณะแห่งความจริงจะเพิ่มความสำคัญมากยิ่งขึ้น และจะมีความหมายอันกว้างขวางและบริบูรณ์อย่างที่เราไม่เคยคิดฝันมาก่อน ความงามและความมั่งคั่งของพระวณะมีอิทธิพลเปลี่ยนแปลงความคิดและอุปนิสัย แสงแห่งความรักของสวรรค์จะฉายลงจิตใจในลักษณะของการดลใจ {COL 132.4}

ความซาบซึ้งในพระคัมภีร์จะเพิ่มขึ้นด้วยการศึกษา ไม่ว่านักเรียนจะหันไปทางใด เขาจะพบการเปิดเผยถึงพระปัญญาและความรักอันไม่จำกัดของพระเจ้า {COL 132.5}

นัยสำคัญของพิธีกรรมทางศาสนาต่างๆ ของชาวอียิปต์ไม่เป็นที่เข้าใจอย่างบริบูรณ์ ความจริงยิ่งใหญ่และลึกซึ้งกว้างไกลสะท้อนออกมาผ่านทางพิธีกรรมและสัญลักษณ์ พระกิตติคุณเป็นกุญแจสำคัญเพื่อไขความลึกลับนี้ความจริงเหล่านี้เปิดออกให้เราเข้าใจผ่านข้อมูลของแผนการแห่งการไถ่ เรามีสิทธิพิเศษที่จะเข้าใจเรื่องอันอัศจรรย์เหล่านี้มากกว่าที่เราทำอยู่ในเวลานี้ เราจะต้องเข้าใจเรื่องลึกลับของพระเจ้า ทูตสวรรค์ทั้งหลายปรารถนาจะร่วมดูความจริงที่เปิดเผยให้แก่มนุษย์ผู้ซึ่งแสวงหาพระวณะของพระเจ้าด้วยใจสำนึกผิดและอธิษฐานขอความรู้อันยิ่งใหญ่ที่ทั้งลึกและกว้างไกลซึ่งพระเจ้าประทานให้ได้แต่ผู้เดียว {COL 133.1}

ขณะที่เราอยู่ใกล้ช่วงปิดท้ายของประวัติศาสตร์โลก คำพยากรณ์ที่กล่าวถึงวาระสุดท้ายเรียกร้องให้เราศึกษา หนังสือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ใหม่เต็มไปด้วยความจริงที่เราจะต้องเข้าใจ ซาตานทำให้สมองของหลายคนมืดบอดไป เพื่อที่เขาจะแก้ตัวด้วยความยินดีที่ไม่ต้องศึกษาพระธรรมวิวรณ์ แต่พระคริสต์ตรัสผ่านยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์ให้ประกาศว่ายุคสุดท้ายจะเป็นเช่นไร และพระองค์ตรัสว่า “ความสุขมีแก่ผู้ที่อ่านและแก่บรรดาผู้ที่ฟังคำเผยพระวณะ แล้วประพฤติตามสิ่งต่างๆ

ที่เขียนไว้ในนั้น” วิวรรณ์ 1:3 {COL 133.2}

พระคริสต์ตรัสว่า “นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขา รู้จักพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ ที่พระองค์ทรงใช้มา” ยอห์น 17:3 ทำไมพวกเราจึงไม่ตระหนักถึงคุณค่า ของความรู้เหล่านี้เล่า ทำไมความจริงอันรุ่งโรจน์เหล่านี้จึงไม่สว่างไสว ขึ้นในใจของเรา สันระริกอยู่บนริมฝีปากของเราและซึมซาบไปทั่วตัวตน ของเราเล่า {COL 133.3}

ในการประทานพระวจนะของพระองค์แก่เรานั้น พระเจ้าทรงให้ เราเป็นเจ้าของความจริงทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับความรอดของเราด้วย คนนับไม่ถ้วนตกน้ำจากบ่อน้ำแห่งชีวิตเหล่านี้ ถึงกระนั้นบ่อน้ำก็ไม่เคย แห้งลง คนนับไม่ถ้วนเทิดทูนพระผู้เป็นเจ้าไว้ต่อหน้าพวกเขาและการ เฝ้ามองดูพระองค์ทำให้พวกเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงเป็นเหมือนพระ ฉายาของพระองค์ จิตวิญญาณของพวกเราเราร้อนอยู่ภายใน ในขณะที่ เขาพูดถึงพระลักษณะนิสัยของพระองค์ บอกผู้อื่นให้ทราบว่าพระคริสต์ มีความหมายต่อพวกเขาอย่างไรและชีวิตของพวกเขามีความหมายต่อ พระองค์อย่างไร แต่ผู้ที่ค้นหาความจริงเหล่านี้ไม่ได้ทำให้เรื่องราวสำคัญ อันยิ่งใหญ่และศักดิ์สิทธิ์นี้เหือดหายไป คนนับไม่ถ้วนยังเข้าร่วมงาน การค้นหาความล้าลึกของความรอดได้อีก ในขณะที่มีการไต่ตรองถึงชีวิต ของพระคริสต์และลักษณะพันธกิจของพระองค์ ลำแสงแห่งความสว่าง จะส่องลงมาอย่างชัดเจนให้แก่ทุกคนที่พยายามค้นหาความจริง การ ค้นหาครั้งใหม่แต่ละครั้งจะเปิดเผยให้เห็นถึงสิ่งที่น่าสนใจลึกซึ้งมากขึ้น กว่าที่เคยค้นพบ หัวข้อการศึกษาจะไม่มีที่สิ้นสุด การศึกษาเรื่องการ เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ เรื่องการไถ่บาปของพระองค์ และเรื่องการเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ของพระองค์ขับเคลื่อน ความคิดของนักศึกษาที่กระตือรือล้นทราบนานเท่านั้น และเมื่อมอง ไปยังสวรรค์ที่ซึ่งเขาจะมีเวลาศึกษาด้วยเวลาที่ไม่สามารถนับคำนวณได้ อีกนานจนนับไม่ถ้วนเขาจะร้องอุทานขึ้นมาว่า “ความล้าลึกแห่งความ เชื้อของเรานั้นยิ่งใหญ่มาก” 1 ทิโมธี 3:16 {COL 133.4}

ในนิรันดร์กาลเราจะเรียนรู้ถึงสิ่งซึ่งทำให้ความเข้าใจของเราเปิดออกซึ่งเป็นสิ่งที่เราทำได้ในโลกนี้ หากเรายอมรับแสงสว่างนั้น หัวข้อเรื่องการไถ่ให้รอดจะอยู่ในหัวใจ และความคิด และลึ้นของผู้ที่ได้รับการไถ่ให้รอดตลอดนิรันดร์ พวกเขาจะเข้าใจความจริงซึ่งพระคริสต์ทรงปรารถนาจะแจ้งให้แก่สาวกของพระองค์แต่สาวกไม่มีความเชื่อเพียงพอที่จะรับได้ มิติใหม่ของความสมบูรณ์แบบและสง่าราศีของพระคริสต์จะปรากฏออกมาอย่างไม่สิ้นสุด พระผู้เป็นเจ้าของบ้านผู้สัตย์ซื่อจะทรงนำทรัพย์สมบัติทั้งใหม่และเก่าออกมา {COL 134.1}

บทที่ 11 ขอเพื่อแบ่งปัน

อ้างอิงจาก ลูกา 11:1-13

พระคริสต์ทรงรับข่าวสารจากพระบิดาอย่างต่อเนื่องเพื่อพระองค์จะทรงส่งต่อให้พวกเรา พระองค์ตรัสว่า “คำที่พวกท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา” ยอห์น 14:24 “บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น” มัทธิว 20:28 พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ ทรงไถ่ตรองและทรงอธิษฐานไม่ใช่เพื่อพระองค์เองแต่เพื่อผู้อื่น พระองค์ทรงใช้เวลาอยู่กับพระบิดาหลายชั่วโมง เสด็จออกมาจากการอธิษฐานในตอนเช้าวันแล้ววันเล่าเพื่อนำแสงจากสวรรค์มาให้มนุษย์ พระองค์รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นประจำทุกวันในช่วงเช้ามีดของวันใหม่พระยาห์เวห์ทรงปลุกพระองค์จากการบรรทม และจิตวิญญาณและริมฝีปากของพระองค์ได้รับการเจิมด้วยพระคุณเพื่อพระองค์จะนำไปแบ่งปันให้ผู้อื่น เป็นพระ

คำรัสที่ประทานมาใหม่จากพระบัลลังก์ของสวรรค์เป็นคำตรัสที่พระองค์จะประทานให้ในเวลาที่เหมาะสมแก่ผู้ที่เหน็ดเหนื่อยและถูกกดขี่ พระองค์ตรัสว่า “พระยาห์เวห์องค์เจ้านายประทานแก่ข้าพเจ้า ให้มีสันติของผู้ได้รับการสั่งสอน เพื่อข้าพเจ้าจะรู้จักการคำชูคือคำชูผู้อดโรยด้วยถ้อยคำ ทุกๆ เข้าพระองค์ทรงปลุก พระองค์ทรงปลุกหูของข้าพเจ้า เพื่อให้ฟังเหมือนอย่างคนได้รับการสั่งสอน” อิสยาห์ 50:4 {COL 139.1}

สาวกของพระคริสต์ต่างประทับใจในคำอธิษฐานและอาภักปิริยาของพระองค์ในการสนทนากับพระเจ้า วันหนึ่งหลังจากไม่ได้เข้าร่วมกับพระอาจารย์ช่วงเวลาสั้นๆ พวกเขาพบพระองค์ในการอ้อนวอนอธิษฐานอย่างจริงจัง ดูเสมือนว่าพระองค์ไม่ทรงทราบว่าพวกเขาอยู่ใกล้ พระองค์ทรงอธิษฐานด้วยเสียงดัง สาวกทั้งหลายต่างพากันตื่นตันใจ ขณะที่พระองค์ทรงหยุดการอธิษฐาน พวกเขาร้องอุทานขึ้นว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์อธิษฐาน” ลูกา 11:1 {COL 140.1}

พระคริสต์ทรงตอบด้วยการตรัสอีกครั้งคำอธิษฐานของพระองค์ที่ตรัสไว้ในคำเทศนาบนภูเขา แล้วพระองค์ทรงอธิบายบทเรียนที่พระองค์ทรงประสงค์ที่จะสอนด้วยอุปมา {COL 140.2}

พระองค์ตรัสว่า “ใครในพวกท่านที่มีเพื่อนคนหนึ่ง และเขาไปหาเพื่อนคนนั้นในเวลาเที่ยงคืน พุดกับเขาว่า เพื่อนเอ๋ย ขอยืมขนมปังสักสามก้อนเถิด เพราะเพื่อนของข้าเพิ่งเดินทางมาถึงและข้าไม่มีอะไรจะให้เขากิน เพื่อนที่อยู่ข้างในจะตอบว่า อย่ารบกวนข้าเลย ประตูปิดแล้ว ลูกๆ กับตัวข้าก็นอนกันหมดแล้ว ข้าไม่สามารถลุกขึ้นไปหยิบให้ท่านได้ เรบอกพวกท่านว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นไปหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นเพื่อนกัน แต่ว่าเพราะถูกคนนั้นรบกวนอย่างมาก เขาก็จะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่คนนั้นต้องการ” ลูกา 11:5-8 {COL 140.3}

ในที่นี้พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นว่าเป็นการขอเพื่อที่จะให้แก่คนอื่น เขาจะต้องได้ขนมปัง ไม่เช่นนั้นเขาไม่สามารถสนองความต้องการของผู้เดินทางเหน็ดเหนื่อยที่มาในตอนดึก แม้ว่าเพื่อนบ้านไม่อยากจะรบกวนเขาก็ยังไม่เลิกขอความช่วยเหลือ เพื่อนของเขาจะต้องได้รับ

การดูแล และในที่สุดการวิงวอนของเขาก็ได้รับการตอบสนอง ความขัดสนได้รับการจุนเจือ {COL 140.4}

ในทำนองเดียวกัน สาวกทั้งหลายจะต้องแสวงหาพระพรจากพระเจ้า ในการเลี้ยงฝูงชนและในคำเทศนาเรื่องอาหารจากสวรรค์ พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้พวกเขาเห็นภาระของการเป็นตัวแทนของพระองค์ พวกเขาจะต้องนำอาหารแห่งชีวิตมาให้ประชาชน พระองค์ผู้ทรงกำหนดงานให้พวกเขาทำ ทรงเล็งเห็นว่าความเชื่อของพวกเขาจะได้รับการทดลองอยู่เสมอ พวกเขาจะตกอยู่ในสภาพที่ไม่คาดคิดอยู่บ่อยครั้ง และจะรู้สึกถึงสภาพของมนุษย์ที่มีความสามารถไม่เพียงพอ จิตวิญญาณทั้งหลายที่หิวกระหายอาหารแห่งชีวิตจะเข้ามาหาพวกเขาและพวกเขาจะรู้สึกขาดแคลนและหมดหนทาง พวกเขาจะต้องรับอาหารฝ่ายจิตวิญญาณ ไม่เช่นนั้นจะไม่มีอะไรที่จะแบ่งปันได้ แต่คนเหล่านั้นจะต้องไม่ปฏิเสธแม้จิตวิญญาณเพียงดวงเดียวให้ไปโดยที่ไม่ได้รับการเลี้ยงดู พระคริสต์ทรงชี้แนะไปยังแหล่งของอาหาร ชายที่มีเพื่อนมาขอความช่วยเหลือก็ยังสนองตอบแม้ในยามที่ย่งคิ่นที่ไม่สะดวก เพื่อนคนนั้นไม่ได้หันหลังให้เขาไม่มีสิ่งใดที่จะยกมาเลี้ยงดู แต่เขาก็ไปหาผู้ที่มีอาหารและบรรดาขอจนเพื่อนบ้านให้ตามที่เขาต้องการ และพระเจ้าผู้ทรงส่งผู้รับใช้ให้ไปเลี้ยงผู้หิวโหยจะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งของให้ตามความต้องการสำหรับพระราชกิจของพระองค์เองหรือ {COL 140.5}

แต่เพื่อนบ้านที่เห็นแก่ตัวในอุปมาไม่ได้เป็นตัวอย่างพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า บทเรียนที่ได้มาไม่ใช่ด้วยการเปรียบเทียบถึงความคล้ายคลึงกัน แต่เป็นการเปรียบเทียบถึงความแตกต่าง คนที่เห็นแก่ตัวจะตอบสนองการขออย่างรีบด่วนเพื่อตัวเองจะไม่ถูกรบกวนเวลาพักผ่อน แต่พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะประทานแก่เรา พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาและทรงปรารถนาที่จะประทานให้ตามความต้องการของผู้ที่เข้าหาพระองค์ด้วยความเชื่อ พระองค์ประทานเพื่อเราจะช่วยเหลือผู้อื่นและให้เป็นเหมือนพระองค์ {COL 141.1}

พระคริสต์ทรงประกาศว่า “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ก็นำมา ทุกคนที่แสวงหาก็พบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา” ลูกา 11: 9,10 {COL 141.2}

พระเจ้าช่วยให้ออดยังตรัสต่อไปว่า “มีใครบ้างในพวกท่านที่เป็นพ่อ ถ้าลูกขอขนมปังจะเอาก่อนหมาให้เขาหรือ หรือถ้าขอปลา จะเอางูให้เขาแทนหรือ หรือถ้าขอไข่ จะเอาแมงป่องให้เขาหรือ เพราะฉะนั้น ถ้าพวกท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกที่ขอต่อพระองค์” ลูกา 11:11-13 {COL 141.3}

เพื่อเป็นการให้ความมั่นใจของเราในพระเจ้าเข้มแข็งยิ่งขึ้น พระคริสต์ทรงสอนให้เราทูลเรียกพระองค์ด้วยพระนามใหม่ ซึ่งเป็นนามที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับจิตใจมนุษย์ พระองค์ประทานให้เราโอกาสเรียกพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ว่าเป็นพระบิดาของเรา พระนามนี้มีไว้เพื่อทูลต่อพระองค์และเป็นคำปฏิญาณของพระองค์ว่าจะทรงดูแลและมีความสัมพันธ์กับเรา คำทูลขอเพื่อการทรงช่วยเหลือและคำทูลขอพระพรจะเป็นเช่นเสียงดนตรีในพระกรณของพระองค์ เพื่อไม่ให้เราสมมติว่าเป็นการเรียกไปอย่างนั้นเอง ที่เรียกพระองค์ด้วยพระนามนี้พระองค์ทรงย้ำครั้งแล้วครั้งเล่าให้ทูลเรียกพระองค์ด้วยพระนามนี้ พระองค์มีพระประสงค์ที่จะให้เราคุ้นเคยกับพระสมัญญานามของพระองค์ {COL 141.4}

พระเจ้าทรงถือว่าเราเป็นบุตรของพระองค์ พระองค์ทรงไถ่เราจากโลกที่ไม่ไยดีนี้ และทรงเลือกเราให้เป็นสมาชิกของครอบครัวชาวคริสต์ เป็นราชบุตรและราชธิดาของพระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ พระองค์ทรงเชิญให้เราวางใจในพระองค์ ด้วยความวางใจอันแนบแน่น และมั่งคั่งมากกว่าความเชื่อของเด็กที่มีต่อคุณพ่อในโลก พ่อแม่รักลูกๆ แต่ความรักของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า กว้างขวางกว่า ลึกซึ้งกว่ารักของมนุษย์ที่มีอยู่ เป็นความรักที่วัดกันไม่ได้ ดังนั้นหากพ่อแม่ในโลกยังรู้จักให้ของดีแก่ลูกๆ ได้ พระบิดาของเราในสวรรค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ทูลขอสักเท่าไร {COL 142.1}

เราต้องเอาใจใส่บทเรียนของพระคริสต์ในเรื่องของการอธิษฐาน ในคำอธิษฐานมีศาสตร์แห่งพระเจ้า และคำอธิบายของพระองค์แสดงให้เห็นถึงหลักการที่ทุกคนจะต้องเข้าใจ พระองค์แสดงให้เห็นว่าอะไรเป็นวิญญานที่แท้จริงของการอธิษฐาน พระองค์ทรงสอนถึงความจำเป็นที่จะต้องมีความอดทนในการเสนอความต้องการของเราต่อพระเจ้า และประทานความมั่นใจแก่เราว่าพระองค์ทรงพร้อมที่จะฟังและตอบคำอธิษฐาน {COL 142.2}

คำอธิษฐานของเรานั้นไม่ควรเป็นการขออย่างเห็นแก่ตัวเพื่อประโยชน์ของตัวเอง เราควรที่จะขอเพื่อแบ่งปัน หลักการของพระคริสต์จะต้องเป็นหลักการของชีวิตเรา พระองค์ตรัสถึงสาวกทั้งหลายว่า “ข้าพระองค์แยกตัวให้บริสุทธิ์เพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย เพื่อให้เขารับการแยกให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง” ยอห์น 17:19 การอุทิศตัวแบบเดียวกัน ความเสียสละแบบเดียวกัน การยอมอยู่ภายใต้อำนาจพระวจนะของพระเจ้าที่เปิดเผยในองค์พระคริสต์แบบเดียวกันจะต้องแสดงออกในชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์ หน้าที่ของเราที่มีต่อโลกไม่ใช่เพื่อที่จะปรนนิบัติหรือตามใจตนเอง เราจะต้องถวายเกียรติยศให้พระเจ้าด้วยการร่วมมือกับพระองค์เพื่อช่วยคนบาป เราจะต้องขอพระพรจากพระเจ้าเพื่อเราจะส่งต่อให้ผู้อื่น ปริมาณของที่เรารับได้นั้นจะถนอมรักษาไว้ได้ด้วยการแบ่งปัน เราควรรับชมทรัพย์แห่งสวรรค์ไปอย่างต่อเนื่องไม่ได้หากปราศจากการแบ่งปันต่อให้กับผู้อื่นที่อยู่รอบตัวเรา {COL 142.3}

ในอุปมา ผู้ชกถูกปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เขาไม่ได้ละทิ้งความตั้งใจของเขา ดังนั้นคำอธิษฐานของเราก็ดูเหมือนว่าไม่ได้รับคำตอบทันทีทุกครั้ง แต่พระคริสต์ทรงสอนว่าเราไม่ควรหยุดอธิษฐาน คำอธิษฐานไม่ใช่มีไว้เพื่อที่จะเปลี่ยนพระเจ้า แต่เป็นการนำเราให้เข้าสนิทกับพระองค์ เมื่อเราทูลขอ พระองค์ก็อาจทรงเห็นว่าเป็นการสมควรที่เราต้องสำรวจใจเราและหันจากบาป ดังนั้นพระองค์จึงทรงนำเราผ่านการทดลองและการทดสอบ พระองค์ทรงนำเราผ่านสถานการณ์การถ่อมตนเพื่อเราจะเห็นว่าสิ่งใดขัดขวางการทำงานของพระวิญญาน

บริสุทธิ์ในชีวิตของเรา {COL 143.1}

การทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จนั้นจะต้องมีเงื่อนไข และการอธิษฐานเข้าแทนหน้าที่การงานไม่ได้ พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” “ใครที่มีบัญญัติของเราและประพฤติตามบัญญัติเหล่านั้น คนนั้นเป็นคนที่รักเรา และคนที่รักเรานั้นพระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขาและจะสำแดงตัวให้ปรากฏแก่เขา” ยอห์น 14:15, 21 ผู้ใดทูลเสนอความต้องการกับพระเจ้าโดยยึดมั่นในพระสัญญาของพระองค์ในขณะที่ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขของพระองค์นั้นดูเหมือนพระยาห์เวห์ พวกเขานำพระนามของพระคริสต์มาเป็นอำนาจเพื่อให้เป็นไปตามพระสัญญา แต่ไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อที่มีในพระคริสต์และในความรักพระองค์ {COL 143.2}

มีคนเป็นจำนวนมากอยู่ในสภาพสูญเสียการยอมรับในพระบิดา เราจำเป็นต้องพิจารณาอย่างใกล้ชิดถึงการกระทำแห่งการวางใจในการเข้าเฝ้าพระเจ้า หากเราไม่เชื่อฟังก็เหมือนกับเป็นการเอาตัวแลกเงินมายังพระเป็นเจ้าเพื่อขอแลกเงิน ขณะที่ยังไม่ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่จะให้ตัวแลกเงินนั้นใช้จ่ายแทนเงินได้ เราเสนอพระเจ้าด้วยพระสัญญาของพระองค์ และขอให้พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จ การกระทำเช่นนี้ก็เท่ากับว่าพระองค์ทรงทำลายพระนามของพระองค์เอง {COL 143.3}

พระสัญญาเมื่ออยู่ว่า “ถ้าพวกท่านติดสนิทอยู่กับเราและถ้อยคำของเราติดสนิทอยู่กับท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดที่ท่านปรารถนา ก็จะได้สิ่งนั้น” ยอห์น 15:7 และยอห์นเปิดเผยว่า “ถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์ ผู้ที่กล่าวว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ แต่ไม่ได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพุดมูสาและสัจจะไม่ได้อยู่ในเขาเลย แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระวาทะของพระองค์ความรักของพระเจาก็บริบูรณ์อยู่ในผู้นั้นอย่างแท้จริง” 1 ยอห์น 2:3-5 {COL 144.1}

หนึ่งในพระบัญชาสุดท้ายของพระคริสต์ที่มีต่อสาวกของพระองค์ คือ “เรารักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงรักกันและกันด้วย อย่างนั้น” ยอห์น 13:34 เราปฏิบัติตามพระบัญชานี้หรือไม่ หรือว่า เราตามใจตนเองให้มีลักษณะนิสัยของความฉุนเฉียวและไม่เหมือน พระคริสต์ ถ้าเราทำให้ผู้ใดผู้หนึ่งเศร้าหรือเสียใจเป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องสารภาพความผิดของเรา และขอการคืนดี นี่เป็นการเตรียมตัวที่สำคัญที่จะนำไปสู่พระเจ้าด้วยความเชื่อเพื่อขอพระพรของพระองค์ {COL 144.2}

มีอีกเรื่องหนึ่งที่ผู้แสวงหาพระเป็นเจ้าโดยการอธิษฐานละเลย บ่อยๆ ท่านเชื่อตรงต่อพระเจ้าหรือไม่ พระเจ้าทรงประกาศผ่านผู้เผย พระวจนะมาลาคีว่า “เจ้าได้หันเหไปเสียจากกฎเกณฑ์ของเราและไม่ได้ รักษาไว้ ตั้งแต่ครั้งสมัยบรรพบุรุษของเจ้า พระยาห์เวห์จอมทัพรู้ว่า เจ้าจะกลับมาหาเรา และเราจะกลับมาหาเจ้าทั้งหลาย แต่เจ้ากล่าวว่าเรา ทั้งหลายจะอย่างไรถึงจะกลับมา มนุษย์จะฉ้อโกงพระเจ้าหรือ ที่จริง เจ้าทั้งหลายได้ฉ้อโกงเรา แต่เจ้ากล่าวว่า พวกเราฉ้อโกงพระเจ้าอย่างไร ก็ฉ้อโกงในเรื่องทศกึ่งและเครื่องบูชานั้นซิ” มาลาคี 3:7, 8 {COL 144.3}

ในฐานะที่ทรงเป็นผู้ประทานพระพรทุกอย่าง พระเจ้าทรงอ้าง สิทธิส่วนหนึ่งในทุกสิ่งที่เราเป็นเจ้าของ นี่เป็นข้อกำหนดของพระองค์ เพื่อการสนับสนุนการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ และโดยการนำส่วนนี้คืน พระเจ้าเป็นการแสดงออกถึงความซาบซึ้งในของประทานของพระองค์ แต่ถ้าหากเราไม่ยอมถวายพระองค์ในส่วนซึ่งเป็นของพระองค์ เราจะ อ้างพระพรของพระองค์ได้อย่างไร หากเราเป็นผู้ดูแลสมบัติฝ่ายโลก ที่ไม่ซื่อสัตย์ เราจะหวังคอยให้พระเจ้าวางใจเราด้วยสิ่งของฝ่ายสวรรค์ ได้อย่างไร นี่อาจเป็นเคล็ดลับของคำอธิษฐานที่ไม่ได้รับคำตอบก็ได้ {COL 144.4}

แต่พระยาห์เวห์ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตายิ่งใหญ่ ทรงพร้อมที่จะให้อภัย และพระองค์ตรัสว่า “จงนำทศกึ่งเดิมขนาดมาไว้ในคลังเพื่อ

ว่าจะมีอาหารในนิเวศของเรา จงลองดูเราในเรื่องนี้ว่าเราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพรอย่างล้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่ เราจะขจัดพวกตึกแตนให้แก่เจ้า เพื่อว่ามันจะไม่ทำลายผลแห่งพื้นดินของเจ้า และผลองุ่นในสวนของเจ้าจะไม่ร่วง...แล้วประชาชาติทั้งสิ้นจะเรียกเจ้าว่า ผู้ที่ได้รับพระพร เพราะว่าแผ่นดินของเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่น่าพึงใจ พระยาห์เวห์จอมทัพรัสตังนี้แหละ” มาลาคีย์ 3:10-12 {COL 144.5}

ข้อกำหนดอื่นๆ ทุกข้อของพระเจ้าก็เป็นเช่นนี้ ของประทานทั้งหมดของพระองค์ทรงโปรดสัญญาให้ภายใต้เงื่อนไขของการเชื่อฟัง พระองค์ทรงมีพระพรอยู่เต็มสวรรค์สำหรับผู้ที่พร้อมมือกับพระองค์ ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์จะมั่นใจในการอ้างสิทธิเพื่อให้พระสัญญานั้นสำเร็จ {COL 145.1}

แต่เราจะต้องแสดงออกถึงความไว้วางใจที่มั่นคงและไม่หันเหไปจากพระเจ้า บ่อยครั้งพระองค์ทรงตอบล่าช้าเพื่อทดสอบความเชื่อของเรา หรือเพื่อทดสอบความจริงใจในความต้องการของเรา เมื่อเราทูลขอไปตามพระธรรมของพระเจ้า เราก็ควรเชื่อในพระสัญญาและย้ำการทูลขอของเราด้วยความตั้งใจเพื่อให้คำทูลขอไม่ได้รับการปฏิเสธ {COL 145.2}

พระเจ้าไม่ได้ตรัสว่าจงขอหนึ่งครั้งแล้วเจ้าจะได้ พระองค์ทรงเชิญชวนให้เราขอ จงอธิษฐานโดยไม่ย่อท้อ ความเพียรพยายามในการทูลขอจะทำให้ผู้ขอมีท่าทีของการตั้งใจมากขึ้น และทำให้เขาต้องการที่จะรับสิ่งที่ขอมากยิ่งขึ้น พระคริสต์ตรัสกับมารธาที่ข้างอุโมงค์ฝังศพของลาซารัสว่า “ถ้าเธอเชื่อ ก็จะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” ยอห์น 11:40 {COL 145.3}

แต่คนเป็นจำนวนมากไม่มีความเชื่อที่มีชีวิต นี่คือเหตุผลที่เขาไม่ได้เห็นอำนาจของพระเจ้าได้มากกว่านี้ ความอ่อนแอของเขาเป็นเนื่องมาจากความไม่เชื่อของเขา เขามีความเชื่อในการกระทำของตนเอง มากกว่าการปฏิบัติของพระเจ้าที่มีต่อเขา เขาจัดการกับการงานของเขาเอง เขาวางแผนและออกแบบ แต่อธิษฐานน้อยและมีความวางใจอย่างจริงจังในพระเจ้าน้อย เขาคิดว่าตนเองมีความเชื่อแต่เป็นเพียงแรงกระตุ้น

เพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น เมื่อเรามองไม่เห็นความต้องการของตนเอง หรือความเต็มพระทัยของพระเจ้าในการประทานให้จึงไม่อดทนในการเสนอความต้องการต่อพระพักตร์พระเป็นเจ้า {COL 145.4}

คำอธิษฐานของเราจะต้องจริงใจและทูลขอด้วยความเพียร ดังเช่นคำร้องขอของเพื่อนที่ตกอยู่ในความต้องการ ผู้ร้องขอขมบึ้งในยามเที่ยงคืน เมื่อเรายิ่งขอด้วยความจริงใจและความแน่วแน่มากเพียงไร เราก็จะใกล้ชิดกับพระคริสต์ในทางฝ่ายวิญญาณจิตได้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น เราจะได้รับพระพรเพิ่มขึ้นเพราะเรามีความเชื่อเพิ่มขึ้น {COL 146.1}

หน้าที่ของเราคืออธิษฐานและเชื่อ จงเฝ้าอธิษฐาน เฝ้าและร่วมมือกับพระเจ้าผู้สถิตฟังคำอธิษฐาน จงจำไว้เสมอว่า “เราทำงานร่วมกันทำงานเพื่อพระเจ้า” 1 โครินธ์ 3:9 จงพูดและทำให้สอดคล้องกับคำอธิษฐานของท่าน จะทำให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างเด่นชัดว่าการทดลองจะพิสูจน์ว่า ความเชื่อของท่านนั้นเป็นความเชื่อที่แท้จริง หรือแสดงว่าคำอธิษฐานของท่านเป็นเพียงแต่เป็นพิธีการเท่านั้นเอง {COL 146.2}

เมื่อความสับสนเกิดขึ้น และความทุกข์ยากอยู่ต่อหน้าท่าน จงอย่ามองหาความช่วยเหลือจากมนุษย์ จงไว้วางใจในพระเจ้าในทุกสิ่ง การใช้วิธีบอกเล่าความทุกข์ยากของเราแก่ผู้อื่นจะเป็นเพียงทำให้เราอ่อนแอและไม่ได้ทำให้เกิดความเข้มแข็ง มีแต่จะเป็นการเพิ่มความทุกข์ยากทางฝ่ายจิตวิญญาณของเราให้กับพวกเขาซึ่งเป็นภาระที่พวกเขาแก้ไขอะไรให้เราได้ เรามองหากำลังของมนุษย์ที่มีขีดจำกัด และทำผิดพลาดเสมอแทนที่จะขอกำลังเข้มแข็งจากพระเจ้าผู้ไม่เคยพลาด และไม่มีขอบขีดจำกัด {COL 146.3}

ท่านไม่จำเป็นต้องไปถึงที่สุดปลายของแผ่นดินโลกเพื่อแสวงหาสติปัญญา เพราะพระเจ้าสถิตอยู่ใกล้ การที่ท่านประสบความสำเร็จได้นั้นไม่ใช่เพราะความสามารถทั้งหลายที่ท่านมีอยู่หรือที่จะได้มา แต่เป็นสิ่งที่พระเป็นเจ้าทรงประกอบกิจให้ท่านต่างหาก เราควรระวังในสิ่งที่มนุษย์กระทำให้น้อยลงและฟังฟังพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์ทรงสามารถทำเพื่อจิตวิญญาณทุกดวงที่เชื่อให้มากยิ่งขึ้น พระองค์ทรงปรารถนาให้

ท่านเข้ามาหาพระองค์ด้วยความเชื่อ พระองค์ทรงปรารภนาให้ท่านคาดหวังสิ่งยิ่งใหญ่จากพระองค์ พระองค์ทรงปรารภนาที่จะประทานความเข้าใจในเรื่องของทั้งทางฝ่ายโลกและทางฝ่ายจิตวิญญาณให้แก่ท่าน พระองค์ทรงกระทำให้สติปัญญาของท่านเฉียบแหลมได้ พระองค์ประทานไหวพริบและทักษะได้ จงนำตะลันต์ของท่านลงไปสู่การปฏิบัติ จงทูลขอสติปัญญาจากพระเจ้าแล้วพระองค์จะประทานให้แก่ท่าน {COL 146.4}

จงยึดพระวาทะของพระคริสต์เป็นหลักประกันของท่าน พระองค์ไม่ได้ทรงเชื่อเชิญท่านให้มาหาพระองค์หรือทรงยอมปล่อยให้ตัวเองพูดแต่เรื่องความสิ้นหวังและผิดหวัง หากท่านทำเช่นนั้นท่านจะสูญเสียมาก ด้วยการมองแต่ภายนอกและบนเมื่อความทุกข์ยากและความกดดันมาถึง ท่านกำลังแสดงถึงความเชื่อที่ซีโรคและอ่อนกำลัง จงพูดและปฏิบัติเสมือนหนึ่งว่าความเชื่อของท่านนั้นไม่อาจถูกทำลายได้ พระยาห์เวห์ทรงบริบูรณ์ด้วยทรัพย์สมบัติ พระองค์ทรงเป็นเจ้าของโลกนี้ จงมองขึ้นไปยังสวรรค์เบื้องบนด้วยความเชื่อ มองไปที่พระองค์ผู้ทรงมีแสงสว่างและฤทธิ์อำนาจและทรงพลกำลังอันเข้มแข็ง {COL 146.5}

ในความเชื่อที่แท้จริงจะมีความร่าเริง มีหลักการที่มั่นคงและความมุ่งหมายที่แน่นอนที่แม้เวลาหรือความเหนื่อยยากก็ไม่อาจที่จะทำให้อ่อนแอลงได้ “แม้คนหนุ่มๆ จะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และชายฉกรรจ์จะล้าลงทีเดียว แต่เขาทั้งหลายผู้รอคอยพระยาห์เวห์จะได้รับกำลังใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่อ่อนเปลี้ย เขาจะเดินและไม่เหน็ดเหนื่อย” อิสยาห์ 40:30-31 ยังมีคนอื่นอีกจำนวนมากที่มีความประสงค์จะช่วยเหลือผู้อื่น แต่เขารู้สึกว่าตนเองไม่มีกำลังหรือแสงสว่างทางฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อแบ่งปัน จงให้เขาเหล่านั้นทูลขอความต้องการไปยังพระที่นั่งแห่งพระคุณ จงร้องขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงอยู่เบื้องหลังคำสัญญาทุกคำที่ตรัสไว้ จงถือพระคัมภีร์ไว้ในมือของท่านและกล่าวว่าข้าพระองค์ได้กระทำตามที่

พระองค์ตรัสไว้แล้ว ข้าพระองค์ขอนำพระสัญญามาทูลต่อพระองค์ “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน” ลูกา 11:9 เราไม่ควรอธิษฐานในพระนามของพระคริสต์เท่านั้น แต่โดยการทรงดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย เรื่องนี้อธิบายความหมายซึ่งตรัสไว้โดยพระวิญญาณที่กล่าวว่า “พระวิญญาณทรงช่วยขอแทน ด้วยการคร่ำครวญซึ่งไม่อาจกล่าวเป็นถ้อยคำ” โรม 8:26 คำอธิษฐานเช่นนี้พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะตอบ เมื่อเราอัปภากอธิษฐานในนามของพระคริสต์ด้วยความจริงใจและร้อนรน พระเจ้าทรงพร้อมที่จะตอบคำอธิษฐานของเราตามพระสัญญาของพระองค์ “มากยิ่งขึ้นกว่าที่เราทูลขอหรือคิด” เอเฟซัส 3:20 {COL 147.3}

พระคริสต์ตรัสว่า “เมื่อพวกท่านอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ แล้วพวกท่านจะได้รับสิ่งนั้น” มาระโก 11:24 “สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ทางพระบุตร” ยอห์น 14:13 และยอห์นสาวกผู้เป็นที่รักได้พูดไว้อย่างชัดเจนและเป็นหลักประกันภายใต้การดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “ถ้าเราทูลขอสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเรา และถ้าเรารู้ว่าพระองค์ทรงฟัง เมื่อเราทูลขอสิ่งใด เราก็มารู้ว่าเราได้รับสิ่งที่ทูลขอนั้นจากพระองค์” 1 ยอห์น 5:14, 15 ฉะนั้นจงเร่งเร้าคำขอของท่านในนามของพระเยซูไปยังพระบิดา พระเจ้าจะประทานเกียรติให้แก่พระนามนั้น {COL 147.4}

รัฐที่อยู่ล้อมรอบพระที่นั่งนั้นเป็นหลักประกันว่าพระเจ้าทรงสัตย์จริง ในพระองค์ไม่มีความผันแปรหรือเงาแห่งการหันเหไป เราทั้งหลายกระทำผิดต่อพระองค์และไม่สมควรที่จะได้รับความขอบพระทัยของพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังประทานคำทูลขอที่อัศจรรย์ที่สุดแก่ริมฝีปากของพวกเขา “เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงเกลียดพวกข้าพระองค์ ขออย่าให้พระที่นั่งรุ่งเรืองของพระองค์ต้องเสื่อมเสีย ขอทรงระลึก และอย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับข้าพระองค์” เยเรมีย์ 14:21 เมื่อเรามาเข้าเฝ้าพระองค์ สารภาพ

ความไม่เหมาะสมและบาปของเรา พระองค์ก็ทรงสัญญาว่าจะทรงสดับคำทูลขอของเรา พระเกียรติแห่งพระที่นั่งของพระองค์เป็นเดิมพัน ถ้อยคำของพระองค์ว่าจะสำเร็จตามที่ปรารถนาไว้แก่เรา {COL 148.1}

ตั้งอาโรนผู้เป็นสัญลักษณ์แทนพระคริสต์ พระผู้ช่วยของเราทรงแบกชื่อของประชากรทั้งหมดของพระองค์แนบอยู่แทบพระอุระในวิสุทธิสถาน มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงระลึกถึงคำที่ตรัสไว้ทั้งหมดที่พระองค์ปรารถนาให้ เพื่อเป็นกำลังใจให้เราวางใจในพระองค์ พระองค์ทรงเอาใจใส่ต่อพระสัญญาของพระองค์เสมอ {COL 148.2}

ทุกคนที่แสวงหาพระองค์จะได้พบ ทุกคนที่เคาะจะพบว่าประตูเปิดออกให้แก่เขา จะไม่มีคำแก้ตัวว่าอย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ฉันไม่อยากจะเปิดให้ จะไม่มีผู้ใดได้ยินว่า ฉันไม่อาจช่วยเจ้าได้ ผู้ที่ขอในเวลาที่ยังคืนเพื่อขนมปังที่จะเลี้ยงจิตวิญญาณที่หิวกระหายจะได้พบกับความสำเร็จ {COL 148.3}

ในอุปมา ผู้ที่ขอขนมปังเพื่อแลกเปลี่ยนหน้าได้รับ “ตามที่คุณนั้นต้องการ” ลูกา 11:8 และพระเจ้าจะประทานให้เราขนาดไหนเพื่อที่เราจะได้แบ่งปันให้ผู้อื่น “ตามขนาดที่พระคริสต์ประทาน” เอเฟซัส 4:7 ทูตสวรรค์กำลังมองด้วยความสนใจอย่างยิ่งเพื่อดูว่ามนุษย์จะปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันอย่างไร เมื่อทูตสวรรค์เห็นผู้หนึ่งแสดงความเห็นใจอย่างพระคริสต์เพื่อผู้หลงผิด ทูตสวรรค์จะเร่งเข้าหา และช่วยให้เขาจดจำคำพูดที่จะเป็นเสมือนหนึ่งอาหารแห่งชีวิตแก่จิตวิญญาณ ดังนั้นพระเจ้า “จะประทานทุกสิ่งที่เป็นแก่พวกท่านจากทรัพย์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ในพระเยซูคริสต์” ฟิลิปปี 4:19 พระองค์จะทรงทำให้คำพยานที่แท้จริงจากใจจริงของท่านเป็นกำลังใจที่มีอำนาจยิ่งขึ้นให้แก่ชีวิตที่จะมาถึง พระธรรมของพระเจ้าจะอยู่ในปากของท่านเป็นดังเช่นความจริงและความชอบธรรม {COL 148.4}

การอธิษฐานในที่ลับลี้ให้มากจะต้องมาก่อนการประกาศให้ผู้อื่นเป็นการส่วนตัว เพราะศาสตร์แห่งการช่วยคนอื่นให้รอดต้องใช้ปัญญาอย่างมากยิ่งเพื่อจะเข้าใจได้ ก่อนที่จะสื่อสารกับมนุษย์ ให้สนทนากับ

พระคริสต์ ตรงพระที่นั่งแห่งพระคุณของพระเจ้า ให้รับการเตรียมตัว
ก่อนออกไปรับใช้ประชาชน {COL 149.1}

จงให้หัวใจของท่านแตกสลายให้กับหัวใจที่คอยเฝ้ารอพระเจ้า
เฝ้ารอพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ชีวิตของพระเยซูทรงสำแดงออกถึงสิ่งที่
มนุษย์ทำได้โดยการเข้าร่วมกับธรรมชาติของพระเจ้า สิ่งของทั้งปวงที่
พระคริสต์รับจากพระเจ้า เราทั้งหลายก็จะสามารถรับมาได้ด้วย ดังนั้น
จงขอและรับ ด้วยความเชื่อที่ پاکเพียรอย่างของยาโคบ ด้วยความ
ยึดมั่นที่ไม่ย่อท้ออย่างของเอเลียห์ ให้ทวงพระสัญญาทั้งหมดของ
พระเจ้ามาเป็นของท่านเอง {COL 149.2}

จงให้ความเข้าใจอันมีสง่าราศีในเรื่องของพระเจ้าครอบคลุม
ความคิดของท่าน จงให้ชีวิตของท่านผูกติดอยู่กับชีวิตของพระเยซูด้วย
การเชื่อมเข้าด้วยกันกับสายโซ่ที่ซ่อนไว้ พระองค์ผู้ตรัสสั่งให้แสงสว่าง
ส่องออกมาจากที่มืด ทรงมีพระทัยเปี่ยมล้นที่จะส่องสว่างเข้าไปในใจ
ของท่าน เพื่อให้แสงแห่งความรู้แห่งสง่าราศีของพระเจ้าผ่านพระพักตร์
ของพระเยซูคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำเรื่องของพระเจ้าและ
เปิดเผยให้แก่ท่าน เพื่อนำสิ่งเหล่านี้มาด้วยพลังอันมีชีวิตเข้าสู่
จิตใจที่เชื่อฟัง พระคริสต์จะทรงนำท่านไปยังธรณีประตูของพระเจ้า ท่าน
มองเห็นพระสิริด้านหลังมานานได้ และจะเปิดเผยให้มนุษย์เห็นความบริสุทธิ์
ของพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลาเพื่อทูลขอเผื่อเราทั้งหลาย {COL
149.3}

บทที่ 12 การนมัสการสองประเภท

อ้างอิงจาก ลูกา 18:9-14

พระคริสต์ตรัสอุปมาเรื่องฟาริสีและคนเก็บภาษีไว้ “สำหรับบางคน que เชื่อมั่นในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และดูหมิ่นคนอื่น” ลูกา 18:9 ฟาริสีคนนี้ขึ้นไปยังวิหารเพื่อนมัสการไม่ใช่เพราะเขารู้สึกว่าตนเป็นคนบาป ต้องการการอภัยโทษ แต่เนื่องจากความคิดที่ว่าเขาเป็นคนชอบธรรมและหวังที่จะได้รับคำเยินยอ เขาคิดว่าการนมัสการของเขา นั้นเป็นการกระทำคุณงามความดีเพื่อเป็นการเสนอตัวเองต่อพระเจ้า ในขณะที่เดียวกันก็จะทำให้คนอื่นคิดเกี่ยวกับตัวเขาในแง่บวกว่าเขาเป็นคนเคร่งศาสนา เขาหวังที่จะได้รับความชอบพระทัยของพระเจ้าและความพึงพอใจจากมนุษย์ การนมัสการของเขาได้รับแรงกระตุ้นจากผลประโยชน์ส่วนตัว {COL 150.1}

เขาคอนนี้เต็มล้นด้วยการยกยอตนเอง เห็นได้จากการแสดงออกด้วยท่าทางของเขา การเดินของเขา และการอธิษฐานของเขา เขาแยกตัวเองออกจากผู้อื่น ทำตัวเหมือนหนึ่งที่จะพูดว่า “อย่าเข้ามาใกล้ เพราะข้าบริสุทธิกว่าเจ้า” อิสยาห์ 65:5 เขายืนและอธิษฐาน “อยู่คนเดียว” เขามีความพึงพอใจในตัวเองหมดทุกสิ่งทุกอย่าง และคิดว่าพระเจ้าและมนุษย์ก็มีความพึงพอใจในตัวเขาเช่นเดียวกัน {COL 150.2}

เขาอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นที่เป็นคนฉ้อโกง เป็นคนอธรรมและคนลวงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้” ลูกา 18:11 เขาตรวจสอบอุปนิสัยของตัวเองโดยไม่ได้ใช้พระลักษณะนิสัยของพระเจ้าเป็นเกณฑ์ แต่เอาอุปนิสัยของผู้อื่นมาเป็นเกณฑ์ ความคิดของเขาหันเหจากพระเจ้าไปทางมนุษย์ นี่คือเคล็ดลับของความพึงพอใจในตนเองของเขา {COL 150.3}

เขาสาธยายคุณงามความดีของตนเองต่อไปว่า “ข้าพระองค์ถืออดอาหารสองวันต่อสัปดาห์ และสิ่งสารพัดที่ข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ก็เอากองคัมภายถวายเสมอ” ลูกา 18:12 ศาสนาของพวกฟาริสีสัมผัสจิตวิญญาณไม่ได้ พวกเขาไม่ได้แสวงหาอุปนิสัยที่เหมือนกับของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระทัยที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักและความเมตตา เขาพึงพอใจกับศาสนาที่แสดงออกมาภายนอก ความชอบธรรมของเขาเป็นของเขาเอง เป็นผลของการกระทำของตนเองและใช้มาตรฐานของมนุษย์กล่าวโทษผู้อื่น {COL 151.1}

ผู้ใดที่วางใจในตัวเองว่าเป็นผู้ชอบธรรมจะดูหมิ่นผู้อื่น เหมือนเช่นฟาริสีคนที่เฝ้าคนอื่นมาวัดเปรียบเทียบกับตัวเอง เขาก็กล่าวโทษผู้อื่นด้วยมาตรฐานของตัวเอง เขาประเมินความชอบธรรมของเขาเองด้วยความชอบธรรมของผู้อื่น ถ้าคนเหล่านั้นเลวร้ายตัวเขาก็จะยิ่งดูชอบธรรมมากขึ้น ความรู้สึกชอบธรรมในตัวเองทำให้เขากล่าวโทษผู้อื่น เขากล่าวโทษ “คนอื่น” ว่าเป็นผู้ล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า ฉะนั้นเขากำลังแสดงลักษณะวิญญาณที่แท้จริงของซาตานออกมา เป็น

ผู้ที่กล่าวโทษพี่น้อง ด้วยสภาพของจิตวิญญาณเช่นนี้เขาจึงไม่อาจสื่อสารกับพระเจ้าได้ เขาจึงกลับบ้านโดยที่ไม่ได้รับพระพรของพระเจ้า {COL 151.2}

คนเก็บภาษีไปยังวิหารพร้อมกับคนนมัสการอื่นๆ แต่เขาปลีกตัวออกห่างไปโดยเร็ว รู้สึกว่าตนเองไม่เหมาะที่จะเข้าใกล้ผู้ที่ร่วมนมัสการ เขายืนอยู่ห่างออกไป “*ไม่ยอมแม้แต่แหงนหน้าดูฟ้า แต่ตีกอกตัวเอง*” ลูกา 18:13 ด้วยความขมขื่นใจและเกลียดชังตนเอง เขารู้สึกว่าเขาละเมิดต่อพระเจ้าและเป็นคนบาปและเต็มไปด้วยมลทิน เขาไม่อาจที่จะหวังความสงสารจากผู้ที่อยู่รอบตัวเขา เพราะคนเหล่านั้นมองดูเขาด้วยสายตาที่เหยียดหยาม เขารู้ว่าตนเองไม่มีคุณงามความดีอะไรที่จะเสนอตัวเองแก่พระเจ้าได้ และด้วยสภาพที่สิ้นหวังเช่นนี้เขาทูลว่า “*ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด*” ลูกา 18:13 เขาไม่ได้เปรียบเทียบตัวเขาเองกับผู้อื่น เขาถูกทักท้วงด้วยความรู้สึกผิดราวกับว่าเขายืนอยู่อย่างโดดเดี่ยวต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ความหวังเดียวที่เขาต้องการคือได้รับอภัยและสันติสุข คำทูลขอเพียงประการเดียวคือขอพระเมตตาจากพระเจ้า และเขาก็ได้รับพระพร พระคริสต์ตรัสว่า “*เราบอกพวกท่านว่าคนนี้จะแหละเมื่อกลับลงไปถึงบ้านของตนก็ถูกนับเป็นคนชอบธรรม ไม่ใช่อีกคนหนึ่งนั้น*” ลูกา 18:14 {COL 151.3}

ฟาริสีและชายเก็บภาษีเปรียบได้กับการแบ่งคนที่เข้ามานมัสการพระเจ้าเป็นสองกลุ่มใหญ่ บุตรชายสองคนแรกที่เกิดมาในโลกเป็นตัวแทนของคนสองประเภทนี้ คาอินคิดว่าตนเองชอบธรรมและเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยของถวายขอบพระคุณเท่านั้น เขาไม่ได้สารภาพบาป และไม่ยอมรับว่าตนเองต้องการความเมตตา แต่อาเบลเข้ามาเฝ้าพร้อมกับเลือดของสัตว์ที่ขึ้นไปยังพระเมฆโปดกของพระเจ้า เขามาในสภาพของคนบาป สารภาพว่าตนเองหลงทางไป ความหวังเดียวของเขาคือความรักที่ไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้า พระองค์ทรงให้เกียรติแก่ของถวายของเขา แต่สำหรับคาอินและของถวายของเขา พระเจ้าไม่ทรงยอมรับ ความรู้สึกถึงความต้องการและการรู้สำนึกถึงความขัดสนและบาปเป็นคุณสมบัติ

อันดับที่หนึ่งของการยอมรับจากพระเจ้า “คนที่ยากจนด้านจิตวิญญาณ ก็เป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขาทั้งหลาย” มัทธิว 5:3 ฟาริสีและชาวยิวเก็บภาษีที่เป็นตัวแทนของคนในแต่ละกลุ่มนี้มีบทรียนที่ได้จากประวัติของอัครทูตเปโตรด้วย ในช่วงแรกของชีวิตการติดตามพระองค์นั้น เปโตรคิดว่าตนเองเข้มแข็ง เหมือนฟาริสีคนนั้นเขาประเมินว่าตัวเอง “ไม่เหมือนคนอื่น” ในคืนที่จะถูกทรยศนั้นพระคริสต์ทรงเตือนสาวกทั้งหลายว่า “ในคืนวันนี้พวกท่านทุกคนจะทิ้งเรา” มัทธิว 26:31 เปโตรประกาศด้วยความเชื่อมั่นสูงว่า “แม้ว่าทุกคนจะทิ้งพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ทิ้งพระองค์” มาระโก 14:29 เปโตรไม่เคยทราบถึงภัยอันตรายของตัวเอง ความมั่นใจในตัวเองทำให้เขาหลงผิดไป เขาคิดว่าเขาจะยืนหยัดต่อการทดลองได้ แต่ในเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงเมื่อการทดสอบมาถึง เขาก็ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาด้วยคำสาปแช่งและคำสาบาน {COL 152.2}

ครั้นเมื่อใกล้ขึ้นเตือนเขาให้นึกถึงพระดำรัสของพระคริสต์ เขา รู้สึกตกตะลึงและแทบช็อคต่อสิ่งที่กระทำไป เขาหันและมองไปยังพระอาจารย์ของเขา ในเวลานั้นพระคริสต์ทรงทอดพระเนตรเปโตร และภายใต้สายพระเนตรที่โศกเศร้าระคนด้วยความเมตตาและความรักต่อเขา เปโตรเข้าใจในตัวเอง เขาออกไปและร้องไห้ด้วยความขมขื่นใจ พระเนตรของพระคริสต์ที่ทรงเพ่งมานั้นทำให้หัวใจของเปโตรแตกสลายไป เปโตรมาถึงจุดเปลี่ยนแปลง และเขากลับใจจากบาปด้วยความขมขื่น เขาเปรียบได้กับคนเก็บภาษีในสภาพของการเสียใจและการกลับใจ และเป็นเหมือนคนเก็บภาษีก็ได้รับความเมตตา การมองของพระคริสต์ให้ความมั่นใจว่าเขาได้รับการอภัยแล้ว {COL 152.3}

บัดนี้ความเชื่อมั่นในตัวเองสูญสิ้นไป การโอ้อวดในอดีตจะไม่เกิดขึ้นซ้ำอีก {COL 154.1}

หลังจากที่พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พระองค์ทรงทดสอบเปโตรถึงสามครั้ง พระองค์ตรัสว่า “ซีโมน บุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกนี้หรือ” ขณะนั้นเปโตรไม่ได้ยกตัวเองขึ้นเหนือพี่น้อง

ทั้งหลาย เขาอ้อนวอนขอพระองค์ผู้ทรงอ่านใจของเขาได้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” ยอห์น 21:15, 17 {COL 154.2}

แล้วเขาก็ได้รับพระบัญชา เขาได้รับมอบหมายหน้าที่อันกว้างขวางกว่าและละเอียดซับซ้อนกว่าที่เขาเคยรับมาก่อน พระคริสต์ทรงเรียกให้เขาเลี้ยงแกะและลูกแกะ ซึ่งเป็นการอารักขาเลี้ยงดูจิตวิญญาณทั้งหลายที่พระเจ้าช่วยให้อุดทรงสละพระชนม์เพื่อพวกเขา พระคริสต์ทรงให้หลักฐานยิ่งใหญ่ที่สุดแก่เปโตรเพื่อให้เขาเห็นว่าได้รับการทรงเรียกกลับมาให้อยู่ในสภาพเดิมด้วยความมั่นใจ สาวกที่ครั้งหนึ่งเป็นคนฉุนเฉียว โอ้อวด มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง บัดนี้กลายเป็นคนสงบและถ่อมตนจากนี้ไปเขาติดตามพระเป็นเจ้าของเขาด้วยการละทิ้งตนเองและการถวายเป็นคนรับใช้ เขาเป็นผู้หนึ่งที่ร่วมทนทุกข์กับพระคริสต์ และเมื่อพระคริสต์จะประทับบนบัลลังก์แห่งพระสิริ เปโตรก็จะร่วมรับสง่าราศีของพระองค์ด้วย {COL 154.3}

ความชั่วที่ทำให้เปโตรล้มลงและปิดกั้นคนฟาริสีจากการมีความสัมพันธ์กับพระเจ้านั้นยังเป็นเรื่องที่กำลังทำลายคนจำนวนมากในปัจจุบัน ไม่มีสิ่งใดที่สะอิดสะเอียนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าหรือเป็นอันตรายต่อจิตวิญญาณของมนุษย์ได้เท่ากับความหยิ่งโส และการทะนงตน ในบรรดาบาปทั้งหลาย บาปนี้เป็นบาปที่สิ้นหวังที่สุด เป็นบาปที่รักษายากที่สุด {COL 154.4}

การล้มลงของเปโตรไม่ได้เกิดขึ้นทันที แต่เกิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง ความเชื่อมั่นในตัวเองทำให้เขาคิดว่าเขารอดแล้ว และในแต่ละก้าวเขาเดินลงสู่ทางแห่งความตกต่ำจนเขาปฏิเสธพระอาจารย์ของตนเองได้ เราไม่ควรที่จะวางใจในตัวเองหรือมีความรู้สึกว่าการทดลองแล้วตราบใดที่เราอยู่อีกฟากหนึ่งของสวรรค์ ผู้ที่รับพระเจ้าช่วยให้อุดไม่ว่าจะมีความจริงใจต่อการกลับใจเพียงไร ไม่ควรได้รับการสอนให้พูดหรือรู้สึกว่าเขารอดแล้ว นี่จะทำให้เราเข้าใจผิดได้ ทุกคนควรได้รับการสอนให้ยึดมั่นในความหวังและความเชื่อ แต่ถึงแม้ว่าเราถวายเป็นคนรับใช้

คริสต์แล้ว และรู้ว่าพระองค์ยอมรับเราแล้วก็ตาม เราก็กังไม่พ้นจากการทดลอง พระวจนะของพระเจ้าประกาศว่า “คนเป็นอันมากจะชำระตนเอง ทำให้ตนเองสะอาดหมดจดและถูกถลุง” ดาเนียล 12:10 สำหรับผู้ที่อดทนต่อการทดลองเท่านั้นจะรับมงกุฎแห่งชีวิต (ยากอบ 1:12) {COL 155.1}

ผู้รับพระคริสต์และในความเชื่อมั่นเป็นครั้งแรกพูดขึ้นว่า ฉันรอดแล้วจะตกอยู่ในอันตรายของการวางใจในตนเอง พวกเขาหลงไปในความอ่อนแอของตนเองและยังต้องการกำลังของพระเจ้าอยู่เสมอ พวกเขาไม่พร้อมต่อเล่ห์กลของซาตานและเหมือนกับเปโตร เมื่อการทดลองมาถึงเขาก็ตกลงในหลุมแห่งบาป เราได้รับคำเตือนว่า “คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงแล้ว ก็จระวังไม่ให้ล้มลง” 1โครินธ์ 10:12 ความปลอดภัยประการเดียวของเราที่ต้องทำอย่างต่อเนื่องคือไม่วางใจตนเอง แต่หวังพึ่งในพระคริสต์เท่านั้น {COL 155.2}

สิ่งที่จำเป็นสำหรับเปโตรคือต้องเรียนรู้ความบกพร่องของอุปนิสัยในตัวของเขาเอง และความต้องการฤทธิ์อำนาจและพระคุณของพระคริสต์ พระเป็นเจ้าจะช่วยให้เขาออกจากการทดลองไม่ได้ แต่พระองค์ทรงสามารถช่วยเขาจากความพ่ายแพ้ได้ หากเปโตรยอมรับคำตักเตือนของพระคริสต์ เขาคงเฝ้าอธิษฐานอยู่ตลอดเวลา เขาคงดำเนินชีวิตไปด้วยความเกรงและตัวสั่นกลัวกว่าเท้าของเขาจะเดินพลาดไป และเขาจะได้รับการช่วยเหลือจากพระเจ้าเพื่อซาตานไม่อาจเอาชนะเขาได้ {COL 155.3}

ด้วยความทะนงตนที่ทำให้เปโตรล้มลง และด้วยการกลับใจและการถ่อมตนที่ทำให้เขากลับสู่สภาพเดิม คนบาปที่กลับใจทุกคนรับกำลังใจจากบันทึกแห่งชีวิตของเปโตรได้ แม้ว่าเขาทำบาปอย่างน่าเศร้าสลดใจ เขาก็กังไม่ถูกทอดทิ้ง พระวจนะของพระคริสต์ถูกจารึกลงในจิตใจของเขาว่า “เราอธิษฐานเมื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด” ลูกา 22:32 ในความทุกข์อันขมขื่นเศร้าเสียใจต่อการกระทำผิด คำอธิษฐานนี้และภาพความทรงจำที่พระคริสต์ทอดพระเนตร

มายังเขาด้วยความรักและสงสารนำความหวังมาให้เปโตร หลังจากพระคริสต์ทรงกลับเป็นขึ้นจากตาย พระองค์ทรงระลึกถึงเปโตรและทรงให้ทูตสวรรค์นำเขาไปบอกพวกผู้หญิงว่า “จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ รวมทั้งเปโตรด้วยว่า พระองค์จะเสด็จไปที่แคว้นกาลิลีก่อนพวกท่าน พวกท่านจะเห็นพระองค์ที่นั่น” มาระโก 16:7 พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงอภัยบาปทรงยอมรับการกลับใจของเปโตรและความเห็นใจเดียวกันที่ยื่นไปช่วยเปโตร ก็ได้ยื่นไปยังจิตวิญญาณทุกดวงที่ล้มลงภายใต้การทดลอง การทำให้มนุษย์ล้มลงในการทำบาปเป็นแหล่งกลพิเศษของซาตาน และจากนั้นมันก็จะปล่อยเขาให้ตกอยู่ในสภาพสิ้นหวังและหวาดกลัวที่จะเสาะหาการอภัยโทษ แต่ทำไมเราต้องกลัวมันในเมื่อพระเจ้าตรัสว่า “ให้มันยอมอยู่ใต้การปกป้องกันของเรา ให้มันสร้างสันติภาพกับเรา ให้มันสร้างสันติภาพกับเรา” อิสยาห์ 27:5 วิธีทางทั้งหลายได้จัดวางไว้เพื่อรองรับความบอบช้ำใดๆ ของเรา การหนุนใจทุกอย่างก็เชิญชวนเราให้เข้าไปหาพระคริสต์ {COL 156.1}

พระคริสต์ทรงพลีพระวรกายฟกช้ำเพื่อซื้อมรดกของพระเจ้ากลับคืนมา เพื่อให้มนุษย์ชาติได้รับโอกาสอีกครั้ง “พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่ เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา เพื่อทูลขอเผื่อคนเหล่านั้น” ฮีบรู 7:25 พระคริสต์ทรงอุทธรณ์เพื่อมนุษย์ชาติที่หลงหายด้วยชีวิตที่ไร้มลทิน โดยการเชื่อฟังของพระองค์ โดยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนคาลวารี และขณะนี้แม่ทัพแห่งกองทัพความรอดไม่ได้เพียงแต่อุทธรณ์ให้เราเท่านั้นแต่พระองค์เสด็จมาอย่างผู้ครอบครองที่ได้รับชัยชนะ การถวายตัวเองของพระองค์สมบูรณ์แบบ และในฐานะของผู้ใกล้ชิด พระองค์ทรงทำงานที่พระองค์ริบมาเอง ทรงถือเครื่องหอมซึ่งบรรจุคุณความดีอันไร้ตำหนิและคำอธิษฐาน คำสารภาพและคำขอบพระคุณของประชากรของพระเจ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ สิ่งเหล่านี้อบด้วยกลิ่นหอมแห่งความชอบธรรมของพระองค์ ลอยขึ้นไปยังพระเจ้าดูความหอมหวาน เครื่องถวายบูชาได้รับการยอมรับอย่างสมบูรณ์และ

การอภัยครอบคลุมการล่วงละเมิดทั้งหมด{COL 156.2}

พระคริสต์ทรงปฏิญาณพระองค์เองเป็นผู้แทนและเป็นผู้ค้ำประกัน พระองค์ไม่ทอดทิ้งผู้ใด พระองค์ผู้ไม่อาจทนดูมนุษย์เผชิญกับการถูกทำลายเป็นนิจโดยไม่ได้ทรงทုံเมชีวิตของพระองค์จนถึงมรณาเพื่อเขาเหล่านั้น แต่จะทอดพระเนตรด้วยความสงสารและเมตตาต่อจิตวิญญาณที่สำคัญว่าตนช่วยตนเองให้รอดไม่ได้ {COL 157.1}

พระองค์จะไม่ทอดพระเนตรผู้ที่อ่อนวอนด้วยตัวสัน โดยไม่พียงเขาขึ้นมา พระองค์ทรงเปิดทางไปสู่แหล่งอำนาจทางศีลธรรมเพื่อมนุษย์ โดยการทรงไถ่ของพระองค์ พระองค์จะไม่ละเลยที่จะใช้อำนาจของพระองค์เพื่อเรา เรานำบาปและความทุกข์ใจไปยังพระบาทของพระองค์ได้ เพราะพระองค์ทรงรักเรา พระเนตรและพระดำรัสของพระคริสต์เชิญชวนให้เราวางใจพระองค์ พระองค์จะทรงดัดแปลงและปั้นอุปนิสัยของเราให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ {COL 157.2}

ในกองทัพทั้งหมดของชาตานิไม่มีอำนาจที่จะเอาชนะจิตวิญญาณ แม้ดวงเดียวที่มอบตัวเองให้พระคริสต์ด้วยความวางใจได้ “พระองค์ประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ยและผู้ไม่มีพลังนั้น พระองค์ทรงให้มีเรี่ยวแรงมาก” อิสยาห์ 40:29 {COL 157.3}

“ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรมก็จะทรงโปรดยกบาปของเราและจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” พระเป็นเจ้าตรัสว่า “เพียงแต่ยอมรับความผิดของเจ้าว่าเจ้ากบฏต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า” “เราจะเอาน้ำสะอาดพรมเจ้าทั้งหลาย แล้วเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะชำระเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า” 1 ยอห์น 1:9 เยเรมีย์ 3:13 เอเคเศียล 36:25 {COL 158.1}

ก่อนที่จะเราจะได้รับการอภัยและพบสันติสุข เราจะต้องรู้จักตัวเราเอง เป็นความรู้ที่จะนำเราไปสู่ความเสียใจที่ได้ทำบาป ฟาริสีไม่รู้ลึกสำนึกในบาป พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานกับพวกเขาไม่ได้ จิตวิญญาณของพวกเขาสวมเสื้อเกราะแห่งความชอบธรรมของตัวเอง ลูกศรของ

พระเจ้าซึ่งเลี้ยงโดยมือของทูตสวรรค์ไม่อาจแทงทะลุได้ ผู้ที่รู้ว่าตนเองเป็นคนบาปเท่านั้นที่พระคริสต์จะทรงช่วยให้รอดได้ พระองค์เสด็จมา “เพื่อนำชาวติมายังคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศ อิสราภาพแก่พวกเขลย ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ปลอ่ย ผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ” ลูกา 4:18 “คนสบายไม่ต้องการหมอ” ลูกา 5:31 เราต้องรู้สภาพที่แท้จริงของตัวเราเอง ไม่เช่นนั้นแล้วเราจะไม่ทราบที่เราต้องการความช่วยเหลือจากพระคริสต์ เราต้องเข้าใจถึงภัยอันตรายของเราเสียก่อน ไม่เช่นนั้นเราจะวิ่งหาที่ลี้ภัยไม่ได้ เราจะต้องรู้สึกถึงความเจ็บปวดของบาดแผล ไม่เช่นนั้นเราก็ไม่หวังที่จะได้รับการรักษา {COL 158.2}

พระเป็นเจ้าตรัสว่า “เพราะเจ้าพูดว่า ข้าเป็นเศรษฐีและข้าร่ำรวยแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย เจ้าไม่รู้ว่เจ้าเป็นคนนำสมเพชน่าสังเวช เจ้ายากจน ตาบอด และเปลือยกาย เราแนะนำเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมด้วยไฟจากเรา เพื่อเจ้าจะมั่งมี และให้เจ้าซื้อเสื้อผ้านีขาวเพื่อจะได้สวมให้พ้นจากความอับอายที่ต้องเปลือยกาย และซื้อยาหยอดตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะได้แลเห็น” วิวรณ์ 3:17,18 ทองคำที่หลอมให้บริสุทธิ์คือความเชื่อที่มีการกระทำด้วยความรัก สิ่งนี้เท่านั้นที่ทำให้เราเข้าสนิทกับพระเจ้าได้ เราอาจจะมีความกระตือรือร้น เราอาจทำงานมากมาย แต่หากไม่มีความรักคือความรักที่สถิตอยู่ในพระทัยของพระคริสต์ เราก็ไม่อาจจะเข้าร่วมครอบครัวแห่งสวรรค์ได้ {COL 158.3}

ไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจความผิดพลาดของตนเองด้วยตัวของเขาเองได้ “จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ใครจะรู้จักใจนั้นเล่า” เยเรมีย์ 17:9 ริมฝีปากอาจกล่าวถึงความขัดสนของจิตวิญญาณที่ใจไม่ยอมรับ ในขณะที่เขาทูลพระเจ้าว่าตนยากจนทางจิตวิญญาณ แต่ใจเขาอาจอวดดีด้วยความคิดในความถ่อมที่เหนือกว่าผู้อื่นและการยกความชอบธรรมของตนเองขึ้นสูง มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นที่จะได้ความรู้เรื่องสภาพที่แท้จริงของตัวเราเอง

เราจะต้องมองไปยังพระคริสต์ การไม่รู้จักพระองค์ทำให้มนุษย์ยกความชอบธรรมของตนเองขึ้นสูง เมื่อเราไตร่ตรองถึงความบริสุทธิ์และความดีงามของพระคริสต์ เรามองเห็นความอ่อนแอและความไร้แน่นแค้นของเราเอง และความบกพร่องที่แท้จริง เราจะมองเห็นว่าเราหลงทางและหมดหวัง สวมเสื้อแห่งความชอบธรรมของตนเองเหมือนเช่นคนบาปอื่นๆ เราจะมองเห็นว่าหากจะได้รับความรอดแล้ว ความรอดนั้นไม่ใช่ได้มาโดยความดีของเราเอง แต่โดยพระคุณอันไม่รู้ล้นสุดของพระเจ้า {COL 159.1}

คำอธิษฐานของคนเก็บภาษีได้รับคำตอบเนื่องจากเป็นคำอธิษฐานที่แสดงถึงการพึ่งพระองค์โดยการยื่นมือไปยังพระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพอันไม่จำกัด สำหรับคนเก็บภาษีแล้วเขาถือว่าตัวเองไม่มีค่าอันใด นอกจากความอับอาย ทุกคนที่แสวงหาพระเจ้าจะต้องเห็นตัวเองในสภาพเช่นนี้ โดยความเชื่อเป็นความเชื่อที่จะละทิ้งการพึ่งตนเองโดยสิ้นเชิง คนที่มีความต้องการที่เผื่ออ่อนน้อมจะต้องยึดมั่นในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า {COL 159.2}

ไม่มีการกระทำที่แสดงออกใดจะทดแทนความเชื่ออย่างเรียบง่าย และการบังคับจิตใจตนเอง แต่ไม่มีผู้ใดจะละทิ้งอัตตาของเขาเองได้ เราทำสิ่งนี้ได้ก็โดยการยินยอมให้พระคริสต์เป็นผู้กระทำแทนเรา และแล้วคำพูดของจิตใจก็จะกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดรับจิตใจของข้าพระองค์ เพราะเป็นสมบัติของพระองค์ ขอทรงรักษาให้บริสุทธิ์เพราะข้าพระองค์ดูแลให้พระองค์ไม่ได้ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ไว้แม้ว่าจะเป็นคนอ่อนแอมีชีวิตที่ไม่เหมือนพระคริสต์ โปรดรับข้าพระองค์ ตกแต่งข้าพระองค์ พยุงข้าพระองค์ให้เข้าไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ ที่ซึ่งมีกระแสแห่งความรักอันอุดมสมบูรณ์ไหลผ่านจิตวิญญาณของข้าพระองค์ {COL 159.3}

การควบคุมจิตใจของตนเอง ไม่ใช่กระทำเมื่อเริ่มต้นชีวิตคริสเตียนเท่านั้น ในขณะที่มุ่งหน้าสู่สวรรค์ควรต้องทบทวนทุกขั้นตอนอยู่เสมอ การกระทำดีทั้งหมดของเรจะต้องได้รับอำนาจจากภายนอกตัวเรา

ฉะนั้นจิตใจของเราจะต้องมุ่งหาพระเจ้าอยู่อย่างต่อเนื่อง การสารภาพบาปและการถ่อมจิตใจต่อพระพักตร์พระเจ้าจะต้องทำอย่างต่อเนื่อง จริใจและด้วยจิตใจที่แตกสลาย การควบคุมจิตใจของตนเอง และการพึ่งพระคริสต์เท่านั้นที่เราจะเดินไปได้อย่างปลอดภัย {COL 159.4}

เมื่อเรายิ่งเข้าใกล้พระเยซูมากขึ้นและเรามองเห็นความบริสุทธิ์ของพระอุปนิสัยของพระองค์ชัดเจนมากเท่าใด เราก็จะมองเห็นความเลวร้ายของบาปมากยิ่งขึ้นเท่านั้นและเราก็จะไม่อยากที่จะยกชูตนเองขึ้น ผู้ที่สวรรค์จัดว่าเป็นคนบริสุทธิ์จะเป็นกลุ่มสุดท้ายที่จะอวดความดีของตนเอง อัครสาวกเปโตรได้มาเป็นผู้ใช้ชื่อสัตย์ของพระคริสต์ และเขาได้รับเกียรติด้วยแสงสว่างและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เขามีส่วนร่วมในการสร้างคริสตจักรของพระคริสต์อย่างเต็มที่ แต่เปโตรไม่เคยลืมประสบการณ์แห่งความอับอาย บาปของเขาได้รับอภัยแล้ว แต่เขาทราบว่าโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่ช่วยอุปนิสัยที่อ่อนแอที่ทำให้เขาล้มลง เขามองไม่เห็นสิ่งใดในตัวเองที่น่าสรรเสริญ {COL 160.1}

ไม่มีอัครสาวกหรือผู้เผยพระวจนะคนใดที่จะอ้างว่าตนเองไม่มีบาป บรรดาคนที่ดำรงชีวิตติดสนิทกับพระเจ้ามากที่สุด ผู้ที่ยอมสละชีวิตของตนแทนที่จะยอมทำสิ่งที่เขารู้ว่าผิด ผู้ที่พระเจ้าประทานเกียรติด้วยความสว่างและฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้า คือ บุคคลที่ได้สารภาพบาปหนาที่มีอยู่ตามธรรมชาติของเขา พวกเขาไม่ได้วางใจในเนื้อหนัง ไม่อ้างว่ามีความชอบธรรมของตนเองแต่ไว้วางใจในความชอบธรรมของพระคริสต์อย่างเต็มที่ ทุกคนที่มองไปยังพระคริสต์ก็จะเป็นเช่นนี้ {COL 160.2}

ทุกอย่างก้าวที่มุ่งหน้าต่อไปในประสบการณ์ชีวิตคริสเตียน การกลับใจจากบาปของเราจะลึกซึ้งยิ่งขึ้น พระเจ้าตรัสกับผู้ที่พระองค์ทรงอภัยและยอมรับเป็นประชากรของพระองค์ว่า “แล้วพวกเจ้าจะระลึกถึงวิถีชั่วของเจ้า และการกระทำที่ไม่ดีของเจ้า แล้วเจ้าจะเกลียดตัวเอง” เอเสเคียล 36:31 และพระองค์ตรัสอีกว่า “เราจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระยาห์เวห์ เพื่อเจ้าจะจำได้และมี

ความละอาย เจ้าจะไม่อ้าปากพูดอีกเพราะขายหน้า เมื่อเราลบมลทินบาปในทุกสิ่งที่เจ้าได้ทำมาแล้ว พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้แหละ” เอเสเคียล 16:62, 63 และแล้วริมฝีปากของเราจะไม่เอ่ยเพื่อยกชูตัวเองขึ้น เราจะทราบถึงความพอใจของเราอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น เราจะรับคำสารภาพของอัครสาวกเป็นคำสารภาพของเรา “ด้วยว่าในตัวข้าพเจ้า คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้าไม่มีความดีใดๆเลย” โรม 7:18 “ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่องทางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยทางเขนนั้นโลกได้ตายจากข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็ได้ตายจากโลก” กาลาเทีย 6:14 {COL 160.3}

เพื่อให้สอดคล้องกับประสบการณ์นี้ คำบัญชาที่ให้มาก็คือ “ท่านจงอุตส่าห์ประพฤติอย่างสมกับความรอดของท่านทั้งหลายด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่ภายในพวกท่าน ให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตามชอบพระทัยพระองค์” ฟิลิปปี 2:12, 13 พระเจ้าไม่ประสงค์ให้ท่านวิตกที่พระองค์จะไม่ทรงกระทำตามที่ทรงสัญญาไว้ หรือพระองค์จะทรงหมดความอดทน หรือพระองค์ขาดความเมตตา แต่จงกลัวว่าท่านไม่ยอมมอบตัวอยู่ใต้พระประสงค์ของพระคริสต์ หากไม่แล้วอุปนิสัยที่รับการถ่ายทอดมาหรือที่สั่งสมมาจะเข้าควบคุมชีวิตของท่าน “เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการอยู่ภายในพวกท่าน ให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตามชอบพระทัยของพระองค์” ฟิลิปปี 2:13 จงกลัวว่าท่านเองจะเป็นอุปสรรคในการขัดขวางระหว่างจิตวิญญาณของท่าน และพระองค์ผู้เป็นนายงานยิ่งใหญ่ จงกลัวความปรารถนาของตัวเองจะเป็นสิ่งทำลายพระประสงค์อันสูงส่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำผ่านตัวท่าน จงกลัวที่จะวางใจในพลังกำลังของตนเอง จงกลัวเมื่อมือของท่านจะหลุดจากพระหัตถ์ของพระคริสต์และพยายามเดินไปตามทางแห่งชีวิตโดยไม่ยอมอยู่ภายใต้การทรงนำของพระเจ้า {COL 161.1}

เราจะต้องหลีกเลี่ยงให้ห่างไปจากทุกสิ่งที่สนับสนุนให้เกิดความหยิ่งยโสและความทะนงตน ฉะนั้นเราจะต้องระมัดระวังการให้และการรับคำ

ยกย่องหรือคำสรรเสริญ การยกย่องเป็นงานของซาตาน มารชอบยกยอ
มันเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการยกย่องและการใส่ร้าย ด้วยวิธีนี้มันจึงหาทาง
ทำลายจิตวิญญาณ คนที่คอยสรรเสริญผู้อื่นจะถูกซาตานใช้ให้เป็น
ตัวแทนของมัน ขอให้ผู้ใช้พระคริสต์ทุกคนปิดคำยกย่องสรรเสริญ
ออกไปให้ไกลตัว จงอย่ามองดูแต่ตัวเอง พระคริสต์เท่านั้นที่สมควรได้
รับการยกย่องเชิดชู “พระองค์ทรงรัก ทรงปลดปล่อยเราจากบาปของ
เราด้วยพระโลหิตของพระองค์” วิวรณ์ 1:5 {COL 161.2}

ชีวิตที่ยึดมั่นความยำเกรงพระเป็นเจ้าไว้จะไม่ใช้ชีวิตที่โศกเศร้า
และมีดมน การขาดพระคริสต์ต่างหากที่ทำให้ใบหน้าเศร้าหมองและ
การดำเนินชีวิตที่น่าเบื่อหน่าย ผู้ที่ยิ่งในศักดิ์ศรีของตัวเองและรักแต่
ตัวเองจะไม่รู้สึกต้องการเข้าสนิทกับพระคริสต์ จิตใจที่ไม่ได้ตกลงบน
พระศิลาจะหยิ่งเพราะความดีพร้อมของตนเอง มนุษย์ต้องการศาสนาที่
ทำให้ดูสง่าผ่าเผย พวกเขาต้องการเดินอยู่บนทางที่กว้างพอที่พวกเขาจะใช้
ความคิดเห็นของเขาเอง การรักตนเอง รักชื่อเสียงและรักคำเยินยอ จะ
กีดกันพระผู้ช่วยออกจากจิตใจ และหากไม่มีพระองค์ก็จะมีแต่ความ
มีดมนและความเศร้าหมอง แต่เมื่อพระคริสต์สถิตในจิตใจแล้วก็จะกลายเป็น
บ่อน้ำพุแห่งความชื่นชมยินดี สำหรับทุกคนที่ต้อนรับพระองค์
ถ้อยคำของพระเจ้าที่จะเปล่งออกมาเสมอคือคำว่าชื่นชมยินดี {COL
162.1}

“องค์ผู้สูงเด่นและสูงส่ง ผู้ทรงดำรงอยู่ในนิรันดร์ ทรงพระนามว่า
บริสุทธิ์ ตรัสดังนี้ว่า เราดำรงอยู่ในที่สูงและบริสุทธิ์ และอยู่กับผู้สำนึก
ผิดและมีวิญญาณจิตที่ถ่อม เพื่อฟื้นฟูวิญญาณจิตของผู้ที่ถ่อมและ
ฟื้นฟูใจของผู้สำนึกผิด” อิสยาห์ 57:15 เมื่อโมเสสซ่อนตัวอยู่ในช่อง
ศิลา เขาจึงเห็นพระสิริของพระเจ้า เมื่อเราซ่อนตัวอยู่ในพระศิลาแล้ว
พระคริสต์จะทรงปกปิดเราด้วยพระหัตถ์ที่ถูกกางและเราจะได้ยินถ้อยคำ
ที่พระองค์ตรัสกับผู้ใช้ของพระองค์ คือถ้อยคำที่ตรัสกับโมเสสว่า
“พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระคุณ พระองค์กริ้วข้า ทรงบริบูรณ์
ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง ผู้ทรงสำแดงความรักมั่นคงจนถึง

พันๆ ชั่วโมงคน ผู้ประทานอภัยการลวงละเมิด การทรยศและบาป”
อพยพ 34:6, 7 {COL 162.3}

ภารกิจแห่งการไถ่บาปรวมไปถึงผลที่มนุษย์จะเข้าใจได้ยากยิ่ง “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยินและสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึงคือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” 1 โครินธ์ 2:9 ขณะที่อำนาจของพระคริสต์ดึงคนบาปให้เข้ามาใกล้ไม่ทางเขนและคุกเข่าต่อพระองค์ เขาจะเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ เขาจะได้รับความบริสุทธิ์ใหม่ เป็นผู้สร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ ไม่ต้องไปหาความบริสุทธิ์จากที่ไหนอีกแล้ว เพราะพระเจ้าเองทรงเป็นผู้ “ให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย” โรม 3:26 และ “ผู้ที่พระองค์ทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้น พระองค์ก็ทรงให้มีศักดิ์ศรีด้วย” โรม 8:30 บาปที่นำมาซึ่งความอับอายและความตกต่ำจะมีมากมายเพียงใด แต่ความรักแห่งการช่วยให้รอดจะนำมาซึ่งเกียรติและการยกย่องเชิดชูมากยิ่งขึ้นเท่านั้น สำหรับบรรดาผู้ที่พยายามปฏิบัติตามพระฉายของพระเจ้า พระองค์จะประทานชมเชยแห่งสวรรค์ ฤทธิ์อำนาจอันสูงส่งที่จะทำให้เขาธิบดีตำแหน่งที่สูงกว่าบรรดาทูตสวรรค์ที่ไม่เคยล้มลงในบาป {COL 162.4}

“พระเจ้าผู้ไถ่และองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสกับผู้ที่ถูกดูหมิ่นและถูกประชาชาตรังเกียจ ...กษัตริย์ทั้งหลายจะมองดูแล้วจะยืนขึ้น และพวกเจ้านายจะกราบลงด้วยตัวเองเพราะเหตุพระยาห์เวห์ผู้สัตย์จริง องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลผู้ได้เลือกสรรเจ้า” อิสยาห์ 49:7 {COL 163.1}

“เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับการยกขึ้น” ลูกา 18:14 {COL 163.2}

บทที่ 13 “พระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้หรือ”

อ้างอิงจาก ลูกา 18:1 - 8

พระคริสต์ทรงกล่าวถึงช่วงเวลาก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ และภัยอันน่ากลัวที่บรรดาผู้ติดตามของพระองค์จะต้องประสบเมื่อทรงคำนึงถึงช่วงเวลาพิเศษนี้ พระองค์ทรงบรรยายอุปมา “เพื่อสอนว่าเขาทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอและ ไม่อ่อนระอาใจ” ลูกา 18:1 {COL 164.1}

พระองค์ตรัสว่า “ในเมืองหนึ่งมีผู้พิพากษาอยู่คนหนึ่ง เป็นคนที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษยด้วย ในเมืองนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาท่านพูดว่า ขอให้ความยุติธรรมแก่ดิฉันในการสู่ความเถิด

แต่ผู้พิพากษาคณันนั้นไม่ยอมทำงานเวลาผ่านไปนาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า แม้ว่าข้าจะไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์ แต่เพราะแม่มายคนนี้มาทำให้ข้าลำบาก ข้าจะให้ความยุติธรรมแก่นาง เพื่อไม่ให้นางมารบกวนให้รำคาญใจบ่อยๆ และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า จงฟังคำที่ผู้พิพากษาธรรมคนนี้ได้พูด พระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้ คือพวกที่ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะทรงอดทนได้หรือ เราบอกพวกท่านว่า พระองค์จะประทานความยุติธรรมแก่พวกเขาโดยเร็ว” ลูกา 18:6 {COL 164.2}

ผู้พิพากษาที่กล่าวไว้ในที่นี้เป็นผู้ที่ไม่เห็นแก่สิทธิของผู้อื่นหรือสงสารผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากมายที่ไปร้องขออย่างไม่หยุดหย่อนได้รับการปฏิเสธอย่างแข็งขัน นางไปหาเขาครั้งแล้วครั้งเล่าโดยได้รับแต่การดูถูกเหยียดหยามและไล่ออกไปจากบัลลังก์ ผู้พิพากษาทราบดีว่าคดีของนางถูกต้องและเขาจัดการทำให้เธอโล่งอกได้ทันที แต่เขาก็ไม่ยอมทำ เขาต้องการแสดงอำนาจการชี้ขาดของเขา และการที่นางมาขอและร้องเรียนและอ้อนวอนและไม่ได้ผลนั้นทำให้เขามีความพึงพอใจ แต่นางก็ไม่ยอมหยุดหรือท้อถอย โดยหารู้ไม่ว่าผู้พิพากษาคณันนี้ไม่สนใจและเป็นคนใจแข็งกระด้าง เธอเฝ้าร้องเรียนผู้พิพากษาจนกระทั่งผู้พิพากษายอมช่วยคดีของเธอ เขาจึงพูดว่า “แม้ว่าข้าจะไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์ แต่เพราะแม่มายคนนี้มาทำให้ข้าลำบาก ข้าจะให้ความยุติธรรมแก่นางเพื่อไม่ให้นางมารบกวนให้รำคาญใจบ่อยๆ” ลูกา 18:4, 5 เพื่อเป็นการรักษาชื่อเสียงของตนเอง เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้สาธารณชนทราบถึงการพิพากษาอย่างลำเอียงและไม่เป็นธรรม เขาก็ให้ความยุติธรรมแก่หญิงที่เรียกร้องอย่างไม่หยุดหย่อนคนนี้ {COL 164.3}

“องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า จงฟังคำที่ผู้พิพากษาธรรมคนนี้ได้พูด พระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ คือพวกที่ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะทรงอดทนได้หรือ เราบอกพวกท่านว่าพระองค์จะประทานความยุติธรรม

แก่พวกเขาโดยเร็ว” ในที่นี้พระคริสต์ทรงขีดเส้นแบ่งความแตกต่างอย่างเด่นชัดระหว่างผู้พิพากษาธรรมและพระเจ้า ผู้พิพากษานองตอบคำร้องขอของหญิงม่ายด้วยความเห็นแก่ตัวเท่านั้น เพื่อที่เขาจะไม่ถูกรบเจ้า เขาไม่มีความสงสารหรือความเห็นอกเห็นใจต่อนางเลย ความทุกข์ลำบากของหญิงผู้นี้ไม่ได้มีความหมายใดๆ ต่อเขา สำหรับท่าทีของพระเจ้าที่ปฏิบัติต่อผู้ที่แสวงหาพระองค์นั้นมีความแตกต่างมากเพียงไร การร้องเรียนของผู้ขัดสนและทุกข์โศกนั้นพระเจ้าทรงสนพระทัยด้วยความกรุณาอันล้นเหลือของพระองค์ {COL 165.1}

หญิงที่มาร้องขอผู้พิพากษาเพื่อความยุติธรรมนั้นสูญเสียสามีไปเพราะความตาย นางยากจนและขาดมิตร นางไม่มีทรัพย์สินใดๆ ที่จะมาช่วยกอบกู้ชีวิตในอนาคตของตนเอง มนุษย์ก็เป็นเหมือนหญิงคนนี้ บาปทำให้เขาสูญเสียความสัมพันธ์กับพระเจ้า เขาแสวงหาความรอดด้วยตนเองไม่ได้ แต่ในพระคริสต์ เราถูกนำไปเข้ามาใกล้พระบิดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรเป็นที่รักยิ่งดังดวงใจของพระองค์ พวกเขาคือผู้ที่พระองค์ทรงเรียกให้ออกจากความมืดเพื่อเข้าไปยังแสงสว่างอันอัศจรรย์ เพื่อถวายสรรเสริญพระองค์ เพื่อให้ส่องสว่างในที่มืดของโลก ผู้พิพากษาธรรมไม่มีความใส่ใจเป็นพิเศษใดเลยที่จะช่วยหญิงม่ายคนหนึ่งที่เฝ้ารบเจ้าให้เขาช่วยเธอออกจากความทุกข์ ถึงกระนั้นก็ตามเพื่อให้ตนหลุดพ้นจากการร้องขอที่น่าสงสาร เขารับฟังคำขอของนางและช่วยนางจากความทุกข์ยาก แต่พระเจ้าทรงรักบุตรทั้งหลายของพระองค์ด้วยความรักที่ไม่มีขอบเขตจำกัด สำหรับพระองค์ คริสตจักรบนโลกนี้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ {COL 165.2}

“เพราะว่าส่วนของพระยาห์เวห์คือประชากรของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์ พระองค์ทรงพบเขาในแผ่นดินทูรกันดารในที่ร้างเปล่าวิ้งเวง พระองค์ทรงโอบล้อมเขาและทรงดูแลเขา ทรงรักษาเขาไว้ดังแก้วพระเนตรของพระองค์” เฉลยธรรมบัญญัติ 32:9,10 “พระยาห์เวห์จอมทัพบึงตรัสกับประชาชาติที่ปล้นเจ้าดังนี้ เมื่อพระสิริใช้ข้าพเจ้าให้ไป ผู้ใดได้แต่ต้องเจ้าก็ได้แต่ต้องแก้วพระเนตรของ

พระองค์” เสดรียาห์ 2:8

คำอธิษฐานของหญิงม่าย “ขอให้ความยุติธรรมเกิดขึ้นในการสู่ความเถิด” เป็นตัวอย่างคำอธิษฐานของบุตรพระเจ้า ซาตานเป็นศัตรูยิ่งใหญ่ของพวกเขา มารเป็น “ผู้กล่าวหาพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าของเราทั้งกลางวันและกลางคืน” วิวรรณ์ 12:10 มารทำงานอย่างต่อเนื่องเพื่อแจ้งเรื่องเท็จและกล่าวร้ายและหลอกลวงและทำลายประชากรของพระเจ้า และเพื่อเป็นการช่วยให้หลุดพ้นจากอำนาจของซาตานและพรรคพวกของมัน พระคริสต์ทรงใช้อุปมานี้สอนสาวกให้อธิษฐาน {COL 166.2}

เราเห็นภาพของงานการกล่าวร้ายของซาตานในคำพยากรณ์ของเศคาริยาห์และงานของพระคริสต์ในการต่อต้านศัตรูของประชากรของพระองค์ ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “ทูตสวรรค์ได้แสดงให้เห็นโยชูวามหาบุรุษที่ซึ่งยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์และซาตานยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน จะฟ้องท่านและพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า โอ ซาตาน พระยาห์เวห์ทรงว่ากล่าวเจ้าเถอะ พระยาห์เวห์ผู้ทรงเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มทรงว่ากล่าวเจ้า นี่เป็นต้นพื้นี่นถวายนอกจากไฟไม่ใช่หรือ โยชูวาสวมเสื้อตำแหน่งสกปรกยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์” เสดรียาห์ 3:1-3 {COL 166.3}

ในที่นี้เปรียบประชากรของพระเจ้าเหมือนจำเลยในคดีศาล โยชูวาในฐานะบุรุษใหญ่ กำลังแสวงหาพระพรสำหรับประชาชนของเขา ซึ่งตกอยู่ในความทุกข์ยากใหญ่หลวง ในขณะที่เขาร้องทูลขอต่อพระพักตร์พระเจ้านั้น ซาตานกำลังยืนอยู่ขวามือคอยทำตัวเป็นศัตรู มันกล่าวหาบุตรทั้งหลายของพระเจ้าและคอยทำให้คดีของคนเหล่านี้ดูเลวร้ายที่สุดเท่าที่จะทำได้ มันเสนอการกระทำอันชั่วช้าและตำหนิเขาต่อพระพักตร์พระเป็นเจ้า มันเปิดเผยความผิด และความล้มเหลวของพวกเขา โดยหวังว่าเมื่อเสนออุปนิสัยของเขาเหล่านั้นต่อสายพระเนตรของพระคริสต์ พระองค์จะไม่ทรงช่วยพวกเขาในยามที่มีความต้องการอย่างมากมายเช่นนี้ โยชูวาเป็นเหมือนตัวแทนประชากรของพระเจ้า

ยืนอยู่ภายใต้การกล่าวโทษ สวมใส่เสื้อผ้าสกปรก เขาทราบถึงบาปของผู้คนของเขาดี เขาถูกกดดันด้วยความผิดหวัง ซาตานกำลังบีบคั้นจิตวิญญาณเขาด้วยความรู้สึกผิด ที่ทำให้เขารู้สึกว่าช่วยตัวเองไม่ได้ ถึงกระนั้นเขายังยืนอยู่ในฐานะผู้อ่อนน้อมทูลขอโดยมีซาตานคอยขัดขวาง {COL 166.4}

งานของซาตานในฐานะของผู้กล่าวหา นั้นเริ่มขึ้นในสวรรค์ นี่เป็นงานของมันบนโลกนี้ตั้งแต่สมัยที่มนุษย์ล้มลงในบาป และในความหมายที่พิเศษแล้ว จะเป็นงานของมันเมื่อยิ่งเข้าใกล้เวลาสิ้นสุดของประวัติศาสตร์โลก มันก็จะทำงานอย่างเอาจริงเอาจังมากยิ่งขึ้นเพื่อการหลอกลวงและการทำลาย มารโกธรเมื่อเห็นคนใดคนหนึ่งในโลกนี้แม้จะอ่อนแอและมีบาปหนักก็ยังเคารพพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ มันมุ่งมั่นไม่ให้พวกเขาเชื่อฟังพระเจ้า มันปรดาในความไม่คู่ควรของคนเหล่านี้ และมีกลวิธีที่เตรียมพร้อมไว้สำหรับจิตวิญญาณทุกดวง เพื่อทุกคนจะติดกับดักและแยกตัวห่างออกไปจากพระเจ้า มารหาทางกล่าวหาและตำหนิพระเจ้า และทุกคนที่พยายามต่อสู้เพื่อให้พระประสงค์แห่งความเมตตาและความรัก ความกรุณา และการอภัยของพระองค์สำเร็จ {COL 167.1}

การแสดงออกซึ่งอำนาจของพระเจ้าทุกอย่างเพื่อประชากรของพระองค์นั้นจะไปปลุกความเป็นศัตรูของซาตาน ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงทำงานเพื่อคนเหล่านี้ซาตานพร้อมด้วยทูตทั้งหลายของมันจะทำงานด้วยความแข็งขันที่เพิ่มขึ้นเพื่อการทำลาย มารริษยาต่อคนที่ยึดพระคริสต์เป็นผู้เสริมกำลัง มันมุ่งเป้ายิงส่งเสริมความชั่วร้าย และเมื่อมันทำได้สำเร็จมันก็จะโยนความผิดนั้นให้แก่คนที่มันหลอกลวง มารชี้ไปยังเสื้อผ้าสกปรกของพวกเขาหรืออุปนิสัยที่บกพร่อง มันเสนอความอ่อนแอและความโง่ของพวกเขา บาปของการไม่ซาบซึ้งในพระคุณ การกระทำที่ไม่เหมือนพระคริสต์ซึ่งเป็นการไม่ถวายเกียรติแด่พระผู้ช่วยของพวกเขา สิ่งทั้งหมดนี้ซาตานนำมาชี้เพื่อพิสูจน์ว่าการทำลายคนเหล่านี้ของมัน เป็นสิ่งที่ถูกต้อง มารพยายามทำให้จิตวิญญาณของเขาตกอยู่ในสภาพความหวาดกลัวด้วยให้พวกเขาคิดว่าเรื่องของเขาสิ้นหวัง รอยเปื้อน

ของความผิดไม่อาจที่จะล้างออกได้ มันหวังที่จะทำลายความเชื่อของพวกเขาเพื่อให้ยอมต่อการทดลองของมันอย่างสิ้นเชิง และหันพวกเขาให้ออกไปจากการจงรักภักดีต่อพระเจ้า {COL 168.1}

ประชากรของพระเจ้าไม่อาจจะตอบข้อกล่าวหาของซาตานด้วยตนเอง ขณะที่พวกเขามองสภาพตนเองก็พร้อมที่จะท้อแท้ใจ แต่พวกเขาอุทธรณ์ต่อพระผู้ทรงเป็นทนาย ทูลขอความดีของพระผู้ช่วยพระเจ้า “ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย” โรม 3:26 บุตรทั้งหลายของพระเป็นเจ้าร้องทูลพระองค์ด้วยความเชื่อมั่นเพื่อหยุดการกล่าวหาของซาตานให้เงียบเสียงลง และทำให้แผนการของมารเงียบหายไป พวกเขาอธิษฐานว่า “ขอให้ความยุติธรรมแก่ดินนในการสู่ความเถิด” และด้วยอำนาจการโต้แย้งของไม้กางเขน พระคริสต์ทรงหยุดผู้กล่าวหาที่บังอาจผู้นี้ให้เงียบ {COL 168.2}

“พระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า โอ ซาตาน พระยาห์เวห์ทรงว่ากล่าวเจ้าเถอะ พระยาห์เวห์ผู้ทรงเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มทรงว่ากล่าวเจ้านี้เป็นดินพินที่ฉวยออกมาจากไฟไม่ใช่หรือ” เมื่อซาตานพยายามครอบงำประชากรของพระเจ้าด้วยความมืดและทำลายพวกเขา พระคริสต์ก็ทรงขัดขวาง ถึงแม้พวกเขาทำบาป พระคริสต์ก็ทรงรับความผิดบาปนั้นไปไว้ในจิตวิญญาณของพระองค์เอง พระองค์ทรงแย่งชิงเผ่าพันธุ์นี้ไว้เหมือนการดึงเอาดินพินออกจากไฟ พระองค์ทรงเชื่อมโยงพระองค์กับมวลมนุษยด้วยสภาพความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ในขณะเดียวกันโดยสภาพความเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า ความช่วยเหลือเข้ามาไถ่ถอนจิตวิญญาณที่กำลังพินาศสามารถเอื้อมถึง ศัตรูถูกปราบ {COL 169.1}

“โยชูวาสวมเสื้อตำแหน่งสกปรกยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์ และทูตสวรรค์บอกพวกที่ยืนอยู่ข้างหน้าท่านว่า จงเปลื้องเสื้อตำแหน่งที่สกปรกออกจากเขาเสีย และทูตสวรรค์พูดกับท่านว่า นี่แน่ เราได้เอาความผิดบาปออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้านี้ๆ และ

ข้าพเจ้าว่า จงให้เขาเอาผ้าสะอาดมาโปกศีรษะของท่าน เขาจึงโปกผ้า
สะอาดและสวมเสื้อตำแหน่งให้ท่าน” จากนั้นโดยอำนาจจากพระเป็นเจ้า
ทูตสวรรค์ให้คำปฏิญาณอันศักดิ์สิทธิ์แก่โยชูวาผู้เป็นตัวแทนประชากร
ของพระเจ้าว่า “ถ้าเจ้าดำเนินตามมรรคาของเราและรักษาคำกำชับ
ของเรา เจ้าจะได้ปกครองนิเวศของเราและดูแลบริเวณของเรา และเรา
จะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้ที่ยืนอยู่ที่นี้” แม้อยู่ท่ามกลางทูต
สวรรค์ที่ล้อมรอบพระที่นั่งของพระเจ้า เศคาริยาห์ 3:3-7 {COL 169.2}

พระคริสต์ไม่ได้ทรงหันไปจากผู้ที่พระองค์ทรงรัก โดยไม่ทรง
คำนึงถึงความบกพร่องของประชากรของพระเจ้า พระองค์ทรงมีอำนาจ
เปลี่ยนเครื่องแต่งกายของเขาเหล่านี้ พระองค์ทรงนำเครื่องแต่งกายที่
สกปรกออกไป ทรงสวมเสื้อแห่งความชอบธรรมของพระองค์ให้แก่ผู้ที่เชื่อ
และกลับใจ และทรงเขียนคำอภัยขังชื่อของพวกเขาในหนังสือบันทึก
ของสวรรค์ พระองค์ทรงยอมรับพวกเขาเป็นของพระองค์ต่อจักรวาล
แห่งสวรรค์ ซาตานผู้เป็นศัตรูนั้นเป็นผู้กล่าวหาและผู้หลอกลวง พระเจ้า
ประทานความยุติธรรมแก่ผู้เลือกสรรของพระองค์เอง {COL 169.3}

คำอธิษฐาน “ขอให้ความยุติธรรมแก่ดิฉันในการรู้ความผิด”
ไม่เพียงแต่ชี้ถึงตัวซาตาน แต่ยังชี้ไปถึงตัวแทนที่มารใช้เป็นเครื่องมือ
ในการหลอกลวง ในการล่อลวงและในการทำลายประชากรของพระเจ้า
ผู้ที่ตัดสินใจเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าจะมีความเข้าใจโดยผ่าน
ประสบการณ์ว่าพวกเขามีศัตรูที่ถูกควบคุมโดยอำนาจจากเบื้องล่าง
ศัตรูเหล่านี้ต่อต้านพระคริสต์ทุกอย่างก้าวด้วยความตั้งใจและสม่ำเสมอ
เพียงใด ไม่มีมนุษย์คนไหนรู้ได้ สาวกของพระคริสต์ก็เหมือนกับพระ
อาจารย์ที่ถูกล่อลวงอย่างต่อเนื่องเช่นกัน {COL 170.1}

พระคัมภีร์บรรยายถึงสภาพของโลกในช่วงเวลาก่อนการเสด็จ
มาครั้งที่สองของพระคริสต์ อัครสาวกยากอบวาดภาพของการโลภและ
การกดขี่ที่มีอยู่ว่า “ฟังให้ดีนะ พวกคนมั่งมี...ท่านสะสมสมบัติไว้สำหรับ
วาระสุดท้าย นี่แน่ะ ค่าจ้างของคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องไว้ในนาของพวก
ท่านที่ท่านฉ้อโกงไว้นั้นก็ฟ้องร้องขึ้น และเสียงร้องทุกข์ของคนงาน

เหล่านั้นที่เกี่ยวขัวก็ดังไปถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมทัพแล้ว ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างพุ่มเฟียและปล่อยตัว ทั้งยังบำรุงบำเรอจิตใจของท่านไว้เพื่อรอวันถูกฆ่า พวกท่านตัดสินใจลงโทษและฆ่าคนชอบธรรม และเขาก็ไม่ได้ต่อต้านท่าน” ยากอบ 5:1-6 นี่คือภาพที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้ โดยการกดขี่และการเคี่ยวเข็ญทุกรูปแบบ มนุษย์ของสมบัติไวมหาศาลในขณะที่เสียงร้องของเพื่อนมนุษย์ผู้หิวโหยขึ้นไปยังพระเจ้า {COL 170.2}

“ความยุติธรรมก็หันกลับและความชอบธรรมก็ยืนอยู่แต่ไกล เพราะความจริงล้มเสียที่ลานเมือง และความเที่ยงตรงเข้าไปไม่ได้ ความจริงขาดหายไป และผู้พรากจากความชั่วก็ทำตัวเองถูกปล้น” อิสยาห์ 59:14, 15 สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นตามนี้ในชีวิตของพระคริสต์บนโลก พระองค์ทรงรักดีต่อพระบัญญัติของพระเจ้า ไม่ทรงคำนึงถึงประเพณีและกฎระเบียบของมนุษย์ซึ่งถูกยกชูขึ้นมาแทน ด้วยเหตุนี้เองพระองค์จึงถูกเกลียดชังและถูกข่มเหง ประวัติศาสตร์นี้เกิดขึ้นซ้ำอีก กฎและประเพณีนิยมของมนุษย์ถูกยกชูขึ้นเหนือพระบัญญัติของพระเจ้า และผู้ที่สัตย์ซื่อต่อพระบัญญัติของพระเจ้าได้รับความทุกข์ด้วยการดิ้นรนและการข่มเหง เนื่องจากความซื่อสัตย์ของพระคริสต์ที่มีต่อพระเจ้า พระองค์ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ทำลายวันสะบาโตและหมิ่นประมาทพระเจ้า พระองค์ทรงถูกตราหน้าว่าถูกผีสิงและถูกเรียกว่าเป็นเบเอลเซบูล ผู้ติดตามของพระคริสต์จะถูกกล่าวหาและใส่ความในลักษณะเดียวกัน ฉะนั้นชาตนาหวังที่จะนำพวกเขาให้ทำบาปและทำให้เกิดภัยพิบัติของพระเจ้าเสื่อมเสียไป {COL 170.3}

จากลักษณะของผู้พิพากษาในอุปมา ผู้ที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าหรือเห็นแก่เพื่อนมนุษย์นั้น พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นถึงลักษณะและการตัดสินใจของการพิพากษาของสมัยนั้น และอีกไม่นานพวกเขาจะเป็นพยานในการพิพากษาพระองค์ พระองค์ทรงประสงค์ให้ประชากรของพระองค์ทุกยุคสมัยตระหนักว่าในวันแห่งความทุกข์ยากนั้นพวกเขาจะพึ่งผู้ปกครองหรือผู้พิพากษาได้มากน้อยเพียงใด บ่อยครั้งผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้

แล้วนั้นจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าหน้าที่ของทางผู้ซึ่งไม่ได้ใช้พระธรรมของพระเจ้าเป็นเครื่องนำทางและเป็นที่พักพิง แต่ปฏิบัติตามแรงกระตุ้นของความนึกคิดที่ไม่ได้รับการชำระและไ้กฎเกณฑ์ {COL 171.1}

ในอุปมาของผู้พิพากษาที่อยู่ยุติธรรม พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นถึงแนวทางที่เราควรปฏิบัติ “พระเจ้าจะไม่ประจานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้ คือพวกที่ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ” ลูกา 18: 7 พระคริสต์ผู้ทรงเป็นแบบอย่างของเราไม่ได้ทรงกระทำการใดๆ เพื่อพิสูจน์พระองค์เองหรือช่วยตัวเอง พระองค์ทรงมอบภาระไว้กับพระเจ้า ฉะนั้นผู้ติดตามของพระองค์จึงไม่ควรกล่าวโทษหรือติเตียนหรือพยายามใช้กำลังเพื่อช่วยตัวเองให้รอดพ้น {COL 171.2}

เมื่อการทดลองเกิดขึ้นที่ดูเหมือนไม่อาจจะอธิบายได้ เราไม่ควรปล่อยให้สันติสุขของเราถูกทำลาย ไม่ว่าเราจะได้รับการปฏิบัติอย่างไม่ยุติธรรมเพียงใด อย่าปล่อยให้เกิดโทษ ด้วยการปล่อยตัวให้หมกมุ่นอยู่ในวิญญาณแห่งการแก้แค้น เราจะทำลายตัวของเราเอง เราทำลายความวางใจของเราในพระเจ้าและทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เศร้าพระทัย ที่ข้างตัวเรามีพยานผู้หนึ่ง เป็นผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์ผู้จะยกชูขึ้นให้เราต่อต้านศัตรู ท่านจะปกป้องเราไว้ด้วยแสงสว่างของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม เลยจากนี้ไป ชาตานบุกผ่านไปได้ มันก้าวข้ามเกราะของแสงบริสุทธิ์ไม่ได้ {COL 171.3}

ในขณะที่โลกกำลังมุ่งหน้าไปสู่ความชั่วร้าย อย่าให้ผู้ใดคอยปลอบใจตัวเองว่าเราจะไม่พบกับความทุกข์ยาก แต่ความทุกข์ยากเหล่านี้แหละที่จะนำเราเข้าไปอยู่เบื้องพระที่นั่งของพระผู้สูงสุด เราแสวงหาคำปรึกษาจากพระองค์ผู้ทรงกอปรด้วยพระปัญญาอันไม่มีขอบเขตจำกัดได้ {COL 172.1}

พระยาห์เวห์เจ้าตรัสว่า “จงร้องทูลเราในวันยากลำบาก” สดุดี 50:15 พระองค์ทรงเชื่อเชิญเราให้ทูลต่อพระองค์ในเรื่องความทุกข์ยาก สับสน สิ่งที่เป็นและความต้องการของเราที่จะให้พระองค์ช่วยเรา พระองค์ตรัสสั่งให้หะมัทเขมนัธิสฐาน ในทันทีที่ความยากลำบากเกิด

ขึ้น เราจะต้องเสนอคำอ้อนวอนที่จริงใจและร้อนรนต่อพระองค์ ด้วยคำอธิษฐานที่เร่งด่วน เราแสดงออกให้เห็นถึงการไว้วางใจอย่างมั่นคงของเรามีต่อพระเจ้า ความรู้สึกถึงความต้องการของเราจะนำเราไปสู่การอธิษฐานด้วยความจริงใจและพระบิดาผู้สถิตบนสวรรค์จะทรงตอบสนองต่อการวิงวอนของเรา {COL 172.2}

บ่อยครั้งผู้ที่ตกลงสู่ความทุกข์ยากจากการดำเนินชีวิตหรือกตขี้ข่มเหงเพราะความเชื่อ ถูกทดลองให้คิดเอาเองว่าพระเจ้าละทิ้งพวกเขาเสียแล้ว ในสายตาของมนุษย์คนเหล่านี้เป็นคนกลุ่มน้อย จากรูปการภายนอกแล้วศัตรูของพวกเขาได้รับชัยชนะ แต่อย่าให้พวกเขาคิดผิดเช่นนั้น พระองค์ผู้ทรงทนทุกข์เพื่อทุกคนและเป็นผู้ทรงแบกความโศกเศร้าและความทุกข์ยากไม่ทรงทอดทิ้งพวกเขาเลย {COL 172.3}

บุตรของพระเจ้าไม่ได้ถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยวโดยไม่มีสิ่งปกป้อง คำอธิษฐานทำให้พระกรของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพอันไม่จำกัดเคลื่อนไหวเพื่อคุ้มครอง คำอธิษฐาน “พิชิตอาณาจักรต่าง ๆ ปกครองด้วยความเที่ยงธรรม ได้รับสิ่งต่าง ๆ ที่ทรงสัญญาไว้ ได้ปิดปากสิงโต ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง” เมื่อเราฟังเรื่องของผู้ที่ยอมพลีชีพเพื่อความเชื่อแล้ว เราจะเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้หมายความว่าอะไรจนทำให้ “มีกำลังมากในการทำสงคราม ได้ตีกองทัพประเทศอื่นๆ แตกพ่ายไป” อีปรัส 11:33, 34 {COL 172.4}

หากเรามอบถวายชีวิตเพื่อรับใช้พระองค์ เราจะไม่ตกอยู่ในสภาพที่พระเจ้าไม่ได้ทรงจัดเตรียมให้ ไม่ว่าสภาพการณ์ของเราจะเป็นอย่างไรมีพระเจ้าผู้นำทางที่ทรงนำทางเรา ไม่ว่าความกังวลของเราเป็นเช่นไรเรามีพระเจ้าผู้ทรงปรึกษาที่ไม่แปรเปลี่ยน ไม่ว่าความโศกเศร้า ความเสียใจ ความเหงาของเราเป็นเช่นไร เรามีพระเจ้าผู้ทรงเป็นสหายที่เห็นใจ แม้ในความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เราทำผิดไป พระคริสต์ไม่ทรงละทิ้งเรา เราจะได้ยินพระสุรเสียงอันใสและชัดเจนตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต” ยอห์น 14:6 “ท่านจะช่วยกู้คนขัดสนผู้ทุลขอ ความช่วยเหลือ ช่วยกู้คนยากจน และคนที่ไร้ผู้อุปถัมภ์” สดุดี 72:12

{COL 173.1}

พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่า พระองค์ทรงได้รับเกียรติจากผู้ที่เข้ามาใกล้พระองค์ ผู้ที่รับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อ “พระองค์จะทรงพิทักษ์ผู้มีใจแน่วแน่ไว้ในสวัสดิภาพที่สมบูรณ์เพราะเขาวางใจในพระองค์” อิสยาห์ 26:3 พระกรของพระผู้ทรงฤทธิ์สูงส่งทอดยื่นออกไปเพื่อนำเราก้าวต่อไปเรื่อยๆ พระยาห์เวห์ตรัสว่า จงเดินขึ้นหน้าไป เราจะส่งความช่วยเหลือมาให้เจ้า การที่เจ้าขอและได้นั้นก็เพื่อที่นามเราจะได้รับเกียรติยศ เราจะได้รับเกียรติต่อหน้าผู้ที่คอยจ้องในความล้มเหลวของเจ้า พวกเขาจะเห็นถ้อยคำของเราับชัยชนะอย่างมีสง่าราศี “ทุกสิ่งที่ท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อก็จะได้” มัทธิว 21:22 {COL 173.2}

ขอให้ทุกคนที่มีความทุกข์ หรือถูกใช้อย่างอยุติธรรม จงร้องทูลพระเจ้า หันไปจากคนทั้งหลายที่มีใจแข็งดั่งเหล็ก และเสนอความต้องการแด่พระผู้ทรงสร้างท่าน ไม่เคยมีผู้ใดเลยที่เข้ามาหาพระองค์ด้วยจิตใจที่โสโครกเศร้าจะได้รับการปฏิเสธ ไม่มีคำอธิษฐานที่จริงใจจะสูญหายไปท่ามกลางเพลงสรรเสริญของนักร้องชาวสวรรค์ทั้งหลาย พระเจ้าทรงสดับเสียงร้องของมนุษย์ที่อ่อนแอที่สุด ความต้องการของจิตใจที่เราเสนอจากภายในห้องมืดซิด คำอธิษฐานที่เราทูลขอไปขณะที่เดินทางและคำทูลขอของเราไปถึงบัลลังก์ของพระราชาแห่งจักรวาล คำเหล่านั้นห่มมนุษย์อาจไม่ได้ยิน แต่คำทูลของคนเหล่านั้นจะไม่จางหายไปหรือสูญหายไป ในท่ามกลางการงานในธุรกิจที่ดำเนินอยู่ ไม่มีสิ่งใดสามารถปิดบังความต้องการของจิตวิญญาณ ความต้องการนั้นจะดังขึ้นเหนือเสียงวุ่นวายของถนน เหนือความวุ่นวายของฝูงชนขึ้นไปยังพระราชสำนักแห่งสวรรค์ เพราะเราทูลขอต่อพระเจ้าและพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของเรา {COL 174.1}

ท่านที่คิดว่าตนเองเป็นผู้ที่ไร้คุณค่า จงอย่ากลัวที่จะมอบภาระให้กับพระเจ้า เมื่อพระองค์ประทานตัวพระองค์เองโดยผ่านพระคริสต์เพื่อบาปของโลก ก็ทรงสนพระทัยในจิตวิญญาณทุกคน “พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเรา

ทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” โรม 8:32 พระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานพระวณะแห่งพระกรุณาเพื่อหนุนใจและเสริมกำลังใจแก่เราหรือ {COL 174.2}

พระคริสต์ไม่ทรงคาดหวังสิ่งใดมากไปกว่าการที่จะทรงไถ่มรดกของพระองค์จากการครอบงำของซาตาน แต่ก่อนที่จะเราจะได้รับการปลดปล่อยจากอำนาจของซาตานจากภายนอกนั้น เราจะต้องได้รับการช่วยกู้ออกจากกำลังของมันจากภายในเสียก่อน พระยาห์เวห์ทรงอนุญาตให้มีการทดลองเพื่อเราจะได้รับการชำระจากทางโลก จากการเห็นแก่ตัว จากลักษณะอุปนิสัยที่หยาบกร้านไม่เหมือนพระคริสต์ พระองค์ทรงอนุญาตให้กระแสน้ำแห่งความทุกข์ยากไหลผ่านจิตวิญญาณของเรา เพื่อให้เรารู้จักพระองค์และพระเยซูคริสต์ผู้ที่พระองค์ทรงใช้มาเพื่อให้เรามีความหวังใจอย่างลึกซึ้งในการชำระจากมลทินและหลุดพ้นจากการทดลองให้มีชีวิตที่สะอาดกว่าเดิม บริสุทธ์กว่าเดิมและมีความสุขมากกว่าเดิม บ่อยครั้งที่เราเข้าสู่เตาไฟแห่งการทดลองด้วยจิตวิญญาณที่ดำมืดด้วยความเห็นแก่ตัว หากเรามีความอดทนในการทดสอบที่โหดร้ายนี้ เราจะหลุดพ้นออกมามีชีวิตที่สะท้อนพระลักษณะนิสัยของพระองค์ เมื่อพระประสงค์ในความทุกข์ยากสัมฤทธิ์ผล “พระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่านปรากฏอย่างความสว่างและให้ความยุติธรรมของท่านปรากฏอย่างเที่ยงวัน” สดุดี 37:6 {COL 174.3}

หากพระเจ้าจะปฏิเสธไม่ตอบคำอธิษฐานแก่ประชากรของพระองค์ ก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องวิตก ภัยอันตรายจะเกิดจากการทอดอวดขณะตกอยู่ในการทดลอง และการล่อลวงเพราะไม่เพียรทนในการอธิษฐาน {COL 175.1}

พระเจ้าช่วยให้รอดทรงสำแดงความเมตตาต่อหญิงชาวฟีเนียเซีย พระทัยของพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยความเห็นใจต่อความทุกข์ของเธอ พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้เธอได้รับความมั่นใจทันทีว่าคำอธิษฐานของเธอ พระองค์ทรงสดับฟังแล้ว แต่พระองค์มีพระประสงค์ที่จะสอนบทเรียนแก่สาวกทั้งหลายและชั่วเวลาหนึ่งดูเหมือนว่าพระองค์ทรงเพิกเฉยต่อการร้องทูลขอจากจิตใจที่แตกสลายของเธอ เมื่อความเชื่อเธอได้เปิดเผย

ออกมาพระองค์ตรัสคำเยินยอและให้เธอจากไปด้วยความหวังอันมีค่าตามที่ขอ สาวกไม่เคยลืมหบที่เรียนนี้และบันทึกไว้เพื่อให้เห็นถึงผลของการอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน {COL 175.2}

พระคริสต์เองทรงเป็นผู้ที่ใส่ความเพียรไว้ในจิตใจของคุณแม่ ผู้ไม่ยอมท้อถอย พระคริสต์เองทรงเป็นผู้ประทานความกล้าหาญและความตั้งใจแก่หญิงม่ายในการเข้ามาหาผู้พิพากษา เมื่อหลายศตวรรษก่อนในการปล้ำสู้อย่างลึกลับที่ริมฝั่งแม่น้ำยับบอก พระคริสต์เองทรงเป็นผู้คลายยาโคบด้วยความเชื่อที่เพียรพยายามเช่นเดียวกัน และความไว้วางใจที่พระองค์เองทรงปลุกฝังไว้นั้น พระองค์ไม่ได้ละเลยที่จะตอบแทน {COL 175.3}

พระองค์ผู้ประทับอยู่ในพลับพลาแห่งสวรรค์ทรงพิพากษาด้วยความชอบธรรม พระองค์ทรงพอพระทัยในประชากรทั้งหลายของพระองค์ที่ต้องดิ้นรนต่อสู้กับการทดลองในโลกแห่งบาปมากยิ่งขึ้นกว่าหมู่ทูตสวรรค์ที่ล้อมรอบพระที่นั่งของพระองค์ {COL 176.1}

ณ จุดเล็กๆ นี้นี้ของโลก ทั้งทั้งจักรวาลแสดงออกถึงความสนใจอันยิ่งใหญ่ เพราะพระคริสต์ทรงชำระค่าไถ่ด้วยราคาอันประเมินค่าไม่ได้เพื่อแลกจิตวิญญาณที่อาศัยอยู่ในที่นี่ พระผู้ไถ่ของโลกทรงเชื่อมโยงโลกกับสวรรค์ด้วยสายเชื่อมของชาวสวรรค์ เพราะผู้ที่ได้รับการไถ่ของพระเจ้าอยู่ที่นี่ ชาวสวรรค์ยังคงเยี่ยมเยียนโลกเหมือนครั้งสมัยที่มาดำเนินและสนทนากับอับราฮัมและโมเสส ท่ามกลางกิจกรรมอันวุ่นวายสับสนของเมืองใหญ่ ท่ามกลางฝูงชนที่แออัดบนทางหลวงและศูนย์กลางธุรกิจ ที่ที่ซึ่งตั้งแต่เช้าจรดเย็น ผู้คนเหล่านั้นมีชีวิตทำธุรกิจและดูกีฬาและสนุกสนานกับสิ่งบันเทิงเหมือนกับว่าทั้งหมดนี้คือชีวิต มีคนน้อยนักที่จะไตร่ตรองถึงความจริงที่ไม่อาจมองเห็นได้ แม้แต่ที่นี่สวรรค์ยังเฝ้ามองดูและมีเหล่าผู้บริสุทธ์เฝ้าสังเกต มีผู้แทนที่ตาเปล่ามองไม่เห็นคอยสังเกตทุกคำพูดและการกระทำทุกอย่างของมนุษย์ ในทุกการชุมนุมทางธุรกิจและการบันเทิง ในทุกสถานที่นั้นมีการจะมีผู้ฟังเป็นจำนวนมากเกินกว่าที่ตาเปล่าจะมองเห็น บางครั้งชาวสวรรค์รู้ดูมานซึ่งบดบัง

โลกอีกโลกที่ตามนุษย์มองไม่เห็นออกเพื่อให้ความคิดหันเหออกจาก การเร่งรัดและเร่งรีบของชีวิต มาเพื่อไตร่ตรองว่ามีพยานในอีกโลกที่มอง ไม่เห็นนั้นคอยเฝ้าดูการกระทำหรือคำพูดของเรา {COL 176.2}

เราต้องทำความเข้าใจในการกิจของทูตสวรรค์ผู้มาเยือนให้ดีขึ้น จะเป็นการดีอย่างยิ่งที่จะคำนึงว่าในการงานของเราทุกอย่าง เรามีผู้ร่วมงานและมีผู้คอยดูแลเอาใจใส่จากชาวสวรรค์ กองทัพแห่งความ สว่างและฤทธิ์อำนาจที่ตาเปล่ามองไม่เห็นจะอยู่เคียงข้างผู้ที่มิใช่เจออนุ สภาพและถ่อม เป็นผู้มีใจเชื่อและอ้างพระสัญญาของพระเจ้า เครูบและ เสราฟิมและทูตสวรรค์ผู้มีพลังกำลังยิ่งใหญ่ นับหมื่นนับแสนยกกำลัง ยืนอยู่ที่พระหัตถ์ข้างขวาเป็น “วิญญาณที่รับใช้พระเจ้า ที่ทรงส่งไป ประณิบัติบรรดาคนที่ได้รับความรอด” ฮีบรู 1:14

ทูตสวรรค์ผู้สื่อสารเหล่านี้จัดบันทึกคำพูดและการกระทำของ บรรดาบุตรของมนุษย์ การกระทำอันโหดร้ายหรืออวดิฐกรรมทุกอย่างที่ ทำต่อประชากรของพระเจ้า ทุกคนที่เป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ยาก โดยอำนาจของสมุนชั่วของมารจะถูกจดบันทึกไว้ในสวรรค์ {COL 177.1}

“พระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ทรงเลือก ไว้คือพวกที่ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะทรง อดทนได้หรือ เราบอกพวกท่านว่า พระองค์จะประทานความยุติธรรม แก่พวกเขาโดยเร็ว” ลูกา 18:7, 8 {COL 177.2}

“อย่าละทิ้งความไว้วางใจของท่าน อันจะนำมาซึ่งบำเหน็จ ยิ่งใหญ่ ท่านทั้งหลายจำเป็นต้องมีความทรหดอดทน เพื่อท่านจะ สามารถทำตามพระทัยของพระเจ้าได้ แล้วท่านก็จะได้รับสิ่งที่ทรง สัญญาไว้ นั่น เพราะอีกเพียงไม่นาน พระองค์ผู้จะเสด็จมาก็เสด็จมาและ จะไม่ทรงชักช้า” ฮีบรู 10:35 - 37 “เพราะฉะนั้น พี่น้องเอ๋ย จงอดทน จนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ดุซิจิ ชาวนายังรอคอยพืชผลอัน ล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน อดทนรอยคอยจนกว่าฝนต้นฤดูและฝนชุก ปลายฤดูจะมา ท่านทั้งหลายก็ต้องอดทนอย่างนั้น จงทำใจให้ดีไว้ เพราะการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว” ยากอบ 5:7, 8

{COL 177.3}

การอดทนนานของพระเจ้าน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก ความยุติธรรมรอคอยมานานแล้ว ในขณะที่ยังร้องขอให้คนบาปปรับความเมตตา แต่ “ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งพระบัลลังก์ของพระองค์” สดุดี 97:2 “พระยาห์เวห์เกรี้ยวขั” แต่พระองค์ “ทรงฤทธานุภาพใหญ่ยิ่ง พระยาห์เวห์จะไม่ทรงปล่อยให้คนผิดลอยนวล พระมรรคาของพระองค์อยู่ในพายุหมุน และพายุและเมฆเป็นผงคลีแห่งพระบาทของพระองค์” นาฮูม 1:3 {COL 177.4}

โลกละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างอาชญา เพราะความอดทนนานของพระองค์ มนุษย์เหยียบย่ำสิทธิอำนาจของพระองค์ พวกเขาช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อก่อกบฏและทารุณมรดกของพระองค์ โดยกล่าวว่า “พระเจ้าทรงทราบได้อย่างไร พระเจ้าผู้สูงสุดมีความรู้หรือ” สดุดี 73:11 แต่มีเส้นขวางกั้นเส้นหนึ่งที่เขาผ่านไปไม่ได้ เวลาใกล้จะถึงแล้วเมื่อพวกเขาจะไปถึงขอบเขตที่บ่งไว้ แม้ขณะนี้พวกเขาก็เกือบจะละเมิดขีดความอดทนนานของพระเจ้า คือขีดจำกัดของพระกรุณาธิคุณของพระองค์ ขีดจำกัดของพระเมตตาของพระองค์ พระองค์จะทรงเข้าขัดขวางเพื่อพิสูจน์ให้เห็นถึงพระเกียรติของพระองค์เอง เพื่อทรงช่วยกู้ประชากรของพระองค์ และเพื่อก่อกความอธรรมที่พองตัวไว้ {COL 177.5}

ในสมัยของโนอาห์ มนุษย์ละเลยพระบัญญัติของพระเจ้าจนกระทั่งความทรงจำทั้งหมดที่เกี่ยวกับพระเจ้าอันตรธานไปจากโลก ความชั่วของพวกเขาทะยานสูงขึ้นจนกระทั่งพระยาห์เวห์นำน้ำมาท่วมโลกและกวาดล้างคนชั่วไป {COL 178.1}

ในแต่ละยุคพระยาห์เวห์ทรงเปิดเผยวิธีการทำงานของพระองค์ เมื่อวิกฤตการณ์มาถึง พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองและทรงเข้าขัดขวางการทำงานตามแผนการของซาตาน บ่อยครั้งพระองค์ทรงอนุญาตให้เหตุการณ์ในประเทศชาติ ในครอบครัว ในตัวบุคคลทำให้เกิดวิกฤตการณ์เพื่อให้การทรงเข้าขัดขวางของพระองค์จะถูกเปิดเผยให้เห็น

เด่นชัดขึ้น จากนั้นก็จะทรงสำแดงให้เห็นว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่งในอิสราเอล ผู้ทรงรักษาพระบัญญัติของพระองค์ไว้และทรงช่วยกู้ประชากรของพระองค์ {COL 178.2}

ในขณะที่ความชั่วร้ายแพร่ขยายออกไป ขอให้เรารู้ว่าวิกฤตการณ์ยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายกำลังเข้ามาใกล้แล้ว เมื่อการทำทายเป็นเชื่อฟังพระบัญญัติแพร่ไปเกือบทั่วโลก เมื่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันกดขี่ข่มเหงและทรมาณประชากรของพระเจ้า พระยาห์เวห์จะทรงเข้าขัดขวาง {COL 178.3}

เวลาใกล้จะมาถึงแล้ว เมื่อพระองค์จะตรัสว่า “มาเถิด ชนชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้าไปในห้องของท่านและปิดประตูเสีย จงซ่อนตัวเจ้าอยู่สักพักหนึ่ง จนกว่าพระพิโรธจะผ่านไป เพราะดูเถิด พระยาห์เวห์กำลังเสด็จออกมาจากสถานที่ของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวแผ่นดินโลก เพราะความบาปผิดของเขาทั้งหลายและแผ่นดินโลกจะเผาไหม้ ซึ่งหลังอยู่บนมันและจะไม่ปิดบังผู้ถูกฆ่าของมันไว้อีก” อิสยาห์ 26:20, 21 ขณะนี้ผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนอาจคงโง่และกดขี่ผู้ยากไร้ พวกเขาอาจปล้นหญิงม่ายและเด็กกำพร้า พวกเขาอาจปล่อยตัวทำตามความเกลียดชังแบบชาตาน เพราะพวกเขาไม่อาจควบคุมจิตใจสำนึกของประชากรพระเจ้าได้ แต่สำหรับเรื่องทั้งหมดนี้พระเจ้าจะทรงนำเข้าสู่การพิพากษา “การพิพากษาย่อมไม่เมตตาต่อคนที่ไม่แสดงความเมตตา” ยากอบ 2:13 ไม่นานจากนี้ไปพวกเขาจะยืนอยู่เบื้องพระองค์ ผู้พิพากษาของทั่วโลก เพื่อให้การกับความเจ็บปวดที่พวกเขาทำต่อร่างกายและจิตวิญญาณของมรดกของพระองค์ ขณะนี้พวกเขาอาจหมกมุ่นอยู่กับการใส่ร้ายอันเทียมเท็จ พวกเขาอาจเยาะเย้ยผู้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งให้ทำงานของพระองค์ พวกเขาอาจออกคำสั่งขังผู้เชื่อของพระองค์ไว้ในคุก ล่ามโซ่ไว้ด้วยกัน เนรเทศและฆ่าให้ตาย แต่สำหรับความเจ็บปวดแต่ละครั้ง น้ำตาแต่ละหยดที่ไหลออกมาพวกเขาจะต้องรับผิดชอบ พระเจ้าจะทรงตอบแทนบาปของพวกเขาสองเท่า พระองค์ตรัสกับผู้ที่รับใช้ของพระองค์ในการพิพากษาเกี่ยวกับกรุงบาบิโลนซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของ

คริสตจักรที่หันหลังให้กับความเชื่อว่า “บาปของนครนั้นยกสูงขึ้นไปถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าทรงจำการธรรมของนครนั้นแล้ว จงทำกับนครนั้นเหมือนอย่างที่คุณทำนั้นเคยกับคนอื่น และจงตอบแทนการกระทำของนครนั้นเป็นสองเท่า ในถ้วยที่คุณนั้นได้ผสมไว้ ก็จงผสมเหล้าลงไปเป็นสองเท่า” วิวรณ์ 18:5, 6 {COL 178.4}

จากประเทศอินเดีย อาฟริกา จีน หมู่เกาะของมหาสมุทรและดินแดนต่างๆ ที่ชื่อว่าเป็นดินแดนของคริสเตียนเสี่ยงร้องทุกข์ของมนุษย์ขึ้นไปยังพระเจ้า อีกไม่นานเสียงนั้นจะได้รับการตอบสนอง พระเจ้าจะทรงล้างความเสื่อมทรามของศีลธรรมออกไปจากโลก ไม่ใช่ด้วยน้ำท่วมเหมือนเช่นสมัยของโนอาห์ แต่ด้วยทะเลเพลิงที่ไม่อาจดับได้ด้วยวิธีการใดๆ ของมนุษย์ {COL 179.1}

“จะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะได้รับการช่วยกู้คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ” ดาเนียล 12:1 {COL 179.2}

พระคริสต์จะทรงรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระองค์จากห้องคุกใต้ดิน จากที่กักขัง จากแดนประหาร จากภูเขาและทะเลทราย จากถ้ำของโลกและใต้ท้องทะเล ขณะที่อยู่ในโลกพวกเขาสิ้นเนื้อประดาตัว มีความทุกข์ลำเค็ญและทรมาน คนนับล้านไปสู่หลุมฝังศพด้วยชื่อเสียงที่เสียไปเพราะพวกเขาปฏิเสธที่จะยอมต่อการกล่าวอ้างหลอกลวงของซาตาน โดยการพิพากษาของศาลมนุษย์ บุตรของพระเจ้าถูกกล่าวหาว่าเป็นนักโทษที่ชั่วที่สุด แต่วันนั้นใกล้เข้ามาแล้วเมื่อ “พระเจ้านั้นแหละทรงเป็นผู้พิพากษา” สดุดี 50:6 แล้วการตัดสินใจของโลกจะพลิกกลับ พระองค์ “จะทรงเอาการลบหลู่แห่งชนชาติของพระองค์ไปจากทั้งแผ่นดินโลก” อิสยาห์ 25 : 8 จะมีการมอบเสื้อสีขาวให้แก่เขาทุกคน วิวรณ์ 6:11 “และคนทั้งหลายจะเรียกพวกเขาว่าชนชาติบริสุทธิ์ผู้รับการไถ่ไว้แล้วของพระยาห์เวห์” อิสยาห์ 62:12 {COL 179.3}

ไม่ว่าพวกเขาจะถูกเรียกให้แบกกางเขนชนิดใด ไม่ว่าจะมีการสูญเสียไปมากเพียงไร ไม่ว่าคนเหล่านี้ได้รับการทรมานจากการกดขี่

เพียงไร แม้กระทั่งการสูญเสียชีวิตในโลกนี้ บุตรทั้งหลายของพระเจ้าจะได้รับการตอบแทนอย่างเต็มที่ “พวกเขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์จะอยู่บนหน้าผากของเขาทั้งหลาย” วิวรณั 22:4 {COL 179.4}

บทที่ 14 “คนนี้ต้อนรับคนบาป”

อ้างอิงจาก ลูกา 15:1 - 10

ขณะที่ “บรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาป” ชุมนุมรอบพระคริสต์ พวกธรรมาจารย์แสดงออกถึงความไม่พอใจพูดว่า “คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา” ลูกา 15:1, 2 {COL 185.1}

ด้วยคำกล่าวหานี้ พวกเขาพูดเป็นเชิงว่าพระคริสต์ทรงชอบคบกับคนบาปและคนชั่วและไม่มีความรู้สึกต่อความชั่วของพวกเขา พวกเรารู้สึกผิดหวังในพระเยซู ทำไมพระองค์ผู้ทรงอ้างว่าตนเองเป็นผู้มีอุปนิสัยสูงส่งจึงไม่เข้ามาร่วมกลุ่มกับพวกเขาและปฏิบัติตามวิธีการสั่งสอนของพวกเขา ทำไมพระองค์จึงดำเนินไปอย่างไม่แสสร้งทำงานกับคนทุกชนชั้น พวกเขาพูดว่า หากพระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะที่แท้จริง พระองค์คงจะต้องร่วมมือกับพวกเขา และจะปฏิบัติต่อคนเก็บภาษีและคนบาปด้วยการไม่ให้ความสนใจคนเหล่านี้ เหตุการณ์

เช่นนี้ทำให้ผู้พิทักษ์สังคมโกรธเคือง พระองค์ผู้ที่พวกเขามีความขัดแย้งอยู่อย่างสม่ำเสมอ แต่ถึงกระนั้นชีวิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ทำให้คนเหล่านี้หวาดหวั่น และเป็นสิ่งที่คอยเตือนพวกเขาตน พระองค์ยังเข้าหาผู้คนทั้งสังคมจริงใจด้วยความเห็นใจ ผู้นำเหล่านี้ไม่เห็นด้วยกับวิธีการของพระองค์ พวกเขาถือว่าตัวเองเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาสูง เป็นผู้ดี และเป็นเลิศในการเคร่งศาสนา แต่แบบอย่างของพระคริสต์เปิดโปงความเห็นแก่ตัวของพวกเขา {COL 185.2}

พวกเขาโกรธที่เห็นคนทั้งหลายที่ดูหมิ่นรับบีและไม่เคยเห็นไปธรรมศาลาพากันห้อมล้อมพระเยซูและฟังคำสั่งสอนของพระองค์ด้วยใจจดจ่อ พวกธรรมาจารย์และฟาริสีผู้เหมือนถูกกล่าวโทษเมื่ออยู่เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ที่บริสุทธิ์ แล้วทำไมพวกเขาเก็บภาษีและคนบาปจึงถูกชักชวนให้เข้าหาพระเยซูได้อย่างไร {COL 186.1}

คนเหล่านี้ไม่ทราบเลยว่าคำอธิบายนั้นอยู่ที่คำกล่าวหาที่ดูหมิ่นของพวกเขาคือว่า “คนนี้ต้อนรับคนบาป” ลูกา 15:2 จิตวิญญาณที่เข้ามาหาพระเยซูสัมผัสกับพระองค์ได้ว่าแม้สำหรับพวกเขาก็ยังมีทางหนีจากหลุมแห่งบาป พวกเขาฟาริสีมีแต่การดูถูกและกล่าวโทษคนเหล่านั้น แต่พระคริสต์ต้อนรับพวกเขาราวกับว่าเป็นบุตรของพระเจ้าที่ห่างเหินจากปราสาทของพระบิดาไปแล้ว แต่พระทัยของพระบิดายังไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขาไป ความทุกข์ยากและบาปของพวกเขายังทำให้เป็นเป้าหมายแห่งความเมตตาของพระองค์ พวกเขาจึงออกห่างไปไกลจากพระองค์มากเท่าใด พระองค์ก็ยิ่งรอคอยมากขึ้น และยิ่งต้องการเสียสละให้มากขึ้นเพื่อช่วยกู้พวกเขากลับคืนมา {COL 186.2}

เรื่องราวทั้งหมดนี้ ครูของชาวอิสราเอลควรต้องเรียนรู้จากพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งพวกเขาภาคภูมิใจที่ เป็นผู้เก็บรักษาและอธิบายด้วยความหวงแหน กษัตริย์ดาวิดผู้ซึ่งล้มลงต่อบาปที่นำไปสู่ความตายไม่ได้เขียนไว้หรือว่า “ข้าพระองค์หลงเงินดั่งแกะที่หายไป ขอทรงเสาะหาผู้รับใช้ของพระองค์” สดุดี 119:176 มีคำที่ไม่ได้แสดงถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปไว้หรือ “ใครเล่าจะเป็นพระเจ้าเหมือนพระองค์ผู้ทรง

อภัย และทรงมองข้ามการทรยศของคนที่เหลืออยู่อันเป็นมรดกของพระองค์ท่าน พระองค์ท่านมิได้ทรงพระพิโรธเป็นนิตย์ เพราะพระองค์ท่านพอพระทัยในความรักมั่นคง” มีคาห์ 7:18 {COL 186.3}

||การลงท้าย

เวลานี้ พระคริสต์ไม่ได้ทรงเตือนสติผู้ฟังของพระองค์ถึงคำสอนของพระคัมภีร์ แต่พระองค์ทรงร้องขอให้พวกเขาดูจากพยานของประสบการณ์ของพวกเขาเอง ผืนดินราบเรียบอันกว้างใหญ่ไพศาลทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนเป็นทุ่งหญ้าอันอุดมสมบูรณ์ของฝูงสัตว์ และในหุบเขาที่มีน้ำไหลผ่านและบนเนินเขาอันอุดมด้วยป่าไม้มีเกาะหลงหายมากมายเดินเร่ร่อนอยู่ ซึ่งกำลังรอคอยการค้นหาลงของผู้เลี้ยงเพื่อนำไปอยู่ภายใต้การดูแลของเขา ท่ามกลางฝูงชนที่ล้อมรอบพระเยซู นั้น มีผู้เลี้ยงแกะ และผู้ที่นำเงินลงทุนเลี้ยงฝูงสัตว์เหล่านั้นและทุกคนก็ชื่นชอบกับภาพประกอบของพระองค์ “ใครในพวกท่านที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไป จะไม่ทิ้งเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้าแล้วออกไปตามหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะพบหรือ” ลูคา 15:2 {COL 186.4}

พระเยซูตรัสว่า จิตวิญญาณเหล่านี้ที่ท่านดูแลห็นเป็นสมบัติของพระเจ้า คนเหล่านี้มีค่าในสายพระเนตรของพระองค์ ทั้งโดยการสร้างและโดยการไถ่ ดังเช่นผู้เลี้ยงแกะรักแกะของเขา พระเจ้าทรงรักจิตวิญญาณที่ถูกทอดทิ้งด้วยความรักที่สูงส่งกว่านี้เพียงไร มนุษย์อาจปฏิเสธการเรียกร้องจากความรักของพระองค์ พวกเขาอาจจะหนีออกห่างไปจากพระองค์ อาจเลือกเจ้านายคนอื่น ถึงกระนั้นก็ตามเขาเป็นของพระองค์และพระองค์ทรงหวังที่จะให้คนของพระองค์กลับมา พระองค์ตรัสว่า “เหมือนผู้เลี้ยงแกะเสาะหาฝูงแกะเมื่อเขาอยู่ท่ามกลางแกะของเขาที่กระจัดกระจายไป เราก็จะเสาะหาแกะของเราเช่นนั้น และเราจะช่วยพวกแกะให้รอดพ้นจากสถานที่ทั้งหลายซึ่งพวกเขาได้

กระจัดกระจายไปอยู่เมื่อวันที่มีเมฆและมีดทับ” เอเศเคียล 34:12 {COL 187.1}

ผู้เลี้ยงแกะในอุปมาออกไปหาแกะตัวเดียว แม้จะเป็นเพียงหนึ่งตัว แต่ก็ยังนับว่ามีค่า ฉะนั้นหากมีจิตวิญญาณเพียงดวงเดียวที่หลงหาย พระคริสต์ก็พร้อมจะตายแทนที่เพื่อจิตวิญญาณดวงนี้ {COL 187.2}

แกะที่หลงไปจากฝูงเป็นสัตว์ที่ช่วยตัวเองไม่ได้เลย ผู้เลี้ยงจะต้องตามหามัน เพราะมันหาทางกลับไม่ได้ จิตวิญญาณที่หลงหายไปจากพระเจาก็เช่นกัน พวกเขาเป็นเหมือนแกะที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ นอกจากการได้รับการช่วยเหลือจากความรักของพระเจ้าเท่านั้น ไม่งั้นพวกเขาจะไม่มีทางกลับไปหาพระเจ้าได้ {COL 187.3}

เมื่อผู้เลี้ยงแกะพบว่าแกะของเขาหายไปหนึ่งตัว เขาไม่ได้มองดูแกะที่อยู่อย่างปลอดภัยในคอกและพูดว่า “เรามีแกะตั้งเก้าสิบเก้าตัว การออกตามหาแกะเพียงตัวเดียวที่หลงไปนั้นจะนำความยุ่งยากมาให้เรามากเกินไป ปลอ่ยให้มันกลับมาเอง และเราจะเปิดประตูคอกแกะและให้มันเข้ามาเอง” แต่หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เวลาไม่นานนักหลังจากที่ทราบว่ามีแกะหาย ผู้เลี้ยงแกะก็มีความทุกข์และกังวลใจ เขานับฝูงแกะซ้ำแล้วซ้ำอีก เมื่อเขาแน่ใจว่ามีตัวหนึ่งหาย เขานอนหลับไม่ได้ เขาละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ในคอกและออกตามหาตัวที่หาย คำคืนยังมีดและยิ่งน่ากลัวมากเท่าไร ทางนั้นยิ่งอันตรายมากอย่างไรผู้เลี้ยงแกะจะมีความกังวลมากขึ้นเท่านั้น และจะค้นหาอย่างเอาใจจริงเอาใจจนมากขึ้น เขาใช้ความพยายามทุกวิถีทางเพื่อหาแกะตัวเดียวที่หายไป {COL 187.4}

เมื่อเขาได้ยินเสียงร้องอันแผ่วเบาแต่ไกลในครั้งแรก เขาก็รู้สึกโล่งอก เขาตามเสียงนั้นไปโดยเอาชีวิตเข้าเสี่ยง เขาปีนป่ายไปตามที่สูงชัน ไปยังริมหน้าผา เขาค้นหาไป เสียงร้องที่แผ่วเบาลงบ่งบอกว่าแกะของเขา กำลังจะตาย ในที่สุดความพยายามของเขาก็ได้รับการตอบสนอง เขาพบแกะที่หายไปแล้ว แต่เขาก็ไม่ได้ถือว่าแกะที่ทำให้เขา

ได้รับความยุ่งยากลำบาก ไม่ได้ใช้แส่ไล่ตีให้มันลุกเดิน ผู้เลี้ยงไม่ได้พยายามแม้แต่จะลากจูงมันกลับบ้าน เขาอุ้มสัตว์ที่ตัวสั้นเทาขึ้นพาดบนบ่าด้วยความยินดี หากมันรับบาดเจ็บหรือฟกช้ำ เขาก็อุ้มมันไว้กับอ้อมแขน กอดมันแนบหน้าอกเพื่อให้มันรับความอบอุ่นจากหัวใจของเขา เพื่อให้ชีวิตแก่มันอีกครั้ง ผู้เลี้ยงมีความยินดีปรีดาที่การค้นหาของตนไม่สูญเปล่า จึงอุ้มมันกลับไปยังฝูงแกะอีกครั้ง {COL 188.1}

ขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์ไม่ได้เสนอให้เราเห็นภาพผู้เลี้ยงแกะที่เศร้าหมองกลับบ้านโดยไม่มีแกะ อุปมาไม่ได้กล่าวถึงความล้มเหลวแต่พูดถึงความสำเร็จและความสุขที่ค้นพบสิ่งที่หาย นี่แหละเป็นการรับประกันจากเบื้องบนว่า แม้แกะในฝูงของพระเจ้าที่หลงหายไปก็ไม่ได้ถูกมองข้าม ไม่มีตัวใดถูกทิ้งไว้โดยไม่ได้รับการช่วยเหลือ ทุกคนที่ยอมจำนนที่จะรับการไถ่พระคริสต์จะทรงช่วยเหลือเขาจากหุบเหวแห่งความชั่วและจากขวากหนามแห่งบาป {COL 188.2}

จิตวิญญาณที่สิ้นหวังทั้งหลาย จงมีกำลังใจ แม้ว่าท่านทำบาปชั่วมากเท่าใดก็ตาม อย่าคิดว่าพระเจ้าอาจจะอภัยความผิดของท่าน และอนุญาตให้ท่านเข้าไปอยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ พระเจ้าทรงเป็นผู้เริ่มก่อน ในขณะที่ท่านยังทรยศต่อผู้พระองค์อยู่ พระองค์ทรงออกตามหาท่าน ด้วยจิตใจที่อ่อนโยนของผู้เลี้ยงแกะ พระองค์ทรงละแกะกำสับกำตัว และเข้าไปในป่าเพื่อค้นหาตัวที่หลงหาย จิตวิญญาณที่บอบช้ำและบาดเจ็บ และจนจะพินาศนั้น พระองค์ทรงกอดด้วยแขนแห่งความรัก และแบกกลับมาด้วยความยินดีจนถึงคอกด้วยความปลอดภัย {COL 188.3}

ชาวยิวสอนกันมาก่อนที่พระเจ้าจะทรงยื่นความรักให้แก่คนบาป เขาจะต้องกลับใจเสียก่อน ในทัศนะของพวกเขา การกลับใจใหม่เป็นการกระทำของมนุษย์เพื่อให้สวรรค์พอพระทัย และก็เพราะความคิดเช่นนี้ที่ทำให้พวกฟาริสีร้องขึ้นด้วยความประหลาดใจและความโกรธเคืองว่า “คนนี้ต้อนรับคนบาป” ตามแนวความคิดของคนเหล่านี้ พระองค์จะต้องไม่อนุญาตให้ผู้ใดเข้าใกล้พระองค์ นอกจากผู้ที่กลับใจใหม่แล้ว

แต่ในอุปมาเรื่องแกะหลงหายนั้น พระคริสต์ทรงสอนว่าความรอดไม่ได้มาจากการที่เราแสวงหาพระเจ้า แต่โดยการที่พระเจ้าทรงค้นหาเรา “ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงผิดไปหมด พวกเขาเลวทรามเหมือนกันสิ้น” โรม 3:11, 12 เราไม่ได้กลับใจเพื่อจะให้พระเจ้ารักเรา แต่พระองค์ทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา เพื่อเราจะกลับใจได้ {COL 189.1}

ในที่สุดเมื่อแกะที่หลงทางถูกรับกลับบ้าน ความรู้สึกยินดีปรีดาของผู้เลี้ยงแกะก็จะแสดงออกมาด้วยเสียงเพลงไพเราะแห่งความชื่นชม เขาเรียกมิตรสหายและเพื่อนบ้านมาและพูดกับพวกเขาว่า “มาร่วมยินดีกับข้า เพราะข้าพบแกะของข้าที่หายไปนั้นแล้ว” ลูกา 15: 6 เช่นเดียวกัน เมื่อพระผู้เลี้ยงแกะพบคนพเนจร สวรรค์และโลกร่วมกันขอบพระคุณและชื่นชมยินดี {COL 189.2}

“จะมีความชื่นชมยินดีในสวรรค์เรื่องคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าเรื่องคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ยอมกลับใจ” ลูกา 15: 7 พระคริสต์ตรัสว่า ฟาริสีทั้งหลาย ท่านถือว่าท่านเป็นที่ชอบพระทัยของสวรรค์ ท่านคิดว่าตัวท่านนั้นคงอยู่ในความชอบธรรมของตัวเอง ขอให้รู้ไว้เถิดว่าหากท่านไม่ต้องการกลับใจแล้ว ภารกิจของเรานั้นก็ไม่ใช่มิใช่ไว้เพื่อท่าน จิตวิญญาณที่ขัดสนเหล่านี้ตระหนักถึงความขัดสนและบาปผิดของตน พวกเขานี้แหละที่เราต้องการมาช่วย ทูตสวรรค์สนใจผู้หลงหายเหล่านี้ที่ท่านดูหมิ่น ท่านบ่นและเยาะเย้ยเมื่อจิตวิญญาณดวงหนึ่งมาติดสนิทกับเรา แต่จงรู้ไว้เถิดว่า ทูตสวรรค์ต่างชื่นชมยินดีและเสียงเพลงแห่งชัยชนะก็จะดังไปทั่วพระราชวังเบื้องบน {COL 189.3}

พวกريبมีคำพูดติดปากว่า ในสวรรค์มีความชื่นชมยินดีเมื่อคนหนึ่งที่ทำบาปต่อพระเจ้าถูกทำลาย แต่พระเยซูทรงสอนว่า การทำลายนั้นเป็นสิ่งแปลกประหลาดสำหรับพระเจ้า สิ่งที่ชาวสวรรค์ชื่นชมยินดีนั้น คือการนำพระฉายาของพระเจ้ากลับคืนให้แก่จิตวิญญาณที่พระเจ้าทรงสร้าง {COL 190.1}

เมื่อใครก็ตามที่หลงหายไปไกลเพราะอยู่ในบาป พยายามแสวงหาทางกลับมาหาพระเจ้า เขาจะพบกับการติเตียนและไม่ไว้วางใจจะมีคนสงสัยการกลับใจของเขาว่าจริงใจหรือไม่ หรือจะกระซิบกันว่า “เขาเป็นคนไม่แน่นอน ฉันไม่เชื่อว่าเขาจะยึดมั่นไปตลอด” คนเหล่านี้ไม่ได้ทำงานของพระเจ้า แต่ทำงานของซาตานผู้กล่าวโทษพี่น้องด้วยการติเตียน จอมชั่วร้ายหวังที่จะทำให้ลายกำลังใจของจิตวิญญาณดวงนั้นและผลักดันให้เขาออกห่างไกลจากความหวังและพระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น ขอให้คนบาปที่กลับใจใคร่ครวญถึงความชื่นชมยินดีในสวรรค์ที่มีคนหลงหายคนหนึ่งกลับมา ให้เขาพำนักในความรักของพระเจ้าและอย่าท้อแท้เพราะการดูหมิ่นและความสงสัยของพวกฟาริสี {COL 190.2}

รับปีเข้าใจเป็นอย่างดีว่าอุปมาของพระคริสตนั้นเล็งถึงคนเก็บภาษีและคนบาป แต่ว่าอุปมานี้มีความหมายที่กว้างไกลกว่านี้ พระคริสต์ทรงเปรียบลูกแกะที่หลงหายนั้นว่าไม่เพียงหมายถึงคนบาปคนหนึ่งที่หายไป แต่หมายถึงโลกใบหนึ่งที่ละทิ้งพระเจ้าและถูกบาปทำลาย โลกนี้เป็นเพียงอะตอมหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางสารพัดสิ่งอันมีอยู่อย่างมหาศาลที่พระองค์ทรงครอบครอง ถึงกระนั้นก็ตามโลกใบน้อยๆ ที่หลงหายนี้ ก็เปรียบเสมือนลูกแกะตัวหนึ่งที่หลงหายที่มีค่าในสายพระเนตรมากกว่าแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงไปจากฝูง พระคริสต์ต้องค้ำชูบัญชาการแห่งความรัก ผู้ควบคุมพระราชวังแห่งสวรรค์ทรงก้าวลงจากฐานอันสูงส่งของพระองค์ ทรงวางสง่าราศีที่ทรงมีร่วมกับพระบิดาลงเพื่อมาช่วยโลกใบเดียวที่หลงหายนี้ เพราะเหตุนี้พระองค์ทรงละโลกเบื้องบนที่ปราศจากบาป เหมือนกับทรงทิ้งแกะเก้าสิบเก้าตัวที่รักพระองค์ และเสด็จมายังโลกนี้ “ถูกแทงเพราะความทรยศของเรา ท่านบอบช้ำเพราะความบาปผิดของเรา” อิสยาห์ 53:5 พระเจ้าประทานพระองค์เองในพระบุตรเพื่อพระองค์จะทรงมีความสุขในการรับลูกแกะที่หลงหายกลับคืนมา {COL 190.3}

“ลองคิดดู พระบิดาได้ประทานความรักแก่เราเพียงไรที่เราได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้า” 1 ยอห์น 3:1 และพระคริสต์ตรัสว่า

“พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกอย่างไร ข้าพระองค์ก็ใช้พวกเขาไปในโลกอย่างนั้น” ยอห์น 17:18 เพื่อเห็นแก่ “ความยากลำบากอย่างพระคริสต์ที่ทรงทนเพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร” โคลสี 1:24 จิตวิญญาณทุกดวงที่พระคริสต์ทรงช่วยกู้มานั้นได้รับการทรงเรียกในนามของพระคริสต์เพื่อทำงานของการหาผู้หลงหาย ชนชาติอิสราเอลละเลยงานนี้ ทุกวันนี้ผู้อ้างตัวว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ก็ละเลยงานนี้ด้วยไม่ใช่หรือ {COL 191.1}

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ท่านลงมือค้นหาและนำผู้ที่หลงหายกลับมา ยังคงทำได้ก็คน เมื่อท่านหันหลังให้กับผู้ที่ดูเหมือนว่าไม่มีหวังและไม่น่าสนใจ ท่านรู้สึกตัวใหม่ที่ท่านกำลังละเลยจิตวิญญาณที่พระคริสต์ทรงแสวงหาอยู่ ในเวลาที่ท่านหันหลังให้กับพวกเขา พวกเขาอาจจะอยู่ในสภาพที่ต้องการความเห็นใจจากท่านมากที่สุด ในที่ประชุมนมัสการทุกแห่งยังมีจิตวิญญาณที่รอคอยการพักผ่อนและสันติสุข พวกเขาอาจดูเหมือนกำลังดำเนินชีวิตอย่างไม่มีความกังวลใจ แต่พวกเขาก็ไม่ใช่ว่าไม่มีความรู้สึกต่อการชักนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย มีหลายคนในพวกเขา กลับใจมาหาพระคริสต์ได้ {COL 191.2}

หากลูกแกะที่หลงหายไม่ได้นำกลับมายังฝูง มันจะหลงหายจนพินาศไป และจิตวิญญาณจำนวนมากตกลงไปสู่ความหายนะเพราะขาดมือที่ยื่นออกไปเพื่อการช่วยให้รอด ผู้ที่หลงผิดเหล่านี้ดูเหมือนเป็นคนใจแข็งและไม่มีความยั้งคิด แต่ถ้าหากคนเหล่านี้ได้รับโอกาสเช่นเดียวกับที่ผู้อื่นได้รับ พวกเขาอาจจะแสดงคุณงามความดีและความสามารถในการทำสิ่งที่มีประโยชน์ออกมาได้มากยิ่งขึ้น ทูตสวรรค์ส่งสารผู้หลงหายเหล่านี้ ทูตสวรรค์เหล่านั้นพากันร้องให้ด้วยความสงสารขณะที่สายตาของมนุษย์แล้งน้ำใจและหัวใจปิดตายให้กับความสงสาร {COL 191.3}

โอ จิตใจที่ขาดความเห็นอกเห็นใจอย่างแท้จริงที่ให้กับผู้ที่ถูกทดลองและกระทำผิด โอ ให้เรามีน้ำใจเหมือนพระคริสต์มากยิ่งขึ้นและเห็นแก่ตัวเองให้น้อยลง ยิ่งน้อยลงก็ยิ่งดี {COL 192.1}

ฟาริสีเข้าใจว่าอุปมาของพระคริสต์เป็นคำติเตียนพวกเขา แทนที่พระองค์จะยอมรับคำติเตียนของพวกเขาที่มีต่อพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงประณามพวกเขาที่ละเลยคนเก็บภาษีและคนบาป พระองค์ไม่ได้กระทำการนี้อย่างเปิดเผยเพราะเกรงว่าพวกเขาจะปิดใจต่อต้านพระองค์ แต่ด้วยการใช้ตัวอย่าง พระองค์ทรงเปิดเผยไว้ต่อหน้าพวกเขา ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาให้คนเหล่านี้กระทำแต่กลับละเลย หากพวกเขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงแล้ว ผู้นำชาวอิสราเอลเหล่านี้จะทำหน้าที่ของผู้เลี้ยง พวกเขาจะแสดงความกรุณาและความรักของพระคริสต์ และควรจะร่วมกับพระองค์ในพันธกิจของพระองค์ การที่พวกเขาปฏิเสธที่จะทำงานนี้ เป็นการพิสูจน์ว่าการเคร่งครัดในทางศาสนาของคนเหล่านี้เป็นสิ่งจอมปลอม มีสักกี่คนปฏิเสธคำตักเตือนของพระคริสต์ ถึงกระนั้นพระดำรัสของพระองค์ก็ยังมีผลต่อจิตใจของอีกหลายคน หลังจากพระคริสต์เสด็จกลับสู่สวรรค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมายังคนเหล่านี้ พวกเขาเข้าร่วมกับสาวกของพระองค์ทำงานที่พระองค์ทรงวางแผนไว้ในอุปมาเรื่องแกะหาย {COL 192.2}

เหรียญเงินกัหาย

หลังจากที่พระคริสต์ทรงสอนอุปมาเรื่องแกะหายแล้ว พระองค์ตรัสอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า “หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญและเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดตะเกียงกวาดบ้านค้นหาอย่างละเอียดถี่ถ้วนจนกว่าจะพบหรือ” ลูกา 15:8 {COL 192.3}

ในโลกแถบตะวันออกนั้น บ้านของคนยากจนมักมีเพียงห้องเดียว ส่วนใหญ่จะไม่มีหน้าต่างและห้องก็มืด ห้องก็ไม่ค่อยได้รับการปิดกวาด และเงินแผ่นหนึ่งที่ตกลงสู่พื้นจะถูกฝุ่นและขยะปกปิดทันที ดังนั้นเมื่อต้องการค้นหาแม้ในยามกลางวันที่ต้องจุดเทียนและกวาดบ้านเพื่อการค้นหาอย่างจริงจัง {COL 192.4}

สินสอดแต่งงานในส่วนของภรรยา มักจะเป็นเหรียญเงิน ซึ่งเธอ

จะเก็บรักษาเป็นสมบัติอันมีค่าเพื่อมอบให้บุตรสาวของเธอต่อไป เมื่อเหรียญเงินนี้หายไปหนึ่งเหรียญจะหมายถึงความสูญเสียอันใหญ่หลวง และเมื่อหาพบก็จะมีค่าขึ้นชมยินดีอย่างยิ่ง จนหญิงเพื่อนบ้านจะพากันร่วมชื่นชมด้วย {COL 193.1}

พระคริสต์ตรัสว่า “เมื่อพบแล้วนางจึงเชิญมิตรสหายและเพื่อนบ้านมาพร้อมกัน แล้วพูดกับพวกเธอว่า มาร่วมยินดีกับฉัน เพราะฉันพบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว ในทำนองเดียวกัน เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความชื่นชมยินดีท่ามกลางพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรื่องคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่” ลูกา 15: 9, 10 {COL 193.2}

อุปมานี้ก็เหมือนอุปมาก่อนหน้านี้ที่กล่าวถึงการสูญเสียของบางสิ่ง เมื่อค้นหาย่างจริงจังก็อาจพบและมีความยินดีปรีดาเป็นอย่างยิ่ง แต่อุปมาทั้งสองเป็นตัวแทนของกลุ่มคนที่ไม่เหมือนกัน แกะที่หายรู้ตัวว่ามันหลงทาง มันไปจากผู้เลี้ยงและฝูงแกะ และมันหาทางกลับไม่ได้ เรื่องนี้หมายถึงผู้ที่รู้ตัวว่าเขาเหินห่างจากพระเจ้าและหลงอยู่ในเมฆแห่งความสับสน ถูกเหยียดหยามและถูกทดลองอย่างหนัก เหรียญเงินที่หายเป็นตัวแทนของผู้ที่หลงหายไปในการลวงละเมิดและบาป แต่ทว่าไม่รู้ลึกถึงสภาพของตนเอง พวกเขาเหินห่างจากพระเจ้าแต่ก็หาทราบไม่จิตวิญญาณของเขาตกอยู่ในภัยอันตรายแต่กลับไม่รู้สึกรู้สิดและไม่สนใจ ในอุปมานี้ พระคริสต์ทรงสอนว่าแม้แต่ผู้ที่ไม่ยินดีต่อการเรียกหาของพระเจ้ายิ่งเป็นเป้าหมายของความรัก ความเห็นอกเห็นใจของพระองค์ จะต้องค้นหาพวกเขาเพื่อนำกลับมาหาพระเจ้าให้ได้ {COL 193.3}

แกะที่หลงหายไปจากฝูง มันหลงอยู่ในป่าหรือบนภูเขา เหรียญเงินหลงหายในบ้านอยู่ใกล้ๆ มือ แต่จะหาพบได้ก็โดยการค้นหาย่างเอาจริงเอาจังเท่านั้น {COL 194.1}

อุปมานี้มีบทเรียนสำหรับทุกคนรอบครัว บ่อยครั้งบุคคลในครอบครัวเดียวกันมักไม่เอาใจใส่จิตวิญญาณของสมาชิกในบ้าน ในท่ามกลางคนเหล่านี้อาจมีผู้หลงหายไปจากพระเจ้า แต่จะมีใครบ้างที่มีความห่วงกังวลเพื่อไม่ให้ของประทานที่พระเจ้าทรงฝากไว้ในครอบครัวนี้

หายไป {COL 194.2}

ถึงแม้เหรียญเงินตกอยู่ในกองฝุ่นและกองขยะ ก็ยังคงเป็นเหรียญเงินอยู่นั่นเอง เจ้าของค้นหามันเพราะมันมีค่า ดังนั้นจิตวิญญาณทุกคนคงไม่รู้ว่าบาปจะทำให้เสื่อมลงเพียงใด ยังคงมีค่าในสายพระเนตรของพระเจ้า เหรียญมีภาพและตัวอักษรแสดงถึงผู้ปกครองประเทศผู้มีอำนาจครอบครอง เช่นเดียวกับมนุษย์เมื่อถูกสร้างมานั้นได้รับพระฉายาและตราประทับของพระเจ้า และถึงแม้ขณะนี้เสื่อมและมัวหมองไปเพราะอิทธิพลของบาป ร่องรอยของตราประทับนี้ก็ยังคงมีเหลือในจิตวิญญาณของทุกคน พระเจ้าทรงประสงค์ช่วยจิตวิญญาณนั้น และค้นหาพระฉายาให้กลับคืนสู่ความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อีกครั้ง {COL 194.3}

หญิงในอุปมานี้ค้นหาเหรียญที่หายด้วยความขยันขันแข็ง เธอจุดเทียนและกวาดบ้าน ขนย้ายทุกสิ่งของที่ขัดขวางการค้นหา ถึงแม้เป็นเหรียญเดียวที่หายไป เธอก็จะไม่หยุดยั้งความพยายามจนกว่าจะพบเหรียญนั้น ดังนั้นในครอบครัวใดที่มีสมาชิกคนหนึ่งหายไปจากพระเจ้า ก็จะต้องใช้ความพยายามทุกวิถีทางเพื่อตามเขากลับมา ส่วนในหน้าที่ของคนอื่นๆ ก็ควรจะมีการสำรวจตัวเองอย่างเอาใจจริงเอาใจและระมัดระวัง จงสำรวจวิถีการดำเนินชีวิตเพื่อจะดูว่ามีความผิดใดบ้าง ความผิดพลาดในทางปฏิบัติประการใดที่จิตใจยืนยันไม่ยอมกลับมาใหม่ {COL 194.4}

หากในครอบครัวมีลูกคนใดคนหนึ่งไม่มีความสำนึกในบาปของตน ผู้ปกครองไม่ควรอยู่เฉย จงจุดเทียนให้สว่าง จงค้นหาพระธรรมของพระเจ้า และจงใช้แสงแห่งพระธรรมนั้นค้นหาทุกสิ่งในบ้านด้วยความเพียรเพื่อหาสาเหตุของการหลงหายของบุตรคนนั้น จงให้ผู้ปกครองตรวจสอบจิตใจของตนเอง ค้นหานิสัยและการกระทำของตนเอง บุตรทั้งหลายเป็นมรดกของพระเจ้า และเราจะต้องรับผิดชอบต่อการจัดการกับสมบัติเหล่านี้ของพระองค์ {COL 195.1}

มีบิดามารดาจำนวนมากต้องการทำงานประกาศในดินแดนต่างประเทศ มีคนจำนวนมากกระตือรือร้นในการทำงานรับใช้พระเจ้านอก

บ้าน ในขณะที่บุตรของตนเองเป็นคนแปลกหน้าของพระเจ้าผู้ช่วยและความรักของพระองค์ ผู้ปกครองหลายคนมองเห็นว่าภาระของการนำเด็ก ๆ เข้ามาหาพระคริสต์เป็นหน้าที่ของศิษยาภิบาลและครูโรงเรียนวันสะบาโต แต่การทำเช่นนี้ เขากำลังละเลยภาระรับผิดชอบของตนที่พระเจ้าประทานให้ การศึกษาและการอบรมให้บุตรเป็นคริสเตียนเป็นหน้าที่สูงสุดที่ผู้ปกครองสามารถถวายแด่พระเจ้า เป็นงานที่ต้องทำด้วยความอดทน ด้วยความพยายามตลอดชีวิตอย่างขยันและมานะบากบั่น การละเลยภาระที่ได้รับมอบนี้เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่าเราเป็นผู้ดูแลที่ไม่ซื่อสัตย์ การละเลยหน้าที่นี้ พระเจ้าจะไม่ยอมรับการแก้ตัวใดๆ ทั้งสิ้น {COL 195.2}

แต่สำหรับผู้รู้ตัวว่าผิดไปแล้วที่ละเลยหน้าที่นี้ก็จะอย่าท้อใจหญิงที่เหรียญหายไปนั้นค้นหาจนกระทั่งเธอพบเหรียญนั้น ดังนั้นบิดามารดาจึงทำหน้าที่เพื่อครอบครัวของตนด้วยความรักความเชื่อและการอธิษฐานจนกระทั่งสามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยความยินดีพร้อมที่จะทูลต่อพระองค์ว่า “ดูสิ ข้าพเจ้าและบุตรซึ่งพระยาห์เวห์ประทานแก่ข้าพเจ้า” อิสยาห์ 8:18 {COL 195.3}

นี่คือการประกาศศาสนาในบ้านที่แท้จริงและเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ทำงานนี้และต่อผู้ที่ได้ผลจากการกระทำนี้ การเอาใจใส่อย่างซื่อสัตย์ต่อครอบครัวของเรา ทำให้เราพร้อมที่จะทำงานเพื่อสมาชิกในครอบครัวขององค์พระผู้เป็นเจ้า หากผู้ใดมีความจงรักภักดีต่อพระคริสต์ก็จะมีชีวิตอยู่ร่วมกับคนเหล่านี้ตลอดชั่วชีวิต สำหรับพี่น้องชายหญิงของเราในพระคริสต์ เราจะต้องแสดงความสนใจเหมือนกันโดยให้ถือว่าเขาเป็นเสมือนหนึ่งสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน {COL 196.1}

พระเจ้าทรงวางแผนการไว้ด้วยว่าการกระทำสิ่งเหล่านี้จะทำให้เราเหมาะสมที่จะทำงานเพื่อผู้อื่นมากยิ่งขึ้น ขณะที่ความเห็นอกเห็นใจของเราจะกว้างขวางขึ้นและความรักของเราเพิ่มขึ้น เราจะพบว่าในสถานที่ทุกแห่งมีงานให้เราทำ ครอบครัวมนุษย์ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้ามีอยู่ทั่วโลกและจะไม่มีสมาชิกคนไหนถูกมองข้ามละเลยไป {COL 196.2}

ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ใดหรืออยู่ที่ไหนที่กำลังคอยการค้นหายุ่งเรา กำลังค้นหาคนอยู่หรือเปล่า ทุกวันที่ผ่านมาเราพบกับคนที่ไม่สนใจในเรื่องของศาสนา เราเคยพูดคุยกับพวกเขา เยี่ยมเยียนเขา เคยสนใจสภาพจิตวิญญาณของพวกเขา เราเคยนำพระคริสต์มาให้พวกเขารู้จักหรือไม่ ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยผู้อภัยบาปหรือไม่ จิตใจของเราอบอุ่นด้วยความรักของพระคริสต์หรือเปล่า เราเคยบอกให้เขารู้จักความรักนี้หรือไม่ หากเราไม่ทำ เราจะเผชิญหน้ากับจิตวิญญาณเหล่านี้ที่จะพินาศไปและพินาศไปตลอดกาล เมื่อต้องมายืนอยู่เบื้องหน้าพระที่นั่งของพระเจ้าพร้อมกับเขาได้อย่างไร {COL 196.3}

ผู้ใดจะประเมินค่าของจิตวิญญาณดวงหนึ่งได้ ท่านอยากทราบค่าของเขาหรือไม่ จงไปยังสวนเกทเสมีนีและเฝ้ามองดูพระคริสต์ในชั่วโมงที่ต้องทนทุกข์ทรมาน เมื่อหยาดเหงื่อเหมือนหยดเลือดไหลออกมา จงมองพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงถูกยกขึ้นบนไม้กางเขน จงฟังเสียงร้องสิ้นหวัง “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์” มาระโก 15:34 จงมองไปยังพระเศียรที่บาดเจ็บ สีข้างที่ถูกแทง พระบาทที่บาดเจ็บ จงจดจำไว้ว่าพระคริสต์ทรงเสี่ยงชีวิตทั้งหมด เพื่อความรอดของเรา สวรรค์ต้องตกอยู่ในอันตราย จงจดจำไว้ว่าที่กางเขนนั่น พระคริสต์ทรงยอมพลีชีพของพระองค์เพื่อคนบาปแม้เพียงคนเดียว ท่านคงประเมินว่าจิตวิญญาณดวงหนึ่งมีค่ามากเท่าใด {COL 196.4}

หากท่านเข้าสนิทกับพระคริสต์ ท่านจะเอาการประเมินคุณค่าของพระองค์ใช้กับมนุษย์ทุกคน ท่านจะมีใจรักผู้อื่นอย่างสุดซึ้งเหมือนอย่างที่พระคริสต์รักท่าน แล้วท่านก็จะเอาชนะบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แทนคนเหล่านี้ได้ ไม่ใช่ผลึกเขาแต่ดึงเขาเข้ามา ไม่ใช่ขับไล่ไล่ส่ง ไม่มีใครที่จะกลับมาหาพระเจ้าได้หากพระคริสต์ไม่ได้ทรงใช้ความพยายามเป็นการส่วนตัวเพื่อนำพวกเขากลับมา และด้วยการลงแรงเป็นการส่วนตัวนี้เองที่เราจะช่วยจิตวิญญาณให้พ้นภัยได้ เมื่อท่านเห็นคนที่กำลังมุ่งหน้าไปสู่ความตาย ท่านจะไม่หยุดนิ่ง ไม่สนใจ

และวางเฉย ยิ่งบาปของเขาใหญ่โตและความทุกข์ของพวกเขาแสนสาหัสเพียงใดท่านจะต้องมีความจริงใจและเอาใจพวกเขามากยิ่งขึ้นและท่านจะพยายามช่วยเหลือพวกเขา ท่านจะรู้สึกถึงความต้องการของผู้ที่มีความทุกข์ ผู้ที่ทำบาปต่อต้านพระเจ้าและผู้ที่ถูกกดขี่ด้วยภาระความรู้สึกผิดบาป จิตใจของท่านจะมีความเมตตาสงสารพวกเขา และท่านก็จะยื่นมือออกไปช่วยเหลือพวกเขา อ้อมแขนแห่งความเชื่อและความรักของท่านจะนำเขาเหล่านั้นมาหาพระคริสต์ ท่านจะคอยดูแลและให้กำลังใจพวกเขา และความเห็นอกเห็นใจและความไว้วางใจของพวกเขาจะทำให้พวกเขามีความมั่นคงยากนักที่จะล้มลงอีก {COL 197.1}

ในภารกิจนี้ทูตแห่งสวรรค์พร้อมที่จะให้ความร่วมมือ แหล่งทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของสวรรค์มีไว้สำหรับผู้ที่ค้นหาคนทั้งหลายที่หลงหาย ทูตสวรรค์จะช่วยท่านในขณะที่ท่านยื่นมือช่วยเหลือคนหลงหายที่ไม่สนใจใยดีและจิตใจแข็งกระด้างที่สุด และเมื่อใดที่คนหนึ่งกลับมายังพระเจ้า ทั้งสวรรค์จะพากันชื่นชม เหล่าทูตสวรรค์จะดัดพิณทองคำและร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเจ้าและพระเยซูโปดก สำหรับความกรุณาและความรัก ความเมตตาที่มีต่อเหล่าบุตรของมวลมนุษย์ {COL 197.2}

บทที่ 15 “หายไปแล้วแต่ได้พบกับอีก”

อ้างอิงจาก ลูกา 15:11-32

อุปมาเรื่องแกะหาย เหรียญเงินหายและบุตรหลงหายแสดงให้เห็นเราเห็นอย่างเด่นชัดถึงความรักอย่างเห็นใจของพระเจ้าที่มีต่อผู้ที่หลงหายไปจากพระองค์ แม้ว่าพวกเขาหันไปจากพระเจ้าแต่พระองค์หาได้ทิ้งพวกเขาให้ตกอยู่ในความทุกข์ยากไม่ พระองค์ทรงมีพระเมตตาและสงสารต่อบรรดาผู้ที่ต้องเผชิญกับศัตรูที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม{COL 198.1}

ในอุปมาเรื่องบุตรเสเพลแสดงให้เห็นถึงวิธีการของพระยาห์เวห์ในการปฏิบัติต่อบรรดาคนที่ครั้งหนึ่งเคยรู้จักความรักของพระบิดาแต่ได้ปล่อยให้ผู้ล่อลวงนำเขาไปเป็นเชลยอยู่ใต้การบังคับบัญชาของมัน {COL 198.2}

“ชายคนหนึ่งมีบุตรสองคน บุตรคนเล็กพูดกับบิดาว่า พ่อ ขอแบ่งทรัพย์สินส่วนที่ตกเป็นของลูกให้ลูกด้วย บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนเล็กนั้นก็รวบรวมทุกสิ่งทุกอย่างเดินทางไปยังเมืองไกล” ลูกา 15:11 {COL 198.3}

บุตรเล็กคนนี้เพื่อหนายต่อการควบคุมในบ้านบิดาของเขา เขาคิดว่าอิสรภาพของตนถูกจำกัด เขาเข้าใจความรักและการดูแลของบิดา ผิดไป จึงตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแนวคิดของตนเอง {COL 198.4}

ชายหนุ่มไม่ยอมรับหน้าที่ของเขาที่มีต่อบิดาและไม่แสดงความกตัญญู แม้กระนั้น เขาก็ยังอ้างสิทธิ์ของความเป็นบุตรเพื่อขอแบ่งสมบัติจากบิดา มรดกที่จะตกเป็นของเขาเมื่อบิดาถึงแก่กรรม เขากลับร้องขอเอาเดี๋ยวนี้ เขาต้องการความสนุกสนานในปัจจุบันแต่ไม่สนใจต่ออนาคต {COL 199.1}

เมื่อเขาได้รับมรดกส่วนที่เป็นของตนเองแล้ว เขาก็เดินทาง “ไปยังเมืองไกล” ออกไปไกลจากบ้านของบิดา ด้วยเงินจำนวนมากและอิสรภาพในการทำตามใจชอบ เขาบำรุงบำเรอตนเองอย่างเต็มที่ตามความต้องการของจิตใจ ไม่มีใครพูดห้ามเขาว่า อย่าทำอย่างนี้ เพราะอันตรายต่อตัวเธอนะ หรือสั่งให้ทำอย่างนั้นเพราะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง มิตรสหายชั่วช่วยให้เขาตกหลุมลงไปสู่บาปและเขา “ผลาญทรัพย์สินของตน...ด้วยการใช้ชีวิตแบบฟุ่มเฟือย” ลูกา 15:13 {COL 199.2}

พระคัมภีร์กล่าวถึงคนที่ “อ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา” “กลายเป็นคนโง่เขลาไป” โรม 1:22 และนี่คือประวัติของชายหนุ่มในอุปมา สมบัติที่เขาเรียกร้องมาจากบิดาด้วยความเห็นแก่ตัว เขาผลาญไปกับหญิงโสเภณี สมบัติของความเยาะวร้ายถูกผลาญทิ้งไป ช่วงชีวิตอันมีค่า ความเข้มแข็งแห่งสติปัญญา แนวคิดอันสดใสของวัยเยาว์ ความปรารถนาที่จะให้จิตวิญญาณสูงขึ้น ทั้งหมดนี้ถูกไฟแห่งราคะดับเผาไหม้ไปจนหมดสิ้น {COL 199.3}

ต่อมาก็เกิดกันดารอาหารใหญ่ เขาเริ่มตกอยู่ในความขัดสน เขาอาศัยอยู่กับชาวเมืองคนหนึ่ง ชายคนนั้นชี้ให้เขาไปเลี้ยงหมูใน

ทุ่งนา สำหรับชาวอียิปต์แล้วการเลี้ยงหมูเป็นงานที่ต่ำต้อยและน่าอับอายที่สุด ชายหนุ่มที่เคยโอ้อวดถึงอิสราภาพของตนนั้น บัดนี้พบว่าตนเองกลายเป็นทาสไปเสียแล้ว เขาตกอยู่ในสภาพของการผูกมัดที่เลวร้ายที่สุดเพราะ “ติดอยู่กับตาข่ายบาปของเขา” สุภาษิต 5:22 แสงและสีที่เคยล่อลวงเขาอันตรธานหายไปสิ้น และเขารู้สึกถึงภาระของโซ่ที่ล่ามเขาอยู่ ขณะที่เขานั่งอยู่บนพื้นของดินแดนที่กันดารและว่างเปล่า ไม่มีมิตรสหายนอกจากหมูมาห้อมล้อมเขา เขาจำต้องกินเกลบอาหารที่ใช้เลี้ยงหมู เพื่อนฝูงที่ล้อมรอบเขาในวันแห่งความอุดมสมบูรณ์ ทั้งกินและดื่มโดยที่เขาเป็นเจ้ามือเลี้ยง ไม่มีสักคนหนึ่งเหลืออยู่ที่จะมาคอยเป็นเพื่อน บัดนี้ความสุขของชีวิตสำมะเลเทเมาอยู่ที่ไหน ด้วยการระงับความสำนึกผิดชอบและทำให้ความรู้สึกมีินชาไป เขาคิดว่าตนเองมีความสุข แต่บัดนี้เมื่อเขาใช้เงินหมดไปแล้ว เมื่อไม่เคยออมทอง เมื่อต้องอยู่ในสภาพที่เสียหน้า เมื่อศีลธรรมหดหายไป เมื่อความตั้งใจของเขาอ่อนแอและไวใจไม่ได้ เมื่อดูเหมือนว่าความรู้สึกอันละเอียดอ่อนตายด้านไป เขาก็กลายเป็นคนน่าสมเพชที่สุด {COL 200.1}

เป็นภาพสภาพคนบาปอะไรเช่นนี้ ถึงแม้เขาถูกห้อมล้อมด้วยพระพรแห่งความรักของพระองค์ แต่ไม่มีสิ่งใดที่คนบาปต้องการมากไปกว่าการแยกตัวเองออกไปจากพระเจ้า ดังบุตรคนเล็กที่ไม่รู้จักบุญคุณเขาเรียกร้องสิ่งดีของพระเจ้ามาเป็นของตนโดยอ้างว่าเป็นสิทธิ์ที่ถูกต้อง เขาถือว่าเป็นของเขาเอง เขาไม่แสดงการขอบคุณ ไม่ได้ถวายเป็นการตอบแทนด้วยความรักอย่างที่เขาควรจะเป็น เหมือนกับคาอินที่ออกไปจากเบ็องพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อเสาะหาที่พำนักของตน ดังบุตรเสเพลที่พินิจไปยัง “เมืองไกล” คนบาปแสวงหาความสุขด้วยการลืมพระเจ้า เช่นกัน โรม 1:28 {COL 200.2}

ไม่ว่าสภาพภายนอกจะมีลักษณะเช่นไร ทุกชีวิตที่อยู่เพื่อตัวเองจะสูญเสียไปอย่างน่าเสียดาย ผู้ที่พยายามดำเนินชีวิตแยกตัวออกไปจากพระเจ้า กำลังใช้ทรัพย์สมบัติไปอย่างสิ้นเปลือง เขากำลังใช้เวลาเดือนปีอันมีค่าของตน ใช้กำลัง ทางความคิด จิตใจและจิตวิญญาณ

ให้หมดสิ้นไปอย่างน่าเสียดายและทำให้ตนเองสิ้นเนื้อประดาตัวเพื่อไม่ได้รับชีวิตนิรันดร์ คนที่แยกตัวออกจากพระเจ้าด้วยการสนองความต้องการของตนเองเพื่อไปปรนนิบัติสิ่งที่อยู่ในโลกและความชั่วร้ายสารเลวนั้นเป็นทาสของเงินทอง จิตใจที่พระเจ้าทรงสร้างมาเพื่อให้เป็นมิตรกับทูตสวรรค์ตกต่ำไปด้วยการรับใช้ทางโลกและความโหดร้าย นี่คือจุดจบของการอยู่เพื่อตนเอง {COL 200.3}

หากท่านเลือกที่จะใช้ชีวิตเช่นนี้ ท่านทราบดีว่าท่านกำลังใช้เงินเพื่อของซึ่งไม่ใช่อาหาร และการตระตราเพื่อสิ่งซึ่งไม่ให้ความอิ่มใจ เวลาจะมาถึงเมื่อท่านจะตระหนักถึงความเสื่อมโทรมของตนเอง เมื่ออยู่โดดเดี่ยวในเมืองไกลท่านจะรู้สึกถึงความทุกข์ของท่าน และในความสัมพันธ์นั้นท่านร้องขึ้นมาว่า “โอโย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้” โรม 7:24 ด้วยประโยคความจริงอันเป็นที่ยอมรับทั่วไปซึ่งอยู่ในข้อเขียนของผู้เผยพระวจนะที่กล่าวว่า “คนที่วางใจในมนุษย์และให้เนื้อหนังเป็นกำลังของเขาและใจของเขาหันออกจากพระยาห์เวห์ คนนั้นก็เป็นที่แช่งสาป เขาเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทรายและจะไม่เห็นสิ่งดีที่มาถึง เขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีคนอาศัย” เยเรมีย์ 17:5, 6 พระเจ้า “ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม” มัทธิว 5:45 แต่มนุษย์มีอำนาจที่จะปิดตัวเองจากแสงแดดและฝน ดังนั้นในขณะที่ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมยังส่องสว่างและฝนแห่งพระคุณยังโปรยลงมาให้แก่ทุกคนอย่างไม่จำกัด เราผู้ที่ยังคงแยกตัวเองออกจากพระเจาก็ “อาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงในถิ่นทุรกันดาร” เยเรมีย์ 17: 6 {COL 201.1}

ความรักของพระเจ้ายิ่งแผ่ตามหาผู้ที่เลือกแยกตัวเองออกห่างจากพระองค์ และพระองค์ทรงหาวิธีที่จะนำเขากลับมายังบ้านของบิดาบุตรเสเพลที่อยู่ในสภาพสิ้นเนื้อประดาตัว “เขาสำนึกตัวได้” อำนาจที่เคยครอบงำของซาตานสลายไป เขามองเห็นว่าความทุกข์ทรมานของ

เขาเป็นผลมาจากความโง่เขลาของเขาเอง และเขาพูดขึ้นว่า “ลูกจ้างของพ่อไม่ว่ามีมากสักแค่ไหนก็ยังมีอาหารเหลือเฟือ แต่ข้ากลับต้องมาอดตายที่นี้ ข้าน่าจะลุกขึ้นไปหาพ่อ” ลูกา 15:17, 18 ในสภาพของความทุกข์ยากเช่นนี้บุตรน้อยพบความหวังเมื่อเขาคิดถึงความรักของบิดา เป็นความรักที่กำลังดึงดูดเขาให้กลับบ้าน ด้วยเหตุนี้เองความมั่นใจในความรักของพระเจ้าที่ผลักดันคนบาปให้กลับไปหาพระเจ้า “พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่” โรม 2:4 โศทองคำแห่งความเมตตาและความเห็นใจของพระเจ้าล้อมรอบจิตวิญญาณทุกคนที่ตกอยู่ในภัยอันตราย พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่า “เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้น เราจึงนำเจ้ามาด้วยความรักมั่นคง” เยเรมีย์ 31:3 {COL 202.1}

บุตรชายคนนี้ตั้งใจที่จะสารภาพความผิด เขาจะไปหาบิดาของตนและพูดว่า “ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย ไม่สมควรจะได้ชื่อว่า เป็นลูกของพ่ออีกต่อไป” แต่สิ่งที่เขาพูดต่อไปแสดงถึงความเข้าใจของเขาในเรื่องความรักของบิดานั้นจำกัดเพียงไรเมื่อกล่าวว่า “ขอโปรดให้ลูกอยู่ในฐานะของลูกจ้างคนหนึ่งของท่านเถิด” ลูกา 15:19, 20 {COL 202.2}

ชายหนุ่มหันหลังให้กับฝูงหมูและแกะ มุ่งหน้าตรงไปยังบ้านด้วยตัวสันเทา ด้วยความอ่อนน้อมเปลี้ยเพลียแรงเพราะความหิว เขารีบเร่งไปตามทาง เขาไม่มีสิ่งใดปกปิดเสื้อผ้าที่หลุดลุ่ย แต่ความทุกข์ของเขาชนะความหึงงายโส และเขารีบเร่งที่จะไปขอทำงานเป็นลูกจ้างในที่ซึ่งครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นบุตร {COL 202.3}

ในวันที่ชายหนุ่มเจ้าสำราญไร้ความคิดก้าวเท้าออกจากประตูรั้วบ้านของบิดา เขาไม่เคยฝันถึงความเจ็บปวดและการเฝ้าปรารภที่น่าที่ค้างอยู่หัวใจของคุณพ่อ ขณะที่เขาเดินรำและเลี้ยวฉลองกับเพื่อนนักเลงอันธพาลเหล่านั้น เขาไม่ได้คิดถึงเงาที่ปกคลุมบ้านของตน และขณะที่เขากำลังมุ่งหน้ากลับบ้านอย่างก้าวที่เมื่อยล้าและปวดร้าว เขาไม่รู้ว่ามีผู้หนึ่งกำลังคอยการกลับของเขายู่ แต่ในขณะที่ “ยังอยู่แต่ไกล”

บิดามองเห็นลักษณะของเขาแต่ไกล ความรักมีสายตาที่ว่องไว ความเสื่อมโทรมเนื่องจากบาปเป็นเวลาหลายปี ไม่อาจปกปิดลักษณะของบุตรไปจากสายตาของผู้เป็นบิดาได้ เขา “มีใจสงสาร จึงวิ่งออกไปกอดคอและจูบแก้มของเขา” ลูกา 15:20 โอบกอดด้วยความรักอย่างอบอุ่นเป็นเวลานาน {COL 203.1}

บิดาไม่ยอมให้สายตาแห่งการดูถูกของผู้ใดเยาะเย้ยความทุกข์และสภาพอันทรุดโทรมของบุตรชายของเขา จึงถอดเสื้อคลุมไหล่ขนาดใหญ่ที่ล้ำค่าออกและพันห่อร่างที่เปลือยเปล่า และชายหนุ่มกล่าวคำสารภาพด้วยอาการสะอื้นว่า “พ่อ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป” ลูกา 15:21 บิดากอดบุตรน้อยแนบชิดตัวของเขาและนำเขากลับบ้าน ไม่ให้บุตรมีโอกาสดำตำแหน่งของลูกจ้าง เขาเป็นบุตรเขาสสมควรรับเกียรติด้วยสิ่งของที่ดีที่สุดเท่าที่ทางบ้านจะให้ได้ และเป็นผู้ที่บ่าวไพร่ทั้งชายหญิงจะต้องให้ความเคารพและรับใช้ {COL 203.2}

บิดาสั่งบ่าวของตนว่า “จงรีบไปเอาเสื้อที่ดีที่สุดออกมาสวมให้เขา เอาแหวนมาสวมที่นิ้วมือ และเอารองเท้ามาสวมให้ด้วย และจงไปเอาลูกวัวตัวที่อ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกันเพื่อความรื่นเริง เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายไปแล้วแต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก พวกเขาต่างก็มีความรื่นเริง” ลูกา 15:22-23 {COL 204.1}

ในช่วงชีวิตเยาว์วัยที่อยู่อย่างไม่เป็นสุขนั้น บุตรน้อยมองบิดาว่าเป็นผู้เกรี้ยวกราดและเข้มงวด ขณะนี้ความเข้าใจของเขาที่มีต่อบิดาเปลี่ยนไปมากเพียงใด ดังนั้นผู้ที่ถูกซาตานหลอกไปจะมองว่าพระเจ้าทรงเกรี้ยวกราดและพิถีพิถัน เขามองว่าพระเจ้าทรงคอยปรักปรำและลงโทษ ไม่ยอมที่จะรับคนบาปตราบไต่ที่ยังมีข้อแก้ตัวที่ถูกต้องที่พระองค์ไม่ต้องการช่วยเขาถือว่าบัญญัติของพระเจ้าจำกัดความสุขและเป็นแอกอันหนักที่เขายินดีจะหลีกเลี่ยง แต่ผู้ใดที่ดวงตาถูกเปิดออกด้วยความรักของพระคริสต์จะมองเห็นพระเจ้าว่าทรงกอบกู้ด้วยความเมตตา กรุณา พระองค์ไม่ได้เป็นผู้เหี้ยมโหด ไม่ยอมผ่อนปรนแต่ทรงเป็นเช่น

บิดา พร้อมทั้งจะสวมกอดบุตรที่กลับใจ คนบาปจะอุทานขึ้นพร้อมกับผู้ประพันธ์พระธรรมสดุดีว่า “บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระยาห์เวห์ทรงสงสารคนที่ย่ำเกรงพระองค์ฉันนั้น” สดุดี 103:13 {COL 204.2}

ในอุปมาไม่ได้บันทึกถึงการด่าว่า การว่ากล่าวถึงความชั่วร้ายที่บุตรเสเพลทำ บุตรคนนี้รู้ว่าเหตุการณ์ที่ผ่านมาได้รับการอภัยและลืมไป ลบทิ้งไปตลอดกาล เช่นเดียวกันนี้ พระเจ้าตรัสกับคนบาปว่า “เราได้ลบล้างการทรยศของเจ้าเสียเหมือนเมฆและลบล้างบาปของเจ้าเหมือนหมอก” อิสยาห์ 44:22 “เราจะให้อภัยความผิดบาปของเขาและจะไม่จดจำบาปของเขาอีกต่อไป” เยเรมีย์ 31:34 “ให้คนอธรรมละทิ้งทางของเขา และคนชั่วละทิ้งความคิดของเขา ให้เขากลับยังพระยาห์เวห์ และพระองค์จะทรงเมตตาเขา และมายังพระเจ้าของพวกเรา เพราะพระองค์ทรงมีการอภัยอย่างเหลือล้น” อิสยาห์ 55:7 “พระยาห์เวห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น จะหาความผิดบาปในอิสราเอลไม่พบเลย จะหาบาปในยูดาห์ก็จะไม่พบเลย” เยเรมีย์ 50:20 {COL 204.3}

คำมั่นสัญญาของพระเจ้าที่ทรงพร้อมจะรับคนบาปที่กลับใจนี้ดีเพียงไร ท่านผู้อ่านที่รัก ท่านเลือกทางเดินของท่านเองแล้วหรือยัง ท่านเดินหลงไปจากพระเจ้าหรือไม่ ท่านเสาะหาทางที่จะฉลองเต็มกินผลแห่งการล่องละเมิดเพียงเพื่อค้นพบว่าในที่สุดแล้วอาหารนั้นเปลี่ยนเป็นขี้เถ่าบนริมฝีปากของท่าน และบัดนี้ทรัพย์สินของท่านถูกผลาญไปหมดแล้ว แผนการชีวิตถูกทำลาย และความหวังหมดสิ้นไป และท่านก็นั่งอยู่อย่างโดดเดี่ยวและเดียวดายหรือเปล่า บัดนี้เสียงนันทิที่เคยพูดกับใจของท่านมาตลอดแต่ท่านปฏิเสธที่จะฟังนั้นดังชัดเจนและแจ่มใสมากขึ้นว่า “จงลุกขึ้นและไปเสีย เพราะไม่มีที่พักที่นี่ เพราะมลทินบาปทำลายด้วยความพินาศอย่างทุกขระทม” มีคาห์ 2:10 จงกลับไปยังบ้านของพระบิดาของท่าน พระองค์ทรงเชื่อเชิญท่าน ตรัสว่า “จงกลับมาหาเราเพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว” อิสยาห์ 44:22 {COL 205.1}

อย่าฟังคำเสนอแนะของศัตรูว่าให้อยู่ห่างจากพระคริสต์จนกระทั่งท่านทำตัวเป็นคนดีได้เสียก่อน ดีพอจนท่านจะมาหาพระเจ้าได้ หาก

คอยจนถึงวันนั้น ท่านจะไม่ได้มาเลย เมื่อซาตานขึ้นไปยังเสื้อสกรกขาววินของท่าน จงยำพระสัญญาของพระเยซูที่ว่า “คนที่มาหาเราจะไม่ขับไล่เลย” ยอห์น 6:37 จงบอกศัตรูว่าพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ชำระบาปทั้งหมดของท่านแล้ว จงให้คำอธิษฐานของกษัตริย์ดาวิดเป็นคำอธิษฐานของท่าน “ขอทรงชำระมลทินจากข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะขาวกว่าหิมะ” สดุดี 51:7 {COL 205.2}

จงลุกขึ้นและไปยังพระบิดาของท่าน พระองค์จะทรงต้อนรับท่าน ขณะที่ท่านอยู่แต่ไกล หากท่านเพียงแต่ก้าวไปหาพระองค์แม้เพียงหนึ่งก้าวในการกลับใจ พระองค์จะทรงรีบทอดท่านในอ้อมพระหัตถ์แห่งความรักของพระองค์ พระกรรมของพระองค์ทรงรับฟังคำร้องหาของจิตวิญญาณที่ฟกช้ำ การเรียกหาพระเจ้าเพียงครั้งแรกจากดวงใจ พระองค์ทรงรับฟัง ไม่มีคำอธิษฐานใดที่ทูลขอแม้จะไม่ใช่คำเพียงไร ไม่มีน้ำตาที่ไหลรินแม้จะอยู่ในที่ลับเพียงไร ไม่มีความปรารถนาที่จริงใจที่เก็บถนอมไว้จะอ่อนแรงเพียงไร พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงรีบออกไปต้อนรับก่อนที่จะเอ่ยคำอธิษฐานออกมาหรือแสดงความต้องการของหัวใจออกมา พระคุณจากพระคริสต์จะทรงออกไปต้อนรับพระคุณที่กำลังทำงานอยู่ในจิตใจของมนุษย์ {COL 206.1}

พระบิดาแห่งสวรรค์ของท่านจะทรงเอาเสื้อที่เปื้อนด้วยบาปออกจากตัวท่าน ในคำพยากรณ์เชิงอุปมาของผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์ มหาปุโรหิตโยชูวาสวมใส่เสื้อผ้าสกปรกยืนอยู่ต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์นั้นเป็นตัวแทนคนบาป และพระดำรัสของพระเจ้าตรัสว่า “จงเปลี่ยนเสื้อตำแหน่งที่สกปรกออกจากเขาเสีย และทูตสวรรค์พูดกับท่านว่า นี่แน่ะ เราได้เอาความผิดบาปออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้านี้ ...เขาจึงโปกผ้าสะอาดและสวมเสื้อตำแหน่งให้ท่าน” เศคาริยาห์ 3:4, 5 ด้วยประการฉะนี้พระเจ้าจะทรงสวมท่านด้วย “เสื้อผ้าแห่งความรอด” อิสยาห์ 61:10 “ถึงแม้ท่านนอนอยู่ท่ามกลางคอกแกะ ท่านก็จะเหมือนปิ่นกนกที่บุด้วยเงินและขน

ของมันที่บุด้วยทองคำ” สดุดี 68:13 {COL 206.2}

พระองค์จะทรงพาท่านไปยังอาคารงานเลี้ยง และทรงของพระองค์ที่อยู่เหนือท่านคือความรัก เพลงซาโลมอน 2:4 พระองค์ทรงประกาศว่า “ถ้าเจ้าดำเนินตามมรรคาของเรา...เราจะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้ที่ยืนอยู่ที่นี่” แม้กระทั่งท่ามกลางทูตสวรรค์บริสุทธิ์ที่ห้อมรอบพระที่นั่งของพระองค์ เศคาริยาห์ 3:7 {COL 206.3}

“เจ้าบ่าวเปรมปรีดิ์เพราะเจ้าสาวอย่างไร พระเจ้าของท่านจะเปรมปรีดิ์ในท่านอย่างนั้น” อิสยาห์ 62:5 พระองค์ “ทรงช่วยให้รอดพระองค์ทรงเปรมปรีดิ์เพราะเจ้าด้วยความยินดี และทรงสงบในความรักของพระองค์ พระองค์จะทรงเรีงรำเพราะเจ้าด้วยการร้องเพลงเสียงดัง” เศฟันยาห์ 3:17 และชาวสวรรค์และชาวโลกจะร่วมกันร้องเพลงแห่งความชื่นชมของพระบิดา “เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก” ลูกา 15: 24 {COL 207.1}

จนถึงบัดนี้อุปมาของพระผู้ช่วยเท่าที่เล่ามานั้นยังไม่พบส่วนใดของเรื่องที่ขัดแย้งกับภาพแห่งความสุข แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเสนอข้อคิดอีกมุมหนึ่ง ในช่วงที่บุตรน้อยกลับบ้าน บุตรคนโต “อยู่ที่ทุ่งนาเมื่อเขากลับมาใกล้จะถึงบ้าน ก็ได้ยินเสียงดนตรีและการเต้นรำ เขาจึงเรียกบ่าวคนหนึ่งมาถามว่า นี่มันอะไรกัน บ่าวจึงตอบว่า น้องของท่านกลับมาแล้ว และพ่อของท่านให้ฆ่าลูกวัวตัวที่อ้วนพี เพราะท่านได้ลูกกลับมาอย่างปลอดภัย พี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป” ลูกา 15:25-28 บุตรคนโตไม่มีส่วนร่วมกับบิดาเมื่อผู้พเนจรเสเพลกลับมา เสียงแห่งความชื่นชมยินดีไม่ได้กระตุ้นใจเขาให้เกิดความยินดี เขาถามว่าถึงสาเหตุของงานรื่นเริง และคำตอบนั้นไร้ความริษยาของเขา เขาจะไม่เข้าไปต้อนรับน้องชายที่หลงทางไป ความกรุณาที่แสดงให้กับบุตรเสเพลนั้นเขาถือว่าเป็นการดูถูกตัวเขาเอง {COL 207.2}

เมื่อผู้เป็นบิดาออกมาหัดทานเขา ความหยิ่งและนิสัยที่ร้ายกาจของเขาก็ถูกเปิดเผยออกมา เขาถือว่าชีวิตของเขาที่วนเวียนอยู่ในบ้านของบิดาเป็นการรับใช้ที่ไม่ได้รับการตอบแทน และเปรียบเทียบความ

ลำเอียงที่มีต่อบุตรชายที่เพิ่งกลับมาด้วยความใจแคบ เขากล่าวออกมาอย่างชัดเจนว่า การทำงานรับใช้ของเขาเหมือนกับบ่าวไม่ใช่บุตร เขาควรพบความสุขในการอยู่ร่วมกับบิดา แต่เขาปล่อยให้สมองคิดถึงส่วนที่เขาควรจะได้จากการมีชีวิตอยู่อย่างรอบคอบของเขา คำพูดของเขาแสดงให้เห็นว่าเขาละทิ้งความเพริศเพรินของบาปก็ด้วยเหตุผลข้างตนเอง บัดนี้เมื่อน้องชายได้รับส่วนแบ่งของบิดาไปแล้ว บุตรคนโตถือว่าเขาไม่ได้รับความยุติธรรม เขาแค้นที่น้องชายได้รับความกรุณา เช่นนี้ เขายังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า หากเขาอยู่ในตำแหน่งของบิดาเขาจะไม่มีทางรับบุตรเสเพลคนนี้กลับมา เขายังไม่ยอมรับว่าเขาเป็นน้องชายและพูดออกมาอย่างเย็นชาถึงเขาว่าเป็น “ลูกคนนี้ของพ่อ”
 ลูกา 15: 30 {COL 207.3}

ถึงกระนั้น บิดาก็ยังปฏิบัติต่อเขาอย่างรักใคร่กล่าวว่า “ลูกเอ๋ย ลูกอยู่กับพ่อตลอดเวลา สิ่งของทั้งหมดของพ่อก็เป็นของลูก” ลูกา 15:31 ตลอดเวลาหลายปีที่น้องชายเจ้ามีชีวิตที่ตกอับ เจ้าไม่ได้มีโอกาสอยู่เป็นเพื่อนกับพ่อหรือ {COL 208.1}

ทุกสิ่งที่ทำให้ความสุขแก่บุตรทั้งหลายมีให้อย่างไม่จำกัด บุตรชายไม่จำเป็นต้องสงสัยในรางวัลหรือสิ่งตอบแทน “สิ่งของทั้งหมดของพ่อก็เป็นของลูก” เจ้าเพียงแต่ต้องเชื่อในความรักของเราและรับของประทานได้อย่างเต็มที่ {COL 208.2}

บุตรชายคนหนึ่งได้ตัดตัวเองออกจากบ้านโดยไม่คำนึงถึงความรักของบิดา แต่บัดนี้เขากลับมาแล้วและคลื่นแห่งความสุขกำจัดทุกความคิดที่รบกวนออกไป “เพราะน้องคนนี้ของลูกตายไปแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ยังได้พบกันอีก” ลูกา 15: 32 {COL 209.1}

บุตรคนโตมองเห็นจิตใจที่เห็นแก่ตัวและไม่สำนึกบุญคุณของเขาเองหรือไม่ เขามองเห็นว่าแม้น้องชายที่ทำตัวชั่วร้ายยังเป็นน้องของเขายุ่หรือไม่ พี่ชายคนนี้ก็กลับใจจากความริษยาและใจที่แข็งกระด้างหรือไม่ ในเรื่องเช่นนี้ พระคริสต์ไม่ทรงกล่าวถึง เพราะอุปมานี้ยังคงดำเนินต่อไป ขึ้นกับผู้ฟังที่จะตัดสินว่าเรื่องนี้จะจบลงอย่างไร {COL 209.2}

บุตรชายคนโตเปรียบเหมือนชาวยิวในสมัยของพระคริสต์ที่ไม่กลับใจ และเปรียบเหมือนพวกฟาริสีในทุกยุคทุกสมัย พวกเขามองดูคนทั้งหลายที่พวกเขาถือว่าเป็นคนเก็บภาษีและคนบาปด้วยสายตาเหยียดหยาม เนื่องจากว่าพวกเขาเองไม่เคยทำการชั่วร้ายเลวทรามยิ่งใหญ่จึงคิดว่าตนเองชอบธรรม พระคริสต์ทรงเผชิญกับคนจับผิดเหล่านี้ตามกติกาที่พวกเขาตั้งขึ้นมาเอง เหมือนกับบุตรชายคนโตในอุปมา พวกเขาอยู่อย่างมีความสุขกับสิทธิพิเศษจากพระเจ้า อ้างว่าตนเป็นบุตรในบ้านของพระเจ้า แต่มีจิตใจของลูกจ้าง พวกเขาทำงานไม่ใช่ด้วยความรักแต่ด้วยความหวังที่จะได้รับการตอบแทน ในสายตาของคนเหล่านี้ พระเจ้าเป็นเพียงนายที่เห็นแก่ได้ พวกเขาเห็นว่าการที่พระคริสต์เชื่อเชิญคนเก็บภาษีและคนบาป มอบของประทานฝ่ายพระคุณให้อย่างไม่จำกัด ของประทานเหล่านี้เป็นสิ่งที่พวกธรรมาจารย์หวังที่จะได้โดยความมานะพยายามและการบังคับทรมานตนเองจึงทำให้พวกเขาไม่พอใจ บุตรเสเพลกลับมาทำให้จิตใจของบิดามีความยินดีปรีดา แต่กลับทำให้คนเหล่านี้อิจฉาริษยาเท่านั้น {COL 209.3}

ในอุปมา การทักทวนของบิดาที่กล่าวกับบุตรคนโตเป็นการเรียกเชิญพวกฟาริสีอย่างนุ่มนวล “สิ่งของทั้งหมดของพ่อก็เป็นของลูกอยู่แล้ว” ลูกา 15: 31 ไม่ใช่เป็นคำจ้างแต่เป็นของประทาน เหมือนเช่นบุตรเสเพล ท่านรับสิ่งนี้ได้โดยเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ไม่มีเงื่อนไขด้วยความรักของพระบิดา {COL 209.4}

การเป็นคนชอบธรรมด้วยตนเอง ไม่เพียงนำคนให้เข้าใจพระเจ้าในทางผิด แต่จะทำให้คนเหล่านี้มีใจเย็นชาและคอยดิเตียนพี่น้องของตน บุตรคนโตอยู่ในสภาพที่เห็นแก่ตัวและอิจฉาริษยาต่อพี่น้องของตน พร้อมทั้งจะคอยดูพี่น้องเพื่อดิเตียนการกระทำทุกอย่างและใส่ร้ายเขาในความบกพร่องแม้ในสิ่งที่เล็กน้อยที่สุด เขาจะจับผิดทุกความผิดและหาประโยชน์สูงสุดจากการกระทำผิดทุกอย่าง ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจะหาทางแก้ตัวให้กับวิญญาณของการไม่ยอมให้อภัยของพวกเขา ทุกวันนี้มีคนจำนวนมากกำลังทำสิ่งเดียวกันนี้ ในขณะที่จิตวิญญาณกำลัง

ดิฉันเป็นครั้งแรกเพื่อต่อสู่การล่อลวงที่โหมเข้ามา พวกเขาก็คอยทำตัวรื้อนเอาแต่ใจตัวเอง บ่นติเตียน พวกเขາอาจจะอ้างว่าตัวเองเป็นบุตรของพระเจ้าแต่กำลังแสดงออกด้วยวิญญาณแบบซาตานด้วยท่าทีที่มีต่อพี่น้องของเขาแบบนี้ คนใส่ร้ายพวกนี้ทำตัวเองให้ตกอยู่ในสภาพที่พระเจ้าส่งรศมีให้แก่พวกเขาไม่ได้ {COL 210.1}

มีคนเป็นจำนวนมากถามขึ้นมาอยู่เสมอว่า “ข้าพเจ้าจะนำอะไรเข้ามาเฝ้าพระยาห์เวห์และกราบไหว้พระเจ้าเบื้องสูง ควรข้าพเจ้าจะเฝ้าพระองค์ด้วยเครื่องบูชาเผาทั้งตัวหรือ ด้วยลูกวัวอายุหนึ่งปีหลายตัวหรือ พระยาห์เวห์จะพอพระทัยการถวายแกะผู้หลายพันตัวและธารน้ำมันหลายหมื่นสายหรือ” แต่ “พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระยาห์เวห์ทรงประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้ทำความยุติธรรม และให้รักความเมตตา และให้ดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าด้วยความถ่อมใจ” มีคำ 6:6-8 {COL 210.2}

การรับใช้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ก็คือ “การแก้พันธะธรรม การแก้สายรัดแอก การปลดปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และการหักแอกทั้งหมดเสีย...[และ]ไม่ซ่อนตัวเจ้าจากญาติของเจ้า” อิสยาห์ 58:6 ,7 เมื่อท่านเห็นว่าตนเป็นคนบาปที่ได้รับการรอดโดยความรักของพระบิดาบนสวรรค์แล้ว ท่านก็จะเมตตาสงสารผู้อื่นที่ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในบาป ท่านจะไม่มองความทุกข์ยากและการกลับใจด้วยความริษยาหรือตำหนิติเตียน เมื่อน้ำแข็งแห่งการเห็นแก่ตัวละลายไปจากหัวใจของท่าน ท่านจะมีความรู้สึกเห็นใจเหมือนกับความรู้สึกของพระเจ้าและจะร่วมยินดีกับพระองค์ในการช่วยเหลือคนที่หลงหายให้รอด {COL 210.3}

จริงอยู่ท่านอ้างตนว่าเป็นบุตรของพระเจ้า แต่หากเป็นการอ้างที่แท้จริงแล้วก็จะมีความรู้สึกว่า “น้องคนนี้ของลูกตายไปแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ยังได้พบกันอีก” ลูกา 15:32 น้องชายคนนี้ผูกพันกับท่านด้วยสายใยที่ใกล้ชิดแนบแน่น เพราะพระเจ้าทรงยอมรับเขาเป็นบุตร หากท่านปฏิเสธความสัมพันธ์กับเขา ท่านแสดงออกว่าตน

เป็นเพียงบ่าวลูกจ้างในบ้านเท่านั้นไม่ใช่บุตรในครอบครัวของพระเจ้า {COL 211.1}

ถึงแม้ท่านจะไม่เข้าร่วมในการต้อนรับผู้ลงหาย ความชื่นชมยินดีก็ยังจะดำเนินต่อไป ผู้ที่กลับเข้ามาจะมีที่อยู่เคียงข้างพระบิดาและเข้าร่วมในราชกิจของพระบิดา ผู้ใดที่ได้รับการอภัยมากก็จะมีความรักมากดุจกัน แต่ท่านจะอยู่ในความมืดภายนอกเพราะ “ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก” 1 ยอห์น 4:8 {COL 211.2}

บทที่ 18 “ขอเอาไว้นี้อีก”

อ้างอิงจากลูกา 13:1-9

ในคำสอนของพระคริสต์ พระองค์ทรงเชื่อมคำตักเตือนเรื่องของการพิพากษาเข้ากับคำเชื้อเชิญแห่งความเมตตา พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” ลูกา 9:56 “เพราะว่าพระเจ้าทรงให้พระบุตรเข้ามาในโลก ไม่ใช่เพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยกู้โลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น” ยอห์น 3:17 พระราชกิจแห่งความเมตตาของพระองค์ที่เกี่ยวกับความยุติธรรมและการพิพากษาของพระเจ้าได้เปิดเผยออกมาให้เห็นในอุปมาต้นมะเดื่อไม่มีผล {COL 212.1}

พระคริสต์ทรงตักเตือนประชาชนถึงแผ่นดินของพระเจ้าที่กำลังมาใกล้ และพระองค์ยังทรงตำหนิพวกเขาอย่างรุนแรงถึงความไม่รู้และไม่เอาใจใส่ของพวกเขา พวกเขาเข้าใจเครื่องหมายในท้องฟ้าเกี่ยวกับ

ดินฟ้าอากาศ แต่สำหรับเครื่องหมายแห่งกาลเวลาที่ชี้ชัดไปถึงพระราชกิจของพระองค์ พวกเขากลับมองไม่เห็น {COL 212.2}

แต่มนุษย์ในสมัยนั้นก็เหมือนกับสมัยนี้ที่พร้อมจะทักท้วงว่าตนเป็นที่โปรดปรานของสวรรค์ และว่าชาวการตักเตือนนั้นมีไว้ให้แก่ผู้อื่น ผู้ฟังเหล่านี้บอกพระเยซูถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ซึ่งทำให้เกิดความตื่นตระหนกอย่างมากยิ่ง มาตรการบางประการที่ปอนติอัสปิลาตเจ้าเมืองยูเดียทำให้ประชาชนไม่พอใจ มีเหตุการณ์วุ่นวายเกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม ปิลาตพยายามทำให้สงบลงโดยการใช้ความรุนแรง มีอยู่ครั้งหนึ่ง ทหารของปิลาตบุกเข้าไปในบริเวณพระวิหารและสังหารคนนมัสการชาวกาลิลีที่กำลังลงมือถวายเครื่องเผาบูชาอยู่ ชาวยิวถือว่าเหตุรุนแรงที่เกิดขึ้นเป็นการพิพากษาลงโทษบาปของคนเหล่านั้นและคนที่บอกเล่าเหตุการณ์รุนแรงนี้พูดออกมาด้วยความพึงพอใจอย่างล้นๆ ในความเห็นของพวกเขา ถือว่าโชคดี แสดงว่าพวกเขาเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้ามากกว่าพวกชาวกาลิลีเหล่านั้น พวกเขาหวังอย่างไม่ต้องสงสัยว่าจะได้ยื่นพระเยซูทรงตำหนิคนเหล่านั้นที่สมควรได้รับการลงโทษเช่นนั้น {COL 212.3}

สาวกทั้งหลายของพระคริสต์ไม่กล้าเอ่ยปากออกความคิดเห็นจนกว่าพวกเขาจะได้ฟังความคิดเห็นของพระอาจารย์แล้ว พระองค์ประทานบทเรียนที่ชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดถึงการพิพากษาอุปนิสัยของผู้อื่น และมาตรการของผลกรรมสนองตามความเข้าใจอันจำกัดของพวกเขา ถึงกระนั้นพวกเขายังมองไปยังพระคริสต์หวังที่จะให้พระองค์ประณามคนเหล่านี้ว่าบาปหนักกว่าผู้อื่น คำตอบของพระองค์สร้างความประหลาดใจต่อพวกเขาอย่างยิ่ง {COL 213.1}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงหันไปยังฝูงชนและตรัสว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆ ทั้งหมด เพราะพวกเขาต้องทนทุกข์อย่างนั้นหรือ เราบอกพวกท่าน ไม่ใช่ แต่ท่านเองถ้าไม่กลับใจใหม่ก็ต้องพินาศเหมือนกัน” ลูกา 13:2, 3 เหตุการณ์ร้ายเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อนำพวกเขาให้ถ่อมจิตใจลงและกลับใจ

ใหม่จากบาป พายุแห่งการแก้แค้นกำลังก่อตัวขึ้นในอีกไม่นาน มันจะ
กระหน่ำคนทั้งปวงที่ไม่ได้เข้าลี้ภัยในพระคริสต์ {COL 213.2}

ขณะที่พระเยซูตรัสกับสาวกและฝูงชน พระองค์ทอดพระเนตร
ไปยังเหตุการณ์ในภายภาคหน้าตามคำพยากรณ์และทรงเห็นกองทหาร
ล้อมกรุงเยรูซาเล็มไว้ พระองค์ทรงได้ยินเสียงฝีเท้าของคนต่างชาติ
สวนสนามเข้ามายังเมืองที่ได้รับการคัดเลือกสรรไว้ และทอดพระเนตร
เห็นคนนับเป็นพันๆ พินาศไปเพราะเมืองถูกล้อม มีชาวยิวจำนวนมาก
เหมือนเช่นชาวกาลิลีที่ถูกสังหารในบริเวณพระวิหารในขณะที่กำลัง
ถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นกับบุคคลเหล่านี้เป็นคำ
การตักเตือนจากพระเจ้าแก่ประเทศชาติที่มีความผิดในลักษณะเดียวกัน
พระเยซูตรัสว่า “แต่ถ้าท่านทุกคนไม่กลับใจใหม่ก็จะต้องพินาศเช่นกัน”
ลูกา 13:5 เวลาแห่งความกรุณาสำหรับพวกเขามีเหลืออีกไม่มากนัก
ยังพอมีเวลาที่จะให้เรียนรู้ถึงสิ่งที่ให้ความสงบสุขที่แท้ของพวกเขา
{COL 213.3}

พระองค์ตรัสอุปมาต่อไปว่า “ชายคนหนึ่งปลูกต้นมะเดื่อเทศ
ต้นหนึ่งไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาทหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ เขาจึง
พูดกับผู้ที่รักษาเถาองุ่นว่า นี่แหละ เรามาทหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้สามปีแล้ว
แต่ไม่พบ จงโค่นมันทิ้งไป จะให้ดินจิตไปเปล่าๆ ทำไม” ลูกา 13:6, 7

ผู้ฟังถ้อยคำของพระคริสต์ไม่ได้เข้าใจความหมายพระดำรัส
ของพระองค์ผิดไป กษัตริย์ดาวิดร้องเพลงกล่าวว่าอิสราเอลเป็นเหมือน
เถาองุ่นที่นำออกไปจากประเทศอียิปต์ อิสยาห์บันทึกว่า “เพราะว่า
สวนองุ่นของพระเจ้ายาห์เวห์จอมทัพคือวงศ์วานอิสราเอล และคน
ยูดาห์ เป็นต้นไม้ที่พระองค์ทรงชื่นชอบ” อิสยาห์ 5:7 ต้นมะเดื่อเทศ
ที่อยู่ในสวนของพระยาห์เวห์ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลรักษาและพระพร
พิเศษของพระองค์เป็นสัญลักษณ์แทนคนทั้งหลายที่พระผู้ช่วยเสด็จมา
เพื่อเขา {COL 214.2}

พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์และสง่า
ราศีที่น่าจะได้รับอยู่ต่อหน้าพวกเขานั้นได้รับการบันทึกเป็นถ้อยคำ

อันไพบเราะว่า “แล้วคนจะเรียกพวกเขาว่าต้นโอ๊กแห่งความชอบธรรมที่พระยาห์เวห์ทรงปลูกไว้เพื่อสำแดงพระสิริของพระองค์” อิสยาห์ 61:3 ขณะที่ยาโคบใกล้สิ้นอายุไข ได้กล่าวภายใต้การดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงบุตรชายอันเป็นที่รักว่า “โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลเป็นกิ่งที่เกิดผลอยู่ริมบ่อน้ำ มีกิ่งเลื้อยบนกำแพง” และท่านพูดต่อว่า “โดยพระเจ้าของบิดาเจ้าผู้ทรงช่วยเจ้า โดยพระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงอวยพระพรแก่เจ้า ด้วยพรที่มาจากฟ้าเบื้องบน พรที่มาจากที่ลึกเบื้องล่าง” ปฐมกาล 49:22, 25 ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าทรงปลูกอิสราเอลไว้เป็นเถาองุ่นที่ตีเลิข้างบ่อน้ำแห่งชีวิต พระองค์ทรงตั้งสวนองุ่น “อยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง” พระองค์ทรง “[ล้อมรั้ว] เก็บก้อนหินออกหมดและปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้” อิสยาห์ 5:1, 2 “ท่านคาดหวังว่ามันจะเกิดผลองุ่น [หวาน] แต่มันกลับเกิดผลเปรี้ยว” อิสยาห์ 5:2 ประชาชนในสมัยพระเยซู อวดตัวว่ามีความเชื่อในศาสนา มากกว่าชาวยิวในยุคก่อนๆ แต่พวกเขากลับขาดพระคุณแห่งพระวิญญาณของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ผลแห่งอุปนิสัยอันทรงคุณค่าที่ทำให้ชีวิตของโยเซฟหอมหวานและงดงามกลับไม่ได้ปรากฏในชนชาติยิวเลยแม้แต่น้อย {COL 215.1}

พระเจ้าในสภาพของพระบุตรกำลังแสวงหาผล แต่หาพบไม่ อิสราเอลกลายเป็นผู้ทำให้ผืนดินรกร้าง การตั้งอยู่ของชาติอิสราเอลกลายเป็นคำแช่งสาป เพราะว่าชนชาตินี้ได้ยึดพื้นที่ในสวนซึ่งควรเป็นที่สำหรับต้นไม้ที่ออกผล ประเทศนี้ฉ้อโกงพระพรที่พระเจ้าทรงพระประสงค์จะประทานให้แก่โลก ชาวอิสราเอลเป็นตัวแทนในทางที่ผิดแก่บรรดาประชาชาติทั้งหลาย ไม่เพียงใช้การไม่ได้เท่านั้นแต่ยังเป็นผู้ขัดขวางความรอดของผู้อื่นอีกด้วย ในระดับหนึ่งศาสนาของพวกเขานำไปสู่ทางที่ผิด และนำสู่ความพินาศแทนที่จะนำไปสู่ความรอด {COL 215.2}

ในอุปมา ผู้รักษาเถาองุ่นไม่เคยตั้งข้อสงสัยในประโยคที่ว่าถ้าต้นมะเดื่อไม่เกิดผลก็ควรฟันทิ้งเสีย แต่พวกเขาทราบดีและให้ความสนใจร่วมกับเจ้าของต่อต้นไม้ที่ไร้ผลนี้ ไม่มีอะไรจะทำให้พวกเขามีความสุขมากไปกว่าที่จะเห็นต้นไม้ที่เจริญเติบโตและออกผล พวกเขาตอบสนอง

ความปรารถนาของเจ้าของสวนโดยพูดว่า “ขอเก็บเอาไว้อีกปี ลองให้ข้าพเจ้าพรวนดินใส่ปุ๋ยดู ถ้าปีหน้ามันเกิดผลก็ดีไป” ลูคา 13:8, 9

คนดูแลสวนไม่ได้ปฏิเสธที่จะดูแลต้นไม้ที่หมดหวังต้นนี้ เขายังคงพร้อมที่จะให้การดูแลเอาใจใส่เพิ่มขึ้นกว่าเดิม เขายังจะสร้างให้สภาพแวดล้อมเหมาะสมให้มากที่สุดและจะให้การดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด {COL 215.4}

เจ้าของสวนและคนดูแลสวนต่างก็มีความสนใจเหมือนกันต่อการดูแลต้นไม้เตี้ย พระบิดาและพระบุตรทรงมีน้ำพระทัยเหมือนกันในความรักที่มีต่อประชากรที่เลือกสรรของพระองค์ พระคริสต์กำลังตรัสกับบรรดาผู้ฟังของพระองค์ว่า พระองค์จะทรงเปิดโอกาสเพิ่มขึ้นแก่พวกเขา ทุกวิถีทางที่ความรักของพระเจ้าจะสามารถทำได้ จะนำมาใช้เพื่อให้เขาเป็นต้นไม้แห่งความชอบธรรมและเกิดผลเป็นพระพรสำหรับโลกนี้ {COL 216.1}

ในอุปมานี้พระเยซูไม่ได้ตรัสถึงผลของงานที่คนดูแลสวนทำไปเมื่อมาถึงตอนนี้เรื่องก็จบลง บทสรุปสุดท้ายขึ้นอยู่กับพงศ์พันธุ์รุ่นต่อไปที่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ของพระองค์ คำเตือนที่น่าหวาดหวั่นมายังพวกเขาว่า “ถ้าไม่ ท่านจงไถ่มันทิ้งก็ได้” ลูคา 13:9 ถ้อยคำซึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้นี้จะถูกประกาศออกหรือไม่ขึ้นกับพวกเขา วันแห่งพระพิโรธกำลังใกล้เข้ามาแล้ว ในเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นกับอิสราเอล เจ้าของสวนดักเตือนด้วยความเมตตาไว้แล้วว่าต้นไม้ที่ไม่เกิดผลนั้นจะถูกทำลาย {COL 216.2}

เสียงของคำตักเตือนนั้นยังดังก้องลงมาถึงเราในยุคปัจจุบันสำหรับท่านผู้ที่เป็นคนไม่เอาใจใส่ ท่านเป็นต้นไม้ที่ไร้ผลในสวนองุ่นของพระยาห์เวห์หรือเปล่า ถ้อยคำแห่งความพิณาศที่ตรัสไว้ในกาลก่อนจะต้องตรัสกับท่านอีกหรือไม่ ท่านรับของประทานของพระองค์มานานแค่ไหนแล้ว พระองค์ทรงเฝ้ามองและรอคอยการตอบสนองแห่งรักมานานแค่ไหนแล้ว ท่านรับสิทธิพิเศษมากเพียงใดที่เติบโตใหญ่ขึ้นในสวนองุ่นของพระเจ้าภายใต้การดูแลของผู้รักษาสวน มีบ่อยครั้งเพียงใดที่ชาว

ประเสริฐทำให้หัวใจของท่านตื่นเต้น ท่านรับพระนามของพระคริสต์แล้ว ท่านแสดงตัวอย่างเปิดเผยว่าเป็นสมาชิกคริสตจักรซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ แต่ถึงกระนั้นท่านกลับไม่ติดสนิทกับพระองค์ผู้ทรงมีพระทัยแห่งความรักที่ยิ่งใหญ่ กระแสชีวิตของพระองค์ไม่ได้ไหลผ่านตัวของท่าน พระคุณอันหวานชื่นของพระลักษณะของพระองค์คือ “ผลของพระวิญญาณ” กาลาเทีย 5:22 ไม่ปรากฏในชีวิตของท่าน {COL 216.3}

ต้นไม้ที่ไม่ออกผลนั้นรับน้ำฝนและแสงแดดและการดูแลเอาใจใส่ของคนรักษาสวน มันได้รับปุ๋ยหล่อเลี้ยงจากพื้นดิน แต่กิ่งก้านที่ไร้ผลของมันกลับบดบังพื้นดินจนทำให้ต้นไม้ให้ผลอื่นๆ ไม่สามารถเจริญเติบโตได้ภายใต้ร่มเงาของมัน เช่นเดียวกับของประทานของพระเจ้าที่หลังไหลมายังท่านก็ไม่ได้ไหลผ่านไปสู่ชาวโลก ท่านปล้นสิทธิพิเศษนี้ไปจากผู้อื่นซึ่งถ้าสิทธินี้ไม่ได้ตกอยู่กับท่านอาจเป็นของเขาทั้งหลาย {COL 217.1}

อย่างน้อยท่านก็ตระหนักอย่างเลื่อนรางว่าท่านเป็นคนทำให้พื้นดินรกรเสียเปล่า ถึงกระนั้นก็ตามด้วยความเมตตาอันใหญ่หลวงของพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรงโค่นท่านลง พระองค์ไม่ได้ทรงทอดพระเนตรมายังท่านอย่างเย็นชา พระองค์ไม่ได้ทรงหันพระพักตร์ไปจากท่านอย่างไม่แยแส หรือปล่อยให้ท่านไปสู่ความพินาศ พระองค์ทรงกรรแสงเมื่อทอดพระเนตรมายังท่านดังเช่นที่ทรงกรรแสงด้วยทรงหวงโยอิสราเอลเมื่อหลายศตวรรษก่อน “โอ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะให้เจ้าแก่ผู้อื่นได้อย่างไร โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะมอบเจ้าแก่ผู้อื่นได้อย่างไร...เราจะไม่จัดการด้วยความกริ้วอันร้อนแรง เราจะไม่ทำลายเอฟราอิมอีก เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์” โฮเซยา 11:8, 9 องค์พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระทัยเมตตาสงสารกำลังตรัสเกี่ยวกับตัวท่านว่า ขอเก็บเอาไว้อีกปี ลองให้ข้าพเจ้าพรุนดินใส่ปุ๋ยดู {COL 217.2}

ในช่วงเวลาแห่งพระกรุณาธิคุณที่ยืดออกไป พระคริสต์ทรงปฏิบัติต่ออิสราเอลด้วยความรักที่ไม่เสื่อมคลายเช่นนี้เพียงไร ขณะที่อยู่

บนไม้กางเขนพระองค์ทรงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษ พวกเขาเพราะเขาไม่รู้ว่าการกำลังทำอะไร” ลูกา 23:34 หลังจากที่พระองค์เสด็จสู่สวรรค์ สาวกประกาศข่าวประเสริฐในกรุงเยรูซาเล็มก่อน ณ ที่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงหลั่งลงมาและที่นั่นคริสตจักรแห่งแรกได้เปิดตัวให้เห็นพลังอำนาจของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงเป็นขึ้นจากตาย ที่นั่นสเตเฟน “หน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์” กิจการ 6:15 เป็นพยานและพลีชีพของตน ทุกสิ่งที่สวรรค์ประทานให้นั้น ก็ได้มอบไว้ให้หมดแล้ว พระคริสต์ตรัสว่า “มีอะไรที่จะทำได้อีกเพื่อสวนองุ่นของเราซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้” อีสยาห์ 5:4 เหตุฉะนั้น ความเอาใจใส่และการลงแรงที่ทรงกระทำเพื่อท่านนั้นไม่ได้ลดน้อยลง แต่กลับเพิ่มขึ้น พระองค์ยังคงตรัสว่า “เราคือพระยาห์เวห์ เป็นผู้ดูแลสวนนั้น เรารดน้ำตลอดเวลา เกรงว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะทำอันตรายสวนนั้น เราจึงดูแลสวนนั้น ทั้งกลางคืนกลางวัน” อีสยาห์ 27:3 {COL 218.1}

“ถ้าปีหน้ามันเกิดผลก็ดีไปแต่ถ้าไม่” ลูกา 13:9 {COL 218.2}

จิตใจที่ไม่ได้ตอบสนองต่อตัวแทนของสวรรค์จะแข็งกระด้างมากขึ้นจนกระทั่งไม่มีความรู้สึกถึงอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อถึงเวลานั้นก็จะมีเสียงดังมาว่า “จงโค่นมันทิ้งไป จะให้ดินจิตไปเปล่าๆ ทำไม” ลูกา 13:7 {COL 218.3}

วันนี้พระองค์ทรงเชื้อเชิญท่าน “โอ อิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า...เราจะรักษาเขาให้หายจากการกลับสัตย์ เราจะรักเขาด้วยความเต็มใจ...เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างแก่อิสราเอล เขาจะเบิกบานอย่างดอกกลีบลี เขาจะหยั่งรากเหมือนต้นไม้แห่งเลบานอน...เขาทั้งหลายจะกลับมาอยู่ใต้ร่มเงาของเรา เขาจะเจริญขึ้นเหมือนข้าว จะออกดอกเหมือนเกวียน...ผลของเจ้าก็ได้มาจากเรา” โสเซยา 14:1-8 {COL 218.4}

บทที่ 17 “จงออกไปตามถนน และตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิด”

อ้างอิงจาก ลูคา 14:1, 12-24

พระเจ้าช่วยให้รอดได้รับเชิญให้ไปร่วมงานเลี้ยงของฟาริสีคนหนึ่ง พระองค์ทรงตอบรับคำเชิญของทั้งคนมั่งมีและคนยากจน และตามธรรมเนียมปฏิบัติ พระองค์ทรงเชื่อมโยงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง พระพักตร์ให้เข้ากับบทเรียนแห่งความจริง ในหมู่ชาวยิวนั้นงานเลี้ยง ศักดิ์สิทธิ์จะเกี่ยวโยงกับทุกฤดูกาลแห่งความชื่นชมยินดีของประเทศชาติและศาสนา งานเลี้ยงนี้เปรียบเสมือนเครื่องหมายแห่งพระพรของชีวิตนิรันดร์ เรื่องราวของงานเลี้ยงอันยิ่งใหญ่ซึ่งพวกเขาจะได้มีส่วนร่วมได้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ ในขณะที่คนนอกศาสนายืนอยู่ภายนอกและมองด้วยตาละห้อยนั้นเป็นเรื่องราวที่พวกเขาชื่นชอบที่จะพูดถึง บทเรียนของการตักเตือนและสั่งสอนที่พระคริสต์ทรงปรารภจะสอนนั้น

จึงทรงอธิบายในเวลานี้ด้วยอุปมาเรื่องงานเลี้ยงใหญ่ พวกยิวคิดจะเก็บพระพรของพระเจ้าทั้งสำหรับชีวิตนี้และชีวิตหน้าไว้สำหรับตนเอง พวกเขาไม่ยอมให้ความเมตตาของพระเจ้าผ่านไปยังคนนอกศาสนา พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นในอุปมาว่าในขณะที่เดียวกัน พวกเขาปฏิเสธคำเชื้อเชิญแห่งความเมตตาซึ่งเป็นคำเชิญชวนให้เข้ามายังอาณาจักรของพระเจ้า พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าคำเชื้อเชิญที่เขาละเลยไม่สนใจนั้นจะถูกส่งต่อไปยังผู้ที่เขาดูหมิ่น คือผู้ที่พวกเขาสะบัดเสื้อผ้าหนีราวกับว่าผู้นั้นเป็นโรคเรื้อนที่น่ารังเกียจ {COL 219.1}

ในการคัดเลือกแขกมาร่วมงานเลี้ยง ชาวฟาริสีเลือกตามความคิดเห็นแก่ตัวของตน พระคริสต์ตรัสกับพวกเขาว่า “เมื่อท่านจะจัดการเลี้ยงไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเพื่อน ๆ หรือพี่น้อง หรือญาติ ๆ หรือบรรดาเพื่อนบ้านที่มั่งมี คาดว่าพวกเขาจะเชิญท่านกลับคืน แล้วท่านจะได้รับการตอบแทน แต่เมื่อท่านจัดการเลี้ยงนั้น จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อยและคนตาบอด แล้วท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ส่วนท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นจากตาย” ลูกา 14: 12-14 {COL 220.1}

ในที่นี้ พระคริสต์ทรงย้ำถึงคำสั่งสอนที่พระองค์ประทานแก่ชนชาติอิสราเอลผ่านทางโมเสส ในงานพิธีอันศักดิ์สิทธิ์พระยาห์เวห์ตรัสว่า “คนต่างด้าว และลูกกำพร้าและแม่ม่าย ผู้ซึ่งอยู่ภายในเมืองของท่านจะได้มารับประทานอย่างอิ่มหนำ” เฉลยธรรมบัญญัติ 14:29 งานชุมนุมชนเหล่านี้ควรเป็นดังบทเรียนเปรียบเทียบแก่ชนชาติอิสราเอล คือเมื่อพวกเขาได้รับการสั่งสอนถึงความสุขจากการมีเมตตาอย่างแท้จริงแล้ว พวกเขาควรต้องดูแลเอาใจใส่ผู้ที่ต้องทนทุกข์ และยากจนไปตลอดทั้งปี และงานเลี้ยงเหล่านี้ยังมีบทเรียนที่กว้างกว่านี้อีก คือพระพรฝ่ายจิตวิญญานที่ชาวอิสราเอลได้รับไม่ได้มีไว้สำหรับพวกเขาเท่านั้น พระเจ้าประทานอาหารแห่งชีวิตให้แก่พวกเขาเพื่อพวกเขาจะแบ่งปันให้แก่โลกต่อไป {COL 220.2}

พวกเขาทำภารกิจนี้ไม่สำเร็จ ถ้อยคำของพระคริสต์จึงตำหนิความเห็นแก่ตัวของพวกเขา คำตรัสของพระองค์จึงไม่เป็นที่ชื่นชอบของชาวฟาริสี พวกเขาพยายามจะเบี่ยงเบนการสนทนาไปเรื่องอื่นโดยมีคนหนึ่งในพวกเขาแสวงหุดอย่างเลื่อมใสศรัทธาว่า “ผู้ที่จะได้รับประทานอาหารในแผ่นดินของพระเจ้ก็เป็นสุข” ลูกา 14:15 ชายผู้นี้พูดด้วยความมั่นใจราวกับว่าเขามีความแน่ใจว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของเขาแล้ว ทศนคติของเขาคล้ายกับของผู้ที่ชื่นชมยินดีว่าตนได้รับความรอดโดยพระคริสต์แล้ว ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้ทำตามเงื่อนไขเพื่อให้ได้ความรอดตามคำสัญญา จิตวิญญาณของเขาคล้ายคลึงกับของบาลาอัมเมื่ออธิษฐานว่า “ขอให้ข้าพเจ้าตายเหมือนอย่างการตายของผู้ชอบธรรม และขอให้บั้นปลายชีวิตข้าพเจ้าเป็นเหมือนของเขา” กันดารวิถี 23:10 ชาวฟาริสีไม่ได้คำนึงว่าตนเองเหมาะสมกับแผ่นดินสวรรค์หรือไม่ กลับหวังแต่เพียงว่าจะได้ชื่นชมสิ่งต่างๆ ในสวรรค์ พระดำรัสของพระองค์ถูกยกขึ้นเพื่อหวังจะนำความนึกคิดของแขกที่มาในงานออกจากเรื่องหน้าที่ของพวกเขาที่ปฏิบัติอยู่ พระองค์ทรงประสงค์จะนำพวกเขาให้พ้นจากเรื่องในชีวิตปัจจุบันไปสู่กาลข้างหน้าเมื่อผู้ชอบธรรมจะเป็นขึ้นจากตาย {COL 221.1}

พระคริสต์ทรงอ่านจิตใจของผู้แสวงคนนี้ออก และขณะที่จ้องไปยังชายผู้นี้ พระองค์ทรงเปิดเผยต่อหน้าคนทั้งปวงให้เห็นถึงคุณค่าและลักษณะของสิทธิพิเศษที่เขาทั้งหลายมีอยู่ในปัจจุบัน พระองค์ทรงสำแดงให้ประจักษ์ว่าเขาทั้งหลายมีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติในขณะนั้นเพื่อที่จะได้รับพรแห่งอนาคต {COL 221.2}

พระองค์ตรัสว่า “มีคนหนึ่งจัดงานเลี้ยงใหญ่ และเชิญแขกไว้อจำนวนมาก” เมื่อเวลาถึงงานเลี้ยงมาถึง เจ้าภาพส่งบ่าวของตนไปยังผู้ที่ได้รับเชิญเป็นคารบสองกล่าวว่า “เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว” แต่กลับได้รับการแสดงความไม่เอาใจใส่จนน่าประหลาดใจ “พวกนั้นต่างพากันขอตัว คนแรกบอกว่า ‘ข้าพเจ้าซื้อนาไว้และจะต้องไปดูนานั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’ อีกคนหนึ่งบอกว่า ‘ข้าพเจ้าซื้อวัวไว้

หาคู่และจะต้องไปลองดูวันนั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’ อีกคนหนึ่งก็บอกว่า ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าไปไม่ได้” ลูคา 14:16-20 {COL 221.3} S

ไม่มีคำแก้ตัวของผู้ที่แสดงถึงความจำเป็นอย่างแท้จริง ชายผู้ “จะต้องไปดูนั่น” ซื่อไว้เรียบร้อยแล้ว การที่เขาต้องรีบไปดูนั้นก็เพราะความสนใจของเขาอยู่กับสิ่งที่เขาซื่อไว้แล้ว ส่วนคนมีวัก็เช่นกัน เขาซื่อมาแล้ว การไปลองดูวันนั้นก็เพื่อจะสนองความสนใจของผู้ซื่อ คำแก้ตัวเรื่องที่สามก็ไม่มีเหตุผล ความจริงที่ว่าผู้ที่รับเชิญฟังจะแต่งงาน ก็ไม่ควรเป็นสิ่งที่ขัดขวางการเข้าร่วมงานเลี้ยงของเขา ภรรยาของเขาก็จะได้รับการต้อนรับเข้าร่วมในงานเลี้ยงด้วย แต่เขามีแผนการของตนเองเพื่อแสวงหาความสุข และสิ่งนี้ดูเหมือนจะน่าปรารถนามากกว่างานเลี้ยงที่เขาสัญญาว่าจะเข้าร่วม เขาเรียนรู้ที่จะหาความสำคัญจากงานอื่นมากกว่าที่จะไปตามคำเชิญของเจ้าของงานเลี้ยง เขาไม่ได้ขออนุญาตแก้ตัวที่จะไม่ไปหรือไม่ได้สร้างทำเป็นมีมารยาทในการปฏิเสธคำเชิญ แต่คำว่า “ข้าพเจ้าไปไม่ได้” เป็นเพียงการอำพรางการพูดว่า “ข้าพเจ้าไม่สนใจที่จะไป” เท่านั้นเอง {COL 222.1}

คำแก้ตัวทั้งหลายเป็นการแสดงถึงจิตใจที่มีเรื่องอื่นอยู่เต็มแล้วสำหรับแขกที่ได้รับเชิญเหล่านี้ ความสนใจในสิ่งอื่นครอบงำพวกเขาจนหมด พวกเขาละทิ้งคำเชิญซึ่งพวกเขาสัญญาว่าจะไปนั้นและทำที่ของการไม่สนใจโยติของคนที่นั่นเป็นการดูถูกสหายผู้ใจกว้าง {COL 222.2}

ในงานเลี้ยงใหญ่นี้ พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้เห็นถึงพระพรที่ทรงยื่นให้โดยผ่านทางชาวประเสริฐ สรรพสิ่งที่จัดเตรียมไว้ นั้นไม่ได้ด้อยไปกว่าองค์พระคริสต์เอง พระองค์ทรงเป็นอาหารทิพย์ซึ่งลงมาจากสวรรค์และกระแสน้ำความรอดก็ไหลผ่านมาจากพระองค์ ผู้สื่อข่าวของพระเจ้าประกาศแก่ชนชาติยิวถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาเข้าไปยังพระคริสต์ว่าเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ยอห์น 1:29 ในงานเลี้ยงรับรองที่พระองค์ทรงจัดนั้น

พระเจ้าทรงเสนอของขวัญอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่สวรรค์สามารถประทานให้แก่พวกเขา เป็นของประทานที่ประเมินค่าไม่ได้ ความรักของพระเจ้าได้ตอบแทนงานเลี้ยงราคาแพงและจัดเตรียมทรัพยากรที่ไม่มีวันสูญสิ้นไว้ให้ พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าใครกินอาหารนี้ คนนั้นจะมีชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 6:51 {COL 222.3}

แต่ก่อนที่จะรับคำเชิญไปงานเลี้ยงแห่งข่าวประเสริฐนี้ พวกเขาจะต้องวางความใฝ่ใจทางโลกของตนเองให้อยู่ภายใต้จุดมุ่งหมายอันเดียวของการรับพระคริสต์และความชอบธรรมของพระองค์ พระเจ้าประทานทุกสิ่งทุกอย่างให้กับมนุษย์ และพระองค์ทรงเรียกให้พวกเขาจัดวางการรับใช้พระองค์อยู่เหนือสิ่งใดอื่นในโลก และให้การรับใช้นั้นอยู่เหนือความเห็นแก่ตัว พระองค์ทรงรับจิตใจที่ยังลังเลเป็นสองฝ่ายไม่ได้ จิตใจที่หมกมุ่นอยู่กับความปรารถนาทางโลกจะนำมามอบถวายให้กับพระเจ้าไม่ได้ {COL 223.1}

บทเรียนนี้ใช้ให้กับทุกยุคทุกสมัย เราต้องติดตามพระเมสโปดกของพระเจ้าไปทุกหนทุกแห่งที่พระองค์ทรงดำเนินไป เราต้องเลือกให้พระองค์ทรงนำและความสัมพันธ์ฉันมิตรกับพระองค์มีค่าเหนือกว่าความเป็นมิตรใดในโลก พระคริสต์ตรัสว่า “ใครที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราและใครที่รักบุตรชายหญิงยิ่งกว่ารักเรา คนนั้นก็ไม่มีค่าควรกับเรา” มัทธิว 10:37 {COL 223.2}

ในสมัยของพระเยซู เมื่อมีการร่วมโต๊ะรับประทานอาหารในครอบครัว ก็จะมีการทอ้งข้อความว่า “ผู้ที่ได้รับประทานอาหารในแผ่นดินของพระเจาก็เป็นสุข” ลูกา 14:15 แต่พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้เห็นว่าการเชิญแขกเหวี่ยงมาร่วมโต๊ะที่จัดเตรียมไว้ด้วยราคาแพงจนประเมินค่าไม่ได้นั้นเป็นสิ่งที่ยากเพียงไร ผู้ที่ฟังถ้อยคำของพระองค์ทราบดีว่าพวกเขาดูเหมือนมีค่าเชื่อเชิญอันมีเมตตาของพระองค์ พวกเขาถูกทรัพย์สินสมบัติ และความสนุกสนานในโลกนี้ดึงดูดไปหมด พวกเขาจึงตกลงใจพร้อมกันแก่ตัวด้วยคำพูดแบบเดียวกัน {COL 223.3}

ในปัจจุบันก็เช่นเดียวกัน คำแก้ตัวที่บอกปฏิเสธคำเชื่อเชิฐมา ยังงานเลี้ยงก็เป็นคำแก้ตัวที่ครอบคลุมคำแก้ตัวต่างๆ ที่บอกปฏิเสธการ เชื่อเชิฐให้รับข่าวประเสริฐ มนุษย์กล่าวว่าเขาไม่สามารถเอาสิ่งของ ในโลกนี้ไปเสี่ยงกับการให้ความสนใจต่อเรื่องข่าวประเสริฐ พวกเขา ถือว่าความสนใจในสิ่งของฝ่ายโลกที่ไม่ยั่งยืนมีค่ายิ่งกว่าสิ่งที่เป็นนิรันดร์ พระพรที่พวกเขาได้รับจากพระเจ้ากลับกลายเป็นสิ่งที่กีดขวางจิตวิญญาณ ของพวกเขาให้ห่างไปจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างและพระผู้ไถ่ของตนเอง พวกเขาไม่ยอมให้สิ่งใดๆ มาขัดขวางการดำเนินตามโลกนี้และพวกเขา พูดต่อผู้สื่อข่าวแห่งความเมตตาว่า “วันนี้เจ้าไปได้แล้ว ถ้ามีโอกาส ข้าจะเรียกเจ้ามาอีก” กิจการ 24:25 คนอื่นๆ กล่าวถึงความลำบากที่จะ เกิดขึ้นกับความสัมพันธ์ทางสังคมของเขาถ้าเขายอมเชื่อฟังคำเชื่อเชิฐ ของพระเจ้า พวกเขาบอกว่าพวกเขาแยกตัวออกจากญาติสนิทและ มิตรสหายไม่ได้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพิสูจน์ให้เห็นว่าตัวเขาเองเป็น ตัวละครในอุปมาเสียเอง เจ้าภาพงานเลี้ยงถือคำแก้ตัวที่ไม่มีสาระ นี้ว่าเป็นการแสดงความไม่ให้เกียรติต่อคำเชิฐของท่าน {COL 224.1}

ชายที่พูดว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้า ไปไม่ได้” เป็นตัวแทนคนหนุ่มมาก มีหลายคนที่ยอมให้ภรรยาหรือสามี เป็นอุปสรรคในการตอบสนองคำเรียกของพระเจ้า ผู้เป็นสามีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่สามารถทำตามหน้าที่ได้ ถ้าภรรยาไม่เห็นด้วย อิทธิพล ของเธอจะทำให้ข้าพเจ้าเกิดความลำบากใจอย่างมาก” ผู้เป็นภรรยาเมื่อ ได้ยินคำเรียกร้องแห่งพระคุณที่กล่าวว่า “เชิฐมาเถิด เพราะสิ่งสารพัด เตรียมไว้พร้อมแล้ว” ลูกา 14:17 และเธอจะกล่าวว่า “ได้โปรดเถิดดิฉัน ต้องขอตัว สามีของดิฉันปฏิเสธคำเชื่อเชิฐแห่งความเมตตา เขากล่าว ว่ายุ่งกับการงานไม่สะดวก ดิฉันจะต้องไปกับสามีเพราะฉะนั้นจึงไป ร่วมงานด้วยไม่ได้” บุตรทั้งหลายจึงได้รับรอยประทับในจิตใจ พวกเขา บรรณานจะไป แต่พวกเขามีความรักต่อบิดาและมารดาเมื่อบิดามารดา ไม่ฟังคำเรียกร้องของข่าวประเสริฐ ลูกๆ จึงคิดว่าพวกเขาไม่จำเป็นจะ ต้องไปก็ได้ พวกเขา กล่าวเช่นเดียวกันว่า “ขอตัวเถอะ” {COL 224.2}

บุคคลทั้งหมดปฏิเสธคำเรียกร้องขององค์พระผู้ช่วยให้รอดเพราะกลัวความแตกแยกในครอบครัว พวกเขาคิดว่าการปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระเจ้าจะทำให้เกิดสันติสุขและความเจริญรุ่งเรืองขึ้นในครอบครัว แต่นี้เป็นภาพลวงตา บุคคลที่หวั่นความเห็นแก่ตัวจะเกี่ยวเก็บผลแห่งความเห็นแก่ตัวนั้น การปฏิเสธความรักของพระคริสต์ก็เท่ากับปฏิเสธสิ่งเดียวที่นำมาซึ่งความบริสุทธิ์และความมั่นคงให้แก่ความรักของมนุษย์ พวกเขาไม่เพียงสูญเสียแผ่นดินสวรรค์เท่านั้น แต่จะไม่มีความสุขที่แท้จริงซึ่งแผ่นดินสวรรค์ยอมสละไว้ให้แล้ว {COL 225.1}

ในอุปมานี้ ผู้ที่จัดงานเลี้ยงทราบดีว่าคำเชื้อเชิญของเขาถูกตอบสนองอย่างไร และ “นายกัโรธ จึงสั่งว่า จงออกไปโดยเร็วไปตามถนนใหญ่และตรอกเล็กชอยน้อยในเมือง พวกคนจน คนพิการ คนตาบอดและคนง่อยเข้ามาที่นี่” ลูกา 14:21 {COL 225.2}

เจ้าภาพหันไปจากคนที่ดูหมิ่นความใจกว้างของเขาเหล่านี้ และไปเชิญหมู่คนที่ไม่มีความสมบูรณ์พูนสุข คนที่ไม่มีบ้านและที่ดินเป็นของตนเองแทน ท่านเชิญคนยากจนและหิวโหยและคนที่เห็นคุณค่าของสิ่งที่ได้จัดเตรียมไว้ให้ พระคริสต์ตรัสว่า “บรรดาคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าก่อนพวกท่าน” มัทธิว 21:31 แม้ผู้เคราะห์ร้ายเหล่านี้จะเป็นหมู่คนที่มนุษย์ต่างดูหมิ่นและหันหลังให้ แต่พวกเขาไม่ได้ต่ำต้อยเกินไปหรือเลวร้ายเกินกว่าที่ความรักและความสนใจของพระเจ้าจะไปถึง พระคริสต์ทรงรอคอยให้ผู้เหนื่อยอ่อน ทุกข์ยากแสนเข็ญ และถูกกดขี่ข่มเหงเข้ามาหาพระองค์ พระองค์ทรงรอที่จะประทานความสว่าง และความยินดี และสันติสุขซึ่งไม่สามารถหาพบได้จากที่อื่นให้แก่ทุกคน คนบาปหนาที่สุดนั้นคือเป้าหมายแห่งความสงสารและความรักที่ล้นลึกและจริงใจของพระองค์ พระองค์ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเรียกร้องพวกเขาด้วยความอ่อนโยน และเพื่อเสาะหานำพวกเขาให้มาหาพระองค์ {COL 225.3}

บ่าวซึ่งออกไปนำบรรดาคนยากจนและคนตาบอดมายังงานเลี้ยงก็รายงานต่อเจ้านายว่า “ข้าพเจ้าทำตามที่ท่านสั่งแล้ว แต่ยังมีที่ว่างอยู่

นายจึงสั่งบ่าวคนนั้นว่า จงออกไปตามถนนและตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิด บังคับให้พวกเขาเข้ามาเพื่อให้เรือนของเรามีแขกเต็ม” ลูกา 14: 22, 23 ในที่นี้พระคริสต์ทรงชี้ไปยังงานการประกาศข่าวประเสริฐนอกแควตวงศาสนายูดาฯ ทั้งตามถนนใหญ่และตรอกน้อยของโลก {COL 226.1}

เปาโลและบานาบัสเชื่อฟังต่อคำสั่งนี้จึงกล่าวกับชาวยิวว่า “เป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวณะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อพวกท่านปฏิเสธและตัดสินใจว่าไม่สมควรจะได้ชีวิตนิรันดร์ นี่แน่ะ เราจะหันไปหาพวกต่างชาติ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเราว່อย่างนี้ เราตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างสำหรับคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะได้้นำความรอดไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เมื่อคนต่างชาติได้ยันั้นนั้นก็มีความยินดี และสรรเสริญพระวณะของพระเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็เชื่อถือ” กิจการ 13:46-48 {COL 226.2}

ข่าวประเสริฐซึ่งประกาศโดยสาวกทั้งหลายของพระคริสต์เป็นการประกาศถึงการเสด็จมาบังโลกครั้งแรกของพระองค์ นี่เป็นการข่าวดีแห่งความรอดโดยความเชื่อในพระองค์มายังมนุษย์ ชาวนี้เล็งไปถึงกาลข้างหน้าเมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สองด้วยสงวาศีของพระองค์ เพื่อไถ่ประชากรของพระองค์ และยันำมาซึ่งความหวังใจโดยผ่านทางความเชื่อศรัทธาและความเชื่อฟังในการแบ่งปันมรดกของผู้ชอบธรรมในแสงสว่าง ชาวนี้ประกาศให้กับมนุษย์ในทุกวันนี้ และปัจจุบันก็ยังประกาศอีกด้วยว่าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์นั้นมาใกล้แล้ว หมายสำคัญซึ่งพระองค์เองตรัสไว้ถึงการเสด็จมาของพระองค์นั้นสำเร็จแล้ว และโดยคำสอนของพระวณะของพระเจ้าเราจึงทราบว่พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ประตู่ {COL 226.3}

ยอห์นพยากรณ์ไว้ในพระธรรมวิวรณ์ถึงการประกาศข่าวประเสริฐก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ท่านมองเห็นทูต “เหาะไปในท้องฟ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐนิรันดร์แก่คนทั้งหลายที่อยู่บน

แผ่นดินโลก แก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชนชาติ ท่านประกาศเสียงดังว่า จงเกรงกลัวพระเจ้าและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว” วิวรณ 14:6, 7 {COL 227.1}

ในคำพยากรณ์นี้ คำตักเตือนเรื่องการพิพากษารวมทั้งข่าวสารอื่นๆ ที่เกี่ยวพันกันในคำพยากรณ์ ตามมาด้วยการเสด็จกลับมาของบุตรมนุษย์บนเมฆในท้องฟ้า การประกาศข่าวการพิพากษาเป็นการประกาศการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ว่ามาใกล้แล้ว และการประกาศข่าวนี้ก็คือข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ ด้วยเหตุนี้ การเทศนาเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ และการประกาศว่าเหตุการณ์นั้นใกล้เข้ามาแล้ว จึงเป็นส่วนสำคัญยิ่งของข่าวประเสริฐ {COL 227.2}

พระคัมภีร์เปิดเผยให้ทราบว่าในยุคสุดท้ายนั้นมนุษย์จะหมกมุ่นอยู่กับสิ่งของทางฝ่ายโลก ในความสนุกสนาน และการแสวงหาเงินทอง เขาจะตาบอดต่อสิ่งที่เป็ความจริงอันนิรันดร์ พระคริสต์ตรัสว่า “เพราะว่าสมัยของโนอาห์เคยเป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้น เพราะว่าก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายพากันกินดื่มกันสมรส และยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าในเรือใหญ่ และน้ำท่วมกวาดเอาพวกเขาไปทุกคนโดยไม่ทันรู้ตัวอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้น” มัทธิว 24:37-39 {COL 228.1}

ทุกวันนี้ก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน มนุษย์เร่งที่จะแสวงหากำไร และทำสิ่งที่ต้องการด้วยความเห็นแก่ตัวราวกับว่าไม่มีพระเจ้า ไม่มีแผ่นดินสวรรค์ และไม่มีโลกหน้า ในสมัยของโนอาห์ คำตักเตือนที่บอกว่าน้ำจะท่วมโลก ได้ถูกส่งมาเพื่อกระตุ้นให้มนุษย์ตื่นตัวกับความชั่วของตนและเพื่อจะเรียกให้พวกเขากลับใจใหม่ ด้วยเหตุนี้ ข่าวการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ที่ใกล้เข้ามาใกล้เพื่อกระตุ้น เร่งเร้ามนุษย์ให้หันกลับจากการหมกมุ่นอยู่กับสิ่งของทางฝ่ายโลก ข่าวนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะปลุกมนุษย์ให้ตื่นขึ้นสู่ความจริงนิรันดร์ เพื่อว่าพวกเขาจะเอาใจใส่ต่อคำเชื่อเชิญเข้าร่วมโต๊ะของพระเจ้าเป็นเจ้า {COL 228.2}

คำเชิญชวนของข่าวประเสริฐจะต้องประกาศไปทั่วทั้งโลก “แก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชนชาติ” (วิวรณ์ 14:6) ข่าวสุดท้ายเพื่อตักเตือน และความเมตตาจะทำให้โลกสว่างไสวด้วยสง่าราศี และข่าวนี้จะต้องเข้าถึงชนทุกชั้นวรรณะ ไม่ว่าจะมั่งมีหรือยากจน สูงส่งหรือต่ำต้อย พระคริสต์ตรัสว่า “จงออกไปตามถนนและตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิด บังคับให้พวกเขาเข้ามาเพื่อให้เรือนของเรามีแขกเต็ม” {COL 228.3}

โลกกำลังพินาศเพราะขาดข่าวประเสริฐ ขณะนี้เกิดการกัณดารพระธรรมของพระเจ้า มีน้อยคนนักที่สั่งสอนพระธรรมที่ไม่ได้เจือปนด้วยธรรมเนียมของมนุษย์ แม้ว่ามนุษย์จะมีพระคัมภีร์อยู่ในมือ แต่พวกเขาหาได้รับพระพรซึ่งพระเจ้าทรงจัดวางไว้ให้แล้วไม่ พระยาห์เวห์ทรงเรียกบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ให้นำข่าวของพระองค์ไปยังคนทั้งหลาย พระวาระแห่งชีวิตนิรันดร์จะต้องประกาศไปให้แก่ผู้ที่กำลังจะพินาศในบาปผิดของตน {COL 228.4}

ในคำสั่งที่ให้ออกไปตามถนนและตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิดนั้น พระคริสต์ทรงวางพระราชกิจของพระองค์ไว้ให้กับคนที่ทรงเรียกให้มาทำหน้าที่รับใช้พระนามของพระองค์ ทั่วทั้งโลกเป็นทุ่งนาสำหรับผู้รับใช้ของพระคริสต์ ครอบครัวมนุษย์ทั้งโลกจะรวมตัวกันได้โดยเขาเหล่านี้ พระผู้เป็นเจ้าทรงปรารถนาจะประทานพระวาระแห่งพระคุณของพระองค์ไปสู่จิตวิญญาณทุกคน {COL 229.1}

งานส่วนใหญ่จะสำเร็จได้ด้วยการทำงานของแต่ละคน นี่เป็นวิธีที่พระคริสต์ทรงใช้ งานของพระองค์ส่วนใหญ่ประกอบด้วยการสนทนากันตัวต่อตัว พระองค์ทรงสนพระทัยต่อจิตวิญญาณแม้เพียงดวงเดียว จากจิตวิญญาณเพียงดวงเดียวนี้อเอง ข่าวนี้ก็จะขยายออกไปยังคนนับพันนับหมื่น {COL 229.2}

เราไม่ควรรอให้คนทั้งหลายเข้ามาหาเราเอง เราต้องออกไปแสวงหาพวกเขาไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ที่ไหน คำเทศนาบนธรรมาสน์เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการทำงาน ข่าวประเสริฐจะเข้าถึงคนอีกมากมาย

ไม่ได้ จะต้องมีคนนำไปให้พวกเขา {COL 229.3}

คำเชิญชวนให้ไปร่วมงานเลี้ยงได้ส่งไปหาชาวยิวก่อนเป็นอันดับแรก พวกเขาได้รับการทรงเรียกให้เป็นครูสอนและผู้นำท่ามกลางปวงชน เป็นผู้ที่มียี่สิบสองคำพยากรณ์อยู่ในมือที่บอกถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ไว้ล่วงหน้า และเป็นผู้มีหน้าที่ปฏิบัติกิจซึ่งมีเครื่องหมายถึงถึงพันธกิจของพระองค์ หากบรรดาปุโรหิตและคนเหล่านี้เอาใจใส่ต่อการทรงเรียกแล้ว พวกเขาคงมีส่วนร่วมกับผู้สื่อข่าวของพระคริสต์ในการประกาศคำเชื่อเชิญของข่าวประเสริฐให้แก่ชาวโลก ความจริงได้ส่งไปให้แก่พวกเขาเพื่อการแบ่งปัน เมื่อพวกเขาปฏิเสธคำเชิญชวน ข่าวนี้อาจส่งต่อไปยังคนยากจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอด คนเก็บภาษีและคนบาปต่างพากันรับคำเชื่อเชิญนี้ เมื่อข่าวประเสริฐแห่งการทรงเรียกนี้ถูกส่งไปยังชาวต่างชาติ มีการใช้แผนงานอย่างเดียวกันในการทำงาน ข่าวนี้อาจต้องไปยัง “ถนนใหญ่” ก่อน คือไปยังผู้ที่มียศบาปในโลก ครู และผู้นำทั้งหลาย {COL 229.4}

ขอให้ผู้สื่อข่าวขององค์พระผู้เป็นเจ้าจดจำสิ่งนี้ไว้ในใจให้ผู้เลี้ยงฝูงแกะคือบรรดาครูผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยสวรรค์จงเอาใจใส่พระบัญชาที่พวกเขาควรแสวงหาบุคคลระดับสูงในสังคมด้วยความรักอ่อนสุภาพ และด้วยความรักเอาใจใส่ฉันพี่น้อง ทั้งนักธุรกิจ นักปกครองที่อยู่ในตำแหน่งสำคัญ นักค้นคว้าทางวิชาการ นักประดิษฐ์ นักวิทยาศาสตร์ คนที่มีความสามารถสูง ครูผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ยังไม่ได้รับการทรงเรียกให้ทราบข่าวความจริงพิเศษสำหรับยุคนี้ บุคคลเหล่านี้ควรเป็นชนกลุ่มแรกที่รับข่าวการทรงเรียก คำเชื่อเชิญจะต้องส่งไปยังบุคคลเหล่านี้ {COL 230.1}

มีงานที่ต้องทำเพื่อคนมั่งมี พวกเขาต้องได้รับการปลุกให้ทราบถึงความรับผิดชอบของเขาว่าเป็นเหมือนผู้ที่ได้รับปากของประทานจากสวรรค์ พวกเขาจะต้องได้รับคำเตือนให้ระลึกว่าพวกเขาจะต้องให้การต่อพระองค์ผู้ทรงตัดสินความทั้งคนเป็นและคนตาย คนร่ำรวยต้องการงานปฏิบัติของท่านที่ทำด้วยความรักและความยำเกรงพระเจ้า

บ่อยครั้งคนเหล่านี้วางใจในทรัพย์สมบัติของตน และไม่รู้สึกถึงอันตรายที่จะเกิดแก่ตนเอง สายตาของพวกเขาจะต้องถูกชี้แนะเพื่อให้มองไปยังสิ่งที่มีค่าชั่วนิรันดร์ พวกเขาจะต้องตระหนักถึงพระราชอำนาจของความดีงามที่แท้จริง ซึ่งกล่าวว่า “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม และจิตใจของพวกท่านจะได้หยุดพัก ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะและภาระของเราก็เบา” มัทธิว 11:28-30 {COL 230.2}

บุคคลที่อยู่ตำแหน่งสูงในโลกที่มีการศึกษาสูง ร่ำรวยหรือมีตำแหน่งหน้าที่การงานสูงมักจะไม่ได้รับการบอกกล่าวเป็นการส่วนตัวถึงเรื่องที่มีความสำคัญต่อจิตวิญญาณ ผู้รับใช้คริสตเตียนลังเลที่จะเข้าหาคนกลุ่มนี้ แต่ไม่ควรเป็นเช่นนั้นเลย ถ้ามีคนกำลังจมหน้า เราไม่ควรยืนนิ่งและดูเขาพินาศไปเพียงเพราะเขาเป็นทนายความ เป็นพ่อค้า หรือผู้พิพากษา ถ้าเราพบคนกำลังวิ่งไปที่หน้าผา เราคงจะไม่ลังเลที่จะร้องขอให้เขาหันกลับมาโดยไม่คำนึงถึงตำแหน่งหรือหน้าที่การงานของเขา เช่นเดียวกัน เราไม่ควรลังเลในการเตือนเพื่อนมนุษย์ถึงภัยอันตรายของจิตวิญญาณ {COL 230.3}

เราไม่ควรละเลยไม่เอาใจใส่ต่อคนใดเพราะเห็นว่าพวกเขาสนใจในสิ่งของทางฝ่ายโลก มีหลายคนที่อยู่ในสังคมชั้นสูงที่จิตใจซอกซำ เบื่อหน่ายกับสิ่งที่เปื้อนนิจจิง พวกเขาอยากมีความสุขที่ยั่งยืนขาดอยู่ในสังคมชั้นสูงที่สุดยังมีคนที่กำลังหิวและกระหายความรอด มีหลายคนที่จะยอมรับการช่วยเหลือถ้าผู้รับใช้ของพระเจ้าจะเข้าหาเขาเป็นการส่วนตัว ด้วยมารยาทที่ดีและจิตใจที่อ่อนสุภาพ ด้วยใจที่เปี่ยมด้วยความรักของพระคริสต์ {COL 231.1}

ความสำเร็จของข่าวประเสริฐหาไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้ในการพูดคำพยานที่คล่องแคล่วหรือคำตอบอันแนบแน่น แต่ขึ้นอยู่กับความเรียบง่ายของข่าวประเสริฐ และความสามารถในการปรับเข้าหาจิตวิญญาณที่กำลังหิวกระหายอาหารแห่งชีวิต จิตใจที่มีความต้องการจะ

ถามว่า “ข้าพเจ้าควรทำประการใดจึงจะได้รับความรอด” {COL 231.2}

เราเข้าถึงคนนับพันได้ด้วยวิธีการอย่างง่าย ๆ และด้วยความถ่อมตน คนที่มีสติปัญญาสูงสุดซึ่งผู้คนมองว่าเป็นชายและหญิงที่มีพรสวรรค์มากที่สุดของโลกนี้ มักจะได้รับความรู้สึกสดชื่นเมื่อฟังถ้อยคำอันเรียบง่ายของผู้ที่รักพระเจ้า และสามารถพูดถึงความรักนั้นได้อย่างเป็นธรรมชาติมากเท่าๆ กับการพูดถึงสิ่งของในโลกซึ่งเป็นที่สนใจสูงสุดของพวกเขา {COL 232.1}

บ่อยครั้งถ้อยคำซึ่งเตรียมและศึกษาอย่างดีมักมีอิทธิพลเพียงเล็กน้อย แต่การแสดงออกทางความรู้สึกอย่างจริงใจและซื่อตรงของบุตรชายหรือบุตรหญิงของพระเจ้าที่กล่าวถ้อยคำอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเรียบง่ายกลับมีพลังที่จะเปิดประตูใจที่ถูกปิดมาเป็นเวลานานต่อพระคริสต์และความรักของพระองค์ {COL 232.2}

ขอให้ผู้รับใช้ของพระคริสต์ระลึกว่าไม่ควรทำงานด้วยกำลังของตนโดยลำพัง เขาควรยึดพระที่นั่งของพระเจ้าด้วยความเชื่อในอำนาจของพระองค์ที่จะช่วยให้รอดได้ ให้เขาปล้ำสู้กับพระเจ้าในการอธิษฐานแล้วจึงทำงานด้วยสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่พระเจ้าประทาน พระวิญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่เพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพให้พวกเขา ทูตสวรรค์ที่รับใช้พระเจ้าจะอยู่เคียงข้างพวกเขาเพื่อสร้างความประทับใจขึ้นในจิตใจ {COL 232.3}

หากผู้นำและครูในกรุงเยรูซาเล็มรับความจริงที่พระคริสต์ทรงนำมาให้ กรุงนี้จะกลายเป็นศูนย์กลางผู้ประกาศข่าวได้อย่างดีมากเพียงไร ชนชาติอิสราเอลที่หลงหายไปคงได้กลับใจ กองทหารอันเหลือคณานับคงจะมาชุมนุมกันเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และข่าวประเสริฐจะประกาศไปทุกแห่งทั่วโลกได้เร็วมากขึ้นเพียงใด ดังนั้น ในปัจจุบันนี้ถ้าบุคคลผู้มีอิทธิพลสูงและความสามารถดีได้เข้ามาเชื่อพระคริสต์ พวกเขาจะกระทำการเพื่อช่วยอุ้มชูผู้ที่หลงไป รวบรวมผู้ที่ถูกทอดทิ้งและเผยแพร่ข่าวประเสริฐแห่งความรอดไปอย่างกว้างไกลได้มากเพียงใด คำเชื่อเชียวจะถูกส่งออกไปอย่างรวดเร็วและผู้รับเชียวจะถูกรวบรวมมารวมโต๊ะของ

องค์พระผู้เป็นเจ้า {COL 232.4}

แต่เราไม่ควรคิดถึงแต่คนสูงศักดิ์หรือมีสามารถสูงจนกระทั่งละเลยคนที่ยากจนกว่า พระคริสต์ทรงสอนให้บ่าวของพระองค์ไปตามตรอกซอยและตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิดด้วย ไปยังคนยากจนและคนธรรมดาของโลก ตามกฎหมายและตรอกของเมืองใหญ่ ตามซอกซอยเปลี่ยวเปล่าในชนบทยังมีครอบครัวและผู้คนซึ่งอาจเป็นคนแปลกหน้าในบ้านเมืองใหม่ ผู้ไม่มีมิตรสหายในคริสตจักรและอยู่โดดเดี่ยวที่รู้สึกว่าจะเจ้าลืมหักพวกเขาไปแล้ว พวกเขาไม่เข้าใจว่าจะต้องทำอะไรจึงจะได้รับความรอดได้ หลายคนจมอยู่ในบาป หลายคนตกทุกข์ร้อน พวกเขาทุกข์ยากทรมาน ขัดสน ไม่มีความเชื่อ ทุกข์ใจ โรคภัยทุกข์ทรมานล้อมเขาทั้งทางร่างกายและจิตใจ พวกเขาปรารถนาการเล่าโลมใจจากปัญหาต่างๆ และขาดานล่อลวงพวกเขาให้หาทางออกด้วยการเข้าหาตัณหาและความสนุกสนานซึ่งมีแต่นำไปสู่ความพินาศและความตาย มันหยิบยื่นผลไม้แห่งเมืองโสโดมให้พวกเขา ที่จะเปลี่ยนเป็นเถาถ่านคาปาก พวกเขากำลังใช้จ่ายเงินทองไปเพื่อสิ่งซึ่งไม่ใช่อาหารและทำงานหนักเพื่อสิ่งซึ่งไม่ให้ความพึงพอใจ {COL 232.5}

ในท่ามกลางคนที่ทุกข์ยากลำบากเหล่านี้เราจะต้องไปค้นหาผู้ที่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอด คำเชิญของพระองค์ที่มายังคนเหล่านี้คือ “โอ้ ทุกคนที่กระหาย จงมายังน้ำและผู้ที่ไม่มีความเงิน จงมาหาซื้อและรับประทาน จงมาซื้อเหล้าองุ่นและน้ำนมโดยไม่ต้องเสียเงินและค่าใช้จ่าย...จงเอาใจใส่ฟังเราและรับประทานของดี และให้ตัวเจ้าปิดยินดีในอาหารโอชา จงเอียงหูของเจ้าแล้วมาหาเรา จงฟังเพื่อเจ้าจะมีชีวิต” อิสยาห์ 55:1-3 {COL 233.1}

พระเจ้าทรงมอบหมายคำสั่งพิเศษให้เรารู้ว่าเราจะต้องเอาใจใส่คนแปลกหน้า ผู้ถูกทอดทิ้ง และจิตวิญญาณน่าสงสารที่อ่อนแอฝ่ายศีลธรรม มีหลายคนซึ่งดูเหมือนว่าไม่สนใจในเรื่องศาสนาเลยแต่ภายในใจกลับแสวงหาความสงบสุขและการพักผ่อน แม้ว่าพวกเขาจะจมลึกอยู่ในความผิดบาปแต่ก็ยังมียोगาสที่จะช่วยพวกเขาให้รอดได้ {COL 233.2}

ผู้รับใช้ของพระคริสต์จะต้องทำตามแบบอย่างของพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปตามที่ต่างๆ พระองค์ทรงปลอบประโลมผู้ทนทุกข์และรักษาผู้เจ็บป่วย จากนั้นก็ทรงเปิดเผยความจริงยิ่งใหญ่เกี่ยวกับแผ่นดินของพระองค์ให้พวกเขาทราบ นี่คือการกิจของผู้ติดตามพระองค์ ขณะที่ท่านปลดปล่อยความทุกข์ฝ่ายร่างกายให้เขา ท่านก็จะพบหนทางที่จะเข้าถึงความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณ ท่านขึ้นไปยังองค์พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงรับการยกชูขึ้น และบอกถึงความรักของแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ผู้เดียวที่มีอำนาจที่จะนำกลับสู่สภาพดีดังเดิมได้ {COL 233.3}

จงบอกคนทุกข์โศกที่หลงทางไปว่าพวกเขาไม่ต้องเศร้าเสียใจอีกต่อไป แม้พวกเขาจะพลาดไปแล้วและไม่ได้ปลุกฝังอุปนิสัยที่ถูกต้อง พระเจ้าจะทรงนำความยินดีกลับคืนมาให้ แม้กระทั่งความยินดีในความรอดของพระองค์ พระองค์ทรงพอพระทัยที่จะนำผู้ที่เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นคนสิ้นหวังซึ่งเป็นคนที่ซาตานทำนั้นให้นามายู่ได้ร่วมพระคุณของพระองค์ พระเจ้าทรงยินดีที่จะนำพวกเขาออกจากพระพิโรธที่ตกกับผู้ไม่เชื่อ จงบอกให้พวกเขารู้ว่ามีการรักษาและการชำระสำหรับจิตวิญญาณทุกคน มีที่จัดไว้สำหรับพวกเขาที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเผารอที่จะต้อนรับพวกเขาด้วยความยินดี {COL 234.1}

บรรดาผู้ที่ไปตามตรอกซอยและตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิด จะพบผู้คนที่มียุโรปนิสัยที่แตกต่างกันอย่างมาก คนเหล่านี้ต้องการความช่วยเหลือจากเขา มีบางคนปฏิบัติตนอย่างดีที่สุดตามแสงสว่างที่พวกเขาได้รับและทำงานรับใช้พระเจ้าอย่างดีที่สุดเท่าที่พวกเขาจะทำได้ แต่พวกเขาตระหนักดีว่ายังมีงานใหญ่ที่ต้องทำเพื่อตัวเอง และเพื่อคนที่อยู่รอบข้าง พวกเขาอยากมีความรู้เรื่องของพระเจ้ามากขึ้น แต่พวกเขาเพียงแค่วิพากษ์วิจารณ์ที่จะเห็นประกายของแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่กว่าเท่านั้น พวกเขาเฝ้าอธิษฐานด้วยน้ำตาเพื่อขอพระเจ้าประทานพระพรซึ่งโดยความเชื่อพวกเขามองเห็นอยู่แต่ไกล ในใจกลางเมืองใหญ่ที่ชั่วร้ายของเรา จะพบจิตวิญญาณเหล่านี้จำนวนมาก หลายคนมีสภาพความเป็นอยู่ที่แร้นแค้นอย่างยิ่ง และเพราะสภาพของเขาเป็นเช่นนั้นจึงไม่เป็นที่สนใจ

ของชาวโลก มีหลายคนซึ่งผู้รับใช้และคริสตจักรไม่เคยทราบเรื่องเลย แต่ในสภาพที่ต่ำต้อยและยากแค้นเช่นนี้พวกเขาเป็นพยานให้แก่พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาอาจจะได้รับแสงสว่างเพียงเล็กน้อยและมีโอกาสได้รับการฝึกฝนแบบคริสเตียนเพียงน้อยนิด แต่ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลง ความหิวโหย และหนาวเหน็บ พวกเขา กำลังหาทางที่จะช่วยเหลือผู้อื่น ขอให้ผู้อารักขาที่ได้รับพระคุณมากมายจากพระเจ้าแสวงหาวิญญูญาณจิตเหล่านี้ ไปเยี่ยมเยียนบ้านพวกเขาและด้วยยุทธนาภาพของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ให้ความช่วยเหลือ จงศึกษาพระคัมภีร์กับเขาและอธิษฐานร่วมกับเขาด้วยความเรียบง่ายตามที่พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ดลใจ พระคริสต์จะประทานถ้อยคำ ซึ่งเป็นเสมือนอาหารจากสวรรค์สำหรับจิตวิญญูญาณ พระพรอันมีค่าจะถูกนำไปให้แก่จิตใจแต่ละดวงจากครอบครัวสู่ครอบครัว {COL 234.2}

คำสั่งในอุปมาที่กล่าวว่า “บังคับให้พวกเขาเข้ามา” มักจะถูกแปลความหมายผิดเสมอ โดยถือว่าเป็นคำสอนให้เราจะต้องบังคับมนุษย์ ยอมรับข่าวประเสริฐ แต่แท้จริงแล้ว คำบัญชานี้ถึงถึงการให้เร้นนำคำเชิญนี้ออกไปแจ้งแก่คนทั้งหลายและประสิทธิภาพในการชักจูงคนให้เข้ามา มากกว่า ข่าวประเสริฐไม่ได้บังคับให้มนุษย์มาหาพระคริสต์ ชาวนั้นมีว่า “ทุกคนที่กระหาย จงมายังน้ำ” อิสยาห์ 55:1 “พระวิญญูญาณและเจ้าสาวกล่าวว่า เชิญเสด็จมาเถิด...ใครมีใจปรารถนาจงมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” วิวรรณ์ 22:17 อำนาจของความรักและพระคุณของพระเจ้าเร่งให้เราเข้ามา {COL 235.1}

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “นี่แน่ะ เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าใครได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาเขาและจะรับประทานอาหารร่วมกับเขาและเขาจะรับประทานร่วมกับเรา” วิวรรณ์ 3:20 การดูหมิ่นจะไม่ผลึกใสพระองค์ หรือคำขู่จะไม่ทำให้พระองค์หันจากไป แต่ทรงแสวงหาผู้หลงหายอยู่เสมอโดยตรัสว่า “เราจะให้เจ้าแก่ผู้อื่นได้อย่างไร” โยเซยา 11:8 แม้ว่าความรักของพระองค์จะถูกโต้กลับด้วยจิตใจที่ดื้อดึง แต่พระองค์ทรงอ่อนน้อมตอบด้วยกำลังที่เพิ่มขึ้น นี่แน่ะ

เรายืนเฝ้าอยู่ที่นี่” อำนาจที่มีชัยแห่งความรักของพระองค์เร่งเร้าจิตวิญญาณให้เข้ามา และพวกเขา กล่าวกับพระคริสต์ว่า “การถ่อมพระองค์ลงก็ทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น” สดุดี 18:35 {COL 235.2}

พระคริสต์จะทรงมอบความรักที่เรียกร้องอย่างเดียวกันกับที่พระองค์ทรงเสาะหาผู้ที่หลงหายให้แก่ผู้สืบทอดของพระองค์ เราไม่ควรเพียงเอ่ยคำว่า “เชิญมาเถิด” มีหลายคนได้ยินเสียงเรียก แต่หูของพวกเขาตึงเกินกว่าที่จะรับทราบความหมาย ดวงตาของพวกเขามืดเกินกว่าที่จะเห็นสิ่งดีใดๆ ที่เก็บไว้ คนอีกมากมายตระหนักถึงความตกต่ำอย่างแสนสาหัสของตน เขากล่าวว่าข้าพเจ้าไม่สมควรที่จะได้รับความช่วยเหลือ ปลดปล่อยข้าพเจ้าตามลำพังเถิด แต่ผู้รับใช้ไม่ควรหยุดอยู่ตรงนั้น จงเข้าถึงคนที่หมดกำลังใจและช่วยเหลือตนเองไม่ได้เหล่านั้นด้วยความอ่อนโยนและความรักความสงสาร จงให้กำลังใจแก่พวกเขาให้ความหวังและความเข้มแข็งแก่พวกเขา จงเร่งเร้าเขาด้วยความปรานีให้เขาเข้ามา “จงมีใจเมตตาคนที่ยังสงสัยอยู่ จงช่วยคนให้รอดด้วยการจุดเขาออกจากไฟ” ยูดา 22,23 {COL 235.3}

ถ้าผู้รับใช้ของพระเจ้าเดินไปกับพระองค์ด้วยความเชื่อ พระองค์จะประทานพลังอำนาจให้แก่ข้าพเจ้าของพวกเขา พวกเขาจะได้รับความสามารถในการประกาศความรักของพระองค์ และภัยอันตรายของการปฏิเสธพระคุณของพระเจ้าจนสามารถเร่งเร้าให้คนทั้งหลายที่ได้ยินยอมรับข่าวประเสริฐได้ พระคริสต์จะทรงกระทำการอัศจรรย์ หากมนุษย์จะกระทำหน้าที่ในส่วนที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้แก่พวกเขา ในจิตใจของมนุษย์ทุกวันนี้ต้องการการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่อย่างที่ไม่เคยปรากฏในทุกยุคที่ผ่านมา จอห์น บันยันได้รับการไถ่จากการเป็นผู้ที่ลบล้างศาสนาและรักความสนุกสนาน จอห์น นิวตันจากการค้าทาสมาเป็นผู้ประกาศองค์พระผู้ช่วยให้รอด ทุกวันนี้อย่าคิดเช่นบันยันและนิวตันอาจได้รับการไถ่จากสังคมได้ โดยผ่านตัวแทนมนุษย์ที่ร่วมมือกับพระเจ้าจะมีคนผู้ถูกทอดทิ้งรับการไถ่กลับคืน และจากนั้นพวกเขาจะพยายามนำพระฉายาของพระเจ้ากลับคืนสู่มนุษย์ดั้งเดิม

ยังมีผู้ที่ต้อยโอกาส ผู้ที่ดำเนินในทางที่ผิดเพราะเขาไม่ได้ทราบถึงหนทางที่ดีกว่า พวกเขาเหล่านี้จะได้รับแสงสว่าง ดังเช่นพระดำรัสของพระคริสต์ที่มีมายังตักเคียส “เพราะว่าวันนี้เราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่าน” ลูกา 19:5 พระดำรัสนั้นจะมาถึงพวกเขาด้วย และคนที่ดูเหมือนว่าเป็นคนบาปที่แข็งแกร่งก็จะพบว่ามิจิตใจที่อ่อนโยนเช่นเด็กเล็กๆ เพราะว่าพระคริสต์ทรงถ่อมพระทัยลงมาหาเขา จะมีหลายคนที่มาจากหมู่คนทำบาปทำชั่วและพวกเขาจะเข้ามาแทนที่คนอื่น ๆ ที่ได้รับโอกาส และสิทธิ์พิเศษแต่ไม่ได้เห็นคุณค่าของสิ่งนี้ พวกเขาเหล่านี้จะถูกเรียกว่าเป็นผู้เลือกสรรที่มีค่ายิ่งของพระเจ้า และเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาในแผ่นดินของพระองค์ พวกเขาจะยืนอยู่เคียงข้างพระบัลลังก์ของพระองค์ {COL 236.1}

“จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธพระองค์ผู้ตรัสอยู่นั้น” ฮีบรู 12:25 พระเยซูตรัสว่า “ในพวกคนที่ได้รับเชื่อนั้น จะไม่มีสักคนหนึ่งได้ล้มรสอาหารของเราเลย” ลูกา 14:24 พวกเขาปฏิเสธคำเชื่อเชื่อนี้ และจะไม่มีผู้ใดในพวกนั้นได้รับเชื่อนี้เลย การปฏิเสธพระคริสต์ทำให้จิตใจของชาวยิวแข็งแกร่ง และยอมมอบตัวอยู่ใต้อำนาจของซาตาน จนกระทั่งพวกเขายอมรับพระคุณของพระองค์ไม่ได้ ทุกวันนี้ก็เช่นเดียวกัน ถ้าความรักของพระเจ้าถูกมองอย่างไม่เห็นคุณค่า และไม่นำมาเป็นหลักการทำให้อาจใจสงบเสียม เราก็จะหลงหายไปอย่างแน่นอน องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานสิ่งใดที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าความรักที่ทรงเปิดเผยให้เห็นแล้วไม่ได้ หากความรักของพระเยซูทำให้อาจใจของเรายอมสงบเสียมต่อพระองค์ไม่ได้ ก็ไม่มีหนทางอื่นใดที่จะเข้าถึงตัวเราได้ {COL 236.2}

ทุกครั้งที่ท่านปฏิเสธที่จะฟังข่าวแห่งพระกรุณาคุณ ท่านเพิ่มความไม่เชื่อของท่านให้มากขึ้น ทุกครั้งที่ท่านไม่ยอมเปิดประตูใจแก่พระคริสต์ ท่านก็จะยิ่งไม่ยอมฟังพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสกับท่าน ทำให้โอกาสที่จะตอบสนองการทรงเรียกครั้งสุดท้ายแห่งพระกรุณาคุณลดน้อยลง จงอย่าให้มีการบันทึกไว้เกี่ยวกับตัวท่านดังเช่นที่เกิดขึ้นกับชนชาติอิสราเอลในกาลก่อนว่า “เอเฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว

ปล่อยเขาไปเถิด” โยเซยา 4:17 จงอย่าให้พระคริสต์ทรงกรรแสง เพราะท่านดังเช่นที่พระองค์ทรงกรรแสงเพื่อเยรูซาเล็มว่า “เราปรารถนาจะรวบรวมลูกๆ ของเจ้าไว้เหมือนแม่ไก่ที่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่พวกเจ้าไม่ยอม นี่แน่ะ นิเวศของพวกเจ้าจะถูกทอดทิ้ง” ลูคา 13: 34-35 {COL 237.1}

เรากำลังอาศัยอยู่ในช่วงสุดท้ายของข่าวแห่งพระกรุณาคุณ คำเชื่อเชิญครั้งสุดท้ายกำลังประกาศดังก้องวานมายังบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พระบัญชาที่ว่า “จงออกไปตามถนนใหญ่และตามหนทางที่มีรั้วรอบขอบชิด” ลูคา 14:23 กำลังจะสำเร็จ คำเชิญของพระคริสต์จะต้องออกไปถึงจิตวิญญาณทุกดวงผู้ประกาศข่าวที่กำลังร้องว่า “เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว” ลูคา 14:17 ทูตสวรรค์กำลังทำงานร่วมกับมนุษย์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ทุกวิถีทางที่จะเร่งชักนำให้ท่านเข้ามา พระคริสต์ทรงเฝ้าดูสัญญาณบางอย่างที่จะบอกว่ากลอนประตูของท่านถอดออกแล้ว และประตูของท่านเปิดออกเพื่อให้พระองค์เสด็จเข้ามาในจิตใจ ทูตสวรรค์กำลังเฝ้ารอที่จะนำชาวดีกลับไปยังสวรรค์ว่าได้พบคนบาปที่หลงหายไปอีกคนหนึ่ง ชาวสวรรค์กำลังเฝ้ารอเตรียมพร้อมที่จะบรรเลงพิณ และเปล่งเสียงแห่งความชื่นชมยินดีที่จิตวิญญาณอีกหนึ่งดวงยอมรับคำเชิญให้มางานเลี้ยงแห่งข่าวประเสริฐ {COL 237.2}

บทที่ 18 มิติแห่งการให้อภัย

อ้างอิงจาก มัทธิว 18:21-35

เปโตรเข้าเฝ้าพระคริสต์พร้อมด้วยคำถามว่า “ข้าพระองค์ควรยกโทษให้พี่น้องที่ทำผิดต่อข้าพระองค์สักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ” รับบีจำกัดการยกโทษไว้สามครั้ง สำหรับเปโตรเขาคิดว่าเขาปฏิบัติตามคำสั่งสอนที่พระคริสต์ทรงสอนว่าเราไม่ควรเอือมระอาต่อการให้อภัย พระองค์ตรัสว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าเจ็ดครั้ง แต่เจ็ดสิบครั้ง คุณเจ็ด” มัทธิว 18:21, 22 {COL 243.1}

จากนั้นพระองค์ทรงเปิดเผยให้ทราบถึงรากฐานที่แท้จริงของการให้อภัยและทรงกล่าวถึงภัยอันตรายจากการมีจิตใจที่ไม่ยอมยกโทษให้ผู้อื่น ในอุปมา พระองค์ตรัสถึงวิธีปฏิบัติของเจ้าองค์หนึ่งต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการบริหารการปกครอง เจ้าหน้าที่บางคนรับเงินจำนวนมหาศาลซึ่งเป็นสมบัติของแผ่นดิน ขณะที่กษัตริย์ทรงสอบสวนการปฏิบัติหน้าที่บริหารของเจ้าหน้าที่เหล่านั้นอยู่นั้น ทรงตรวจพบในบัญชีของชายคนหนึ่งที่ถูกนำตัวมาเข้าเฝ้าว่าเป็นหนี้พระองค์ด้วยเงินจำนวนสูง

ถึงหนึ่งหมื่นตะลันต์ [หนึ่งตะลันต์เป็นจำนวนเงินที่จ้างคนงานให้ทำงานมากกว่า 15 ปี] เขาไม่มีเงินชำระคืน และกษัตริย์ทรงมีบัญชาตามระเบียบที่ปฏิบัติกันอยู่ ให้นำตัวไปขายพร้อมทั้งสิ่งของทุกอย่างที่มีอยู่ เพื่อนำเงินมาชำระหนี้ แต่ชายหวาดกลัวผู้นี้ล้มลงแทบทำอ้อนวอนต่อเจ้าองค์นั้นว่า “ขอโปรดผิดไว้ก่อน แล้วข้าพระองค์จะใช้นี้ทั้งหมด เจ้าองค์นั้นทรงสงสาร จึงทรงปล่อยตัวเขา และทรงยกหนี้ [COL 243.2]

“แต่เมื่อทาสคนนั้นออกไปก็พบคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนทาสด้วยกันที่เป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอัน [หนึ่งเหรียญเดนาริอันเป็นจำนวนเงินที่จ้างคนงานให้ทำงาน 1 วัน] เขาก็จับคนนั้น บีบคอบอกว่า แกต้องใช้หนี้ให้ข้า เพื่อนทาสคนนั้นจึงกราบลงอ้อนวอนว่า ขอผิดไว้ก่อน แล้วข้าจะใช้ให้ แต่เขาไม่ยอม จึงนำทาสลูกหนี้นั้นไปขังคุกไว้จนกว่าจะสามารถใช้หนี้ได้ พวกเพื่อนทาสเมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นก็เป็นทุกข์อย่างยิ่ง และนำเหตุการณ์ทั้งหมดไปกราบทูลเจ้าองค์นั้น ท่านจึงเรียกทาสนั้นมาตรัสว่า ไ้ข้าชั่วร้าย เรายกหนี้ให้เอ็งทั้งหมด ก็เพราะเอ็งอ้อนวอนเรา เอ็งควรจะเมตตาเพื่อนทาสด้วยกันเหมือนเราเมตตาเอ็งไม่ใช่หรือ แล้วเจ้าองค์นั้นก็กริ้ว จึงทรงมอบทาสคนนั้นไว้ให้เจ้าหน้าที่ทรมานจนกว่าจะใช้หนี้หมด” มัทธิว 18:26-36 {COL 244.1}

อุปมานี้ให้รายละเอียดที่จำเป็นสำหรับการมองเห็นภาพของเรื่องราว แต่เป็นส่วนที่ไม่ได้มีความสำคัญทางจิตวิญญาณเราจึงไม่ควรหันเหความสนใจไปที่เรื่องเหล่านั้น มีความจริงอันยิ่งใหญ่บางอย่างได้รับการเปิดเผยให้เห็น และเราควรตรึงตรองถึงเรื่องเหล่านี้ {COL 244.2}

การให้อภัยของกษัตริย์องค์นี้หมายถึงพระเจ้าทรงให้อภัยบาปทั้งหมด กษัตริย์หมายถึงพระคริสต์ผู้ทรงมีพระทัยสงสารเห็นใจจนกระทั่งทรงยกหนี้ของผู้รับใช้ของพระองค์ มนุษย์อยู่ภายใต้บทลงโทษการละเมิดพระบัญญัติ พวกเขาช่วยตนเองให้รอดไม่ได้และเพราะเหตุนี้เองพระคริสต์เสด็จมายังโลกนี้ ทรงสวมความเป็นมนุษย์แทนความเป็นพระเจ้า และประทานชีวิตของพระองค์เอง พระผู้ชอบธรรมเพื่อคนอธรรม พระองค์ประทานพระองค์เองเพื่อบาปของเรา และพระองค์

ประทานการอภัยที่ซื้อได้ด้วยพระโลหิตให้แก่จิตวิญญาณ “เพราะในพระยาห์เวห์มีความรักมั่นคง และในพระองค์มีการไถ่อย่างสมบูรณ์” สดุดี 130:7 {COL 244.3}

นี่เป็นพื้นหลังที่เราจะต้องแสดงความเห็นใจเพื่อนมนุษย์ที่ผิดบาปของเรา “ถ้าพระเจ้าทรงรักเราอย่างนั้น เราก็ควรจะรักกันและกันด้วย” 1 ยอห์น 4:11 พระคริสต์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ” มัทธิว 10:8 {COL 245.1}

เมื่อลูกหนี้ในอุปมาขอผิดผ่อนด้วยคำสัญญาว่า “ขอโปรดผิดไว้ก่อน แล้วข้าพระองค์จะใช้หนี้ทั้งหมด” มัทธิว 18:26 พระองค์ทรงกลับคำสั่ง คำพิพากษาถูกเพิกถอน หนี้ทั้งหมดถูกยกไป และในเวลาต่อมาเขามีโอกาสที่จะทำตามแบบอย่างของเจ้าองค์นั้นซึ่งได้ยกหนี้ให้เขา ขณะที่เขาเดินออกไป เขาพบเพื่อนทาสผู้เป็นหนี้เงินเขาจำนวนเล็กน้อย ตัวเขาเองได้รับการยกหนี้ถึงหนึ่งหมื่นตะลันต์ แต่ลูกหนี้ของเขานั้นเป็นหนี้เพียงหนึ่งร้อย[สตางค์] เขาผู้ได้รับการปฏิบัติด้วยความเมตตากรุณาอย่างสูง แต่กลับปฏิบัติกับเพื่อนทาสบ่าวของเขาอย่างตรงกันข้าม ลูกหนี้ของเขาอ่อนวอนต่อเขาดังเช่นที่เขากระทำกับทาสทรีย์ แต่กลับได้ผลที่ต่างกัน ชายผู้ซึ่งได้รับการยกหนี้ไปเมื่อสักครู่นี้ผ่านมากลับไม่มีความสงสารและจิตใจที่อ่อนโยน ความเมตตาที่เขาได้รับ เขากลับไม่ได้นำมาปฏิบัติต่อเพื่อนทาสด้วยกัน เขาไม่ได้เอาใจใส่ต่อคำร้องขอผิดผ่อน เงินจำนวนเล็กน้อยที่เป็นหนี้ เขากลับเก็บเอาสิ่งเดียวนั้นมาไว้ในความคิดของตน เขาเรียกร้องเอาทั้งหมดตามที่เขาต้องได้คืน และลงโทษเขาด้วยคำตัดสินที่คล้ายคลึงกับถ้อยคำอย่างเดียวกับที่เขาเคยได้รับการยกหนี้ {COL 245.2}

ในปัจจุบันนี้ มีคนจำนวนมากเพียงใดที่กำลังแสดงจิตใจอย่างเดียวกัน เมื่อลูกหนี้อ่อนวอนต่อเจ้านายขอความเมตตา เขาไม่ได้มีความรู้สึกที่แท้จริงถึงหนี้จำนวนมากมายของเขาคั่งค้างอยู่ เขาไม่ได้ตระหนักถึงการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของเขา เขาหวังเพียงที่จะปลดปล่อยตัวเองเท่านั้น เขาร้องขอว่า “ขอโปรดผิดไว้ก่อน แล้วข้าพระองค์จะใช้

หนี้ทั้งหมด” ในลักษณะเดียวกันนี้มีหลายคนหวังว่าพวกเขาจะเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าด้วยการกระทำของพวกเขาเอง พวกเขาไม่ได้ตระหนักถึงสภาพการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของตน พวกเขาไม่ได้ยอมรับพระคุณของพระเจ้าว่าเป็นของประทานที่ทรงโปรดมอบให้เปล่า แต่กลับพยายามสร้างความชอบธรรมให้แก่ตัวเอง จิตใจของพวกเขาไม่ได้แตกสลายอย่างแท้จริง และถ่อมลงเพราะบาปของตน พวกเขากลับบีบบังคับและไม่ให้อภัยผู้อื่น บาปของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้านั้นเมื่อเปรียบเทียบกับบาปของเพื่อนที่กระทำต่อเขาแล้ว ก็เปรียบเท่ากับหนึ่งหมื่นตะลันต์ต่อหนึ่งร้อย[สตางค์] ซึ่งเท่ากับหนึ่งล้านต่อหนึ่งส่วน ถึงกระนั้นเขาก็นึกกลัวที่จะไม่ให้อภัย {COL 245.3}

ในอุปมา กษัตริย์ทรงเรียกลูกหนี้ผู้ไร้ความเมตตาให้มาเฝ้า และ “ตรัสว่า ไช้ข้าชั่วร้าย เรายกหนี้ให้เอ็งทั้งหมด ก็เพราะเอ็งอ่อนน้อมเราเอ็งควรจะเมตตาเพื่อนทาสด้วยกัน เหมือนเราเมตตาเอ็งไม่ใช่หรือ แล้วเจ้าองค์นั้นก็กริ้ว จึงมอบทาสคนนั้นไว้ให้แก่เจ้าหน้าที่ที่รมาจนกว่าจะใช้หนี้หมด” พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ก็จะทำทรงทำต่อพวกท่านอย่างนั้น ถ้าพวกท่านแต่ละคนไม่ยอมยกโทษให้พี่น้องจากใจของพวกท่าน” มัทธิว 18:32-35 ผู้ที่ปฏิเสธที่จะให้อภัยผู้อื่นก็กำลังทำให้ความหวังที่ตัวเองจะได้รับการอภัยหมดไป {COL 247.1}

แต่ไม่ควรนำคำสอนจากอุปมานี้ไปประยุกต์ใช้อย่างไม่ถูกต้อง การให้อภัยของพระเจ้าต่อเรา ไม่ได้ทำให้หน้าที่ของเราที่จะเชื่อฟังพระองค์ลดน้อยลงไป เช่นเดียวกัน น้ำใจแห่งการอภัยของเรที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ไม่ได้ทำให้หน้าที่ของการประพฤติอันชอบธรรมของเราลดน้อยลงไป ในคำอธิษฐานที่พระคริสต์ทรงสอนสาวกทั้งหลาย พระองค์ตรัสว่า “ขอทรงยกบาปผิดของพวกข้าพระองค์เหมือนพวกข้าพระองค์ยกโทษบรรดาคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์” มัทธิว 6:12 โดยคำตรัสนี้พระองค์ไม่ได้ทรงหมายความว่า การที่เราจะได้รับการอภัยจากความผิดบาปของเรานั้น เราจะต้องไม่เรียกร้องหนี้ตามสิทธิอัน

ถูกต้องจากลูกหนี้ของเรา ถ้าเขาชำระหนี้ไม่ได้ถึงแม้จะเกิดจากการบริหารที่ไม่ดีของเขา ก็ไม่ควรจับเขาเข้าคุกหรือข่มเหงหรือปฏิบัติไม่ดีต่อเขา แต่อุปมานี้ก็ไม่ได้สอนให้เราสนับสนุนความเกียจคร้าน พระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่า “ถ้าใครไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10 พระยาห์เวห์ไม่ทรงต้องการให้ผู้ที่ทำงานหนักสนับสนุนให้คนอื่นเกียจคร้าน หลายคนปล่อยเวลาให้ผ่านไปเปล่าๆ และขาดความพยายามจนทำให้เกิดความยากจนและขัดสนขึ้น หากความคิดที่ผิดของผู้ที่ตามใจพวกเขาไม่ได้มีการแก้ไขแล้ว สิ่งสารพัดที่ทำเพื่อคนเหล่านี้ก็เหมือนกับการใส่สมบัติมีค่าไว้ในถุงที่มีรูรั่ว แต่ถึงกระนั้นก็ยังมีความยากจนที่เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และเราต้องแสดงความเห็นใจต่อคนที่โชคร้าย เราจะต้องปฏิบัติต่อผู้อื่นเช่นเดียวกับที่เราอยากให้คนอื่นกระทำต่อเราเองในยามที่ตกอยู่ในสภาพเช่นเดียวกันนี้ {COL 247.2}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านอัครทูตเปาโลว่า “เพราะฉะนั้นในเมื่อมีความซื่อใจในความสัมพันธ์กับพระคริสต์ มีการปลอบโยนจากความรัก มีการสามัคคีธรรมกันจากพระวิญญาณ และมีความเห็นใจกัน และความเมตตากรุณา ก็ขอให้ท่านทั้งหลายทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีจิตใจและความคิดเป็นหนึ่งเดียวกัน อย่าทำสิ่งใดด้วยการชิงดีหรือถือดี แต่จงถือว่าคนอื่นดีกว่าตัวด้วยใจถ่อม อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆ ด้วย จงมีจิตใจเช่นนี้ในพวกท่านเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์” ฟิลิปปี 2:1-5 {COL 248.1}

แต่เราไม่ควรถือบาปว่าเป็นเรื่องเล็ก พระยาห์เวห์ตรัสบัญชาเราไม่ให้ยอมทนต่อความผิดที่พี่น้องของเราได้ทำลงไป พระองค์ตรัสว่า “ถ้าพี่น้องผิดต่อท่าน จงเตือนเขา” ลูกา 17:3 จะต้องชี้ให้คนทำผิดเห็นว่าบาปก็คือบาป และต้องทำให้เขาเห็นความผิดอย่างตรงไปตรงมา {COL 248.2}

โดยการ دلใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลเขียนคำกำชับไปยังทิโมธีว่า “ให้ทำอย่างขะมักเขม้นทั้งในขณะทีคนสนใจและไม่สนใจ ชักชวน เตือนสติ และหนุนใจด้วยความอดทนและด้วยการสั่งสอนอย่างเต็มที่” 2 ทิโมธี 4:2 และยังเขียนถึงทิตัสอีกว่า “เพราะว่ามีคนจำนวนมากทีต่อต้าน พูดแต่เรื่องไม่มีประโยชน์และหลอกลวง... เพราะฉะนั้นท่านจงว่ากล่าวเขาให้แรงๆ เพื่อให้พวกเขามีความเชื่อทีถูกต้อง” ทิตัส 1:10-13 {COL 248.3}

พระคริสต์ตรัสว่า “หากพี่น้องของท่านคนหนึ่งทำผิดต่อท่าน จงไปหาและชี้ความผิดต่อเขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงพาอีกคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย เพื่อให้คำพูดทุกคำได้รับการยืนยันด้วยปากของสองสามคน เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งต่อคริสตจักร ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีก ก็ให้ถือว่าเขาเป็นเหมือนคนต่างชาติหรือคนเก็บภาษี” มัทธิว 18:15-17 {COL 248.4}

พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเราทรงสอนว่าปัญหาระหว่างพี่น้องคริสเตียนด้วยกันจะต้องจัดการให้เรียบร้อยภายในคริสตจักร พวกเขาจะต้องไม่เปิดเผยความขัดแย้งต่อหน้าผู้ที่ไม่ได้ยำเกรงพระเจ้า หากคริสเตียนคนหนึ่งถูกพี่น้องในคริสตจักรกระทำผิด อย่าให้เขานำเรื่องไปฟ้องร้องต่อศาลที่ไม่เชื่อพระเจ้า ให้เขาดำเนินตามคำสอนของพระคริสต์ แทนทีจะหาทางแก้แค้น เขาควรจะพยายามช่วยพี่น้องผู้นั้นให้รอด พระเจ้าจะทรงพิทักษ์ผลประโยชน์ของผู้ทีรัก และยำเกรงพระองค์ และมอบคดีความของเราไว้กับพระองค์ผู้ทรงตัดสินความด้วยความชอบธรรมได้อย่างมั่นใจ {COL 248.5}

บ่อยครั้งทีมีการกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า และผู้กระทำผิดสารภาพความผิดของตนแล้ว ผู้ทีได้รับความเสียหายเบื้อหน่ายและคิดว่าเขาให้อภัยมามากพอแล้ว แต่องค์พระผู้ช่วยให้รอดตรัสบอกเราอย่างชัดเจนว่าควรปฏิบัติเช่นไรกับผู้ที่กระทำผิดเช่นนี้ “ถ้าพี่น้องทำผิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้วก็จงยกโทษให้” ลูกา 17:3 อย่า

ปล่อยเขาไปด้วยความไม่ไว้วางใจ จงพิจารณา “โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย” กาลาเทีย 6:1 {COL 249.1}

ถ้าพี่น้องทำผิด ท่านต้องให้อภัยเขา เมื่อพวกเขาเข้ามาสารภาพต่อท่าน ท่านจะต้องไม่พูดว่า ฉันไม่คิดว่าพวกเขาถ่อมตัวลงมากพอ ฉันไม่คิดว่าพวกเขารู้สึกถึงการสารภาพของพวกเขา ท่านมีสิทธิอะไรที่ไปตัดสินพวกเขาราวกับท่านอ่านจิตใจของพวกเขาออก พระดำรัสของพระเจ้ากล่าวว่า “ถ้าเขากลับใจแล้ว ก็จงยกโทษให้ แม้เขาจะผิดต่อท่านวันหนึ่งถึงเจ็ดครั้ง และเขากลับมาหาท่านทั้งเจ็ดครั้งนั้น แล้วบอกว่า ฉันกลับใจแล้ว จงยกโทษเขาเถิด” ลูกา 17:3, 4 และไม่เพียงเจ็ดครั้งแต่เจ็ดสิบคูณด้วยเจ็ด เหมือนกับที่พระเจ้าทรงอภัยแก่ท่านอยู่เสมอ {COL 249.2}

ตัวเราเองเป็นหนี้ทุกอย่างต่อพระคุณอันได้มาเปล่าๆ ของพระเจ้า พระคุณแห่งพันธสัญญาทำให้เรากลับเป็นบุตรของพระเจ้า พระคุณในองค์พระผู้ช่วยให้รอดก่อให้เกิดการไถ่ การบังเกิดใหม่ และการถูกยกสูงขึ้นให้มีส่วนเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ จงให้พระคุณนี้เปิดเผยออกแก่ผู้อื่น {COL 250.1}

อย่าเปิดทางให้ผู้ที่ทำผิดรู้สึกเสียขวัญและหมดกำลังใจ อย่าให้ความแข็งกระด้างแบบฟาริสีเข้ามาและสร้างความปวดร้าวต่อพี่น้องของท่าน อย่าให้การเยาะเย้ยเหยียดหยามข่มขืนเกิดขึ้นในความคิดหรือในจิตใจ อย่าให้การดูหมิ่นแสดงออกในน้ำเสียงของท่าน ถ้าท่านใช้คำพูดของตัวเอง ถ้าท่านแสดงทัศนคติแบบไม่สนใจ หรือแสดงความสงสัยหรือไม่เชื่อใจ อาจจะทำให้เกิดความพินาศของจิตวิญญาณดวงหนึ่งได้ เขาต้องการพี่น้องที่มีจิตใจของพี่ชายใหญ่คนโตในสวรรค์ที่เต็มไปด้วยความเห็นใจเพื่อจะสัมผัสกับจิตใจมนุษย์ ให้เขารู้สึกการสัมผัสจากมือที่มีความเห็นอกเห็นใจ และได้ยินเสียงกระซิบว่าให้เรา ร่วมกันอธิษฐาน พระเจ้าจะประทานประสบการณ์อันมีค่ายิ่งให้กับท่านทั้งสอง การอธิษฐานจะผูกพันตัวเราเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า การอธิษฐานจะนำองค์พระเยซูมาอยู่ข้าง

กายเราและให้พลังใหม่แก่จิตวิญญาณที่อ่อนล้าลงนงเพื่อให้มีชัยเหนือโลกเหนือเนื้อหนังและมารร้าย การอธิษฐานขับไล่การโจมตีของมารซาตานไปเสีย {COL 250.2}

เมื่อคนหนึ่งหันจากความไม่สมบูรณ์แบบของมนุษย์ แล้วมองไปยังพระเยซู จะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปตามแบบของพระเจ้า พระวิญญาณของพระคริสต์ผู้ประกอบกิจในจิตใจทำให้บุคคลนั้นเลียนแบบพระฉายาของพระองค์ ดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับความพยายามของท่านที่จะยกชูพระเยซูขึ้น จงให้ดวงตาแห่งความคิดของท่านมุ่งไปยัง “พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ยอห์น 1:29 ขณะที่ท่านทำงานนี้อยู่ จงระลึกว่า “ผู้ที่นำคนบาปกลับจากทางผิดของเขาจะช่วยวิญญาณจิตของคนบาปนั้นให้รอดจากความตาย และจะทำให้บาปมากมายได้รับการอภัย” ยากอบ 5:20 {COL 250.3}

“แต่ถ้าพวกท่านไม่ให้การอภัยการล่วงละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงให้อภัยการล่วงละเมิดของพวกท่านเหมือนกัน” มัทธิว 6:15 ไม่มีสิ่งใดที่จะแก้ตัวให้กับจิตใจที่ไม่ยอมให้อภัย ผู้ที่ไม่ให้ความเมตตาต่อผู้อื่นแสดงให้เห็นว่าตัวเองไม่มีส่วนในพระคุณแห่งการให้อภัยของพระเจ้า ในการอภัยของพระเจ้า จิตใจของผู้กระทำความผิดจะถูกดึงเข้ามาใกล้พระทัยแห่งความรักอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระองค์ กระแสแห่งความเห็นอกเห็นใจจากสวรรค์จะไหลทะลักสู่จิตวิญญาณของคนบาปนั้น และออกจากเขาไปสู่จิตวิญญาณของผู้อื่น ความอ่อนโยนและความเมตตาซึ่งพระคริสต์ทรงแสดงออกในชีวิตอันมีค่าอย่างยิ่งของพระองค์จะปรากฏในผู้ที่ได้รับแบ่งปันพระคุณของพระองค์ แต่ “ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” โรม 8:9 เขาถูกตัดขาดจากพระเจ้า จึงสมควรที่จะถูกกีดกันออกไปจากพระองค์ตลอดชั่วนิรันดร์ {COL 251.1}

จริงอยู่เขาอาจเคยได้รับการอภัยโทษ แต่จิตใจที่ขาดความเมตตาของเขาแสดงให้เห็นว่าเขาปฏิเสธความรักแห่งการให้อภัยของพระเจ้า เขาแยกตนเองออกจากพระเจ้า และตกอยู่ในสภาพเดิมเช่น

เดียวกับก่อนที่เขาได้รับการอภัยโทษ เขาปฏิเสธการกลับใจของตนเอง และบาปยังคงอยู่ในตัวของเขาเหมือนไม่ได้กลับใจใหม่ {COL 251.2}

แต่บทเรียนยิ่งใหญ่ของอุปมานี้อยู่ที่ความแตกต่างระหว่างความเมตตาอย่างเห็นใจของพระเจ้ากับความแข็งแกร่งของจิตใจมนุษย์ อันที่จริงแล้ว การให้อภัยด้วยพระเมตตาของพระเจ้านั้น ควรจะเป็นสิ่งที่ใช้วัดตัวของเราเอง “เอ็งควรจะเมตตาเพื่อนทาสด้วยกันเหมือนเราเมตตาเอ็งไม่ใช่หรือ” มัทธิว 16:33 {COL 251.3}

เรารับการอภัยโทษไม่ใช่เพราะเราให้อภัยผู้อื่น แต่ในขณะที่เราให้อภัย ความรักของพระเจ้าต้องเป็นพื้นฐานแห่งการให้อภัยทั้งหมด แต่โดยท่าทีของเราที่มีต่อผู้อื่น เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าเราได้รับความรักนั้นมาเป็นของเราหรือไม่ เพราะเหตุนี้พระคริสต์ตรัสว่า “เพราะว่าพวกท่านจะพิพากษาผู้อื่นอย่างไร พระเจ้าจะทรงพิพากษาท่านอย่างนั้น และท่านทั้งหลายจะตวงให้ผู้อื่นด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะทรงตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น” มัทธิว 7:2 {COL 251.4}

บทที่ 19 การได้ทีกลับเป็น ความสูญเสีย

อ้างอิงจาก ลูกา 12:13-21

ในขณะที่พระคริสต์ทรงกำลังสั่งสอนอยู่นั้น นอกจากสาวกของพระองค์แล้วยังมีคนอื่นๆ ที่พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้ พระองค์ตรัสกับสาวกทั้งหลายถึงเหตุการณ์ซึ่งในไม่ช้าพวกเขาจะมีส่วนร่วมแสดงด้วย พวกเขาจะต้องประกาศความจริงซึ่งพระองค์ทรงมอบหมายให้ และจะต้องเกิดความขัดแย้งกับผู้ปกครองในโลกนี้ พวกเขาจะต้องถูกนำตัวไปยังศาล และต่อหน้าเจ้าเมือง และกษัตริย์เพราะเห็นแก่พระองค์ พระองค์ประทานความมั่นใจแก่พวกเขาด้วยพระปัญญาซึ่งไม่มีใครสามารถตอบโต้ได้ ถ้อยคำของพระองค์เองที่สัมผัสจิตใจของฝูงชนและสร้างความวุ่นวายให้เกิดแก่ศัตรูของพระองค์ เป็นพยานให้เห็นถึงฤทธานุภาพของพระวิญญาณผู้สถิตอยู่ในพวกเขาตามที่พระองค์

ทรงสัญญาแก่ผู้ติดตามพระองค์ทุกคน {COL 252.1}

แต่มีหลายคนที่ยากจะได้พระคุณแห่งสวรรค์เพียงเพื่อสนอง
ต้นหาความเห็นแก่ตัวของตนเท่านั้น พวกเขายอมรับอำนาจอันมหัศจรรย์
ของพระคริสต์ที่เชิดชูความจริงไว้ให้เห็นอย่างชัดเจน พวกเขาได้ยิน
คำสัญญาที่จะประทานสติปัญญาให้แก่สาวกทั้งหลายเพื่อกล่าวต่อหน้า
ผู้ปกครองและเจ้าเมือง ถ้าอย่างนั้นพระองค์จะไม่ประทานอำนาจของ
พระองค์เพื่อการหาผลประโยชน์ในทางฝ่ายโลกแก่พวกเขาด้วยหรือ
{COL 252.2}

“มีคนหนึ่งในฝูงชนนั้นทูลพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ ช่วยบอก
พี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกแก่ข้าพเจ้าด้วย” ลูกา 12:13 พระเจ้า
ทรงบัญชาผ่านทางโมเสสเรื่องการถ่ายทอดทรัพย์สินว่าบุตรชายคนโต
จะได้รับมรดกของบิดาเป็นจำนวนสองเท่า (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:17)
ในขณะที่น้องชายคนอื่นๆ จะได้รับส่วนแบ่งเท่าๆ กันทุกคน ชายคนนี้
คิดว่าพี่ชายของเขาถือโง่งส่วนแบ่งมรดกของตน ล้ำพียงความพยายาม
ของเขาเอง เขาคงเรียกร้องเอาส่วนที่เขาคิดว่าเป็นของตนมาไม่ได้ แต่
หากพระคริสต์เข้ามาใกล้เกลี้ย เขาจะต้องได้ส่วนนี้มาเป็นของตนแน่
เขาเคยได้ยินคำเรียกร้องอย่างเร้าแรงของพระคริสต์ และการตำหนิพวก
ธรรมาจารย์และฟาริสีอย่างรุนแรง หากพระองค์จะใช้คำพูดอย่าง
เดียวกันออกคำสั่งกับพี่ชายของเขา พี่ชายก็คงไม่กล้าที่จะปฏิเสธการ
คืนส่วนแบ่งที่เป็นของเขาแน่ {COL 253.1}

ในระหว่างที่พระคริสต์ทรงสั่งสอนอย่างเคร่งขรึมอยู่นั้น ชายผู้นี้
แสดงออกถึงความประสงค์ที่เห็นแก่ตัวของเขา เขาเห็นคุณค่าในความสามารถ
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อทำให้เรื่องของทางฝ่ายโลกของเขา
เขาเองเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น แต่ความจริงฝ่ายจิตวิญญาณกลับไม่ได้
เข้าถึงจิตใจและความคิดของเขาเลย ความอยากได้ส่วนแบ่งมรดกเป็น
สิ่งเดียวที่เขาให้ความสนใจ พระเยซูคริสต์ พระมหากษัตริย์ผู้ทรงมี
ราชสมบัติมากมายมหาศาล แต่ทรงยอมเป็นคนยากจนเพื่อเห็นแก่เรา
พระองค์ทรงเปิดชุมทรัพย์แห่งความรักของพระองค์ให้เขา พระวิญญาณ

บาริสซาห์กำลังรบเร้าเขาเพื่อให้เขามาเป็นทนายทรมดกซึ่ง “ไม่เสื่อมสลายและไร้มลทินและไม่ร่วงโรย” 1 เปโตร 1:4 เขาเคยเห็นหลักฐานแสดงถึงฤทธานุภาพของพระคริสต์ บัดนี้โอกาสที่จะพูดกับพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่เป็นของเขาแล้ว เพื่อแสดงออกถึงความปรารถนายิ่งใหญ่ที่สุดในหัวใจของเขา แต่เขาเป็นเหมือนกับชายผู้ถือไม้กวาดในเรื่องเปรียบเทียบกับของ จอห์น บันยัน ดวงตาของเขากลับตั้งมั่นอยู่กับโลกนี้ เขาหาได้มองเห็นมงกุฎบนศีรษะของเขาไม่ เหมือนเช่นซีโมน มากัส เขาเห็นคุณค่าของประทานของพระเจ้าเป็นเพียงหนทางที่จะได้รับผลประโยชน์ในทางฝ่ายโลกเท่านั้น {COL 253.2}

พระราชกิจของพระเจ้าช่วยให้รอดในโลกนี้ใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว เหลืออีกเพียงไม่กี่เดือนที่พระองค์จะปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตามเป้าหมายของการเสด็จมาให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ด้วยการจัดตั้งอาณาจักรแห่งพระคุณของพระองค์ แต่กระนั้น ความโลภของมนุษย์กำลังจะหันเหพระองค์ไปจากภารกิจของพระองค์เพื่อเอาใจใส่กับการถกเถียงด้วยเรื่องที่ดินเพียงผืนเดียว แต่พระเยซูไม่ยอมให้สิ่งนี้ทำให้พระองค์หันเหไปจากพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้นพระองค์ตรัสตอบว่า “พ่อหนุ่ม ใครตั้งเราให้เป็นผู้พิพากษาหรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน” ลูกา 12:14 {COL 253.3}

พระเยซูให้คำตอบที่ถูกต้องแก่ชายผู้นี้ได้ พระองค์ทรงทราบว่าควรจะจัดการเรื่องนี้ให้ถูกต้องอย่างไร แต่พี่น้องคู่นี้ทะเลาะกันเพราะทั้งสองนั้นโลภ ความจริงแล้วพระคริสต์กำลังบอกให้ทราบว่า พระองค์ไม่มีภารกิจที่จะเป็นผู้ไกล่เกลี่ยความขัดแย้งประเภทนี้ พระองค์เสด็จมาด้วยวัตถุประสงค์อื่น คือการประกาศข่าวประเสริฐและกระตุ้นมนุษย์ให้รับรู้ความจริงอันเป็นนิรันดร์ {COL 254.1}

การปฏิบัติของพระคริสต์สำหรับกรณีนี้ เป็นบทเรียนสำหรับทุกคนที่รับใช้พระนามของพระองค์ เมื่อพระองค์ส่งสาวกทั้งสิบสองคนออกไป พระองค์ตรัสว่า “จงไปพลางประกาศพลางว่า แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย จงทำให้คนตายแล้วเป็นขึ้น

จงทำให้คนโรคเรื้อนหายสะอาดและจงขับผีออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ” มัทธิว 10:7, 8 พวกเขาจะต้องไม่ไปไกลเกลี้ยเรื่องของทางโลกให้แก่ประชาชน หน้าที่ของเขาคือการนำมนุษย์ให้คืนดีกับพระเจ้า งานนี้เป็นแหล่งที่มาของพลังเพื่อนำพระพรไปสู่มนุษยชาติ โอสถชนิดเดียวที่รักษาโรคบาปและความทุกข์ยากของมนุษย์คือพระคริสต์ ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระองค์เท่านั้นที่รักษาความชั่วร้ายซึ่งสาปแช่งสังคมมนุษย์ ความอยุติธรรมของคนมั่งมีต่อคนยากจน ความเกลียดชังของคนยากจนต่อคนมั่งมี ล้วนมีรากมาจากความเห็นแก่ตัว การจะถอนรากเหล่านี้ออกทำได้โดยการยอมถ่อมตัวลงมาหาพระคริสต์เท่านั้น พระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ประทานจิตใจใหม่แห่งความรักเข้ามาแทนที่จิตใจอันเห็นแก่ตัวแห่งความผิดบาปได้ ขอให้ผู้รับใช้ของพระคริสต์ประกาศข่าวประเสริฐด้วยพระวิญญาณที่ประทานลงมาจากสวรรค์และทำงานเหมือนกับพระองค์เพื่อประโยชน์แก่มนุษย์ เมื่อนั้นผลที่ได้รับจะแสดงออกเป็นพระพรและความอímใจของบรรดามนุษย์ชาติซึ่งไม่มีทางสำเร็จได้โดยกำลังของมนุษย์ {COL 254.2}

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงจีไปที่รากของสิ่งที่ทำให้เกิดปัญหาแก่ชายคนที่ถาม รวมถึงความขัดแย้งอื่นๆ ทั้งหมดที่มีลักษณะเดียวกัน โดยตรัสว่า “ระวังให้ดี จงหลีกเลี่ยงจากความโลภทุกอย่าง เพราะว่าชีวิตของคนไม่ได้อยู่ที่การมีของฟุ่มเฟือย” ลูกา 12:15 {COL 254.3}

“พระองค์ตรัสอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า ไรนาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่าข้าจะทำการอย่างไรดี เพราะว่าข้าไม่มีที่จะเก็บพืชผลของข้า เขาจึงคิดว่า ‘ข้าจะทำการนี้คือจะรื้อยุ้งฉางของข้าและจะสร้างใหม่ให้ใหญ่โตขึ้น แล้วข้าจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของข้าไว้ที่นั่น แล้วจะบอกกับจิตใจของข้าว่าจิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอพลายปี จงอยู่สบาย กิน ต้ม และรื่นเริงเถิด’” แต่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า โอ คนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของที่เจ้ารวบรวมไว้นั้นจะเป็น

ของใคร คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวและไม่ได้มีฝ่ายพระเจ้า
ก็เป็นเช่นนั้นแหละ” ลูกา 12:16-21

อุปมาเรื่องเศรษฐีโง่งคนนี้ พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นความผิดพลาดของคนที่ยึดโลกนี้มาเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเขา ชายผู้นี้ได้รับทุกสิ่งจากพระเจ้า พระองค์ทรงโปรดให้แสงแดดส่องลงมาบนที่ดินของเขา และแสงนั้นก็ส่องลงมาให้กับทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม สายฝนแห่งสวรรค์ก็ตกลงมาให้กับทั้งคนชั่วและคนดี พระยาห์เวห์ทรงทำให้พืชผักริ่อกงามขึ้น และให้ทุ่งนานั้นบังเกิดผลมาก เศรษฐีผู้นั้นก็ฉงนใจว่าเขาควรทำอย่างไรกับพืชผลของเขา ยุ้งฉางของเขาเต็มจนล้น และเขาไม่มีที่ว่างเพียงพอที่จะเก็บพืชผลส่วนเกินเหล่านั้น เขาไม่ได้คิดถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็นเหตุแห่งความเมตตากรุณาทั้งหมดที่ตนเองได้รับ เขาไม่ได้ตระหนักว่าพระเจ้าทรงมอบให้เขาเป็นผู้ดูแลสรรพสิ่งของพระองค์ เพื่อเขาจะช่วยเหลือผู้ที่ขัดสน เขาได้รับโอกาสที่จะเป็นผู้บริจาคทานของพระเจ้า แต่เขากลับคิดถึงแต่เพียงความสะดวกสบายของตนเอง {COL 256.1}

ความเป็นอยู่ของบรรดาคนยากจน เด็กกำพร้า แม่ม่าย ผู้ทนทุกข์ลำบาก ผู้ได้รับทุกข์ภัยได้รับการบอกเล่าให้ทราบต่อเศรษฐีผู้นี้ มีสถานที่หลายแห่งที่เขาสามารถมอบสิ่งของๆ เขาเพื่อช่วยเหลือเขาส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งที่เขามีอยู่ได้อย่างง่ายดาย และหลายๆ บ้านจะไม่มี ความขัดสน อีกหลายคนก็หิวจะได้อิ่ม คนที่เปลือยเปล่าไม่มีเสื้อผ้าก็จะได้รับเครื่องนุ่งห่ม หลายคนจะมีความยินดีในจิตใจและคนที่อธิษฐานขออาหารและเครื่องนุ่งห่มก็ได้รับคำตอบ และเสียงเพลงสรรเสริญก็จะขึ้นไปยังสวรรค์ พระยาห์เวห์ทรงได้ยินคำอธิษฐานของผู้ขัดสนและพระองค์ทรงจัดเตรียมสิ่งที่ดีไว้สำหรับคนยากจน (สดุดี 68:10) การจัดเตรียมอย่างอุดมเพื่อความต้องการของผู้ขัดสนได้มอบไว้ในพระพรซึ่งประทานให้แก่คนมั่งมี แต่เขากลับปิดใจตัวเอง ไม่ยอมรับฟังเสียงร้องขอของคนที่ยึดสน และบอกกับบ่าวของเขาว่า “ข้าจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของข้าและจะสร้างใหม่ให้ใหญ่โตขึ้น แล้วข้า

จะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของข้าไว้ที่นั่น แล้วจะบอกกับจิตใจของข้าว่า จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอพलयปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด” {COL 256.2}

ความมุ่งหวังของชายผู้นี้ไม่ได้สูงส่งไปกว่าบรรดาสัตว์เดียวิจจานที่ต้องพินาศไป เขามีชีวิตอยู่ราวกับว่าไม่มีพระเจ้า ไม่มีสวรรค์ ไม่มีชีวิตหน้า ราวกับว่าทุกสิ่งที่เขาครอบครองอยู่เป็นของเขาเองแต่ผู้เดียว และเขาไม่ได้เป็นหนี้ใครใคร่ไม่ว่าพระเจ้าหรือมนุษย์ ผู้ประพันธ์สตุติพรรณนาถึงเศรษฐีผู้นี้ว่า “คนโง่รำพึงในใจตนว่าไม่มีพระเจ้า” สตุติ 14:1 {COL 257.1}

ชายผู้นี้มีชีวิตและวางแผนสำหรับตนเอง เขามองว่าทุกอย่างในอนาคตจัดเตรียมไว้อย่างมากพอแล้ว ปัจจุบันไม่ต้องวิตกกังวลอีกแล้วนอกจากจะเพลิดเพลินไปกับผลที่ได้รับจากงานของเขา เขามองดูตัวเองว่าเป็นคนที่ได้รับความโปรดปรานมากกว่าคนอื่น ๆ และยกย่องตัวเองว่าเป็นเพราะการจัดการอันชาญฉลาดของเขา เขาได้รับการยกย่องโดยผู้คนในเมืองของเขาว่าเป็นคนที่ตัดสินใจเก่งและเป็นพลเมืองที่เจริญรุ่งเรือง “เขานับว่าตัวเองสุขสบายและแม้คนยกย่องเขาเมื่อเขามั่งคั่งขึ้น” สตุติ 49:18 {COL 258.1}

แต่ “ปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่ในสายพระเนตรของพระเจ้า” สตุติ 3:19 ขณะที่เศรษฐีผู้นี้มองไปยังเวลาแห่งความสุขในอนาคตองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตรียมแผนการที่แตกต่างไว้แล้ว ข้าพเจ้าที่มายังผู้ดูแลไม่สัถย์ชื่อคนนี้คือ “โอ คนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า” นี่คือการเรียกร้องที่เงินทองไม่สามารถให้ได้ ทรัพย์สมบัติที่เขาสะสมไว้ไม่สามารถซื้อเวลาให้เนิ่นนานออกไปได้ ในชั่วอึดใจเดียวสิ่งซึ่งเขาได้ตรากตรำทำมาตลอดชีวิตของเขาก็ไร้ค่า “แล้วของที่เจ้ารวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใคร” ทูนาที่กว้างใหญ่และยุ่งฉางที่เต็มล้นก็หลุดไปจากการควบคุมของเขา มนุษย์ “โกยกองสมบัติไว้และไม่ทราบว่าจะเก็บไป” สตุติ 39:6 {COL 258.2}

เขาไม่ได้แสวงหาสิ่งเดียวที่มีค่าสำหรับเขาในเวลานี้ ในการใช้

ชีวิตเพื่อตนเองเขาปฏิเสธความรักแห่งสวรรค์ซึ่งควรเป็นความเมตตาที่ไหลผ่านจากเขาไปสู่เพื่อนมนุษย์ ด้วยการทำเช่นนี้ เขาปฏิเสธที่จะรับชีวิต เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก และความรักคือชีวิต ชายผู้นี้เลือกสิ่งของในโลกมากกว่าของฝ่ายจิตวิญญาณ และเขาจะสูญเสียไปพร้อมของสิ่งของในโลก “มนุษย์แม้มั่งคั่งหากปราศจากความเข้าใจ เขาก็พินาศเหมือนสัตว์เดียรฉาน” สดุดี 49:20 {COL 258.3}

“คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวและไม่ได้มั่งมีฝ่ายพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ” ภาพเหตุการณ์นี้ยังคงเป็นจริงตลอดไป ท่านอาจจะวางแผนเพียงเพื่อความเห็นแก่ตัว ท่านอาจรวบรวมทรัพย์สมบัติไว้ ท่านอาจสร้างคฤหาสน์ใหญ่โตสูงสง่า ดังเช่นผู้ที่สร้างกรุงบาบิโลนในสมัยโบราณ แต่ท่านไม่สามารถสร้างกำแพงให้สูงหรือประตูให้แข็งแรงจนสามารถยับยั้งผู้สื่อข่าวแห่งคำพิพากษาได้ พระราชาเบลชัสซาร์ “ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่” และ “สรรเสริญพระที่ทำด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้และหิน” แต่พระหัตถ์ของพระองค์ที่ไม่มีผู้ใดมองเห็นเขียนข้อความแห่งคำพิพากษาไว้บนกำแพงและเสียงฝีเท้าของทหารข้าศึกก็ดังมาใกล้ประตูพระราชวัง “ในคืนวันนั้นเอง เบลชัสซาร์พระราชชนกเคเลเดียทรงถูกสังหาร” และพระราชชาติก็ขึ้นครองบัลลังก์แทน ดาเนียล 5:1, 23, 30 {COL 258.4}

การมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองคือหนทางนำไปสู่ความพินาศ ความโลภ ความต้องการผลประโยชน์สำหรับตนเองตัดจิตวิญญาณขาดจากชีวิต จิตใจแบบชาตानมุงแต่ตักตวงเอามาไว้เพื่อตนเอง จิตใจแบบพระคริสต์คือการให้ การเสียสละตนเองเพื่อเห็นแก่ผู้อื่น “และพยานหลักฐานนั้นก็คือ พระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ คนที่มีพระบุตรก็มีชีวิต คนที่ไม่มีพระบุตรก็ไม่มีชีวิต” 1 ยอห์น 5:11, 12 {COL 259.1}

ด้วยประการฉะนี้ พระองค์ตรัสว่า “จงระวังให้ดี จงหลีกเลี่ยงจากความโลภทุกอย่าง เพราะว่าชีวิตของคนไม่ได้อยู่ที่การมีของฟุ่มเฟือย” ลูกา 12:15 {COL 259.2}

บทที่ 20 “เหนือใหญ่ตั้งขวางอยู่”

อ้างอิงจาก ลูกา 16:19-31

ในอุปมาเรื่องเศรษฐีและลาซารัส พระคริสต์ทรงอธิบายให้เห็นว่า มนุษย์ตัดสินมันเปลี่ยนชีวิตของเขาเอง ช่วงเวลาแห่งพระกรุณาคุณของพระเจ้าเปิดไว้สำหรับจิตวิญญาณทุกคน แต่หากมนุษย์ใช้โอกาสนั้นไปเพื่อแสวงหาความสำคัญส่วนตัว เขาตัดตัวเองออกไปจากชีวิตนิรันดร์ หลังจากพระกรุณาปิดลงแล้วจะไม่มีโอกาสให้เข้าอีกต่อไป เขาสร้างเหวอันใหญ่ตั้งขวางระหว่างเขากับพระเจ้าด้วยการเลือกของเขาเอง {COL 260.1}

อุปมานี้ทำให้เราเห็นภาพความแตกต่างระหว่างคนมั่งมีที่ไม่มีพระเจ้าเป็นที่พึ่งของตนกับคนยากจนผู้มีพระเจ้าเป็นที่พึ่งของเขา พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้เห็นว่า เวลานั้นจะมาถึงเมื่อสถานภาพของทั้งสองกลุ่มจะสลับที่กัน ในวันหนึ่งข้างหน้าคนยากจนในทรัพย์สินของโลกนี้แต่ดวงใจในพระเจ้าและอดทนในความยากลำบากจะได้รับการยกชู

เหนือผู้ซึ่งขณะนี้ดำรงตำแหน่งสูงสุดที่โลกนี้ยกให้แต่ไม่ได้มอบถวายชีวิตให้พระเจ้า {COL 260.2}

พระคริสต์ตรัสว่า “มีเศรษฐีคนหนึ่งนั่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าป่านเนื้อดี อยู่อย่างรื่นเริงฟุ่มเฟือยทุกๆ วัน และมีคนยากจนคนหนึ่งชื่อ ลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี เขาอยาก จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีคนนั้น” ลูคา 16:19-21 {COL 260.3}

เศรษฐีผู้นี้ไม่ได้จัดอยู่ในพวกเดียวกันกับผู้พิพากษาอูติธรรม ที่กล่าวอย่างเปิดเผยว่าตนเองไม่ได้เห็นแก่หน้าพระเจ้าและมนุษย์ เขา อ้างว่าตนเป็นบุตรของอับราฮัม เขาไม่ได้ปฏิบัติต่อขอทานด้วยความ รุนแรงหรือบังคับเขาไปเสียให้พ้นหน้าเพราะสภาพที่ไม่น่าดูของขอทาน ถ้าชายขอทานนี้ซึ่งเป็นเสมือนตัวแทนของมนุษย์ผู้ร่ำรวยเกียจ ได้รับความเล้าโลมใจโดยการมองดูเศรษฐีขณะที่เขาเดินเข้าประตู เศรษฐีก็ เต็มใจให้ขอทานน้อยผู้นั้น แต่เขาเห็นแก่ตัวโดยไม่เอาใจใส่ต่อความ ต้องการของพี่น้องที่ตกอยู่ในความทุกข์ยาก {COL 261.1}

ในสมัยนั้นไม่มีโรงพยาบาลดูแลคนเจ็บคนป่วย คนที่ตกทุกข์ได้ ยากและขัดสนมักถูกนำมาให้อยู่ใกล้ผู้ที่พระเป็นเจ้าทรงมอบทรัพย์สมบัติ ไว้ให้ครอบครอง เพื่อพวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือและความเห็น ออกเห็นใจ กรณีของขอทานกับเศรษฐีก็เช่นกัน ลาซารัสตกอยู่ในสภาพที่ ต้องการความช่วยเหลือมากเพราะเขาไม่มีเพื่อนฝูง ไม่มีบ้านเรือน เงินทองหรืออาหาร กระนั้นเขายังคงอยู่ในสภาพเช่นนั้นวันแล้ววันเล่า โดยที่เศรษฐีนั้นมีทุกสิ่งอย่างบริบูรณ์ แต่คนที่มิทุกสิ่งบริบูรณ์สามารถ ปลดปล่อยความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์นั้น กลับมีชีวิตอยู่เพื่อ ตนเองฝ่ายเดียว ดังเช่นที่หลายคนในปัจจุบันนี้กำลังกระทำอยู่ {COL 261.2}

ทุกวันนี้ยังมีคนรอบข้างใกล้ชิดที่เราหลายคนที่ยังหวง โหยสเปื้อน ภาย และไร้ที่อยู่ การละเลยไม่แบ่งปันปัจจัยของเราให้ผู้ขัดสนทุกข์ ทรมานเหล่านี้อาจก่อให้เกิดภาระแห่งความรู้สึกผิดในตัวเราเอง ซึ่งในวัน

หนึ่งเราจะหวาดกลัวที่จะเผชิญกับมัน ความโลภทั้งหลายถูกประณามว่าเป็นดังการกราบไหว้รูปเคารพ การหลงใหลในความเห็นแก่ตัวทั้งปวงเป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของพระเจ้า {COL 261.3}

พระเจ้าทรงให้เศเรฐฐีผู้นี้เป็นผู้อารักขาทรัพย์สินของพระองค์และเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องให้ความดูแลต่อคนอื่นดังเช่นขอทานคนนี้ พระบัญชามีมาว่า “ท่านจงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจและสุดกำลังของท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 และ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” เลวีนิติ 19:18 เศเรฐฐีผู้นี้เป็นชาวยิวและเขาค้นเคยกับพระบัญชาของพระเจ้า แต่เขาสีมนว่าจะต้องให้การต่อพระเจ้าในเรื่องการใช้ทรัพย์สินและกำลังความสามารถซึ่งได้ทรงมอบหมายไว้ให้เขาเป็นผู้ดูแล พระพรของพระเจ้าหลั่งลงมายังเขามากมาย แต่เขาใช้ไปด้วยความเห็นแก่ตัวเพื่อยกย่องตัวเอง ไม่ใช่เพื่อถวายเกียรติแด่พระผู้สร้างของเขา เขามีหน้าที่ตามสัดส่วนของสิ่งของอันบริบูรณ์ที่เขาได้อยู่เพื่อใช้ของประทานเหล่านั้นอุ้มชูเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน นี่เป็นพระบัญชาของพระยาห์เวห์ แต่เศเรฐฐีผู้นี้หาได้คิดถึงหน้าที่ที่เขามีต่อพระเจ้าไม่ เขาให้กู้เงินและคิดดอกเบี้ยจากเงินที่ให้กู้ แต่เขาหาได้คืนดอกเบี้ยให้กับพระเจ้าผู้ประทานให้เขายืมไม่ เขามีความรู้และพรสวรรค์แต่ไม่ได้ปรับปรุงให้ดีขึ้น เขาหลงลืมว่าพระเจ้าจะทรงคิดบัญชีกับเขา เขากลับทุ่มเทกำลังทั้งหมดเพื่อความเพลิดเพลิน ทุกสิ่งที่อยู่รอบกายเขาไม่ว่าจะเป็นความสนุกสนานหรือคำสรรเสริญเยินยอของมิตรสหายล้วนมีไว้เพื่อความสนุกสนานอย่างเห็นแก่ตัว เขาหมกมุ่นอยู่ในสังคมของมิตรสหายของเขาจนกระทั่งสูญเสียความรู้สึกรับผิดชอบในการร่วมมือกับพระเจ้าเพื่อพันธกิจแห่งการช่วยเหลือด้วยเมตตาธรรมไปจนหมดนั้น เขามีโอกาสที่จะเข้าใจพระวอนของพระเจ้าและนำคำสอนเหล่านั้นมาปฏิบัติ แต่สังคมรักความสนุกสนานที่เขาเลือกอยู่ด้วยนั้นปล้นเวลาของเขาไปจนกระทั่งเขาหลงลืมพระเจ้าแห่งนิรันดร์กาล {COL 261.4}

เวลามาถึงเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงในสถานภาพของบุรุษทั้งสองชายที่ยากจนได้ทนทุกข์ทรมานวันแล้ววันเล่า แต่เขาก็เพียรอดทนและ

หนึ่งเงียบ ในที่สุดเขาก็ได้เสียชีวิตและถูกฝังไป ไม่มีผู้ใดโศกเศร้าเพื่อเขา แต่เพราะความเพียรอดทนในขณะที่ได้รับทุกข์ทรมานเขาได้เป็นพยานเพื่อพระคริสต์ เขาผ่านการทดสอบความเชื่อของเขาและเมื่อเขาตายก็ได้เปรียบเทียบกับทูตสวรรค์รับเขาไปที่อกของอับราฮาม {COL 262.1}

ลาซารัสเป็นตัวแทนของคนยากจนที่ทนทุกข์ทรมานผู้ซึ่งมีความเชื่อในพระคริสต์ เมื่อเสียงแตรดังขึ้นและคนทั้งหมดที่อยู่ในหลุมฝังศพได้ยินพระสุรเสียงของพระคริสต์จะเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาจะได้รับบำเหน็จเพราะความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา เรื่องนี้ไม่ใช่เป็นเพียงทฤษฎีแต่เป็นความจริง {COL 262.2}

“ส่วนเศรษฐีคนนั้นก็ตายด้วยและถูกฝังไว้ และเมื่อเขาเป็นทุกข์ทรมานอยู่ในแดนคนตาย เขาแหงนหน้าดู เห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสก็อยู่กับท่าน เศรษฐีจึงร้องว่า อับราฮัม บิดาเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น เพราะข้าพเจ้าต้องทุกข์ระทมอยู่ในเปลวไฟนี้” ลูกา 16:22-24 {COL 263.1}

ในอุปมานี้ พระคริสต์ตรัสกับประชาชนตามความเชื่อพื้นฐานที่พวกเขามีอยู่ หลักคำสอนเรื่องสภาพความรู้สึกในช่วงระหว่างหลังจกตายและก่อนการเป็นขึ้นจากตายยังคงเป็นที่ยอมรับสำหรับหลายคนที่ฟังคำของพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดทรงทราบถึงความคิดเห็นของพวกเขาดี และพระองค์ทรงผูกเรื่องอุปมาของพระองค์เพื่อประทับความจริง โดยผ่านความเชื่อพื้นฐานของคนเหล่านี้ พระองค์ทรงยกกระเจกเงาขึ้นมาต่อหน้าผู้ฟังเพื่อพวกเขาจะมองเห็นตัวเองในความสัมพันธ์อันแท้จริงของพวกเขากับพระเจ้า พระองค์ทรงใช้แนวความคิดที่ยอมรับกันในขณะนั้นของพวกเขาเพื่อถ่ายทอดความคิดซึ่งพระองค์ทรงปรารถนาจะกระทำให้เป็นที่ยอมรับแก่ทุกคน นั่นคือ ไม่มีมนุษย์ผู้ใดถูกตีราคาด้วยทรัพย์สินสมบัติที่พวกเขามีอยู่ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขามีอยู่เป็นของพวกเขา ก็เพียงเพราะพระเจ้าทรงเป็นผู้ให้ยืม การใช้ของประทานเหล่านี้ไปในทางที่ผิดก็จะทำให้พวกเขาตกต่ำยิ่งกว่าคนที่ยากจน

ที่สุดและทุกข์ทรมานที่สุดที่รักพระเจ้าและวางใจในพระองค์ {COL 263.2}

พระคริสต์ทรงปรารถนาให้ผู้ฟังของพระองค์เข้าใจว่า การที่มนุษย์เสาะหาความรอดเพื่อจิตวิญญาณหลังจากที่ตายไปแล้วนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ คำพูดของอับราฮัมนั้นเป็นตัวแทนของคำตอบที่ว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้สิ่งที่ดีสำหรับตัว และลาซารัสได้แต่สิ่งเลว เวลานี้เขาได้รับการปลอบโยนแล้ว แต่เจ้าได้รับความทุกข์ระทม ยิ่งไปกว่านั้น ระหว่างเรากับพวกเจ้าก็มีมีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าใครอยากจะข้ามจากที่นี่ไปถึงพวกเจ้าทำไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ทำไม่ได้” ลูกา 16:25-26 จากเรื่องนี้ พระคริสต์ทรงชี้ให้เห็นว่าไม่มีความหวังสำหรับคนที่แสวงหาพระกรุณาครั้งที่สอง ชีวิตนี้เท่านั้นที่มนุษย์ได้รับเพื่อใช้เตรียมตัวสำหรับชีวิตนิรันดร์ {COL 263.3}

เศเรฐียังไม่ทิ้งความคิดว่าตัวเองเป็นบุตรของอับราฮัม และในความทุกข์ เขาแสดงออกด้วยการร้องหาอับราฮัมเพื่อขอความช่วยเหลือ เขาอธิษฐานว่า “อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด” ลูกา 16:24 เขาไม่ได้อธิษฐานขอต่อพระเจ้าแต่ต่ออับราฮัม ด้วยการทำเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าเขายกย่องอับราฮัมเหนือพระเจ้า และพึงในความสัมพันธ์ของเขามีต่ออับราฮัมเพื่อความรอด โจรบนทางเขนอธิษฐานต่อพระคริสต์ “ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในแผ่นดินของพระองค์” ลูกา 23:42 และคำตอบมาในทันใดว่า แท้จริงเราบอกเจ้าวันนี้ว่า (ขณะที่เรากำลังตรึงอยู่บนกางเขนด้วยความน่าอับอายและความทุกข์ทรมาน) เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม แต่เศเรฐีนั่นอธิษฐานต่ออับราฮัม และคำร้องขอของเขาไม่ได้รับการตอบสนอง พระคริสต์เพียงองค์เดียวที่ควรได้รับการยกย่องให้เป็น “องค์พระผู้นำและองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงอภัยบาปของเขาทั้งหลาย” กิจการ 5:31 “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย” กิจการ 4:12 {COL 263.4}

ชายผู้มั่งมีคนนี้ใช้ชีวิตเพื่อความสุขของตนเอง และพบเมื่อ

สายเกินไปแล้วว่าที่เขาไม่ได้จัดเตรียมอะไรไว้สำหรับนิรันดร์กาล เขาตระหนักถึงความโง่เขลาของตนเอง และคิดถึงพี่น้องของเขาที่ใช้ชีวิตเหมือนกับที่เขาเคยเป็น คือดำรงชีวิตเพื่อแสวงหาความสุขเพื่อตนเอง เขาจึงร้องขอว่า “ถ้าอย่างนั้น บิดาเจ้าข้า ขอตานใช้ลาซารัสไปที่บ้านบิดาของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสไปเตือนพวกเขา เพื่อไม่ให้เขาต้องมาอยู่ในที่ทุกข์ทรมานแห่งนี้” แต่อับราฮัมตอบเขาว่า ‘เขามีโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะแล้ว ให้พวกเขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ เศรษฐีคนนั้นจึงกล่าวว่า ‘ไม่ได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้ามีใครสักคนหนึ่งจากพวกคนตายไปหาพวกเขา เขาคงจะกลับใจใหม่’ อับราฮัมจึงตอบเขาว่า ‘ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสส และพวกผู้เผยพระวจนะ แม้จะมีใครเป็นขึ้นมาจากตาย เขาก็ยังไม่เชื่อ” ลูกา 16: 27-31 {COL 264.1}

เมื่อเศรษฐีขอหลักฐานเพิ่มเติมเพื่อแจ้งแก่พี่น้องของเขานั้น เขาได้รับคำตอบว่าถึงแม้พี่น้องของเขาจะมีหลักฐานดังกล่าว พวกเขาก็จะไม่เชื่อ คำร้องขอของเขาสะท้อนกลับมายังพระเจ้า ดูราวกับเศรษฐีกำลังกล่าวว่าหากท่านได้ตักเตือนละเอียดกว่านี้ ข้าพเจ้าคงจะไม่ต้องอยู่ที่นี้ คำตอบที่อับราฮัมมอบให้นั้นแสดงให้เห็นว่า พวกพี่น้องของท่านได้รับคำเตือนอย่างเพียงพอแล้ว มีการให้ความสว่างแก่พวกเขาแล้ว แต่พวกเขาไม่ยอมเข้าใจ มีการเสนอความจริงให้พวกเขาแล้ว แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง {COL 264.2}

“ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ แม้จะมีใครเป็นขึ้นมาจากตาย เขาก็จะไม่เชื่อ” ลูกา 16:31 ถ้อยคำเหล่านี้ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นจริงในประวัติศาสตร์ของชนชาติยิว การอัศจรรย์ครั้งสุดท้ายที่ยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ด้วยการเรียกลาซารัสแห่งหมู่บ้านเบธานีให้กลับเป็นขึ้นมาจากตาย หลังจากที่เขาดายไปแล้วสี่วัน หลักฐานพิสูจน์อันมหัศจรรย์ถึงความเป็นพระเจ้าขององค์พระผู้ช่วยให้รอดได้มอบไว้ให้ชนชาวยิว แต่พวกเขาปฏิเสธ ลาซารัสเป็นขึ้นมาจากความตายและเป็นพยานต่อหน้าพวกเขา แต่พวกเขากลับทำให้จิตใจแข็ง

กระต้างต่อหลักฐานทั้งหมด และยิ่งไปกว่านั้นยังหาทางที่จะเอาชีวิตของพระองค์อีกด้วย (ยอห์น 12:9-11) {COL 265.1}

พระบัญญัติและผู้เผยพระวจนะคือตัวแทนที่พระเจ้าทรงตั้งไว้สำหรับความรอดของมนุษย์ พระคริสต์ตรัสว่าให้เขาเหล่านั้นเอาใจใส่ต่อคำพยานเหล่านี้ ถ้าพวกเขาไม่ได้ฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าคือพระวจนะของพระองค์ คำพยานจากผู้ที่ป็นขึ้นมาจากความตายพวกเขาจะไม่ฟัง {COL 265.2}

คนทั้งหลายที่ฟังโมเสสและผู้เผยพระวจนะจะไม่เรียกร้องขอแสงสว่างมากไปกว่าที่พระเจ้าประทานมาให้แล้ว แต่หากมนุษย์ปฏิเสธแสงสว่างนั้นและไม่ซาบซึ้งในคุณค่าของโอกาสที่ประทานให้แก่พวกเขา แม้ว่าจะมีใครสักคนป็นขึ้นมาจากตายและนำข่าวมาบอก พวกเขาจะไม่ฟังข่าว แม้จะมีหลักฐานดังกล่าว พวกเขาจะไม่ยอมฟัง เพราะผู้ที่ปฏิเสธพระบัญญัติและผู้เผยพระวจนะก็ทำให้จิตใจของตนแข็งกระด้างไป จนปฏิเสธแสงสว่างทั้งหมด {COL 265.3}

คำสนทนาระหว่างอับราฮัมและชายผู้เคยเป็นคนมั่งมีเป็นอุปมาบทเรียนที่ฟังได้รับคือแสงสว่างนั้นประทานมาให้มนุษย์ทุกคนเพียงพอที่จะให้เขาปฏิบัติหน้าที่ที่ควรปฏิบัติของตน ความรับผิดชอบของมนุษย์คือตอบสนองโอกาสและสิทธิพิเศษที่แต่ละคนได้รับ พระเจ้าประทานแสงสว่างและพระคุณให้ทุกคนเพียงพอที่จะทำหน้าที่ซึ่งพระองค์ทรงมอบหมายไว้ให้ ถ้ามนุษย์ละเลยที่จะกระทำตามแสงสว่างจำนวนน้อยที่สำแดงหน้าที่ของเขาให้ทราบแล้ว แสงสว่างที่มากขึ้นกว่านั้นก็เพียงเปิดเผยให้เห็นถึงความไม่ซื่อสัตย์ของพวกเขาเท่านั้น รวมถึงการละเลยไม่ปรับปรุงพระพรที่ได้รับ “คนที่ซื่อสัตย์ในของเล็กน้อยจะซื่อสัตย์ในของมากด้วย และคนที่ไม่ซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย จะไม่ซื่อสัตย์ในของมากเช่นกัน” ลูกา 16:10 คนที่ปฏิเสธแสงสว่างแห่งคำสั่งสอนของโมเสสและผู้เผยพระวจนะและเรียกร้องหาการอัศจรรย์มากยิ่งขึ้น แม้ว่าการร้องขอของเขาได้รับการตอบสนองเขาก็จะยังไม่ยอมรับอยู่ดี {COL 265.4}

อุปมาเรื่องเศรษฐีและลาซารัสแสดงให้เห็นถึงตัวแทนของคนสองประเภทว่าโลกที่มองไม่เห็นกำลังประเมินคุณค่าตัวของพวกเขายังไร การเป็นคนมั่งคั่งร่ำรวยไม่ใช่บาปถ้าความมั่งคั่งนั้นไม่ได้หามาด้วยความไม่ยุติธรรม คนมั่งมีไม่ได้ถูกตำหนิเพราะความร่ำรวยของเขา แต่การตำหนินั้นจะมาถึงเมื่อเขาใช้ทุกสิ่งที่ได้มาในความเห็นแก่ตัว เขาจะทำได้ดียิ่งกว่านั้นถ้าเขาจะสะสมทรัพย์นั้นไว้ใกล้พระที่นั่งของพระเจ้า ด้วยการให้ทรัพย์นั้นเพื่อทำความดี ความตายทำให้คนใดเป็นคนยากจนไม่ได้เมื่อเขาอุทิศตัวเพื่อแสวงหาความมั่งมีอันนิรันดร์ แต่ผู้ที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตนเองจะนำสิ่งนี้ไปสวรรค์ไม่ได้ เขาพิศุจน์ให้เห็นว่าตัวเขาเองนั้นเป็นคนดูแลที่ไม่ซื่อสัตย์ ในเวลาที่เขาใช้ชีวิตอยู่นั้นเขาได้รับสิ่งดี แต่เขากลับลืมหน้าที่ของเขาที่มีต่อพระเจ้า เขาจะเลยที่จะแสวงหาทรัพย์สมบัติในสวรรค์ {COL 266.1}

เศรษฐีผู้ได้รับสิทธิพิเศษมากมายผู้นี้แสดงให้เห็นเราทั้งหลายเห็นว่าเขาควรพัฒนาของประทานที่ได้มาให้ดีขึ้นเพื่อการงานต่าง ๆ บรรลุถึงเป้าหมายสูงสุด และเพื่อจะเกิดประโยชน์ทางฝ่ายจิตวิญญาณ จุดมุ่งหมายของการไถ่ถอนไม่ใช่เพียงเพื่อขจัดบาปออกไป แต่เพื่อนำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณที่สูญหายไปเพราะอำนาจของบาปกลับคืนมายังมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง เงินทองนั้นนำติดตัวไปสู่ชีวิตหน้าไม่ได้ ที่นั่นไม่จำเป็นต้องใช้ แต่การประพฤติดีที่กระทำเพื่อนำวิญญาณทั้งหลายมาหาพระคริสต์จะติดตามเราไปยังพระราชวังแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ใช้ของประทานของพระเจ้าอย่างเห็นแก่ตัวเพื่อตนเองนั้น ปลอญเพื่อนมนุษย์ผู้ขัดสนทั้งไว้โดยไม่ยอมช่วยเหลือและไม่ทำอะไรเพื่อช่วยให้พระราชกิจของพระเจ้าในโลกนี้ก้าวหน้าไป คนเช่นนี้ทำให้พระเจ้าผู้สร้างของเขาได้รับการหลอพระเกียรติ ชื่อของเขาจะถูกบันทึกลงในหนังสือในสวรรค์ฐานเป็นผู้ถือโกงพระเจ้า {COL 266.2}

เศรษฐีมีทุกสิ่งทั้งเงินทองซื้อได้ แต่เขาไม่ได้ครอบครองทรัพย์สินที่มีบัญญัติถูกต้องกับของพระเจ้า เขาใช้ชีวิตราวกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาครอบครองอยู่เป็นของเขาเอง เขาจะเลยคำเรียกร้องของพระเจ้าและ

คำเรียกร้องของคนขัดสนที่ตกทุกข์ได้ยาก แต่ในที่สุดคำเรียกร้องที่เขาเพิกเฉยไม่ได้ก็มาถึง โดยอำนาจซึ่งเขาสงสัยหรือขัดขืนไม่ได้ เขารับคำสั่งให้ยุติหน้าที่ เขาจึงไม่ได้ทำหน้าที่ผู้อารักขาอีกต่อไป ชายผู้ซึ่งเคยเป็นคนมั่งมีก็กลับกลายเป็นคนยากจนที่หมดหวัง อารมณ์แห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ที่ทอดจากกันในสวรรค์ห่อหุ้มเขาไม่ได้ เขาผู้เคยสวมเสื้อสีม่วงที่ร่ำรวย ทอจากผ้าเนื้อดีที่สุดต้องกลับเปลือยเปล่า ประดุจแห่งพระกรุณาถูกปิดลง เขาไม่ได้นำสิ่งใดเข้ามาในโลก และเขาก็นำสิ่งใดออกไปจากโลกไม่ได้เช่นกัน {COL 267.1}

พระคริสต์ทรงยกม่านที่ปิดบังขึ้น และแสดงภาพเหล่านี้ให้ปรากฏต่อหน้าพวกปุโรหิตและผู้ปกครองรวมถึงพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเพื่อจะบอกว่า จงดูสิเจ้าเป็นพวกผู้มั่งมีในทรัพย์สินสมบัติของโลกนี้ แต่ไม่ได้มั่งมีในพระเจ้า เจ้าจะไม่ใคร่ครวญถึงภาพเหล่านี้หรือ สิ่งซึ่งเป็นที่ชื่นชมสูงสุดในสายตาของมนุษย์กลับเป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของพระเจ้า พระคริสต์ตรัสถามว่า “เพราะเขาจะได้ประโยชน์อะไรถ้าได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน คนนั้นจะเอาอะไรไปแลกชีวิตของตนกลับคืนมา” มาระโก 8:36, 37 {COL 267.2}

การประยุกต์นำมาใช้กับเบนฮาตียอ

เมื่อพระคริสต์ประทานอุปมาเรื่องเศรษฐีกับลาซารัส มีหลายคนในหมู่ชาวยิวตกอยู่ในสภาพอันน่าสมเพช กล่าวคือตัวเศรษฐีใช้ทรัพย์สินของพระเจ้าเพื่อสนองตัณหาอันเห็นแก่ตัวของเขาเอง และเตรียมตัวเองเพื่อฟังคำพิพากษาที่กล่าวว่า “ฝ่าพระบาทได้ถูกขังในตรรกุ ทรงเห็นว้างขาดอยู่” ดาเนียล 5:27 เศรษฐีคนนี้ได้รับความโปรดปราน เปรียบพร้อมไปด้วยพระพรทั้งทางร่างกาย และจิตวิญญาณ แต่เขาปฏิเสธที่จะร่วมมือกับพระเจ้าในการใช้พระพรเหล่านั้น

เช่นเดียวกับชนชาวยิว พระยาห์เวห์ทรงให้ชนชาติยิวเป็นผู้รับความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ พระองค์ทรงมอบหมายให้พวกเขาเป็นผู้ดูแลพระคุณของพระองค์ พระองค์ประทานข้อได้เปรียบทางฝ่ายจิตวิญญาณและทางฝ่ายโลกนี้ให้กับพวกเขา และตรัสสั่งให้พวกเขาแบ่งปันพรเหล่านี้ออกไป พระองค์ประทานพระบัญชาพิเศษให้แก่พวกเขาในเรื่องการปฏิบัติต่อพี่น้องของตนที่เลวทราม ช่วยเหลือคนแปลกหน้าที่อาศัยอยู่ภายในประตูเมือง และผู้ยากไร้ในหมู่พวกตน พวกเขาไม่ควรจะเอาแต่แสวงหาสมบัติเพื่อตนเอง แต่ควรคิดถึงผู้ที่ขัดสนและแบ่งปันให้กับพวกเขา และพระเจ้ายังทรงสัญญาว่าจะประทานพระพรให้กับพวกเขาตามการประพฤติที่กระทำด้วยความรักและความเมตตา แต่เช่นเดียวกับเศรษฐีผู้ที่ไม่ได้ยื่นมือไปช่วยบรรเทาความต้องการฝ่ายโลกและฝ่ายจิตวิญญาณของเพื่อนมนุษย์ที่กำลังทนทุกข์ทรมานอยู่ พวกเขาเต็มไปด้วยความหยิ่งยโสและถือว่าเป็นผู้ถูกเลือกสรร และเป็นหมู่ชนผู้เป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปราน ถึงกระนั้นก็ตามพวกเขาก็ไม่ได้รับใช้หรือนมัสการพระเจ้า พวกเขาว่างใจความจริงที่สอนว่าเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม พวกเขากล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า “เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม” ยอห์น 8:33 เมื่อวิกฤตมาถึง จะเห็นว่าพวกเขาแยกตัวเองออกจากพระเจ้าและมอบความไว้วางใจไว้กับอับราฮัมราวกับว่าเป็นพระเจ้า {COL 267.3}

พระคริสต์ทรงปรารถนาให้แสงสว่างส่องไปยังความมืดมนของชาวยิว พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านเป็นลูกของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำในสิ่งที่อับราฮัมทำ แต่เดี๋ยวนี้ท่านหาโอกาสฆ่าเราซึ่งเป็นผู้บอกท่านถึงสิ่งที่จะเราได้นิยามมาจากพระเจ้า อับราฮัมไม่ได้ทำอย่างนี้” ยอห์น 8:39,40 {COL 268.1}

พระคริสต์ไม่ได้นับความดีที่สืบเนื่องมาจากเชื้อสายเลือด พระองค์ทรงสั่งสอนว่าความผูกพันฝ่ายจิตวิญญาณอยู่เหนือความผูกพันทางธรรมชาติ ชาวยิวอ้างว่าเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม แต่กลับไม่ได้ปฏิบัติตามแบบอย่างของอับราฮัม พวกเขาได้พิสูจน์ให้เห็นว่าไม่ใช่

ลูกหลานที่แท้จริงของท่าน คนที่สามารถพิสูจน์ตนเองว่ามีจิตวิญญาณที่สอดคล้องกับของอับราฮัม โดยการยอมฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าเท่านั้น จึงจะนับว่าเป็นเชื้อสายที่แท้จริงของท่าน แม้ว่าคนของท่านนั้นจะเป็นชนชั้นที่คนทั่วไปถือว่าต่ำต้อย แต่พระคริสต์ทรงถือว่าพวกเขาเป็นหนึ่งในจำนวนคนที่อับราฮัมจะยอมรับให้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดที่สุด {COL 268.2}

แม้เศรษฐกิจผู้นั้นจะถูกห้อมล้อมด้วยความฟุ้งเฟ้อของชีวิต แต่เขาต้อยความรู้จักกระทั่งจัดให้อับราฮัมอยู่ในที่ที่พระเจ้าควรจะอยู่ ถ้าเขาเห็นคุณค่าของสิทธิพิเศษต่าง ๆ ของเขาและยอมให้พระวิญญาณของพระเจ้าเข้ามาบั่นแต่งความคิดและจิตใจของเขาแล้ว เขาก็คงจะอยู่ในฐานะที่เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง และก็เช่นเดียวกับประเทศที่ชาวยุโรปเป็นตัวแทน ถ้าพวกเขาตอบสนองคำเรียกร้องของพระเจ้า อนาคตของพวกเขา ก็คงจะเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง พวกเขาจะได้รับการเปิดเผยความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณที่แท้จริง พวกเขาได้รับปัจจัยซึ่งพระเจ้าทรงสามารถจะเพิ่มเติมให้จนเพียงพอที่จะเป็นท่อนพระพรและแสงสว่างให้แก่ชาวโลกทั้งมวล แต่พวกเขาปลีกตัวออกไปไกลมากจากแผนการของพระเจ้าจนกระทั่งชีวิตทั้งหมดของพวกเขาหันเหไปในทางผิด พวกเขาล้มเหลวในฐานะผู้อารักขาของพระเจ้าในการใช้ของประทานของพระองค์ให้เป็นไปตามความจริงและความชอบธรรม สิ่งอันเป็นนิรันดร์ไม่ได้เข้ามาในความนึกคิดของพวกเขา และผลจากความไม่ซื่อสัตย์ของพวกเขา ก็คือความพินาศของประเทศชาติ {COL 269.1}

พระคริสต์ทรงทราบดีว่าเมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย ชาวยิวก็จะระลึกถึงคำเตือนของพระองค์ และก็เป็นอย่างนั้นจริง เมื่อหายนะมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อการกัณธารอาหารและความทุกข์ยากทุกอย่างเกิดขึ้นกับประชาชน พวกเขาระลึกถึงถ้อยคำของพระคริสต์และเข้าใจถึงอุปมานั้น พวกเขา นำความทุกข์ยากมาสู่ตนเองโดยไม่เอาใจใส่ในแสงสว่างซึ่งพระเจ้าประทานให้ส่องออกไปทั่วโลก {COL 269.2}

ในวาระสุดท้าย

ฉากสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้เปิดเผยให้เห็นจากบ้านปลายชีวิตของเศรษฐีผู้นี้ ชายมั่งมีอ้างว่าตนเป็นบุตรของอับราฮัม แต่ถูกแยกออกจากอับราฮัมด้วยเหวี่ยงที่ข้ามไม่ได้ซึ่งขวางกั้นอยู่ นั่นคืออุปนิสัยแบบผิดๆ ที่สั่งสมมาตลอด อับราฮัมรับใช้พระเจ้า ประพฤติตามพระวาทะของพระองค์ด้วยความเชื่อและความเชื่อฟัง แต่เศรษฐีผู้นี้ไม่ได้ใส่ใจถึงพระเจ้าและความต้องการของมนุษย์ผู้ทุกข์เวทนา เหวี่ยงที่กั้นกลางระหว่างเขากับอับราฮัมคือหุบเหวแห่งความไม่เชื่อฟัง มีผู้คนมากมายในทุกวันนี้ที่ประพฤติอย่างเดียวกัน แม้ว่าจะเป็นสมาชิกคริสตจักรแต่พวกเขาไม่ได้กลับใจใหม่ พวกเขาอาจเข้าร่วมในการนมัสการที่โบสถ์ พวกเขาอาจจะท่องบทสวดที่ว่า “*กวางกระเสือกกระสนหาธารน้ำฉันใด ข้าแต่พระเจ้า จิตใจข้าพระองค์ก็กระเสือกกระสนหาพระองค์ฉันนั้น*” สดุดี 42:1 แต่เขาเป็นหลักฐานของความเท็จ ในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้เป็นคนชอบธรรมมากไปกว่าคนบาปที่ชั่วร้ายที่สุด จิตวิญญาณที่เฝ้าติดตามความตื้นตันสนุกสนานของโลกนี้ ความคิดที่เต็มไปด้วยการชอบอวดตัวไม่สามารถรับใช้พระเจ้าได้ เช่นเดียวกับเศรษฐีที่กล่าวในอุปมา คนแบบนี้ไม่ได้มีความโน้มเอียงที่จะต่อสู้กับต้นหาฝ่ายเนื้อหนัง พวกเขาปรารถนาที่จะตามใจตนเองในเรื่องความอยากอาหาร พวกเขาเลือกบรรยากาศแห่งบาป พวกเขาถูกความตายเอาตัวไปอย่างทันทีทันใดและลงไปยังหลุมศพพร้อมกับอุปนิสัยที่พัฒนาขึ้นในขณะที่มีชีวิตด้วยการเป็นหุ้นส่วนกับตัวแทนของซาตาน ในหลุมศพนั้นพวกเขาหมดอำนาจที่จะเลือกสิ่งใดไม่ว่าจะดีหรือชั่ว เพราะในวันที่มนุษย์ตายความนึกคิดของเขาก็หมดสิ้นไปด้วย สดุดี 146:4 ปัญญาจารย์ 9:5, 6 {COL 269.3}

เมื่อพระสุรเสียงของพระเจ้าปลุกคนตายให้ฟื้นขึ้นมา เขาจะขึ้นมาจากหลุมศพนั้นด้วยความปรารถนาและความอยากเช่นเดิม มีความชอบและไม่ชอบเหมือนเดิม เหมือนขณะเมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ พระเจ้าไม่ทรงทำการอัครจริยเพื่อสร้างเขาให้เป็นคนใหม่โดยที่เขาไม่

ยอมเปลี่ยนเป็นคนใหม่ ขณะที่เขาได้รับโอกาสและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่จะทำเช่นนั้น ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ เขาหาความยินดีในพระเจ้าหรือพบความชื่นชมในการรับใช้พระองค์ไม่ อุปนิสัยของเขาไม่ได้เป็นไปตามแบบอย่างของพระเจ้าและเขาไม่มีความสุขในครอบครัวของชาวสวรรค์ {COL 270.1}

ทุกวันนี้ มีคนในโลกที่ถือว่าตนเป็นผู้ชอบธรรมด้วยตนเอง เขาไม่ได้เป็นคนกินดิบ เขาไม่ได้เป็นคนขี้เมา เขาไม่ได้เป็นคนทุจริต แต่เขาปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตเพื่อตนเองไม่ใช่เพื่อพระเจ้า พระองค์ไม่ได้อยู่ในความคิดคำนึงของเขาเพราะฉะนั้นจึงจัดพวกเขาอยู่ในกลุ่มผู้ไม่เชื่อ ถ้าแม้พวกเขาจะเข้าไปในประตูเมืองของพระเจ้าได้ พวกเขาก็จะไม่มีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิต เพราะเมื่อพระบัญญัติของพระเจ้าซึ่งมีข้อผูกพันต่าง ๆ ได้ถูกวางตรงหน้า พวกเขากลับตอบปฏิเสธ พวกเขาไม่ได้รับใช้พระเจ้าในโลกนี้ เหตุฉะนั้นในสวรรค์พวกเขาก็จะไม่รับใช้พระองค์เหมือนกัน พวกเขอาศัยอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าไม่ได้ และจะรู้สึกว้าขอไปอยู่ที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่แผ่นดินสวรรค์ {COL 270.2}

การเรียนรู้จักพระคริสต์หมายถึงการยอมรับพระคุณของพระองค์ ซึ่งก็คือพระลักษณะนิสัยของพระองค์ แต่สำหรับผู้ที่ไม่เห็นคุณค่าและไม่ใช้โอกาสรวมทั้งและอิทธิพลอันศักดิ์สิทธิ์ที่ได้ประทานให้ในโลกนี้ให้เกิดประโยชน์ เขาก็ไม่สมควรที่จะมีส่วนร่วมในการอุทิศอันบริสุทธิ์ในสวรรค์ อุปนิสัยของเขาไม่ได้ถูกบันทึกคล้ายคลึงกับของสวรรค์ เพราะการเพิกเฉยไม่เอาใจใส่ของเขาเองได้ทำให้เกิดเหตุซึ่งไม่มีสิ่งใดสามารถเชื่อมต่อได้ระหว่างตัวเขากับผู้ชอบธรรมเหล่านั้น {COL 271.1}

บทที่ 21 การพูดและการกระทำ

อ้างอิงจากมัทธิว 21:23-32

ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน วันหนึ่งชายผู้นี้กล่าวกับบุตรชายคนโตว่า “ลูกเอ๋ย วันหนึ่งไปทำงานในสวนองุ่นเถิด บุตรคนนั้นตอบว่าไม่ไป แต่ภายหลังกลับใจแล้วก็ไป บิดาไปหาบุตรคนที่สองพูดอย่างเดียวกัน บุตรคนนั้นกล่าวว่า ‘ไป’ แต่ไม่ได้ไป คนไหนในบุตรสองคนนี้ที่ทำตามใจของบิดา พวกเขาทูลตอบว่า บุตรคนแรก” มัทธิว 21:28-31 {COL 272.1}

ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูตรัสว่า “ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้เข้าในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้” มัทธิว 7:21 สิ่งที่จะพิสูจน์ความจริงใจไม่ได้อยู่ที่คำพูด แต่อยู่ที่การกระทำ พระคริสต์ไม่ได้ตรัสถามผู้ใดเลยว่า “ท่านได้อะไรมากกว่าคนทั้งปวงเล่า” แต่พระองค์ตรัสว่า “ท่านได้ทำอะไรพิเศษยิ่งกว่าคนอื่น” มัทธิว 5:47 และถ้อยคำ

ของพระองค์ตรัสว่า “เมื่อพวกท่านรู้อย่างนี้แล้วและประพฤติตามท่านก็เป็นสุข” ยอห์น 13:17 ก็มีความหมายที่ลึกซึ้ง คำพูดที่ปราศจากการกระทำที่เหมาะสมนั้นเป็นสิ่งที่ไร้ค่า นี่คือนิพจน์ที่อุปมาเรื่องบุตรชายสองคนสอนไว้ {COL 272.2}

พระเยซูทรงเล่าอุปมานี้ระหว่างการเยือนกรุงเยรูซาเล็มเป็นครั้งสุดท้ายก่อนการสิ้นพระชนม์ไม่นาน ก่อนหน้านี้พระองค์ขับไล่ผู้ซื้อและผู้ขายทั้งหลายออกจากพระวิหารของพระเจ้า พระสุรเสียงที่พระองค์ตรัสกับเขาเหล่านั้นเต็มไปด้วยอำนาจของพระเจ้า พวกเขาประหลาดใจและหวาดกลัวจนต้องทำตามคำบัญชาของพระองค์โดยไม่กล้าแก้ตัวหรือขัดขืน {COL 272.3}

เมื่อความกลัวหายไปแล้ว บุโรहितและผู้ใหญ่กลับไปยังพระวิหารและพบพระเยซูกำลังรักษาคนเจ็บป่วยและใกล้ตาย พวกเขาได้ยินเสียงแห่งความชื่นชมยินดีและเสียงเพลงสรรเสริญภายในวิหารเอง พวกเด็กที่ได้รับการรักษามีสุขภาพหายดีดังเดิมกำลังโบกกิ่งใบตาลร้องโฮซานนาถวายแด่บุตรดาวิด เสียงทารกกล่อไปตามเพลงสรรเสริญของพระผู้ทรงรักษาที่ยิ่งใหญ่ ถึงกระนั้นสิ่งเหล่านั้นยังมีไม่เพียงพอที่จะเอาชนะอคติและความอิจฉาของบุโรहितและพวกผู้ใหญ่ {COL 273.1}

วันต่อมา ขณะที่พระคริสต์ทรงกำลังสั่งสอนอยู่ในวิหารนั้น มหาบุโรहितและพวกผู้ใหญ่ได้เข้ามาหาพระองค์และถามว่า “ท่านทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอะไร ใครให้สิทธิอำนาจแก่ท่าน” มัทธิว 21:23 {COL 273.2}

พวกหัวหน้าบุโรहितและพวกผู้ใหญ่ที่มีพยานหลักฐานที่ไม่ผิดซึ่งแสดงถึงอำนาจของพระคริสต์ ในการที่พระองค์ทรงชำระพระวิหารนั้น พวกเขาเห็นอำนาจจากสวรรค์ส่องประกายจากพระพักตร์ของพระองค์ พวกเขาไม่อาจขัดขืนอำนาจที่พระองค์ใช้ในการตรัส การรักษาคนป่วยอย่างอัศจรรย์ของพระองค์ก็เป็นการตอบคำถามพวกเขาอย่างชัดเจนอีกครั้ง พระองค์ทรงมีหลักฐานที่ไม่สามารถหักล้างได้ แต่พวกเขาไม่ต้องการพยานหลักฐาน บรรดาบุโรहितและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายต้องการ

ให้พระเยซูประกาศตนเองว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์เพื่อพวกเขาจะใช้คำพูดของพระองค์ปรักปรำพระองค์และปลุกระดมมวลชนให้ต่อต้านพระองค์ พวกเขาต้องการทำลายอิทธิพลของพระองค์และจัดการให้พระองค์ถึงแก่ความตาย {COL 273.3}

พระเยซูทรงทราบดีว่าหากพวกเขามองไม่เห็นพระเจ้าในพระองค์หรือมองเห็นพยานหลักฐานของพระลักษณะนิสยของพระเจ้าในพระราชกิจของพระองค์แล้ว พวกเขาก็จะไม่มีวันเชื่อคำพยานของพระองค์ว่าทรงเป็นพระคริสต์ พระองค์จึงเลี่ยงการตอบคำถามในเรื่องนี้ซึ่งพวกเขาหวังว่าจะใช้เป็นข้อกล่าวหา แต่แท้จริงแล้วกลับประณามการกระทำของพวกเขามาก พระองค์ตรัสว่า “เราก็คงถามพวกท่านสักข้อหนึ่งเหมือนกัน ถ้าพวกท่านตอบเรา เราก็คงบอกท่านว่าเราทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอะไร คือบัพติศมาของยอห์นนั้นนั้นมาจากไหนมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์” มัทธิว 21:24 {COL 273.4}

พวกหัวหน้านุโปโรหิตและพวกผู้ใหญ่ขุนนาง “เขาทั้งหลายปรึกษากันว่า ถ้าเรารู้ว่ามาจากสวรรค์ เราจะถามเราว่า ทำไมถึงไม่เชื่อยอห์น แต่ถ้าเราบอกว่า ‘มาจากมนุษย์’ ก็กลัวฝูงชน เพราะทุกคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระเยซูว่า ‘เราไม่รู้’ พระองค์จึงตรัสว่า ‘เราก็คงจะไม่บอกพวกท่านเหมือนกันว่าเรามีสิทธิอำนาจอะไรถึงได้ทำสิ่งเหล่านี้’” มัทธิว 21:25-27 {COL 274.1}

คำว่า “เราไม่รู้” นั้นเป็นคำตอบเท็จ ปุโรหิตรู้สถานะภาพของตัวเองดี จึงพูดปิดเพื่อปกปิดตัวเอง ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมามาเป็นพยานให้กับพระองค์ผู้ที่กำลังถูกพวกเขาตั้งข้อกล่าวหาเรื่องสิทธิอำนาจ ยอห์นขึ้นไปที่พระองค์และกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ยอห์น 1:29 ยอห์นเป็นผู้ประกอบพิธีบัพติศมาให้แก่พระองค์และหลังจากเสร็จพิธีขณะที่พระคริสต์กำลังอธิษฐานอยู่นั้น ฟ้าสวรรค์เปิดออกและพระวิญญาณของพระเจ้าดลจนกพิราบสถิตอยู่บนพระองค์พร้อมทั้งมีพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสว่า “ท่านนี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” มัทธิว 3:17 {COL 274.2}

ถึงแม้พวกเขาจำคำพยากรณ์ที่ยอห์นย้าเสมอเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และภาพที่พระเยซูทรงรับบัพติศมาได้แต่บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ไม่กล้าพูดว่าบัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์ หากพวกเขายอมรับยอห์นว่าเป็นผู้เผยพระวจนะตามที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นนั้น พวกเขาจะปฏิเสธคำพยานของยอห์นที่กล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าได้อย่างไร และพวกเขาก็ไม่สามารถพูดว่าบัพติศมาของยอห์นมาจากมนุษย์ได้เพราะประชาชนเชื่อว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ ดังนั้นพวกเขาจึงตอบว่า “เราไม่รู้” {COL 274.3}

จากนั้นพระคริสต์ทรงเล่าอุปมาเรื่องบิดาและบุตรสองคน เมื่อบิดาไปหาบุตรคนโตแล้วพูดว่า “ลูกเอ๋ย วันนี้งไปทำงานในสวนองุ่นเถิด” บุตรชายคนนั้นตอบทันทีว่า “ไม่ไป” มัทธิว 21:28, 29 เขาไม่ยอมเชื่อฟังและใช้ชีวิตในทางผิดกับมิตรสหายชั่ว แต่ในที่สุดเขากลับใจและปฏิบัติตามคำสั่ง {COL 274.4}

บิดาไปหาบุตรคนที่สองด้วยคำสั่งอันเดียวกันว่า “ลูกเอ๋ย วันนี้งไปทำงานในสวนองุ่นเถิด” บุตรชายคนนี้ตอบว่า “ไป” แต่เขาไม่ไป {COL 275.1}

ในอุปมานี้บิดาเปรียบเหมือนพระเจ้า และสวนองุ่นคือคริสตจักร บุตรสองคน เป็นตัวแทนของคนสองประเภท บุตรคนที่หนึ่งปฏิเสธที่จะเชื่อฟังและพูดว่า “ไม่ไป” หมายถึงคนที่ทำบาปอย่างเปิดเผย ไม่แสดงตนว่าเป็นคนเคร่งครัดศาสนา ปฏิเสธอย่างเปิดเผยที่จะอยู่ภายใต้แอกแห่งการควบคุม และการเชื่อฟังตามที่พระบัญญัติของพระเจ้ากล่าวไว้ แต่ต่อมาภายหลังมีหลายคนกลับใจและปฏิบัติตามการทรงเรียกของพระเจ้าเมื่อเกิดตึกุณมายังพวกเขาในข่าวของยอห์นผู้ให้บัพติศมาว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” พวกเขากลับใจและสารภาพบาปของตน มัทธิว 3:2 {COL 275.2}

ส่วนบุตรคนที่สองที่พูดว่า “ไป” แต่ไม่ไปนั้นเปิดเผยให้เห็นอุปนิสัยของพวกฟาริสี พวกผู้นำชาวยิวเป็นเหมือนบุตรคนหนึ่งที่ไม่ตระหนักถึงบาปของตนและนึกว่าตนเองชอบธรรม วิถีชีวิตฝ่ายศาสนา

ของพวกเขาวิวัฒนาการเป็นการเสแสร้ง เมื่อพระเจ้าทรงประกาศพระบัญญัติของพระองค์ด้วยพระสุรเสียงของพระองค์บนภูเขาซีนาย ทุกคนปฏิญาณว่าจะเชื่อฟัง พวกเขาพูดว่า “ไป” แต่ไม่ไป เมื่อพระคริสต์เสด็จมาด้วยพระองค์เองเพื่อสำแดงพระบัญญัติของพระเจ้าให้ประจักษ์ พวกเขากลับปฏิเสธพระองค์ พระคริสต์ทรงแสดงพยานหลักฐานมากมายให้ผู้นำชาวยิวในสมัยพระองค์ทราบถึงฤทธิ์และอำนาจของพระองค์ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเชื่อก็ตามที่ แต่ก็หาได้ยอมรับหลักฐานเหล่านั้นไม่ พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้เห็นว่า สาเหตุที่พวกเขาไม่เชื่อนั้นเป็นเพราะว่าเขาขาดแคลนจิตวิญญาณที่จะนำพาพวกเขาให้เชื่อฟัง พระองค์ทรงประกาศก้องว่า “อย่างนั้นแหละ พวกท่านทำให้พระวาระของพระเจ้าเป็นโมฆะไปเพราะคำสอนสืบทอดของท่าน...พวกเขามั้สการเราโดยเปล่าประโยชน์ เพราะเขาถูกเกณฑ์ของมนุษย์มาสอนว่าเป็นพระดำรัสสอน” มัทธิว 15:6, 9 {COL 276.1}

กลุ่มคนที่อยู่เบื้องหน้าพระพักตร์พระคริสต์มีพวกธรรมจารย์และฟาริสี ปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่รวมอยู่ด้วย และหลังจากที่พระองค์ทรงเล่าอุปมาจบแล้วก็ทรงตั้งคำถามว่า “คนไหนในบุตรสองคนนี้ที่ทำตามใจของบิดา” พวกฟาริสีทูลตอบอย่างลืမ်ตัวว่า “บุตรคนแรก” พวกเขาตอบไปโดยไม่ได้นึกถึงว่าพวกเขากำลังประณามตนเอง พระคริสต์จึงย้ำต่อไป “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า บรรดาคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะได้เข้าไปยังแผ่นดินของพระเจ้าก่อนพวกท่านทั้งหลาย เพราะยอห์นมาหาพวกท่านและแสดงวิถีทางของความรักชอบธรรม และท่านไม่ได้เชื่อ แต่พวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีเชื่อ และแม้เมื่อท่านทั้งหลายเห็นแล้วก็ยังไม่กลับใจเชื่อยอห์น” มัทธิว 21:31, 32 {COL 276.2}

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเพื่อประกาศความจริง และโดยการประกาศนี้คนบาปสำนึกผิดและกลับใจ คนบาปเหล่านั้นจะเข้าไปยังแผ่นดินสวรรค์ก่อนพวกคนที่คิดว่าตนเองชอบธรรมและต่อต้านคำเตือนสำคัญ พวกคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีไม่มีความรู้ ในขณะที่ผู้คงแก่เรียน

เหล่านี้รู้ทางแห่งความจริง แต่พวกเขาก็ยังปฏิเสธที่จะเดินบนเส้นทางที่นำไปสู่สวรรค์ของพระเจ้า ความจริงที่ควรนำพาพวกเขาไปสู่กลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิตกลับกลายเป็นกลิ่นแห่งความตาย ซึ่งนำไปสู่ความตาย คนบาปที่แสดงตัวอย่างเปิดเผยว่าเกลียดชังตัวเองยอมรับบาปผิดมาจากยอห์น แต่พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้กลับเป็นคนหน้าซื่อใจคด จิตใจตืดตึงของพวกเขาเป็นอุปสรรคขวางกั้นไม่ให้พวกเขายอมรับความจริง พวกเขาปฏิเสธการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อให้สำนึกบาป ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า {COL 277.1}

พระคริสต์ไม่ได้ตรัสกับพวกเขาว่า พวกเขาเข้าแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้ แต่ทรงเปิดเผยให้เห็นว่า อุปสรรคต่างๆ ที่ขวางกั้นไม่ให้พวกเขาเข้าสวรรค์เกิดจากผลที่พวกเขาปั้นแต่งขึ้นมาเอง ประตูกำลังเปิดกว้างให้ผู้นำชาวียวเหล่านี้เสมอ คำเชิญชวนยังส่งต่อไปให้พวกเขาอยู่ พระคริสต์ทรงประสงค์ที่จะเห็นพวกเขาสำนึกผิดและกลับใจ {COL 277.2}

บรรดาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลใช้ชีวิตอยู่กับพิธีกรรมทางศาสนาต่างๆ ที่พวกเขาคิดว่าศักดิ์สิทธิ์เกินกว่าที่จะเชื่อมโยงกับธุรกิจทางฝ่ายโลก ด้วยเหตุนี้ชีวิตทั้งหมดของพวกเขาจึงรวนอยู่กับเรื่องของศาสนา แต่พวกเขาปฏิบัติตามพิธีกรรมเหล่านั้นเพียงเพื่อให้คนอื่นเห็นและเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจว่าพวกตนเคร่งครัดและอุทิศตนเพื่อศาสนา ในขณะที่อ้างว่าตนเชื่อฟังพวกเขากลับปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระเจ้า พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามความจริงที่พวกเขาอ้างว่าเป็นผู้สั่งสอน {COL 278.1}

พระคริสต์ทรงประกาศว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่ง และพระองค์ทรงเปิดเผยหลักฐานให้เป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ฟังทั้งหลายว่ายอห์นเป็นผู้สื่อข่าวจากพระเจ้า ถ้อยคำของผู้เทศนาในปากกันดารเต็มไปด้วยอำนาจ เขาประกาศข่าวอย่างไม่สะทกสะท้าน ประณามความผิดของพวกปุโรหิตและผู้นำ และเชิญชวนให้พวกเขามีส่วนร่วมในการรับใช้ของแผ่นดินสวรรค์ ยอห์นชี้ให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาหมิ่นพระราชาอำนาจของพระเจ้าด้วยการปฏิเสธที่จะทำงานที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ เขาไม่ยอมประนีประนอมกับบาป และคน

จำนวนมากหันจากความอธรรมของตนเอง {COL 278.2}

หากบรรดาผู้นำชาวยิวมีความเชื่อที่แท้จริง คนเหล่านี้คงยอมรับคำพยานของยอห์นและรับพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ แต่พวกเขาไม่ได้แสดงออกถึงผลของการกลับใจและความชอบธรรม คนที่พวกเขาดูหมิ่นดูแคลนก้าวเข้าแผ่นดินสวรรค์ก่อนพวกเขา {COL 278.3}

ในอุปมา บุตรคนที่พูดว่า “ไป” ทำตัวราวกับว่าเป็นบุตรที่เชื่อฟังและซื่อสัตย์ แต่เมื่อเวลาผ่านไปจะพิสูจน์ให้เห็นว่าความเชื่อฟังของพวกเขาไม่จริง พวกเขาไม่มีความรักแท้ต่อบิดา เช่นเดียวกัน พวกฟาริสีภูมิใจในความบริสุทธิ์ของตนเอง แต่เมื่อทดสอบแล้ว จึงพบว่ายังขาดอยู่ หากการใดเป็นเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง พวกเขาก็จะทำให้กฎหมายยูดินั้นเข้มงวด แต่เมื่อถึงคราวที่พวกเขาเองต้องปฏิบัติตามกฎ พวกเขาก็จะใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อหลีกเลี่ยงการปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า พระเยซูตรัสถึงพวกเขาว่า “เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งที่เขาทั้งหลายสั่งสอนพวกท่านนั้น จงถือและประพฤติตามยกเว้นการประพฤติของพวกเขาอย่าทำตามเลย เพราะพวกเขาไม่ได้ทำในสิ่งที่พวกเขาสอน” มัทธิว 23:3 พวกเขาไม่มีรักแท้ให้กับพระเจ้าหรือมนุษย์ พระเจ้าทรงเรียกให้พวกเขามาร่วมทำงานกับพระองค์เพื่อนำพระพรสู่ชาวโลก แต่ในขณะที่รับหน้าที่อยู่นั้น พวกเขารับพระบัญชาของพระองค์ แต่การกระทำกลับแสดงออกถึงการปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง พวกเขาวางใจตนเองและภาคภูมิใจในความดีของตน แต่ปฏิเสธพระบัญชาของพระเจ้า พวกเขาปฏิเสธที่จะทำงานตามที่พระเจ้าทรงมอบหมาย และเนื่องจากการล่วงละเมิดของพวกเขา พระเจ้ากำลังจะตัดตัวพระองค์เองขาดจากชนชาติที่ไม่เชื่อฟังเหล่านี้ {COL 278.4}

การเป็นคนชอบธรรมด้วยตนเองนั้นไม่ใช่ความชอบธรรมที่แท้จริง และผู้ที่ยึดติดกับความคิดเช่นนี้จะต้องรับผลของการหลงผิดที่นำไปสู่ความตาย ทุกวันนี้มีคนจำนวนมากอ้างว่าตนเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า แต่ในใจของพวกเขาไม่มีความรักของพระเจ้าที่จะแบ่งปันให้ผู้อื่น พระคริสต์ทรงเรียกให้พวกเขาเข้าร่วมกับพระองค์ในการช่วยโลกให้

รอด แต่พวกเขาสร้างความพอใจให้แก่ตนเองด้วยการพูดว่า “ผมไปครับท่าน” พวกเขาไม่ได้ไป พวกเขาไม่ร่วมมือกับผู้ที่ทำงานรับใช้ของพระเจ้า คนเหล่านี้เป็นคนว่างงาน เหมือนบุตรคนที่ไม่มีสัตย์ พวกเขาทำสัญญาเท็จกับพระเจ้า พวกเขาปฏิญาณตนในคริสตจักร สัญญาว่าจะรับและเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้า จะอุทิศตนเพื่องานของพระองค์ แต่พวกเขาไม่ได้ประพฤติตามนั้น พวกเขาอ้างว่าตนเป็นบุตรของพระเจ้า แต่ในชีวิตจริงและอุปนิสัย พวกเขาปฏิเสธความสัมพันธ์นี้ พวกเขาไม่ยอมมอบถวายความตั้งใจให้พระเจ้า พวกเขาดำรงชีวิตที่มั่ว {COL 279.1}

พวกเขาแสดงออกว่ามีความเชื่อฟังตามที่สัญญาไว้เมื่อไม่ต้องเสียสละ แต่เมื่อต้องปฏิเสธตนและต้องเสียสละ เมื่อพวกเขามองเห็นว่าจะต้องแบกกางเขน พวกเขาก็ถอนตัวไป ด้วยเหตุนี้ความเชื่อมั่นที่จะทำตามหน้าที่จึงเฉื่อยชาไป และลวงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างเปิดเผยจนติดเป็นนิสัย หูของพวกเขาอาจได้ยินพระวาทะของพระเจ้า แต่ดวงตาแห่งจิตวิญญาณบอดไปเสียแล้ว จิตใจและความสำนึกผิดชอบในตัวของพวกเขาก็แข็งกระด้างไป {COL 279.2}

โปรดอย่าคิดว่า การที่ท่านไม่ได้ต่อต้านพระคริสต์อย่างเปิดเผยเป็นการรับใช้พระองค์ การคิดเช่นนี้เป็นการหลอกลวงจิตวิญญาณของเราเอง การที่เราไม่ใช้สิ่งที่พระเจ้าประทานมาให้เพื่อรับใช้พระองค์ ไม่ว่าจะเป็นเวลาหรือเงินทอง หรือของประทานใดที่พระองค์ทรงมอบให้ก็ตาม เรากำลังต่อต้านพระองค์ {COL 279.3}

ซาตานใช้คนที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียนที่ไม่มีชีวิตชีวา เกียจคร้าน และหลับใหลเพื่อเสริมกำลังพลของมัน และนำจิตวิญญาณอื่นๆ มาเป็นพวกเดียวกับมัน คนจำนวนมากคิดว่าแม้เขาไม่ได้ทำงานอะไรเพื่อพระคริสต์ แต่ก็ยังอยู่ฝ่ายพระองค์ คนเหล่านี้ทำให้ซาตานเข้ายึดครองพื้นที่และอยู่ในฐานะที่ได้เปรียบ โดยการละเลยไม่ทำงานรับใช้พระองค์ ผู้เป็นเจ้านายอย่างขยันขันแข็ง ละทิ้งงานที่รับผิดชอบและไม่ยอมพูดคำที่ต้องพูด พวกเขาปล่อยให้ซาตานเข้าควบคุมจิตใจของคนจำนวนมาก

ที่อาจจะนำมาหาพระคริสต์ {COL 280.1}

เราจะไม่มีความหวังในความรอดในสภาพที่เกียจคร้านและไม่ทำกิจกรรมใดเลย ไม่มีคำว่ากลับใจอย่างแท้จริงสำหรับคนที่ใช้ชีวิตอยู่อย่างไร้จุดหมายและเปล่าประโยชน์ การล่องเข้าสู่สวรรค์เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ คนเฉื่อยเฉื่อยจะเข้าไปที่นั่นไม่ได้ หากเราไม่พยายามหาทางเข้าไปแผ่นดินสวรรค์หรือไม่พยายามที่จะเรียนรู้ว่าอะไรเป็นองค์ประกอบของบัญญัติของสวรรค์แล้ว เราไม่เหมาะที่จะมีส่วนในแผ่นดินนั้น ผู้ที่ปฏิเสธที่จะร่วมมือกับพระเจ้าในโลกจะไม่มีส่วนในการร่วมมือกับพระองค์ในแผ่นดินสวรรค์ เป็นเรื่องไม่ปลอดภัยที่จะนำคนเหล่านี้ไปสวรรค์ {COL 280.2}

คนบาปและคนเก็บภาษียังมีหวังมากกว่าคนที่รู้และเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าแต่ปฏิเสธที่จะเชื่อและปฏิบัติตาม ผู้ที่ตระหนักว่าตนเป็นคนบาปที่ไม่มีสิ่งใดปกปิดบาปของตน คนที่รู้ตัวว่ากำลังทำให้จิตใจร่างกายและจิตวิญญาณของตนตกต่ำต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า จะรู้สึกตื่นตัวว่าหาไม่แล้วพวกเขาจะถูกตัดขาดจากแผ่นดินสวรรค์อย่างถาวร พวกเขาตระหนักถึงสภาพของตนเองและแสวงหาการรักษาเยียวยาจากแพทย์ผู้ประเสริฐ พระผู้ตรัสว่า “คนที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่เลย” ยอห์น 6:37 พระเจ้าทรงใช้จิตวิญญาณเหล่านี้เป็นคนงานในสวนองุ่นของพระองค์ได้ {COL 280.3}

พระคริสต์ไม่ทรงตำหนิหรือชมเชยบุตรที่ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งของบิดาในตอนแรก กลุ่มคนที่เปรียบเสมือนบุตรคนโตซึ่งตอบปฏิเสธบิดาของตนไม่สมควรได้รับการชมเชย การพูดตรงไปตรงมาของชนกลุ่มนี้ไม่ถือว่าเป็นความดี ผู้ที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงและความบริสุทธิ์จะเป็นพยานที่กล้าหาญเพื่อพระคริสต์ แต่เมื่อคนบาปนำวิธีนี้ไปใช้จะกลายเป็นการดูหมิ่นและยั่วยุและนำไปสู่การดูหมิ่นพระเจ้า การที่เขาไม่ได้เป็นคนหน้าซื่อใจคดไม่ได้หมายความว่าเขาคือคนบาปหรือน้อยกว่าผู้อื่น เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกร้องจิตใจ เราจะต้องรีบตอบสนองโดยไม่รีรอเพื่อความปลอดภัยของเราเอง เมื่อคำ

เรียกร้องมาถึง “วันนี้จะไปทำงานในสวนองุ่นเถิด” อย่าปฏิเสธคำเชิญของพระองค์ “วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านดีरัน” ฮีบรู 4:7 การผัดวันประกันพรุ่งในการเชื่อฟังเป็นการกระทำที่ไม่ปลอดภัย ท่านอาจจะไม่ได้รับคำเชิญอีก {COL 280.4}

อย่าให้ผู้ใดหลงประจบตัวเองว่าบาปที่เขาชอบและเก็บไว้นั้นจะสลະทิ้งไปได้โดยง่ายในยามที่ต้องการ ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น การเก็บบาปไว้จะทำให้อุปนิสัยอ่อนแอลง และบาปนั้นจะไปเสริมกำลังให้เป็นนิสัย และผลลัพธ์คือทำให้ร่างกาย จิตวิญญาณ และศีลธรรมตกต่ำ ท่านอาจกลับใจและพยายามดำเนินอยู่บนหนทางที่ถูกต้อง แต่จิตใจที่ถูกฝึกเป็นนิสัยและความเคยชินต่อบาปจะทำให้การจำแนกความถูกต้องและความผิดยากยิ่งขึ้น และเมื่อความผิดกลายเป็นความเคยชินแล้ว ซาตานจะจู่โจมท่านต่อไปเรื่อย ๆ {COL 281.1}

คำสั่งที่ว่า “วันนี้จะไปทำงานในสวนองุ่นเถิด” เป็นการนำการทดสอบความจริงใจของจิตวิญญาณมายังทุกคน เราจะมีทั้งการกระทำและคำพูดหรือไม่ ผู้ที่ถูกเรียกจะใช้กำลังความรู้ความสามารถทั้งหมดที่เขาได้อยู่ ทำงานให้กับพระองค์ผู้เป็นเจ้าของสวนอย่างซื่อสัตย์และจริงใจหรือไม่ {COL 281.2}

อัครสาวกเปโตรให้คำแนะนำเกี่ยวกับแผนที่เราจะทำงานไว้ว่า “ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลายยิ่ง ๆ ขึ้น โดยการรู้จักพระเจ้าและพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฤทธิ์เดชของพระองค์ได้ให้ทุกสิ่งแก่เราที่เป็นต่อชีวิตและการดำเนินตามทางพระเจ้า โดยการรู้จักพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกเราด้วยพระสิริและคุณธรรมของพระองค์เอง โดยสิ่งเหล่านี้ พระองค์จึงได้ประทานพระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่แก่เรา เพื่อว่าโดยพระสัญญาเหล่านี้ พวกท่านจะพ้นจากความเสื่อมทรามที่มีอยู่ในโลกอันเกิดจากความปรารถนาชั่ว {COL 281.3}

“และจะมีส่วนในพระลักษณะของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เอง พวกท่านจงพยายามอย่างที่สุดที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อของพวกท่าน เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม เอาการควบคุมตัวเองเพิ่มความรู้ เอาความทรหดอดทนเพิ่มการควบคุมตัวเอง และเอาความยำเกรงพระเจ้าเพิ่มความทรหดอดทน เอาความรักฉันพี่น้องเพิ่มความยำเกรงพระเจ้า และเอาความรักเพิ่มความรักฉันพี่น้อง” 2 เปโตร 1:2-7 {COL 282.1}

หากท่านทำงานในสวนองุ่นแห่งจิตวิญญาณของท่านเองอย่างซื่อสัตย์ พระเจ้ากำลังให้ท่านร่วมงานกับพระองค์ และท่านจะมีงานทำไม่เพียงเพื่อตนเองฝ่ายเดียว แต่เพื่อคนอื่นด้วย การที่พระองค์ทรงเปรียบเทียบคริสตจักรเป็นสวนองุ่น ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องจำกัดการทำงานและความเห็นอกเห็นใจเฉพาะในหมู่พวกเราเท่านั้น สวนองุ่นของพระเจ้าจะต้องขยายออกไป พระองค์ทรงประสงค์ที่จะให้ขยายออกไปทั่วโลก ขณะที่เราได้รับความรู้และพระคุณจากพระองค์แล้ว เราจะต้องถ่ายทอดความรู้ วิธีการรักษาดินองุ่นอันมีค่านี้ให้กับผู้อื่น โดยวิธีนี้เราจะขยายสวนองุ่นของพระเจ้าออกไปได้ พระเจ้ากำลังรอคอยดูพยานหลักฐานแห่งความเชื่อ ความรัก และความอดทนของเรา พระองค์ทรงเฝ้าดูว่าเราใช้พระพรทางจิตวิญญาณทั้งหมดในการทำงานในสวนองุ่นของโลกนี้หรือไม่ เพื่อเราจะเข้าไปในอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า คือสวนเอเดนซึ่งอาดัมและเอวาถูกขับไล่ออกมาเนื่องจากการล่วงละเมิด {COL 282.2}

พระเจ้าทรงมีความสัมพันธ์เป็นเช่นบิดาของเรา และบิดาก็มีสิทธิที่จะเรียกร้องให้ผู้นับถือนับใช้ตนอย่างซื่อสัตย์ จงพิจารณาชีวิตของพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำของมวลมนุษยย์ในการรับใช้พระบิดาของพระองค์ และทรงเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับบุตรทุกคน ความเชื่อฟังที่พระองค์ทรงมีต่อพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่มีมนุษย์ทุกคนในโลกพึงกระทำ พระองค์ทรงรับใช้พระเจ้าด้วยความรักอย่างเต็มพระทัยและเป็นอิสระ พระองค์ตรัสว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยินดียิ่งทำตามน้ำพระทัยพระองค์” สดุดี 40:8 พระคริสต์ไม่ได้นับว่าการ

เสียสละใดที่ใหญ่โตเกินไป ไม่มีงานใดที่ยากเกินไปที่พระองค์เสด็จมาเพื่อกระทำสำเร็จไม่ได้ขณะที่พระองค์ทรงมีพระชนม์อายุ 12 พรรษา พระองค์ตรัสว่า “พ่อกับแม่ไม่รู้หรือว่าลูกต้องอยู่ในพระนิเวศของพระบิดา” ลูกา 2:49 พระองค์ทรงได้ยินการเรียกและทรงรับงานนั้นมาทำ พระองค์ตรัสว่า “อาหารของเราคือกระทำตามพระประสงค์ของผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” ยอห์น 4:34 {COL 282.3}

ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องรับใช้พระเจ้า ผู้ที่รับใช้เป็นผู้ที่ได้กระทำหน้าที่ด้วยความเชื่อฟังตามมาตรฐานอันสูงสุดเท่านั้น ผู้ที่จะได้ชื่อว่าเป็นบุตรชายหญิงของพระเจ้าจะต้องพิสูจน์ตนเองด้วยการเป็นผู้ร่วมทำงานกับพระเจ้าและพระคริสต์กับบรรดาทูตสวรรค์ นี่คือการทดสอบจิตใจทุกดวง พระเจ้าตรัสถึงผู้ที่รับใช้พระองค์อย่างซื่อสัตย์ว่า “เขาทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นกรรมสิทธิ์พิเศษของเรา ในวันที่เราจะประกอบกิจและเราจะเมตตาคนเหล่านี้ดังชายเมตตาบุตรผู้ปรนนิบัติเขา” มาลาคีย์ 3:17 {COL 283.1}

เป้าหมายสำคัญของพระเจ้าที่ประทานสิ่งที่ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่นมนุษย์ก็เพื่อทดสอบเขา เพื่อให้โอกาสเขาพัฒนาอุปนิสัยของตน ทั้งนี้จะเป็นการพิสูจน์ว่าพวกเขาเชื่อฟังพระบัญชาสั่งของพระองค์หรือไม่ ผลงานที่ดีชื่อความรักจากพระเจ้าไม่ได้ แต่ผลงานนั้นแสดงให้เห็นว่าเรามีความรักนั้น หากเรายอมมอบความตั้งใจให้พระเจ้าแล้ว เราก็จะไม่ทำงานเพื่อหวังจะทำให้พระเจ้ารัก ความรักของพระองค์ซึ่งเป็นของขวัญที่ประทานให้โดยเปล่าๆ จะถูกรับเข้าไปในจิตวิญญาณ และด้วยความรักที่เรามีต่อพระองค์ เราก็จะยินดีปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ {COL 283.2}

ในโลกทุกวันนี้มีคนอยู่เพียงสองจำพวก และคนทั้งสองจำพวกนี้จะถูกแยกออกในเวลาแห่งการพิพากษา คือคนที่ล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าและคนที่เชื่อฟัง พระคริสต์ทรงให้แบบทดสอบเพื่อพิสูจน์ความจงรักภักดีหรือไม่ภักดีของเราต่อพระองค์ “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา...ใครที่มีบัญญัติของเราและ

ประพฤติตามบัญญัติเหล่านั้น คนนั้นเป็นคนที่เรา และคนที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขาและจะสำแดงตัวให้ปรากฏแก่เขา...คนที่ไม่รักเราก็ไม่ประพฤติตามคำของเรา และคำที่พวกท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา” “ถ้าท่านประพฤติตามบัญญัติของเรา ท่านก็จะติดสนิทอยู่กับความรักของเรา เหมือนอย่างที่เราประพฤติตามบัญญัติของพระบิดา และติดสนิทอยู่กับความรักของพระองค์” ยอห์น 14:15-24 ; 15:10

บทที่ 22 สอนอ้อนของพระเจ้า

อ้างอิงจากมัทธิว 21:33-44

เบเนชาติยิว

อุปมาสวนอ้อนเป็นเรื่องที่พระเยซูทรงเล่าต่อจากอุปมานูตรขายสองคน อุปมาเรื่องแรกพระคริสต์ทรงสอนให้ผู้นำชาวยิวเห็นถึงความสำคัญของการเชื่อฟัง ส่วนอีกเรื่องนั้นพระองค์ทรงชี้ให้เห็นถึงพระพรยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าประทานให้แก่ชาวอิสราเอล และในเรื่องเหล่านี้พระเจ้าทรงเรียกร้องความเชื่อฟังจากพวกเขา พระองค์ทรงวางพระประสงค์อันมีสง่าราศีของพระเจ้าต่อหน้าพวกเขาซึ่งจะสำเร็จได้ด้วยการเชื่อฟัง พระองค์ทรงเปิดม่านอนาคตให้เห็นว่าการทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าล้มเหลวจะทำให้ประชาชนทั้งประเทศต้องสูญเสียพระพรและนำความพินาศมาสู่ตัวพวกเขาเอง {COL 284.1}

พระคริสต์ตรัสว่า “มีเจ้าของที่ดินคนหนึ่งทำสวนอ้อนไว้ เขาทำรั้วล้อมรอบ ขุดบ่ออย่าอ้อนในสวนนั้นและสร้างห่อเฝ้าให้พวกชาวสวน

เข้าแล้วก็ไปต่างประเทศ” มัทธิว 21:33, 34 {COL 284.2}

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บรรยายถึงลักษณะของสวนองุ่นนี้ไว้ว่า “ขอให้ข้าพเจ้าร้องเพลงถึงเพื่อสหายรักของข้าพเจ้า เป็นเพลงของสหายรักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนองุ่นของท่าน สหายรักของข้าพเจ้ามีสวนองุ่นแปลงหนึ่งอยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง ท่านขุดแล้วเก็บก้อนหินออกหมด และปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้ ท่านสร้างหอเฝ้าอยู่ท่ามกลางและสกัดบ่อย่ำองุ่นไว้ในสวนนั้นด้วย ท่านคาดหวังว่ามันจะเกิดผลองุ่นหวาน แต่มันกลับเกิดผลเปรี้ยว” อิสยาห์ 5:1-2 {COL 284.3}

ชาวสวนคนนี้เลือกที่ดินแปลงหนึ่งบนเนินเขา เขาขุดและสร้างรั้ว ปรับดิน พรวนดินและปลูกองุ่นพันธุ์ที่เลือกไว้ หวังว่าจะเก็บเกี่ยวผลมากมาย เขาหวังว่าที่ดินผืนนี้ซึ่งมีลักษณะโดดเด่นกว่าที่ดินว่างเปล่าผืนอื่นซึ่งไม่ได้ผ่านการพรวนไถจะให้เกิดเกียรติเขาโดยแสดงถึงผลของความเอาใจใส่ของเขาและแรงที่ลงไปกับการเพาะปลูก เช่นเดียวกันพระเจ้าทรงเลือกสรรชนชาติหนึ่งไว้เพื่อจะให้พระคริสต์เป็นผู้แนะนำและอบรมสอน ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “เพราะว่าสวนองุ่นของพระยาห์เวห์จอมทัพคือวงศ์วานอิสราเอล และคนยูดาห์เป็นหมู่ไม้ที่พระองค์ทรงขึ้นชอบ” อิสยาห์ 5:7 พระเจ้าประทานโอกาสพิเศษและพระพรอันอุดมของพระองค์ให้แก่ชนชาตินี้ พระองค์ทรงเฝ้าดูด้วยหวังว่าพวกเขาจะถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยการออกผลดี พวกเขาพึงสำแดงกฎเกณฑ์แห่งแผ่นดินของพระองค์ พวกเขาควรเป็นตัวแทนพระลักษณะของพระเจ้าให้ชาวโลกประจักษ์ท่ามกลางโลกที่ลุ่มลงในบาปและชั่วร้ายนี้ {COL 285.1}

ในฐานะสวนองุ่นของพระเจ้า พวกเขาควรออกผลที่แตกต่างจากชนชาติอื่นๆ ในโลกทั้งหลายที่ไม่เชื่อพระเจ้า คนต่างชาติที่กราบไหว้รูปเคารพเหล่านี้จมปลักอยู่กับผลของความชั่ว พวกเขาปล่อยตัวไปอย่างไม่ยับยั้งชั่งใจกับความรุนแรงและอาชญากรรม ความโลภ การกดขี่และการประพฤติชั่วร้ายที่สุด การบาปชั่ว ความเลวทรามและความทุกข์เวทนาเป็นผลของต้นองุ่นที่ไม่สัตย์ซื่อต้นนี้ ซึ่งเป็นผลที่แตก

ต่างไปอย่างสิ้นเชิงจากผลที่เกิดจากต้นซึ่งพระเจ้าทรงปลูกไว้ {COL 285.2}

เป็นสิทธิพิเศษของชนชาติยิวที่ได้เป็นตัวแทนพระลักษณะของพระเจ้าตามที่ทรงสำแดงให้กับโมเสส เมื่อโมเสสอธิษฐานทูลขอให้ “ทรงสำแดงพระสิริของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด” พระเจ้าทรงสัญญาว่า “เราจะให้คุณความดีทั้งสิ้นของเราประจักษ์แก่ต่อหน้าเจ้า” อพยพ 33:18 และ “พระยาห์เวห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน ตรัสว่าพระยาห์เวห์พระยาห์เวห์ เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระคุณ พระองค์กริ้วข้าและบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง ผู้ทรงสำแดงความรักมั่นคงจนถึงพันๆชั่วอายุคน ผู้ประทานอภัยการล่วงละเมิด การทรยศและบาป” อพยพ 34:6, 7 นี่คือผลที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเห็นจากประชากรของพระองค์ ด้วยอุปนิสัยที่บริสุทธิ์ การดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ มีความเมตตาและความรัก ความกรุณาและความสงสาร เห็นใจพวกเขาจะต้องแสดงออกให้เห็นว่า “ธรรมชาติของพระยาห์เวห์ดีพร้อมและฟื้นฟูชีวิต” สดุดี 19:7 {COL 285.3}

พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะประทานพระพรอันใหญ่หลวงให้คนทั้งหมด โดยผ่านประชาชาติยิว โดยทางชนชาติอิสราเอล พระองค์ทรงจัดเตรียมวิธีที่จะส่องแสงสว่างของพระองค์ไปทั่วทั้งโลก ประชาชาติของโลกสูญเสียความรู้เรื่องพระเจ้าไปด้วยการกระทำที่เสื่อมทราม แต่กระนั้นด้วยพระเมตตาคุณของพระเจ้า พระองค์จึงไม่ทรงทำลายพวกเขาให้พินาศไป พระองค์ทรงมุ่งหวังให้พวกเขามีโอกาสรู้จักกับพระองค์โดยผ่านคริสตจักรของพระองค์ พระองค์ทรงจัดให้หลักการของพระองค์เปิดเผยผ่านประชากรของพระองค์เพื่อเป็นวิธีที่จะนำพระฉายาของพระเจ้ากลับคืนสู่มนุษย์ {COL 286.1}

เพื่อให้บรรลุประสงค์นี้ พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมออกมาจากญาติพี่น้องที่นับถือรูปเคารพและทรงเรียกให้เขาเข้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน พระองค์ตรัสว่า “เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรเจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต แล้วเจ้าจะเป็นพร” ปฐมกาล 12:2

{COL 286.2}

พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมคือยาโคบและคนรุ่นลูกรุ่นหลานได้ถูกนำไปยังประเทศอียิปต์เพื่อพวกเขาจะสำแดงหลักการแห่งอาณาจักรของพระเจ้าในชนที่อยู่ท่ามกลางประชาชาติยิ่งใหญ่และชั่วช้านี้ ความซื่อสัตย์ของโยเซฟและการกระทำอันยิ่งใหญ่ของเขาในการช่วยเหลือคนทั้งประเทศอียิปต์นั้นเป็นตัวแทนแสดงให้เห็นถึงชีวิตของพระคริสต์โมเสสและอีกหลายคนได้เป็นพยานให้กับพระเจ้าเช่นกัน {COL 286.3}

ด้วยการนำชนชาติอิสราเอลออกมาจากประเทศอียิปต์ พระเจ้าทรงสำแดงฤทธานุภาพและพระเมตตาของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง การที่พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์เพื่อนำพวกเขาออกจากความเป็นทาสและการปฏิบัติต่อพวกเขา ระหว่างที่เดินทางอยู่ในป่ากันดารนั้นไม่เพียงแต่เพื่อประโยชน์ต่อคนเหล่านี้เท่านั้น หากแต่ยังเป็นบทเรียนเพื่อให้ชนชาติอื่นๆ เห็น พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองในฐานะพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่อำนาจและความยิ่งใหญ่ของมนุษย์ การอัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อประชากรของพระองค์แสดงให้เห็นถึงฤทธานุภาพเหนือธรรมชาติและเหนือบรรดาผู้ที่กราบไหว้บูชาธรรมชาติ พระเจ้าทรงจัดการกับประเทศอียิปต์ที่เยอหยิ่งอย่างไร พระองค์ก็จะจัดการกับโลกมนุษย์ในยุคสุดท้ายอย่างเดียวกัน พระองค์ยิ่งใหญ่ผู้ทรงพระนามว่า “เราเป็น” ทรงไถ่ประชากรของพระองค์ด้วยไฟและพายุ แผ่นดินไหวและความตาย พระองค์ทรงนำพวกเขาออกจากดินแดนแห่งการเป็นทาส พระองค์ทรงนำพวกเขา “ตลอดถิ่นทุรกันดารใหญ่ น้ำกลั้วซึ่งมีงูแมวเซาและแมงป่องและดินแห้งแล้งไม่มีน้ำ” เฉลยธรรมบัญญัติ 8:15 พระองค์ประทาน “น้ำจากหินแข็ง” ทรงเลี้ยงพวกเขาด้วย “อาหารจากสวรรค์” สดุดี 78:24 โมเสสกล่าวว่า “เพราะว่าส่วนของพระยาห์เวห์คือประชากรของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์ พระองค์ทรงพบเขาในแผ่นดินทุรกันดารในที่ร้างเปล่าว่างเว พระองค์ทรงโอบล้อมเขาและทรงดูแลเขา ทรงรักษาเขาไว้ดังแก้ว พระเนตรของพระองค์ เหมือนนกอินทรีที่กว้งรังของมัน กระพือปีก

เหนือลูกนก ทางปีกออกรอรับลูกไว้ให้เกาะอยู่บนปีก พระยาห์เวห์องค์เดียวทรงนำเขา ไม่มีพระต่างตัวองค์ใดอยู่กับเขา” เฉลยธรรมบัญญัติ 32:9-12 ด้วยประการฉะนี้พระเจ้าทรงนำพวกเขาออกมาหาพระองค์ เพื่อจะพักพิงอยู่ใต้ร่มเงาของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด {COL 286.4}

พระคริสต์ทรงเป็นผู้นำของชนชาติอิสราเอลระหว่างที่พวกเขาเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พระองค์ทรงนำและแนะพวกเขาด้วยเสาเมฆในเวลากลางวัน และเสาไฟในยามค่ำคืน พระองค์ทรงปกป้องพวกเขาให้พ้นจากภัยอันตรายต่างๆ ในป่ากันดาร พระองค์ทรงนำพวกเขาไปยังแผ่นดินแห่งคำสัญญา และในสายตาของบรรดาประชาชาติที่ต่างไม่ยอมรับพระเจ้า พระองค์ทรงสถาปนาอิสราเอลให้เป็นชนชาติที่เลือกสรรไว้ของพระองค์ นั่นคือเป็นสวนองุ่นของพระยาห์เวห์ {COL 287.1}

พระองค์ประทานพระคำรับสั่งของพระเจ้าให้กับชนชาตินี้ พวกเขาถูกห้อมล้อมด้วยกฎบัญญัติของพระองค์ ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์แห่งความจริงอันนิรันดร์ที่ยุติธรรมและบริสุทธิ์ การเชื่อฟังกฎเกณฑ์เหล่านี้จะปกป้องพวกเขา เพื่อไม่ให้พวกเขาทำลายตัวเองด้วยการกระทำความผิดพระเจ้าทรงตั้งพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ท่ามกลางแผ่นดินของพวกเขาตั้งการตั้งหอคอยไว้ในสวนองุ่น {COL 287.2}

พระคริสต์ทรงเป็นครูของพวกเขา พระองค์ทรงอยู่ร่วมกับพวกเขาขณะที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารฉันใด พระองค์ยังจะทรงทำหน้าที่เป็นครูและผู้นำทางของพวกเขาฉันนั้น ในพลับพลาและวิหาร พระสิริของพระองค์สถิตอยู่เหนือพระที่นั่งกรุณา พระองค์ทรงสำแดงความรักที่มีอยู่อย่างมากมายและความอดทนนานของพระองค์ให้เห็นเพื่อพวกเขาทุกคนเสมอ {COL 288.1}

พระเจ้าทรงประสงค์ให้อิสราเอลประชากรของพระองค์ถวายการสรรเสริญและถวายเกียรติแด่พระองค์ พระองค์ทรงมอบของประทานที่มีประโยชน์ฝ่ายจิตวิญญาณให้ทุกอย่าง สิ่งงามอันใดที่จะช่วยในการพัฒนาอุปนิสัยเพื่อให้เป็นผู้แทนของพระองค์ได้นั้น พระยาห์เวห์

ไม่เคยเก็บสิ่งนั้นไว้เลย COL 288.2}

การเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าจะทำให้พวกเขาเจริญรุ่งเรืองจนเป็นที่ประหลาดใจต่อประชาชาติของโลก พระเจ้าผู้ประทานปัญญาและทักษะในการทำงานที่ต้องทำอย่างฉลาดหลักแหลม จะทรงทำหน้าที่เป็นครูสอนพวกเขาไปอย่างต่อเนื่องและจะทรงทำให้พวกเขาได้รับเกียรติและให้สูงขึ้นโดยการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ หากเชื่อฟังพวกเขาจะได้รับการปกป้องจากโรคต่างๆ ที่เกิดกับชนชาติอื่นๆ และจะได้รับพระพรของการมีสติปัญญาอันเป็นเลิศ พระสิริของพระเจ้าพระรัศมีภาพและอำนาจของพระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏในความเจริญรุ่งเรืองของพวกเขา พวกเขาจะเป็นอาณาจักรบริสุทธิ์และเป็นเจ้านาย พระเจ้าจะทรงอำนวยให้พวกเขามีคุณสมบัติพิเศษที่จะเป็นชนชาติยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก {COL 288.3}

ด้วยวิธีที่แนชัด พระคริสต์ทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระเจ้าผ่านทางโมเสสและเงื่อนไขข้อเจนนที่จะทำให้พวกเขามั่งคั่งรุ่งเรือง พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่าพวกท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งสิ้นที่อยู่บนพื้นโลก...ฉะนั้นจงทราบเถิดว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าเป็นพระเจ้าซื่อสัตย์ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความรักมั่นคงต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์และรักษาบัญญัติของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน...ดังนั้นพวกท่านจงระวังที่จะทำตามบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎหมายซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้และเพราะท่านทั้งหลายเชื่อฟังกฎหมายเหล่านี้ โดยรักษาและทำตาม พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน จะทรงรักษาพันธสัญญาและความรักมั่นคงกับท่านซึ่งทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน พระองค์จะทรงรักท่าน ทรงอวยพระพรท่าน และทรงทำให้ท่านทวีจำนวนขึ้น พระองค์จะทรงอวยพรผลแห่งกรรมของท่านและผลแห่งพื้นดินของท่าน ข้าว เหล้าองุ่นใหม่และน้ำมันของท่าน ทรงให้ลูกโคและลูกแพะแกะของท่านทวีขึ้นบนแผ่นดินซึ่งทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่านว่าจะประทานแก่ท่าน...และพระยาห์เวห์จะทรง

เอาความเจ็บไข้ไปจากพวกท่าน และจะไม่ทรงให้โรคร้ายอย่างในอียิปต์ซึ่งท่านรู้จักนั้นเกิดกับท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 7:6, 9, 11-15 {COL 288.4}

ถ้าพวกเขายินดีประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ พระเจ้าทรงสัญญาที่จะประทานธัญญาหารอย่างดีและน้ำผึ้งที่ไหลออกมาจากศิลาให้แก่พวกเขา และพระองค์จะทรงทำให้พวกเขาพึงพอใจด้วยชีวิตยืนยาว และสำแดงความรอดให้พวกเขาเห็น {COL 289.1}

อาดัมและเอวาสูญเสียสวนเอเดนไปโดยการไม่เชื่อฟังและเพราะบาป ทั้งทั้งโลกจึงถูกสาปแช่ง แต่หากประชากรของพระเจ้าปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ แผ่นดินของพวกเขาจะได้รับการฟื้นฟูให้คืนสู่สภาพอันอุดมสมบูรณ์และสวยงามอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าเองจะทรงสอนวิธีเพาะปลูกบนผืนดิน และพวกเขาก็จะร่วมมือกับพระเจ้าในการปรับธรรมชาติให้เข้าสู่ภาวะเดิม และโดยการควบคุมดูแลของพระเจ้า แผ่นดินทั้งหมดของเขาก็จะได้เป็นบทเรียนแห่งความจริงฝ่ายจิตวิญญาณแก่ผู้อื่น เมื่อเชื่อฟังกฎเกณฑ์ทางธรรมชาติ ผืนดินของโลกนี้จะผลิตผลอันมีค่ามหาศาล ขณะเดียวกันเมื่อคนเหล่านี้เชื่อปฏิบัติตามบัญญัติแห่งศีลธรรมของพระเจ้าแล้ว จิตใจของพวกเขาก็จะสะท้อนความบริสุทธิ์แห่งพระอุปนิสัยของพระเจ้าออกมา แม้คนต่างชาติก็จะเห็นความแตกต่างและยอมรับว่าบรรดาผู้รับใช้และนมัสการพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์จะเหนือกว่าคนอื่นใด {COL 289.2}

โมเสสกล่าวว่า “ดูซิ ข้าพเจ้าได้สั่งสอนกฎเกณฑ์และกฎหมายแก่พวกท่าน ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ท่านทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้ายึดครอง จงรักษาและทำตามกฎเหล่านั้น เพราะการกระทำอย่างนั้นจะแสดงถึงสติปัญญาและความเข้าใจของพวกท่านต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านั้นแล้ว เขาจะกล่าวว่า แท้จริงชนชาติใหญ่นี้เป็นประชาชนที่มีปัญญาและความเข้าใจ เพราะมีชนชาติใหญ่ชาติใดเล่าที่มีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน ดังพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราสถิต

ใกล้เราในทุกสิ่งที่เราต้องทูลต่อพระองค์ และมีชนชาติใหญ่ชาติใดเล่า ซึ่งมีกฎเกณฑ์และกฎหมายอันชอบธรรมดังธรรมบัญญัตินี้ซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าพวกท่านในวันนี้” เฉลยธรรมบัญญัติ 4:5-8 {COL 289.3}

พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะต้องเข้าครอบครองพื้นที่ทั้งหมดตามที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ บรรดาประชาชาติที่ปฏิเสธการนมัสการและการรับใช้พระเจ้าองค์เที่ยงแท้ต้องถูกขับไล่ออกไป แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ชนชาติอิสราเอลจะสำแดงพระลักษณะของพระองค์เพื่อนำคนเหล่านั้นเข้ามาหาพระองค์ คำเชิญชวนของข่าวประเสริฐจะต้องประกาศออกไปให้แก่ชาวโลก โดยคำสอนเรื่องพิริถวายบุชา พระคริสต์จะได้รับการยกขึ้นต่อหน้าประชาชาติทั้งหลายและทุกคนที่มองไปยังพระองค์ จะมีชีวิต ทุกคนที่เหมือนนางราหับชาวคานาอัน และนางรูธชาวโมอับ จะหันออกไปจากการกราบไหว้รูปเคารพเพื่อมานมัสการพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ พวกเขาจะเข้าร่วมกับประชากรของพระองค์ที่เลือกสรรไว้แล้ว และเมื่อจำนวนประชากรอิสราเอลเพิ่มมากขึ้นพรมแดนของประเทศของเขาก็คะขยายมากขึ้นจนในที่สุดอาณาจักรของพวกเขาจะครอบคลุมทั่วทั้งโลก {COL 290.1}

พระเจ้าทรงปรารถนาให้ทุกชนชาติมาอยู่ภายใต้การปกครองอันเปี่ยมด้วยพระเมตตาคุณของพระองค์ และพระองค์ทรงประสงค์ให้โลกนี้เต็มไปด้วยความสุขและสันติภาพ พระองค์ทรงสร้างมนุษย์เพื่อมีความสุขและทรงประสงค์ให้จิตใจมนุษย์มีสันติสุขของสวรรค์ พระองค์ทรงปรารถนาให้ครอบครัวเบื้องล่างเป็นสัญลักษณ์ของครอบครัวอันยิ่งใหญ่เบื้องบน {COL 290.2}

แต่ชนชาติอิสราเอลไม่ได้ทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “แต่เราได้ปลุกเจ้าไว้เป็นเถาอ่องุ่นอย่างดี เป็นพันธุ์แท้ทั้งนั้น แล้วทำไมเจ้าเสื่อมทรามลงจนกลายเป็นพันธุ์ไปได้” เยเรมีย์ 2:21 “อิสราเอลเป็นเถาอ่องุ่นองามที่เกิดผลอุดม ยิ่งเกิดผลมากขึ้นเท่าใด ยิ่งสร้างแท่นบูชามากขึ้นเท่านั้น” โฮเซยา 10:1 “บัดนี้

ชาวเยรูซาเล็มและคนยูดาห์เอ๋ย จงตัดสินระหว่างเรากับสวนองุ่นของเรา มีอะไรที่จะทำได้อีกเพื่อสวนองุ่นของเรา ซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้ เมื่อเราคาดหวังว่ามันจะเกิดผลองุ่นหวาน ทำไมมันจึงเกิดผลเปรี้ยว บัดนี้เราจะบอกเจ้าทั้งหลายให้ว่า เราจะทำอะไรกับสวนองุ่นของเรา เราจะรื้อรื้อกันของมันออก แล้วมันก็จะถูกทำลาย เราจะพังกำแพงของมันลง แล้วมันก็จะถูกเหยียบย่ำลง เราจะทำให้มันเป็นที่ร้าง จะไม่มีใครลิดแขนงหรือพรวนดิน หนามย้อยหนามใหญ่ก็จะงอกขึ้น และเราจะบัญชาเมฆไม่ให้โปรยฝนรดมัน เพราะ...พระองค์คาดหวังความยุติธรรม แต่ ดูซิ มีการนองเลือด ทรงคาดหวังความชอบธรรม แต่ ดูซิ มีเสียงร้องให้ช่วย” อิสยาห์ 5:3-7 {COL 290.3}

พระเจ้าทรงนำผลแห่งความไม่เชื่อสัตย์ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเขา ผ่านทางโมเสส เมื่อพวกเขาปฏิเสธที่จะรักษาพันธสัญญาของพระองค์ พวกเขาตัดตัวเองขาดจากชีวิตของพระเจ้าและพระพรของพระองค์ก็หลังลงมายังพวกเขาไม่ได้ โมเสสกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังตัวเกรงว่าจะลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน โดยไม่รักษาพระบัญญัติกฎหมายและกฎเกณฑ์ของพระองค์ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ เกรงว่าเมื่อท่านได้รับประทานจนอิ่ม ได้สร้างบ้านตึก และได้อาศัยอยู่ในนั้น และเมื่อฝูงโคและฝูงแพะแกะของท่านทวีจำนวนขึ้น มีเงินทองของท่านทวีมากขึ้นและทุกสิ่งที่ท่านมีอยู่ทวีขึ้น แล้วใจของท่านจะผยองขึ้นและลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน...จะนึกในใจว่า กำลังและเรี่ยวแรงของข้าพเจ้าทำทรัพย์มีค่านี้มาให้ข้า...ถ้าท่านลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านและไปติดตามพระอื่น และปรนนิบัตินมัสการพระเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอยืนยันต่อท่านในวันนี้ว่า ท่านจะต้องพินาศแน่นอนเช่นเดียวกับประชาชาติซึ่งพระยาห์เวห์ทรงทำให้พินาศไปต่อหน้าพวกท่าน ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างนั้นแหละ เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 8:11-14, 17, 19, 20 {COL 291.1}

แต่ชาวยิวไม่สนใจคำเตือนนี้ พวกเขาลืมพระเจ้าและมองข้าม

สิทธิพิเศษและสูงส่งของตนเองในฐานะผู้แทนของพระองค์ไป พระพรที่พวกเขาได้รับมานั้นไม่ได้นำไปให้เป็นพรเพื่อแบ่งปันแก่ชาวโลก พวกเขาใช้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เอื้อประโยชน์เพื่อสร้างเกียรติยศให้แก่ตนเอง พวกเขาปล้นการรับใช้พระเจ้าที่พระองค์ทรงเรียกร้องจากพวกเขา และพวกเขาแย้งซึ่งคำแนะนำและแบบอย่างอันบริสุทธิ์ของพระศาสนาไปจากเพื่อนมนุษย์ พวกเขาทำบาปชั่วตามที่จิตใจคิดคำนึงทุกอย่างเหมือนกับชาวโลกก่อนยุคน้ำท่วม เหตุฉะนั้นพวกเขาจึงทำให้สิ่งบริสุทธิ์เป็นมลทินไปด้วยการพูดว่า “นี่เป็นพระวิหารของพระยาห์เวห์ พระวิหารของพระยาห์เวห์” เยเรมีย์ 7:4 แต่ในขณะที่พวกเขาพวกเขากลับบิดเบือนพระลักษณะของพระเจ้า ทำให้พระนามของพระองค์เสื่อมเสีย และทำให้พระวิหารของพระองค์เป็นมลทินไป {COL 291.2}

คนสวนที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ดูแลสวนองุ่นของพระเจ้า นั้น ไม่ได้ทำตามหน้าที่ของตนอย่างซื่อสัตย์ บรรดาปุโรหิตและธรรมาจารย์ไม่ได้ทำตนเป็นครูผู้สอนที่ดีของประชาชน พวกเขาไม่ได้เชิดชูคุณความดีและพระกรุณาของพระเจ้าไว้อยู่เบื้องหน้าตนเองรวมทั้งความรักและการปรนนิบัติรับใช้ตามที่พระองค์ทรงกำหนด ชาวสวนเหล่านี้มุ่งหวังเพียงเพื่อสร้างเกียรติให้แก่ตนเอง คนเหล่านี้หวังจะได้ผลจากสวนองุ่น พวกเขาหลงใหลก็เพื่อดึงดูดให้ผู้อื่นสนใจและเคารพยกย่องตัวพวกเขาเอง {COL 292.1}

ความผิดของผู้นำชนชาติอิสราเอลเหล่านี้จะไม่เหมือนความผิดของคนบาปทั่วไป บุคคลเหล่านี้ยืนอยู่ภายใต้การระดมก้นอันสำคัญยิ่งต่อพระเจ้า พวกเขาปฏิบัติตนว่าจะสั่งสอนสิ่งที่ “พระเจ้าตรัสว่า” และจะดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเคร่งครัด แต่แทนที่จะปฏิบัติตัวเช่นนี้ พวกเขากลับบิดเบือนพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาจัดวางภาระหนักไว้บนมนุษย์ และบังคับให้ผู้อื่นปฏิบัติตามพิธีกรรมต่างๆ ในทุกย่างก้าวของชีวิต ประชาชนมีชีวิตที่ไร้ความสงบ เพราะคนเหล่านั้นปฏิบัติตามคำสั่งสอนอันเคร่งครัดของพวกเขาอาจารย์ไม่ได้

พวกเขามองเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะปฏิบัติตามบัญญัติที่มนุษย์ตราขึ้น พวกเขาจึงไม่ใส่ใจในพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยเช่นกัน {COL 292.2}

พระยาห์เวห์ทรงสอนประชากรของพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็นเจ้าของสวนอุจน์ และทุกสิ่งที่ประทานให้นั้นฝากไว้เพื่อให้นำไปใช้ในกิจการของพระองค์ แต่ปุโรหิตและอาจารย์ทั้งหลายไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับมอบหมายให้สมกับที่เป็นสมบัติของพระเจ้า พวกเขากำลังปล้นทรัพย์สมบัติและสิ่งของทั้งหลายที่พระองค์ทรงมอบให้พวกเขาดูแลเพื่อความก้าวหน้าในราชกิจของพระองค์ ความโลภและความเห็นแก่ตัวของพวกเขาทำให้แม้แต่ชนต่างชาติก็รังเกียจ ด้วยเหตุนี้คนต่างชาติจึงมองพระลักษณะของพระเจ้าและพระบัญญัติแห่งแผ่นดินของพระองค์ผิดไป {COL 292.3}

ด้วยหัวใจของบิดาคนหนึ่ง พระเจ้าทรงอดทนต่อประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงอ้อนวอนพวกเขาด้วยพระกรุณาที่ประทานให้และพระกรุณาที่ถ่อนคืน พระองค์ทรงนำบาปของพวกเขาดังไว้ต่อหน้า และทรงรอคอยด้วยความอดทนให้พวกเขายอมรับ พระองค์ทรงส่งผู้สื่อข่าวและผู้เผยพระวจนะมาอ้อนวอนคนเข้าสวนหลายครั้ง แต่แทนที่พวกเขาจะต้อนรับผู้รับใช้ที่พระองค์ส่งมา พวกเขากลับปฏิบัติต่อผู้รับใช้เหล่านี้เยี่ยงศัตรู คนเข้าสวนข่มเหงและฆ่าพวกเขาเสียและเมื่อพระองค์ทรงส่งผู้สื่อข่าวมาอีก คนเหล่านี้ก็ได้รับการปฏิบัติเหมือนกับคนก่อน ยิ่งไปกว่านั้นชาวสวนกลับเพิ่มความเกลียดชังมากยิ่งขึ้น {COL 293.1}

ในที่สุด พระองค์ก็ทรงส่งพระบุตรของพระองค์ลงมาเอง ตรัสว่า “พวกเขาจะเคารพลูกของเรา” แต่การต่อต้านของพวกเขากลับทำให้พวกเขามีเจตนาร้ายขึ้น จึงพูดระหว่างกันเองว่า “คนนี้แหละเป็นทายาท ฆ่าเขาเสีย แล้วเราก็จะได้มรดกของเขา” แล้วเราก็จะอยู่ในสวนนี้อย่างเป็นสุขไม่มีใครมารบกวนอีก และเราจะทำอย่างไรกับผลอุจน์ในสวนก็ได้ มัทธิว 7:37, 38 {COL 293.2}

ผู้นำชาวยิวไม่รักพระเจ้า เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงตัดตนเองขาดจากพระองค์ และปฏิเสธข้อเสนอบุคคลทุกประการเพื่อการปรองดอง

พระคริสต์ผู้ทรงเป็นที่รักของพระเจ้าเสด็จมาเพื่อยืนยันสิทธิในฐานะเจ้าของสวน แต่ผู้เข้าสวนกลับดูถูกพระองค์ แล้วพูดว่า เราไม่ต้องการให้คนนี้มาปกครองเรา พวกเขารู้จักพระลักษณะนิสัยอันดีงามของพระองค์ วิธีการสอนของพระองค์ดีกว่าของพวกเขาและพวกเขาหัวนเกรงในความสำเร็จของพระองค์ พระองค์ทรงโต้แย้งกับพวกเขา ทรงเปิดโปงความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาและทำให้พวกเขาเห็นถึงผลลัพธ์ของการกระทำของตนเอง สิ่งเหล่านี้ยิ่งเพิ่มความโกรธเคืองให้แก่พวกเขา ถ้อยคำที่ถือว่าสร้างความเจ็บแค้นที่พวกเขาไม่อาจนิ่งเงียบได้ พวกเขาเกลียดชังมาตรฐานแห่งความชอบธรรมอันสูงส่งของพระคริสต์ที่ทรงแสดงให้เห็นอยู่ตลอดเวลา พวกเขามองเห็นว่าคำสอนของพระองค์ทำให้ความเห็นแก่ตัวของเขาถูกเปิดโปง และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมุ่งมั่นที่จะสังหารพระองค์ พวกเขากลียดชังแบบอย่างความจริงใจและความเคร่งครัดเอาจริงเอางัง และจิตวิญญาณอันสูงส่งที่สำแดงออกมาในทุกสิ่งที่ทรงกระทำ ชีวิตทั้งชีวิตของพระองค์กำหนดให้เห็นแก่ตัวของพวกเขา และเมื่อเวลาของการทดสอบครั้งสุดท้ายมาถึง การทดสอบที่หมายถึงการเชื่อฟังที่นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์หรือการไม่เชื่อฟังที่นำไปสู่การตายนิรันดร์ พวกเขাপฏิเสธองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เมื่อถามให้เลือกระหว่างพระคริสต์กับบาร์บัส พวกเขาร้องว่า “จงปล่อยบาร์บัสให้เรา” ลูกา 23:18 และเมื่อปีลาตถามว่า “ถ้าอย่างนั้นเราจะทำอย่างไรกับเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์” พวกเขาร้องอย่างโหดเหี้ยมว่า “ให้ตรึงที่กางเขน” มัทธิว 27:22 ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “จะให้เราตรึงกษัตริย์ของพวกท่านหรือ” พวกปุโรหิตและผู้ปกครองตอบว่า “เราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์” ยอห์น 19:15 เมื่อปีลาตล้างมือต่อหน้าฝูงชนแล้ว จึงพูดว่า “เราไม่มีความผิดเรื่องความตายของคนนี้ พวกเจ้าต้องรับผิดชอบเอาเองเถิด” พวกปุโรหิตจึงร่วมกับฝูงชนที่โหดเหี้ยมตะโกนด้วยความเคียดแค้นพยาบาทว่า “ให้ความผิดเรื่องความตายของเขาตกอยู่กับเราและลูกๆ ของเรา” มัทธิว 27:24 , 25 {COL 293.3}

ด้วยเหตุนี้พวกผู้นำชาวยิวเลือกทางของพวกเขาเอง การตัดสินใจของพวกเขาบันทึกไว้ในหนังสือที่ยอห์นเห็นในนิมิต เป็นหนังสือที่ไม่มีผู้ใดเปิดได้ซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ผู้ประทับอยู่บนพระบัลลังก์ ด้วยความอาฆาต การตัดสินใจของพวกเขาครั้งนี้จะถูกเปิดเผยต่อหน้าพวกเขาในวันที่สิงห์แห่งเผ่ายูดาห์เปิดหนังสือเล่มนี้ {COL 294.1}

ชาวยิวยึดมั่นในแนวคิดที่ตนเป็นผู้ที่สวรรค์โปรดปราน และพวกเขาจะได้รับการเชิดชูว่าเป็นคริสตจักรของพระเจ้า พวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม และมั่นใจในรากฐานแห่งความมั่งคั่งรุ่งเรืองของตน จนกล้าท้าทายว่าแม้แต่โลกหรือสวรรค์ก็ไม่สามารถที่จะแย่งชิงสิทธิของพวกเขาไปได้ แต่ด้วยชีวิตแห่งความไม่ซื่อสัตย์ของพวกเขา พวกเขากำลังเปิดทางให้แก่คำสาปของสวรรค์และการถูกตัดขาดจากพระเจ้า {COL 294.2}

ในอุปมาเรื่องสวนองุ่น หลังจากที่พระคริสต์เปิดเผยให้พวกปุโรหิตเห็นความชั่วร้ายสุดยอดของตนแล้ว พระองค์จึงถามคนเหล่านั้นว่า “เพราะฉะนั้นเมื่อเจ้าของสวนมา ท่านจะทำอย่างไรกับพวกคนเช่าสวนนั้น” พวกปุโรหิตเฝ้าฟังอุปมาของพระองค์ด้วยความสนใจมาตลอด จนไม่คาดคิดว่าเรื่องนี้จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกตน จึงตอบไปพร้อมกันกับประชาชนอื่นๆ ว่า “ท่านจะฆ่าคนร้ายเหล่านั้นให้ตายอย่างทุกขุทรมาน และจะให้สวนนั้นแก่คนเช่าอื่นที่จะแบ่งพืชผลให้ตามฤดูกาล” มัทธิว 21:40, 41 {COL 294.3}

พวกเขาประกาศความวิบัติของตนออกไปโดยไม่รู้ตัว พระเยซูทรงมองดูคนเหล่านั้น และภายใต้สายพระเนตรที่คันดูนั้น พวกเขาก็รู้ว่าพระองค์ทรงเห็นความลับในใจของตน ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ส่องประกายให้เห็นด้วยฤทธานุภาพอันไม่มีผิดพลาด พวกเขามองเห็นแล้วว่าคนเช่าสวนก็คือพวกตนนั่นเอง คนเหล่านั้นจึงพูดขึ้นมาอย่างไม่ตั้งใจว่า “อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย” ลูกา 20:16 {COL 295.1}

พระคริสต์จึงตรัสตอบพวกเขาอย่างเคร่งขรึมและเศร้าพระทัย

ว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์หรือ ที่ว่า ‘ศิลาที่บรรดาช่างก่อสร้างทิ้งแล้ว กลับกลายเป็นศิลามุมเอก สิ่งนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นสิ่งอัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาของเรา’ เพราะเหตุนี้เราบอกพวกท่านว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะต้องเอาไปจากท่าน ยกให้แก่ชนชาติหนึ่งที่จะทำให้เกิดผลสมกับแผ่นดินนั้น [ใครล้มทับศิลานี้ คนนั้นจะต้องแตกหักไป และศิลานั้นจะตกทับใคร คนนั้นจะแหลกละเอียดไป]” มัทธิว 21:42-44 {COL 295.2}

พระคริสต์ทรงช่วยให้พวกเขาหลุดพ้นความวิบัติที่จะเกิดขึ้นหากชนชาติยิวยอมรับพระองค์ แต่ความอิจฉาและริษยาทำให้พวกเขาไม่โอนอ่อน พวกเขามุ่งมั่นที่จะไม่ยอมรับพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธเป็นพระเมสสิยาห์ พวกเขาปฏิเสธความสว่างของโลก และด้วยเหตุนี้ชีวิตจึงตกอยู่ท่ามกลางความมืดมิดดูจิตความมืดยามเที่ยงคืน ความวิบัติที่ถูกพยากรณ์ไว้ล่วงหน้าได้ลงมายังชนชาติยิว กิเลศตัณหาอันร้ายกาจและการขาดความยังคิดของตนเองนำพาพวกเขาไปสู่หายนะ ด้วยความโกรธเคืองอย่างมีขอบเขต พวกเขาทำลายซึ่งกันและกัน การกบฏ ความเย่อหยิ่ง และความตื้อด้านของพวกเขาคำทำให้ผู้ครอบครองชาวโรมันโกรธเคือง กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย และวิหารก็เหลือแต่ซากปรักหักพังเหมือนทุ่งนาถูกไถ ลูกหลานจำนวนมากของพงศ์พันธุ์ยูดาห์ต้องตายอย่างน่าสะพรึงกลัว ผู้คนนับล้านถูกขายเป็นทาสให้กับชาวต่างชาติ {COL 295.3}

ในฐานะชนชาติหนึ่งชาวยิวทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าล้นเหลือและสวนองุ่นก็ถูกริบไปจากพวกเขา สิทธิพิเศษที่ใช้ไปในทางผิด ภาระหน้าที่ที่พวกเขาดูหมิ่นดูแคลนถูกมอบให้แก่ผู้อื่นไป {COL 296.1}

คริสต์จักรในปัจจุบัน

อุปมาเรื่องสวนองุ่นไม่ได้หมายถึงชนชาติยิวเท่านั้น อุปมานี้มีบทเรียนสำหรับเราทั้งหลาย พระเจ้าทรงประสิทธิ์ประสาทสิทธิพิเศษ

และพระพรอันยิ่งใหญ่ให้แก่คริสตจักรในยุคของเรา และพระองค์ทรงประสงคที่จะรับผลตอบแทนกลับคืนพระองค์ {COL 296.2}

พระเจ้าทรงไถ่พวกเราด้วยค่าไถ่ราคาสูง โดยค่าไถ่อันมีค่ายิ่งใหญ่ที่เท่านั้นที่จะทำให้พวกเราเข้าใจผลของการไถ่นี้ได้ ในโลกนี้อันเป็นโลกที่ผืนดินได้รับความชุ่มชื้นจากน้ำพระเนตรและพระโลหิตของพระบุตรของพระเจ้า จะต้องเกิดผลล้ำค่าแห่งสรวงสวรรค์ ความจริงแห่งพระวาทะของพระเจ้าจะต้องได้รับการเปิดเผยให้เห็นสง่าราศีและคุณความดีเลิศในชีวิตของประชากรของพระเจ้า พระลักษณะนิสัยและหลักการแห่งแผ่นดินของพระคริสต์จะต้องเปิดเผยให้เห็นผ่านคนของพระองค์ {COL 296.3}

ชาตानหาทางด้านพระราชกิจของพระเจ้า และมันเร่งร้ำเสมอให้มนุษย์ยอมรับหลักการของมัน มันทำให้คนอื่นเห็นภาพประชากรที่เลือกสรรไว้ว่าเป็นคนที่ถูกหลอก มันเป็นผู้กล่าวหาพี่น้อง และอำนาจแห่งการกล่าวหาของมันนำไปใช้ในการต่อสู้กับบรรดาคนที่กระทำการชอบธรรม พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะได้คำกล่าวหาของมันผ่านประชากรของพระองค์ด้วยการแสดงผลแห่งความเชื่อฟังต่อหลักการที่ถูกต้อง {COL 296.4}

หลักการเหล่านี้จะต้องแสดงออกในชีวิตคริสเตียนของแต่ละคนในครอบครัว ในคริสตจักร และในสถาบันทุกแห่งที่พระเจ้าทรงสถาปนาขึ้นเพื่อรับใช้พระเจ้า ทุกคนเป็นเครื่องหมายแสดงถึงสิ่งที่จะทำได้เพื่อชาวโลก พวกเขาจะต้องเป็นแบบอย่างของอำนาจแห่งข่าวประเสริฐ ทุกคนเป็นสื่อทำให้พระประสงค์ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเพื่อมวลมนุษยสำเร็จ {COL 296.5}

ผู้นำชาวยิวมองด้วยความภาคภูมิใจในความโอ้อวดระการตาของพระวิหาร และพิธีกรรมทางศาสนาอันงามสง่าของพวกตน แต่พวกเขาขาดความยุติธรรม ความเมตตา และความรักของพระเจ้า ความสง่างามของพระวิหาร พิธีกรรมอันสวยงามนำพวกเขาเข้าหาพระเจ้าไม่ได้ พวกเขาไม่ได้ถวายสิ่งเดียวที่มีคุณค่าในสายพระเนตร

ของพระองค์ พวกเขาไม่ได้นำความถ่อมตัวและจิตใจที่แตกสลายมาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระองค์ เมื่อหลักการสำคัญต่างๆ แห่งแผ่นดินของพระเจ้าสูญหายไปแล้ว พิธีกรรมก็กลับกลายเป็นสิ่งที่ฟุ่มเฟือยและเกินความจำเป็น เมื่อใดที่ละเลยการสร้างอุปนิสัย เมื่อใดที่ขาดการเสริมสร้างจิตวิญญาณ เมื่อใดที่ความเรียบง่ายและความดิงามในพระเจ้าสูญหายไป ก็จะทำให้เกิดความทะนงตนและความขึ้นชอบบ โอ้อวดเรียกหาให้มีอาคารโบสถ์อลังการ การประดับประดาที่เลิศหรู และพิธีกรรมที่ภูมิฐานงามสง่า ด้วยการกระทำทั้งหมดนี้ พระเจ้าไม่ได้รับเกียรติยศ ศาสนาแบบสมัยนิยมอันประกอบด้วยพิธีกรรมต่างๆ การแสวงแสดงออกและการโอ้อวดนั้น ไม่เป็นที่ยอมรับของพระองค์ พิธีกรรมเช่นนี้เรียกเชิญให้ผู้สื่อข่าวแห่งสวรรค์ตอบสนองไม่ได้ {COL 297.1}

ในสายพระเนตรของพระเจ้า คริสตจักรมีคุณค่ายิ่ง ทรงถือว่า มีค่าสำหรับพระองค์ไม่ใช่เพราะความสวยงามภายนอก แต่เป็นเพราะความศรัทธาที่จริงใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่แยกคริสตจักรออกจากโลก พระองค์ทรงประมาณการเจริญเติบโตของสมาชิกในเรื่องความรู้ของพระคริสต์ตามความก้าวหน้าด้านประสบการณ์จิตวิญญาณ {COL 298.1}

พระเยซูทรงกระหายอยากที่จะได้รับผลแห่งความบริสุทธิ์และความไม่เห็นแก่ตัวจากสวนองุ่นของพระองค์ พระองค์ทรงเฝ้ารอหาหลักการต่างๆ ของความรักและความดิงาม ไม่มีความงามของศิลปะขึ้นใจสามารถนำมาเปรียบเทียบได้กับอารมณ์และอุปนิสัยที่แสดงออกมาของบรรดาผู้แทนแห่งพระคริสต์ บรรยากาศของพระคุณที่ล้อมรอบจิตวิญญาณของผู้เชื่อ และการประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เหนือจิตใจ และความคิดของบรรดาผู้เชื่อเท่านั้นที่ทำให้พวกเขากลายเป็นกลิ่นหอมที่นำไปสู่ชีวิต และทำให้พระเจ้าทรงอวยพรแก่การทำงานของพวกเขาได้ {COL 298.2}

ผู้เชื่อกลุ่มหนึ่งอาจเป็นคนยากจนที่สุดในประเทศนั้น แม้ไม่มีสิ่งภายนอกกายที่สร้างความดิงดูดใจ แต่เมื่อสมาชิกเหล่านั้นมีหลักการ

แห่งพระอุปนิสัยของพระคริสต์ครอบครองอยู่ พวกเขาจะมีความชื่นชมยินดีของพระองค์อยู่ในจิตใจ ทูตสวรรค์จะร่วมนมัสการกับพวกเขา คำสรรเสริญและการขอบพระคุณจากจิตใจที่มีความสำนึกในคุณความดีจะขึ้นไปสู่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันหอมหวานแด่พระองค์ {COL 298.3}

พระยาห์เวห์ทรงปรารภนาให้เรากล่าวถึงคุณงามความดีและประกาศถึงฤทธานุภาพของพระองค์ พระองค์ทรงได้รับเกียรติด้วยคำสรรเสริญและการโมทนาพระคุณ พระองค์ตรัสว่า “ผู้ถวายเครื่องบูชาคือการขอบพระคุณก็ให้เกียรติเรา” สดุดี 50:23

ขณะที่ชนชาติอิสราเอลเดินทางผ่านถิ่นทุรกันดาร พวกเขาพากันสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงเพลงศักดิ์สิทธิ์ พวกเขา นำพระบัญญัติของพระเจ้าและพระสัญญาของพระองค์ร้องเรียงเป็นบทเพลง และตลอดเวลาของการเดินทาง ประชาชนนำบทเพลงเหล่านี้มาร้องเสมอ และเมื่ออยู่ในแผ่นดินคานาอันขณะที่คนทั้งหลายมาพร้อมกันเพื่อถวายงานฉลองบูชาศักดิ์สิทธิ์อันเนื่องมาจากพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า พวกเขาก็นำบทเพลงเหล่านี้มาขับขานกันเพื่อถวายโมทนาขอบพระคุณแด่พระนามของพระองค์ พระเจ้าทรงปรารภนาให้ตลอดชีวิตของประชากรของพระองค์เป็นชีวิตแห่งการสรรเสริญ ด้วยเหตุนี้ “พระมรรคาของพระองค์จะเป็นที่รู้จักในแผ่นดินโลก” และ “ความช่วยเหลือของพระองค์จะเป็นที่ทราบท่ามกลางประชาชาติทั้งสิ้น” สดุดี 67:2 {COL 298.4}

เวลานี้จะต้องเป็นเช่นนั้น ประชากรของโลกนี้ต่างพากันกราบบูชาพระเทียมเท็จ พวกเขาจะต้องหันออกไปจากการกราบไหว้ที่เทียมเท็จ ไม่ใช่ด้วยการฟังคำเตือนในเรื่องรูปเคารพของพวกเขา แต่ด้วยการมองเห็นสิ่งที่ดีกว่า คุณความดีของพระเจ้าจะต้องเป็นที่รู้จัก “พวกเจ้าเป็นสักขีพยานของเรา เราคือพระเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ” อิสยาห์ 43:12 {COL 299.1}

พระยาห์เวห์ทรงปรารภนาให้เราทั้งหลายเห็นคุณค่าของแผนการอันยิ่งใหญ่แห่งการไถ่ให้รอด ทรงปรารภนาให้เราตระหนักถึงสิทธิพิเศษ

อันสูงส่งของเราในฐานะบุตรของพระเจ้า และดำเนินชีวิตอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความเชื่อฟัง และด้วยการโมทนาขอบพระคุณพระองค์ทรงปรารภนาให้เราได้รับใช้พระองค์ทุกวันด้วยชีวิตใหม่และความปรีดา พระองค์ทรงเผื่อรอที่จะเห็นการสำนึกในพระคุณผุดขึ้นในจิตใจของเรา เพราะว่าชื่อของเราทั้งหลายถูกจดบันทึกไว้แล้วในหนังสือชีวิตของพระเมษโปดก และเพราะเรามอบความวิตกกังวลทั้งหมดไว้กับพระองค์ผู้ทรงห่วงใยเรา พระองค์ทรงบอกให้เราชื่นชมยินดีเพราะเราเป็นมรดกของพระยาห์เวห์ เพราะความชอบธรรมของพระคริสต์เป็นเสื้อคลุมสีขาวที่ห่อหุ้มบรรดาธรรมิกชนของพระองค์ และเพราะเรามีพระพรแห่งความหวังใจอยู่ที่การเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดในเร็ววันนี้ {COL 299.2}

การสรรเสริญพระเจ้าด้วยความเคารพยกย่องอย่างสิ้นสุด กำลังและด้วยความจริงใจเป็นการกระทำที่มีค่าเท่ากับการอธิฐาน เราจะต้องแสดงให้เห็นในโลกนี้และชาวสวรรค์ทั้งหมดเห็นว่าเรามีความสำนึกในความรักอันมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ผู้ล้มลงในบาป เราหวังที่จะได้รับพระพรมากมายและมากยิ่งขึ้นจากพระองค์ผู้ทรงไพบูลย์ ยิ่งไปกว่านั้น เราจำเป็นต้องพูดถึงประสบการณ์อันมีคุณค่าที่เกิดขึ้นในชีวิตของเราเอง ภายหลังการหลั่งลงมาเป็นพิเศษของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความชื่นชมยินดีในพระเจ้า และความสามารถในการรับใช้พระองค์ก็จะเพิ่มขึ้นอย่างมากมายเมื่อเราทบทวนถึงคุณความดีของพระองค์และพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ที่ทรงประกอบกิจเพื่อบุตรทั้งหลายของพระองค์ {COL 299.3}

การฝึกฝนเช่นนี้ขับไล่อำนาจของซาตานให้ถอยห่างไป เป็นการขับไล่วิญญาณของการบ่นพึมพำและความขัดเคืองใจ และจอมล่อลวงจะสูญเสียที่มั่นของมันไป การฝึกฝนเช่นนี้จะปลูกฝังคุณลักษณะของอุปนิสัยที่จะทำให้ผู้มีชีวิตในโลกนี้เหมาะที่จะเข้าไปพำนักอยู่ในปราสาทแห่งเมืองสวรรค์ {COL 300.1}

การเป็นพยานเช่นนี้จะมีอำนาจใจผู้อื่น ไม่มีวิธีการใดอีกแล้วที่จะนำมาใช้เพื่อเอาชนะจิตวิญญาณทั้งหลายให้มาหาพระคริสต์ได้ดีเท่าวิธีนี้ {COL 300.2}

เราทั้งหลายจะต้องสรรเสริญพระเจ้าด้วยการรับใช้ที่สัมผัสได้ด้วยสิ้นสุดกำลังเพื่อให้พระนามของพระองค์ได้รับสง่าราศีให้มากยิ่งขึ้น พระเจ้าทรงมอบของประทานให้แก่เรา เพื่อเราจะนำไปให้แก่ผู้อื่น และด้วยการกระทำเช่นนี้จะทำให้คนทั้งหลายเห็นพระลักษณะนิสัยของพระองค์ ในระบบพิธีกรรมของชาวยิวนั้น ของถวายและเครื่องบูชาเป็นส่วนสำคัญยิ่งในการนมัสการพระเจ้า ชนชาติอิสราเอลได้รับการสั่งสอนให้นำทาสแกะ [ลิบลด] จากรายได้ทั้งหมดของพวกเขาถวายเพื่อใช้ในราชกิจของพระวิหาร นอกจากนี้ พวกเขายังต้องนำเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาถวายด้วยใจสมัคร และเครื่องถวายบูชาขอบพระคุณมาด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นวิธีคำนวณการประกาศข่าวประเสริฐของยุคสมัยนั้น พระเจ้าทรงหวังว่าจะได้รับจากเราไม่น้อยไปกว่าที่พระองค์ทรงหวังว่าจะได้รับจากประชากรของพระองค์ในอดีต การกิจยิ่งใหญ่ในการนำจิตวิญญาณให้รอดนั้นจะต้องดำเนินต่อไป พระองค์ทรงจัดเตรียมทาสแกะรวมทั้งของถวายต่างๆ และเครื่องบูชาไว้เพื่อใช้ในการกิจนี้ ด้วยประการฉะนี้ พระองค์ทรงใช้วิธีนี้เพื่อหนุนการประกาศข่าวประเสริฐให้ดำรงต่อไป พระองค์ทรงจัดทาสแกะเป็นของพระองค์ และจะต้องถือว่าเป็นส่วนที่บริสุทธิ์ที่ต้องเก็บรวบรวมไว้ในท้องพระคลังเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ราชกิจของพระองค์ พระองค์ยังทรงเรียกให้เราถวายเครื่องบูชาด้วยใจสมัครและเครื่องบูชาขอบพระคุณ ทั้งหมดนี้ก็เพื่ออุทิศไว้ใช้ในการประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วทุกมุมโลก {COL 300.3}

การรับใช้นั้นรวมทั้งการรับใช้ส่วนตัวด้วย เราร่วมมือกับพระองค์ด้วยการรับใช้เป็นการส่วนตัวเพื่อช่วยโลกนี้ให้รอด พระคริสต์ทรงมีพระมหาบัญชาว่า “พวกท่านจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” มาระโก 16:15 พระดำรัสนี้ตรัสแก่ผู้ติดตามพระองค์ทุกคน ทุกคนที่ได้รับการแต่งตั้งให้เข้ามีส่วนในชีวิตของพระคริสต์ก็

ได้รับการแต่งตั้งให้รับภาระในการนำความรอดไปสู่เพื่อนมนุษย์ ด้วย ใจของพวกเขาจะเต็มไปด้วยพระหทัยของพระคริสต์ ความรู้สึกที่พระองค์ทรงมีต่อจิตวิญญาณทั้งหลายจะสำแดงในตัวของเขาด้วยเช่นกัน ไม่ใช่ทุกคนจะมีความเหมาะสมกับการทำงานในตำแหน่งเดียวกันแต่มีหน้าที่และมืงานให้ทุกคนทำ {COL 300.4}

ในอดีต อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ โมเสสผู้ซึ่งมีความถ่อมตน และสติปัญญาและโยชูวาผู้ซึ่งมีความสามารถหลายอย่างล้วนแล้วแต่ได้ชื่อว่าเป็นผู้รับใช้พระเจ้า ดนตรีของมิเรียม ความเข้มแข็งและเอาจริง เอาใจของเดโบราห์ ความรักความกตัญญูของรุธ ความเชื่อฟังและความสัตย์ซื่อของซามูเอล ความเด็ดเดี่ยวมั่นคงของเอลีชาห์ ความสุภาพและอิทธิพลแห่งความสงบเสงี่ยมของเอลีซา คนทั้งหมดนี้เป็นที่ต้องการ บัดนี้ ทุกคนที่พระเจ้าทรงประสาทพรให้แล้วนั้นจะต้องตอบสนองด้วยการลงมือรับใช้ ของประทานทุกอย่างที่ทรงโปรดประทานให้นั้นจะต้องนำมาเพื่อทำให้อาณาจักรของพระองค์เจริญก้าวหน้า และถวายพระสิริแด่พระนามของพระองค์ {COL 301.1}

ทุกคนที่รับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตนจะต้องนำความจริงของข่าวประเสริฐและฤทธิ์อำนาจในการช่วยชีวิตแสดงออกมา พระเจ้าไม่ทรงเคยเรียกร้องสิ่งใดโดยที่ไม่ได้ทรงจัดเตรียมสิ่งที่จะช่วยให้สิ่งนั้นได้รับความสำเร็จ โดยพระคุณของพระคริสต์ เราทั้งหลายทำสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ให้สำเร็จได้ทุกประการ ความมั่งคั่งไพบูลย์ของสวรรค์จะต้องเปิดเผยผ่านประชากรของพระเจ้า พระคริสต์ตรัสว่า “พระบิดาของเราทรงได้รับพระเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อพวกท่านเกิดผลมากและเป็นสาวกของเรา” ยอห์น 15:8 {COL 301.2}

พระเจ้าทรงถือว่าโลกทั้งใบเป็นสวนองุ่นของพระองค์ แม้ว่าขณะนี้จะอยู่ในมือของผู้คนชิง แต่โลกนี้เป็นของพระเจ้า ทั้งโดยการไถ่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าโดยการทรงสร้าง โลกก็ยังเป็นของพระองค์อยู่ดี พระคริสต์ทรงสละพระชนม์เพื่อโลกนี้ “พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์” ยอห์น 3:16 จากของ

ประทานขึ้นเดี๋ยวนี้เองที่ทำให้ของประทานอื่นๆ ถูกมอบให้แก่มนุษย์ด้วยในทุกวัน ทั้งทั้งโลกรับพระพรจากพระเจ้า น้ำฝนทุกหยด ลำแสงทุกลำ สาดส่องลงเหนือเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ไม่เคยมีความรู้สึกสำนึกพระคุณ ใบไม้ทุกใบและดอกไม้ทุกดอก ผลหมากรากไม้ ต่างเป็นพยานให้เห็นถึงความอดทนนานและความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า {COL 301.3}

แต่มีอะไรบ้างที่มนุษย์ถวายคืนให้แก่พระผู้ประทานผู้ยิ่งใหญ่ มนุษย์ปฏิบัติต่อกำลั้วอ้างในสิทธิของพระเจ้าอย่างไร มวลมนุษยชาติทั้งหลายต่างรับใช้ผู้ใดเล่า พวกเขาใช้เงินทอง ความมั่งคั่ง ตำแหน่ง ความสนุนสนานในโลกเป็นเป้าหมายของพวกเขา ความร่ำรวยได้มาจากการปล้นสะดม ไม่ใช่เฉพาะจากมนุษย์เท่านั้นแต่จากพระเจ้าด้วย มนุษย์ใช้ของประทานเหล่านี้เพื่อสนองตัณหาอย่างเห็นแก่ตัวของตนเอง ทุกสิ่งที่พวกเขาสามารถไขว่คว้าหามาได้ก็เพื่อนำมาสนองความโลภของตนเองและความหลงใหลในความสุขสบายที่เห็นแก่ตัว {COL 302.1}

บาปของชาวโลกในทุกวันนี้เป็นบาปเดียวกันกับที่นำหายนะมาสู่ชนชาติอิสราเอล การไม่สำนึกในพระคุณของพระเจ้า การละเลยโอกาส และพระพร การนำของประทานต่างๆ ที่พระเจ้าประทานให้ไปใช้อย่างเห็นแก่ตัว สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นบาปที่ประกอบกันขึ้นจนนำพระพิโรธมายังชนชาติอิสราเอลและเป็นบาปชนิดเดียวกันกับที่กำลังจะนำหายนะมายังโลกในทุกวันนี้ {COL 302.2}

น้ำพระเนตรที่พระเยซูทรงหลั่ง ณ ภูเขามะกอกเทศขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรเมืองที่พระองค์ทรงเลือกสรรนั้นไม่ใช่ น้ำพระเนตรเพื่อกรุงเยรูซาเล็มเพียงแห่งเดียว ในชะตากรรมของกรุงเยรูซาเล็มนั้น พระองค์ทรงเห็นถึงหายนะของโลกใบนี้ด้วย {COL 302.3}

“โอ เราอยากให้ตัวเจ้ารู้ในเวลานี้ว่าสิ่งใดสร้างสันติ แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นถูกซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว” ลูคา 19:42 {COL 302.4}

“ในเวลานี้” วันนั้นกำลังใกล้ถึงวาระสิ้นสุดแล้ว ช่วงเวลาแห่งพระกรุณาคุณและโอกาสที่เปิดไว้กำลังจะสิ้นสุดในอีกไม่ช้า เมฆหมอก

แห่งการแก้แค้นกำลังก่อตัวขึ้น บรรดาคนที่ปฏิเสธพระคุณของพระเจ้า กำลังมุ่งหน้าไปสู่ความพินาศที่จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและไม่อาจกู้คืนได้ {COL 302.5}

แต่ถึงกระนั้นก็ตามโลกนี้ยังคงหลับใหลอยู่ ประชาชนไม่รู้ว่าเวลานั้นกำลังจะมาเยือนพวกเขาอยู่แล้ว {COL 302.6}

ในห้วงวิกฤตนี้ จะพบคริสตจักรของพระองค์ได้ที่ไหน สมาชิกของคริสตจักรก้าวถึงมาตรฐานที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้วหรือไม่ พวกเขาทำให้พระมหาบัญชาสำเร็จหรือไม่ และเป็นผู้แทนพระลักษณะนิสัยของพระองค์ให้แก่ชาวโลกหรือไม่ พวกเขาเร่งเร้าให้เพื่อนมนุษย์ด้วยกันสนใจข่าวสารคำเตือนสุดท้ายแห่งพระเมตตาหรือไม่ {COL 302.7}

มนุษย์กำลังตกอยู่ในภัยอันตราย มวลชนกำลังพินาศ แต่ผู้ที่อ้างว่าตนเป็นผู้ติดตามพระคริสต์มีน้อยคนนักที่รับภาระจิตวิญญาณเหล่านี้ ชะตาของโลกนี้แขวนอยู่บนตาชั่ง แต่เรื่องนี้แทบจะไม่ทำให้แม้แต่ผู้ที่อ้างตัวว่าเป็นผู้เชื่อความจริงซึ่งแผ่ออกไปอย่างกว้างขวางเท่าที่เคยมอบให้แก่มนุษย์ผู้ต้องตายรู้สึกสะท้านเลย พวกเขาขาดความรักนั้นที่ชักนำพระคริสต์ให้ละทิ้งปราสาทแห่งสวรรค์และมารับธรรมชาติของมนุษย์เพื่อให้มนุษย์สัมผัสกับมนุษย์ และเพื่อนำมนุษย์ให้เข้าหาพระเจ้า ภาวะกึ่งสลบและเป็นอัมพาตที่ตกอยู่เหนือประชากรของพระเจ้าขัดขวางพวกเขาจากการเข้าใจถึงภาระหน้าที่ของเวลานี้ {COL 303.1}

เมื่อชนชาติอิสราเอลเข้าไปยังแผ่นดินคานาอันแล้ว พวกเขาไม่ได้ทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จโดยการยึดครองพื้นที่ทั้งหมด ภายหลังจากยึดดินแดนเพียงบางส่วนได้แล้ว พวกเขาก็ปักหลักและชื่นชมกับผลแห่งชัยชนะที่ได้รับ ความไม่เชื่อและรักความสุขสบายของพวกเขาทำให้พวกเขารวมตัวกันครอบครองบางส่วนของดินแดนที่ยึดมาแล้ว แทนที่จะขยายอาณาเขตโดยการเข้ายึดครองพื้นที่ใหม่ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเริ่มเหินห่างจากพระเจ้า ความล้มเหลวของพวกเขาใน

การทำให้เป้าหมายของพระเจ้าสำเร็จทำให้พระองค์ไม่อาจทำให้พระสัญญาแห่งพระพรของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาสำเร็จเช่นกัน คริสตจักรในทุกวันนี้ทำสิ่งเดียวกันนี้ไม่ใช่หรือ ทั้งทั้งโลกต่างต้องการข่าวประเสริฐ แต่คริสเตียนกลับรวมตัวกันเพียงเพื่อชื่นชมกับอภิสิทธิ์ของข่าวประเสริฐ พวกเขาไม่เห็นความจำเป็นที่จะไปบุกยึดครองพื้นที่ใหม่ และนำข่าวสารแห่งความรอดไปสู่ดินแดนอันไกลโพ้น คนเหล่านี้ปฏิเสธที่จะทำให้พระมหาบัญชาของพระคริสต์ที่ว่า “พวกท่านจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” สำเร็จ มาระโก 16:15 พวกเขามีความผิมน้อยกว่าคริสตจักรของชาวยิวหรือไม่ {COL 303.2}

ชาวสวรรค์ในจักรวาลกำลังตรวจสอบผู้ที่แสดงตนว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์อยู่ แต่ความกระตือรือร้นอย่างเย็นชา และความพยายามอันอ่อนเปลี้ยในการรับใช้พระราชกิจของพระเจ้าตราพวกเขาไว้ว่าเป็นคนไม่สัตย์ซื่อ หากพวกเขาทำงานอย่างดีที่สุดแล้ว การลงโทษจะไม่ตกอยู่กับพวกเขา ถ้าหัวใจของพวกเขายู่กับงาน พวกเขาจะทำได้มากกว่านี้ พวกเขารู้และชาวโลกต่างก็รู้ดีว่าในระดับหนึ่งพวกเขาขาดวิญญูณของการละทิ้งตนเองและแบกกางเขน ในทะเบียนของสวรรค์จะมีคำว่า “ไม่ใช่ผู้ผลิต” แต่เป็น “ผู้ผลาญทำลาย” เขียนไว้ข้างชื่อของคนมากมายเหล่านี้ คนมากมายที่รับพระนามของพระคริสต์ทำให้พระสิริของพระองค์ถูกปกปิด ความงามของพระองค์ถูกบดบัง และพระเกียรติของพระองค์ถูกถอนไป {COL 303.3}

คนมากมายมีชื่ออยู่ในทะเบียนโบสถ์แต่ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของพระคริสต์ พวกเขาไม่ใส่ใจที่จะกระทำตามคำสั่งสอนหรือรับใช้ในราชกิจของพระองค์ ดังนั้น พวกเขาจึงอยู่ภายใต้การควบคุมของศัตรู พวกเขาไม่ได้ทำสิ่งดีงามใดๆ เลย ดังนั้นพวกเขาทำความเสียหายเหลือคณานับ เพราะอิทธิพลของพวกเขานำไปสู่อิสรเสรีแห่งชีวิตที่นำไปสู่ชีวิตแต่เป็นกลิ่นแห่งความตายที่นำไปสู่ความตาย {COL 304.1}

พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เพราะสิ่งเหล่านี้เราจะไม่ลงโทษเขาหรือ” เยเรมีย์ 5:9 เนื่องจากชนชาติอิสราเอลพลัดที่จะทำให้พระประสงค์

ของพระเจ้าสำเร็จ พระองค์จึงทรงทิ้งพวกเขาไป และพระเจ้าจึงทรงเรียกผู้อื่น แต่หากพิสูจน์แล้วว่าคนเหล่านี้ไม่สัตย์ซื่อเหมือนกัน พวกเขาจะไม่ถูกปฏิเสธเช่นเดียวกับที่ชนชาติอิสราเอลถูกปฏิเสธหรือ {COL 304.2}

ในอุปมาเรื่องสวนองุ่นนี้ พระคริสต์ทรงประกาศว่าคนดูแลสวนเป็นผู้มีความผิด ผู้นำปฏิเสธที่จะคืนผลแห่งแผ่นดินแก่เจ้านายของตน สำหรับประชาชาติยิว แล้วปุโรหิตและอาจารย์ที่นำประชาชนไปในทางที่ผิดนั้น เป็นผู้ที่ฉ้อโกงการรับใช้ที่พระเจ้าสมควรได้รับ พวกเขาเป็นผู้หันเหชนชาตินี้ไปจากพระคริสต์ {COL 304.3}

พระคริสต์นำเสนอพระบัญญัติของพระเจ้าที่ไม่เจือปนด้วยขนบธรรมเนียมใดของมนุษย์ไว้เป็นมาตรฐานยิ่งใหญ่แห่งการเชื่อฟัง แต่เรื่องนี้ปลุกความเป็นศัตรูของพวกเขาในปี พวกเขาแยกชุดคำสอนของมนุษย์ขึ้นอยู่เหนือพระวจนะของพระเจ้า และหันเหประชาชนไปจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ พวกเขาไม่ยอมละทิ้งบัญญัติที่มนุษย์คิดขึ้นเพื่อหันมาเชื่อฟังข้อกำหนดในพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาไม่ยอมสละความภาคภูมิใจในเหตุผลและการยกย่องสรรเสริญของมนุษย์เพื่อเห็นแก่ความจริง เมื่อพระคริสต์เสด็จมา พระองค์นำการเรียกร้องของพระเจ้ามาเสนอให้แก่ประชาชาตินี้ ปุโรหิตและผู้อาวุโสไม่ยอมให้พระองค์เข้ามาแทรกอยู่ระหว่างพวกเขากับประชาชน พวกเขาไม่ยอมรับคำติและคำเตือน และลงแรงผลักดันให้ประชาชนต่อต้านและมุ่งทำลายพระองค์ {COL 304.4}

สำหรับการปฏิเสธพระคริสต์และผลที่ได้รับตามมานั้น พวกเขาต้องรับผิดชอบ บาปของประเทศชาติและความพินาศของประเทศชาติล้วนมาจากพวกผู้นำศาสนาทั้งสิ้น {COL 305.1}

ในสมัยของเราอิทธิพลแบบเดียวกันนี้ยังคงดำเนินอยู่มิใช่หรือ คนงานในสวนองุ่นของพระเจ้าจำนวนมากกำลังทำตามแบบอย่างของผู้นำชาวยิวอยู่หรือไม่ ครูสอนศาสนาหันเหประชาชนไปจากข้อกำหนดเรียบง่ายในพระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่หรือ พวกเขาสั่งสอนคนเหล่านี้ให้

ลวงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าแทนที่จะสอนให้เชื่อฟังหรือไม่ คำสอนจากธรรมาสันนิบาตมากมายสอนว่าประชาชนไม่อยู่ภายใต้ข้อผูกมัดใดๆ ของพระบัญญัติของพระเจ้าอีกแล้ว ขนบธรรมเนียมประเพณีและพิธีกรรมของมนุษย์กลับได้รับการยกย่อง ความเย่อหยิ่งและความพึงพอใจในตนเองอันเกิดจากของประทานของพระเจ้าถูกเก็บถนอมไว้ในขณะที่ละเลยการอ้างสิทธิของพระเจ้า {COL 305.2}

ในการปิดพระบัญญัติของพระเจ้าทั้งปวงนั้นมนุษย์หาว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่ พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นบันทึกพระลักษณะนิสัยของพระองค์ เป็นจุดรวมหลักการของอาณาจักรของพระองค์ ผู้ที่ปฏิเสธที่จะยอมรับกฎเกณฑ์เหล่านี้ได้นำตัวเองออกไปจากท่อพระพรของพระเจ้า {COL 305.3}

ความเป็นไปได้อันมีสง่าราศีที่จัดวางอยู่เบื้องหน้าคนอิสราเอลจะเป็นจริงโดยผ่านทาง การเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าเท่านั้น สิ่งเดียวกันนี้คืออุปนิสัยที่สูงส่ง พระพรที่ล้นเหลือ พระพรของความคิดจิตใจและร่างกาย พระพรของบ้านเรือนและไร่นา พระพรของชีวิตนี้และชีวิตหน้า พระพรทั้งหมดนี้จะเป็นของเราได้โดยผ่านทาง การเชื่อฟังเท่านั้น {COL 305.4}

การเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเงื่อนไขของการบังเกิดผลทั้งทางธรรมชาติและทางฝ่ายจิตวิญญาณ และเมื่อมนุษย์สอนเพื่อนมนุษย์ด้วยกันให้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า พวกเขากำลังขัดขวางคนเหล่านั้นในการเกิดผลแห่งพระสิริของพระองค์ พวกเขามีความผิดในข้อหาระงับไม่ถวายคืนผลจากสวนองุ่นของพระยาห์เวห์ให้แก่พระองค์ {COL 305.5}

สำหรับเราทั้งหลายแล้ว พระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้านายทรงบัญชาให้ผู้สืบทอดของพระองค์มาถึงเรา พวกเขามา เพื่อเรียกให้เชื่อปฏิบัติตามพระวาทะของพระเจ้าเหมือนที่พระเยซูคริสต์เคยกระทำมาแล้ว พวกเขาอ้างสิทธิในผลของสวนองุ่น เป็นผลแห่งความรัก และความถ่อมตน และผลแห่งการรับใช้ที่เกิดจากการละทิ้งตนเอง คนดูแล

สวนองุ่นจำนวนไม่น้อยเมื่อได้ยินคำตักเตือนก็โกรธเช่นเดียวกับผู้นำชาวยิวไม่ใช่หรือ เมื่อข้อกำหนดของพระบัญญัติของพระเจ้าถูกนำเสนอไว้ต่อหน้าประชาชน อาจารย์เหล่านี้ไม่ใช่หรือที่เป็นผู้นำคนทั้งหลายให้ปฏิเสธ เช่นนี้แหละที่พระเจ้าทรงเรียกว่าเป็นผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ {COL 306.1}

พระวาทะของพระเจ้าที่มายังคนอิสราเอลโบราณกาลนั้น เป็นคำเตือนที่มาถึงคริสตจักรและบรรดาผู้นำในยุคปัจจุบัน พระเจ้าตรัสถึงคนอิสราเอลว่า “ถึงเราจะเขียนธรรมบัญญัติไว้ให้สักหมื่นข้อ เขาจะถือว่าเป็นเพียงของแปลก” โสเซยา 8:12 และสำหรับพวกปุโรหิตและอาจารย์ พระองค์ทรงประกาศว่า “ประชากรของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าเองปฏิเสธความรู้ เราก็ปฏิเสธเจ้า...เพราะเจ้าลืมธรรมบัญญัติแห่งพระเจ้าของเจ้า เราเองก็จะลืมพงศ์พันธุ์ของเจ้าด้วย” โสเซยา 4:6 เราจะปล่อยให้คำตักเตือนเหล่านี้ของพระเจ้าผ่านไปโดยไม่ใส่ใจอย่างนั้นหรือ เราจะปล่อยให้โอกาสในการรับใช้ผ่านไปโดยไม่ปรับปรุงหรือ เราจะปล่อยให้การสบประมาทของโลก การเย้ยหยันในเหตุผล การเลียนแบบขนบธรรมเนียมและประเพณีของชาวโลกยึดเหนี่ยวบรรดาผู้ที่บอกว่าตนเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ไปจากการรับใช้พระองค์หรือ พวกเขาจะปฏิเสธพระคำของพระเจ้าเหมือนเช่นผู้นำชาวยิวปฏิเสธพระคริสต์หรือ ผลของบาปของชนชาติอิสราเอลอยู่ตรงหน้าเราทั้งหลาย คริสตจักรในยุคปัจจุบันนี้จะรับคำตักเตือนนี้หรือไม่ {COL 306.4}

“แต่ถ้าบางกึ่งถูกหักออกเสียแล้วและพระเจ้าทรงนำท่านผู้เป็นกึ่งมะกอกเทศป่ามาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอก ก็อย่าอวดดี...พวกเขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเย้ยหยันไปเลย แต่จงเกรงกลัว เพราะว่าเมื่อพระองค์ไม่ได้ทรงหวงกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม พระองค์ก็จะไม่ทรงหวงท่านเหมือนกัน” โรม 11:17-21 {COL 306.4}

บทที่ 23 ไม่ได้สวมเสื้อ สำหรับงานเลี้ยงอภิเษกสมรส

อ้างอิงจากมัทธิว 22:1-14

อุปมาเรื่องการสวมเสื้อเข้าร่วมงานพิธีอภิเษกสมรสเปิดเผยเพื่อให้เราจับตาดูความสำคัญของผลการกระทำที่ติดตามมา พิธีสมรสนี้ทำให้เราเห็นถึงความผูกพันระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า เสื้อสำหรับงานแต่งงานหมายถึงอุปนิสัยที่ทุกคนจะต้องมีเพื่อให้เหมาะสมที่จะเป็นแขกสำหรับพิธีอภิเษกสมรส {COL 307.1}

อุปมานี้มีความคล้ายคลึงกับอุปมาเรื่องงานเลี้ยงใหญ่ที่แสดงให้เห็นถึงคำเชื่อเชิญของชาวประเสริฐ การปฏิเสธชาวประเสริฐของชาวยิวและการทรงเรียกกคนต่างชาติด้วยความเมตตา แต่ในส่วนของผู้ที่ปฏิเสธคำเชื่อเชิญ อุปมานี้เปิดเผยให้เห็นถึงการหมิ่นประมาทที่ร้ายแรงและการลงโทษน่าสะพรึงกลัวที่รุนแรงยิ่งขึ้น คำเชื่อเชิญให้เข้าร่วมงานเลี้ยง

เป็นคำเชิญของกษัตริย์ เป็นคำเชิญที่ประกาศจากผู้ที่มิอำนาจสั่งการ เป็นการให้เกียรติอย่างสูง แต่กระนั้นเกียรตินี้ไม่ได้รับการสนองด้วยสำนึกในพระคุณ พวกเขามีนราชนาของกษัตริย์ ในขณะที่คำเชิญของเจ้าบ้านถูกเพิกเฉย พระบัญชาเชิญของกษัตริย์ต้องพบกับการลบหลู่และการเข่นฆ่า พวกเขาปฏิบัติกับคนรับใช้ของพระองค์ด้วยความเหยียดหยาม และใช้พวกเขาอย่างอาฆาตแค้นและสังหารพวกเขาเสีย {COL 307.2}

เมื่อเจ้าบ้านเห็นว่าคำเชิญถูกดูแคลน จึงประกาศห้ามทุกคนที่ปฏิเสธคำเชิญลิ้มรสอาหารในงานเลี้ยงของท่าน แต่สำหรับผู้ที่จะทำการดูหมิ่นกษัตริย์นั้น พวกเขาไม่เพียงถูกตัดขาดจากเบื้องพระพักตร์และโต๊ะเสวยของพระองค์ แต่ยังได้รับพระบัญชาว่า “ให้กองทหารไปฆ่าฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองของพวกเขา” มัทธิว 22:7 {COL 307.3}

ในอุปมาทั้งสองนี้ งานเลี้ยงมีแขกรับเชิญ แต่อุปมาเรื่องที่สองแสดงให้เห็นว่าคนที่ประสงค์เข้าร่วมงานเลี้ยงจะต้องเตรียมตัวให้พร้อม ผู้ที่ละเลยในการเตรียมตัวจะถูกโยนออกไปข้างนอก “กษัตริย์องค์นั้นเสด็จไปทอดพระเนตรแขกทั้งหลาย ก็ทอดพระเนตรเห็นคนหนึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส จึงตรัสถามว่า เพื่อนเอ๋ย ทำไมท่านมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส คนนั้นก็นิ่งอึ้งอยู่พูดไม่ออก กษัตริย์จึงมีรับสั่งกับพวกคนรับใช้ว่าจงมัดมือมัดเท้าคนนี้อาไปโยนทิ้งบริเวณที่มีดข้างนอก ซึ่งเป็นที่ที่มีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” มัทธิว 22:11-13 {COL 308.1}

สาวกของพระคริสต์เป็นผู้นำคำเชิญชวนเข้าร่วมงานเลี้ยงไปประกาศ พระเป็นเจ้าของเราทรงบัญชาสาวกสิบสองคนออกไป และต่อมาทรงส่งไปอีกเจ็ดสิบคน เพื่อประกาศว่าแผ่นดินของพระเจ้านั้นเข้ามาใกล้แล้ว และทรงเรียกให้มนุษย์กลับใจและเชื่อข่าวประเสริฐ แต่การทรงเรียกนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง ผู้ที่ได้รับการเชิญให้เข้าร่วมงานเลี้ยงนั้นไม่ได้มา ต่อมาจึงทรงบัญชาให้ข้าราชการอื่นออกไปอีกครั้ง ประกาศว่า “นี่แหละ เราเตรียมงานเลี้ยงไว้แล้ว ทั้งวัวและลูกวัวอันของ

เราก็อ้วแล้ว ทุกอย่างก็เตรียมพร้อมแล้ว เชิญมาในงานเลี้ยงอภิเษกสมรสนี้เถิด” มัทธิว 22:4 นี่คือนักบวชที่มอบไว้ให้กับชาวยิวหลังจากที่พระเยซูถูกตรึงไม้กางเขน แต่ชนชาติที่อ้างตนว่าเป็นประชากรพิเศษของพระเจ้ากลับปฏิเสธข่าวประเสริฐที่มายังเขาทั้งหลายด้วยฤทธิ์อำนาจพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนมากมายปฏิบัติต่อข่าวนี้ด้วยความหมิ่นประมาท คนอื่นๆ จนเฉยเมยเมื่อได้รับข้อเสนอคำเชิญแห่งความรอด ข้อเสนอการอภัยที่ปฏิเสธพระเจ้าแห่งสง่าราศีจนพวกเขาหันหลังให้กับผู้นำข่าว เวลานั้น “เกิดการช่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่” กิจการ 8:1 ชายและหญิงจำนวนมากถูกจับเข้าคุก และผู้สื่อข่าวบางคนของพระเจ้าอย่างเช่น สเตเฟนและยาโกบถูกฆ่า {COL 308.2}

ด้วยเหตุนี้ ชาวยิวประทับตราปฏิเสธพระคุณของพระเจ้า พระคริสต์ทรงทำนายผลที่เกิดขึ้นไว้ในอุปมา กษัตริย์จึง “รับสั่งให้กองทหารไปฆ่าฆาตกรเหล่านั้นและเผาเมืองของพวกเขา” มัทธิว 22:7 คำพิพากษาที่ตกมายังชาวยิวมาถึงพวกเขาเมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายและประชาชาติก็กระจัดกระจายไป {COL 308.3}

การออกไปเชิญครั้งที่สามหมายถึงการนำข่าวประเสริฐไปให้แก่คนต่างชาติ กษัตริย์ตรัสว่า “งามอภิเษกสมรสเตรียมพร้อมแล้ว แต่พวกที่ได้รับเชิญนั้นไม่คู่ควร เพราะฉะนั้นจงออกไปตามถนนสำคัญๆ ต่างๆ เชิญทุกคนที่พวกเจ้าพบมาร่วมงานอภิเษกสมรสนี้” มัทธิว 22:8, 9 {COL 309.1}

ข้าราชการที่ออกไปตามถนนได้รวบรวม “ทุกคนที่พบ ไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือคนเลว” มัทธิว 22:10 แยกในงานเป็นกลุ่มคนที่หลากหลาย บางคนไม่มีความเคารพจริงใจให้กับเจ้าภาพของงานเลี้ยงมากไปกว่าคนกลุ่มแรกที่ปฏิเสธคำเชิญ คนกลุ่มแรกที่ได้รับเชิญคิดว่าพวกเขาไม่อาจยอมสูญเสียผลประโยชน์ต่างๆ ในโลกเพื่อเข้าร่วมงานเลี้ยงของกษัตริย์ และสำหรับผู้รับคำเชิญนั้น มีบางคนรับไปก็เพื่อผลประโยชน์สำหรับตนเอง คนเหล่านี้มาเพื่อร่วมกินดื่มในงานเลี้ยงแต่ไม่ได้ต้องการถวายเกียรติกษัตริย์ {COL 309.2}

เมื่อกษัตริย์เสด็จทอดพระเนตรบรรดาแขก อุปนิสัยที่แท้จริงของทุกคนก็ถูกเปิดเผย เพราะแขกทุกคนที่มางานเลี้ยงจะได้รับเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส เสื้อตัวนี้เป็นของขวัญจากกษัตริย์ เมื่อสวมเสื้อนี้เข้าร่วมงานก็แสดงถึงความเคารพของแขกที่มีต่อผู้จัดงานเลี้ยง แต่มีแขกคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าธรรมดาของตน เขาปฏิเสธการเตรียมพร้อมเพื่อทำตามพระประสงค์ของกษัตริย์ เสื้อราคาแพงที่เตรียมมาให้มันเขากลับรังเกียจที่จะสวมใส่ ด้วยการทำเช่นนี้ เขาหมิ่นประมาทเจ้านายของตนเอง กษัตริย์รับสั่งว่า “เพื่อนเอ๋ย ทำไมท่านมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส” เขาตอบไม่ได้และกษัตริย์ตรัสว่า “จงมัดมือมัดเท้าคนนี้อาไปโยนทิ้งบริเวณที่มีดข้างนอก” มัทธิว 22:12, 13

การตรวจสอบแขกในงานเลี้ยงของกษัตริย์หมายถึงพระราชกิจแห่งการพิพากษา แขกในงานเลี้ยงแห่งข่าวประเสริฐเป็นผู้ที่แสดงตนว่ารับใช้พระเจ้า เป็นผู้มีชื่ออยู่ในหนังสือแห่งชีวิต แต่ไม่ใช่ทุกคนที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียนเป็นสาวกแท้ ก่อนการประทานบำเหน็จรางวัลครั้งสุดท้าย จะต้องตัดสินว่าผู้ใดเหมาะที่จะเข้าร่วมรับมรดกแห่งความชอบธรรม การตัดสินนี้จะทำก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ในเมฆแห่งสวรรค์ เพราะเมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงนำบำเหน็จรางวัลมาด้วย “เพื่อตอบแทนตามการกระทำของแต่ละคน” วิวรณ์ 22:12 ดังนั้นก่อนพระองค์เสด็จมา อุปนิสัยของทุกคนจะผ่านการตัดสินและผู้ติดตามพระคริสต์ทุกคนจะได้รับรางวัลตามสัดส่วนของการกระทำของเขา {COL 310.1}

ขณะที่มนุษย์ยังอาศัยอยู่ในโลกใบนี้ การพิจารณาพิพากษาในบัลลังก์ศาลสวรรค์จะดำเนินไปด้วย ชีวิตของผู้แสดงตนว่าติดตามพระเจ้าจะผ่านการตรวจสอบอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ ทุกคนจะผ่านการพิจารณาตามที่บันทึกไว้ในหนังสือแห่งสวรรค์และตามการกระทำของเขา ชะตาของแต่ละคนจะถูกกำหนดตลอดนิรันดร์ {COL 310.2}

เสื้องานอภิเษกสมรสในอุปมาหมายถึงอุปนิสัยบริสุทธิ์ปราศจาก

ต่างพร้อยของผู้ติดตามพระคริสต์อย่างซื่อสัตย์ คริสตจักรรับบัญชาให้ “สวมใส่ผ้าป่านเนื้อละเอียด มัณเฑียรและสะอาด” “ไม่มีต่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆ เลย” วีรณ 19:8 เอเฟซัส 5:27 พระคัมภีร์อธิบายว่าผ้าป่านเนื้อละเอียดคือ “การประพฤติอันชอบธรรมของธรรมิกชน” วีรณ 19:8 เป็นความชอบธรรมของพระคริสต์และพระลักษณะนิสัยที่ปราศจากตำหนิของพระองค์ ที่ทรงโปรดประทานแก่ทุกคนที่รับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดโดยความเชื่อ {COL 310.3}

เมื่อพระเจ้าทรงจัดบรรพบุรุษคู่แรกของเราให้อยู่ในสวนเอเดนอันบริสุทธิ์ เขาทั้งสองสวมเสื้อคลุมแห่งความบริสุทธิ์ ทั้งสองดำรงชีวิตสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกเขาถวายพลึงแห่งความรักทั้งหมดให้พระบิดาแห่งสวรรค์ แสงงดงามอันละมุนละไมของพระเจ้าล้อมผู้บริสุทธิ์ทั้งคู่ เสื้อคลุมแห่งแสงสว่างนี้เป็นสัญลักษณ์เสื้อคลุมฝ่ายจิตวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ของสวรรค์ หากเขาทั้งสองยังคงความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า แสงสว่างนี้จะห้อมล้อมเขาตลอดไป แต่เมื่อบาปเข้ามา เขาทั้งสองถูกตัดขาดจากพระเจ้าและแสงที่ห้อมล้อมเขาทั้งสองก็จากไป เขาจึงตกอยู่ในสภาพเปลือยกายและอับอาย จึงนำโบมาเดือเย็บเป็นเครื่องปกปิดกายเพื่อทดแทนเสื้อผ้าแห่งสวรรค์ {COL 310.4}

ผู้ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าพยายามทำอย่างนี้มาตลอดตั้งแต่สมัยอาดัมและเอวาซัดขึ้นไม่เชื่อฟังพระเจ้า เขาทั้งสองเย็บโบมาเดือเพื่อใช้ปกปิดร่างกายเปลือยเปล่าอันเกิดจากการล่วงละเมิด พวกเขาสวมเสื้อตามที่ตัวเองคิดค้นขึ้นโดยการกระทำของตนเอง พวกเขาพยายามปกปิดบาปของตนเองและทำตัวให้พระเจ้าทรงยอมรับ {COL 311.1}

แต่เป็นสิ่งที่พวกเขาทำไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์ทำขึ้นจะเข้าแทนการสูญเสียเสื้อแห่งความบริสุทธิ์ได้ ผู้ที่จะไปร่วมนั่งกับพระคริสต์และเหล่าทูตสวรรค์ในงานเลี้ยงพิธีอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกจะสวมเสื้อที่ทำจากโบมาเดือหรือเสื้อประจำชาติไม่ได้ {COL 311.2}

เครื่องปกปิดที่พระคริสต์ประทานให้เท่านั้นที่ทำให้เราเป็นผู้เหมาะสมที่จะอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้ เครื่องปกปิดหรือเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์จะทรงโปรดประทานให้กับจิตวิญญาณทุกคนที่กลับใจและเชื่อ พระองค์ตรัสว่า “เราแนะนำเจ้าให้ซื้อ...เสื้อผ้านี้ขาวเพื่อจะได้สวมให้พ้นจากความอับอายที่เจ้าต้องเปลือยกาย”
วิวรณ์ 3:18 {COL 311.3}

เสื้อคลุมที่ทำจากเครื่องทอแห่งสวรรค์ไม่มีด้ายแม้สักเส้นที่มนุษย์ทำขึ้น สภาพความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ทออุปนิสัยที่สมบูรณ์แบบ และอุปนิสัยนี้พระองค์ทรงเสนอที่จะประทานให้แก่เรา “ความชอบธรรมทั้งหมดของพวกข้าพระองค์เหมือนเสื้อผ้านี้สกปรก” อิสยาห์ 64:6 ทุกสิ่งที่เราทำแปดเปื้อนด้วยบาป แต่พระบุตรของพระเจ้า “ทรงปรากฏเพื่อกำจัดบาปของเราให้หมดไปและไม่มีบาปในพระองค์เลย” บาปนี้หมายถึงการ “ประพฤติผิดธรรมบัญญัติ” 1 ยอห์น 3:5, 4 แต่พระคริสต์ทรงปฏิบัติตามคำสั่งทุกข้อของพระบัญญัติ พระองค์ตรัสถึงตนเองว่า “ข้าพระองค์ยินดีทำตามพระทัยพระองค์ ธรรมบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” สดุดี 40:8 ขณะประทับอยู่ในโลกนี้ พระองค์ตรัสกับสาวกว่า “เราประพฤติตามบัญญัติของพระบิดา” ยอห์น 15:10 โดยการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แบบนี้ พระองค์ทรงเตรียมทางที่เป็นไปได้เพื่อให้มนุษย์ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า เมื่อเรามอบถวายตัวเราให้กับพระคริสต์ จิตใจของเราเข้าร่วมกับพระทัยของพระองค์ ความตั้งใจของเราจะเข้าสมานกับพระทัยของพระองค์ ความคิดของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับความคิดของพระองค์ เราดำเนินชีวิตของพระองค์ นี่คือการหมายของการสวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเรา พระองค์จะไม่เห็นเสื้อที่ทำจากใบมะเดื่อ ไม่เห็นความเปลือยเปล่าและความน่าเกลียดของบาป แต่จะทรงเห็นเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระองค์เอง ซึ่งเป็นการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์ต่อพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ {COL 311.4}

กษัตริย์ทรงตรวจสอบแขกที่มาในงานเลี้ยงอภิเษกสมรส ผู้ที่รับการยอมรับคือผู้ที่ปฏิบัติตามเงื่อนไขและสวมเสื้ออภิเษกสมรสเท่านั้น แขกที่ได้รับเชิญในงานเลี้ยงแห่งข่าวประเสริฐจะเป็นเช่นนี้เหมือนกัน ทุกคนจะต้องผ่านการตรวจสอบของจอมราชาผู้ยิ่งใหญ่ และผู้ที่สวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์เท่านั้นจะได้รับการยอมรับ {COL 312.1}

ความชอบธรรมคือการกระทำที่ถูกต้อง และทุกคนจะถูกพิพากษาตามความประพฤติของเรา อุปนิสัยของเราจะแสดงออกมาให้เห็นจากสิ่งที่เราทำ ผลจะแสดงให้เห็นว่าความเชื่อนั้นเป็นความเชื่อที่แท้จริงหรือไม่ {COL 312.2}

การเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ไม่ใช่ผู้หลอกลวงนั้นไม่เพียงพอ และศาสนาของพระคัมภีร์ไม่ใช่ नियายที่ปรุงแต่งขึ้นอย่างไม่มีเล่ห์เหลี่ยม เราอาจเป็นผู้ที่เชื่อว่าพระนามของพระเยซูเป็นพระนามเดียวภายใต้ฟ้าสวรรค์ที่จะทำให้มนุษย์ได้รับความรอด แต่ถึงกระนั้น เราอาจไม่ได้รับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเราเอง การเชื่อในทฤษฎีของสังคมนิยมยังไม่เพียงพอ การรับความเชื่อในพระคริสต์ และมีชื่อบันทึกอยู่ในทะเบียนของคริสตจักรยังไม่เพียงพอ “ทุกคนที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์สถิตอยู่ในคนนั้น เช่นนี้แหละพวกเรารู้ว่าพระองค์สถิตอยู่ในเรา คือโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ประทานแก่เรา” “ถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์” 1 ยอห์น 3:24 , 2:3 นี่คือหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงการกลับใจใหม่ที่แท้จริง ไม่ว่าเราจะอยู่ในฐานะใดก็ไม่มีค่าอะไรเลย นอกเสียจากจะสำแดงพระคริสต์ออกมาจากการกระทำแห่งความชอบธรรมเท่านั้น {COL 312.3}

เราจะต้องปลูกความจริงไว้ในจิตใจ ความจริงจะต้องควบคุมความคิดและวางระเบียบให้แก่อารมณ์ความรักใคร่ อุปนิสัยทั้งหมดจะต้องผ่านการประทับตราด้วยพระบัญชาของพระเจ้า อักษรเล็กที่สุดและขีดขีดหนึ่งของพระวาทะของพระเจ้าจะต้องถูกนำเข้ามาไว้ในชีวิต

ประจำวัน {COL 314.1}

ผู้ที่มีส่วนร่วมในธรรมชาติของพระเจ้าจะมีชีวิตสอดคล้องกับมาตรฐานยิ่งใหญ่แห่งความชอบธรรมของพระเจ้า คือบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระองค์ นี่คือกฎเกณฑ์ที่พระเจ้าทรงใช้วัดการกระทำของมนุษย์เป็นวิธีทดสอบอุปนิสัยในการพิพากษา {COL 314.2}

มีคนจำนวนมากอ้างว่าความตายของพระคริสต์ยกเลิกบัญญัติของพระเจ้าไปแล้ว เป็นการกล่าวที่ขัดแย้งกับพระดำรัสของพระคริสต์เอง “อย่าคิดว่าเรามาเลิกธรรมเนียมบัญญัติและคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะ...จนกว่าฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรที่เล็กที่สุดหรือขีด ขีดหนึ่งก็จะไม่มีวันสูญไปจากธรรมเนียมบัญญัติ” มัทธิว 5:17, 18 พระคริสต์ทรงยอมสละชีวิตของพระองค์ก็เพื่อไถ่ความผิดของมนุษย์ที่ละเมิดพระบัญญัติ หากพระบัญญัติเปลี่ยนแปลงได้ หรือละทิ้งไปเสียแล้ว พระคริสต์ก็ไม่จำเป็นต้องสิ้นพระชนม์ ในขณะที่พระองค์ดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงถวายเกียรติพระบัญญัติของพระเจ้า ด้วยการมรณาของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพระบัญญัติไว้ พระองค์ทรงสละชีวิตเป็นเครื่องถวายบูชาไม่ใช่เพื่อทำลายบัญญัติของพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อจัดตั้งมาตรฐานที่ต่ำกว่า แต่ทรงดำรงรักษาความยุติธรรมไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่าบัญญัตินั้นเปลี่ยนแปลงไม่ได้ และจะยั่งยืนไปตลอดกาล {COL 314.3}

ซาตานอ้างว่ามนุษย์ปฏิบัติพระบัญญัติของพระเจ้าไม่ได้จริงอยู่ตามกำลังของเราเองเราปฏิบัติไม่ได้ แต่พระคริสต์เสด็จมาในสภาพกายของมนุษย์ และโดยการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แบบ พระองค์ทรงพิสูจน์ให้เห็นว่าเมื่อมนุษย์ร่วมกับพระเจ้าแล้ว เขาจะปฏิบัติตามกฎของพระเจ้าได้ {COL 314.4}

“ทุกคนที่ยอมรับพระองค์คือคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์นั้น พระองค์ก็ประทานสิทธิให้เป็นลูกของพระเจ้า” ยอห์น 1:12 อำนาจนี้ไม่มีในตัวมนุษย์ เป็นอำนาจของพระเจ้า เมื่อจิตวิญญาณได้รับพระคริสต์ เขาจะรับอำนาจที่จะดำรงชีวิตของพระคริสต์ {COL 314.5}

พระเจ้าทรงประสงค์ให้บุตรของพระองค์สมบูรณ์ครบถ้วน พระบัญญัติของพระองค์เป็นรูปแบบของพระลักษณะนิสัยของพระองค์ และเป็นมาตรฐานของอุปนิสัยทั้งปวง มาตรฐานของพระเจ้านี้จะประทานให้กับทุกคนเพื่อที่จะไม่มีผู้ใดเข้าใจผิดในลักษณะของคนที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้มีส่วนเข้าร่วมในอาณาจักรของพระองค์ ชีวิตของพระคริสต์ในโลกนี้แสดงออกถึงความสมบูรณ์แบบของพระบัญญัติของพระเจ้า และเพื่อผู้ที่ประกาศว่าเป็นบุตรของพระเจ้านั้นมีอุปนิสัยเหมือนพระคริสต์แล้ว เขาจะปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าและแล้วพระเจ้ายิ่งทรงวางพระทัยได้ว่าคนเหล่านี้คือผู้ที่จะเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวแห่งสวรรค์ เมื่อคนเหล่านี้สวมเสื้องาราตีแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์แล้ว เขาก็จะมีส่วนในงานเลี้ยงของกษัตริย์และมีสิทธิที่จะเข้าร่วมกับกลุ่มชนที่ผ่านการชำระด้วยพระโลหิต {COL 315.1}

ชายที่เข้ามายังงานเลี้ยงโดยไม่ได้สวมเสื้องานอภิเษกสมรสเปรียบได้กับสภาพของคนจำนวนมากในโลกนี้ พวกเขาอ้างตนว่าเป็นคริสเตียนและอ้างสิทธิแห่งพระพรและสิทธิต่าง ๆ ของชาวประเสริฐ แต่กระนั้น พวกเขาไม่รู้สึกรู้ว่าต้องการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย พวกเขาไม่เคยรู้สึกว่าจะต้องกลับใจจากบาป พวกเขาไม่รู้สึกรู้ถึงความต้องการพระคริสต์หรือการแสดงออกถึงความเชื่อในพระองค์ พวกเขาไม่ได้เอาชนะความรู้สึกรู้ยากทำผิดที่สืบเนื่องจากทางสายเลือด หรือความโน้มเอียงในทางผิด ถึงกระนั้นพวกเขาก็คิดว่าตนเองดีพอแล้วและพึงในความดีของตนเองแทนที่จะวางใจในพระเจ้า พวกเขาเป็นเพียงผู้ฟังพระธรรมและเข้าร่วมงานเลี้ยง แต่ไม่ได้สวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระองค์ {COL 315.2}

คนจำนวนมากที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนนั้น เป็นแต่เพียงนักสอนศีลธรรมเท่านั้น พวกเขาปฏิเสธของประทานซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่ช่วยให้เขาถวายเป็นเกียรติยศแด่พระคริสต์ด้วยการเป็นตัวแทนของพระองค์ให้กับโลก พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสิ่งแปลกสำหรับพวกเขา คนเหล่านี้ไม่ใช่ผู้ปฏิบัติตามพระธรรม หลักการของสวรรค์ที่

ใช้แบ่งผู้ที่อยู่ฝ่ายพระคริสต์ออกจากผู้ที่อยู่ฝ่ายโลก แทนจะแยกออกจากกันไม่ได้ ผู้ที่อ้างตนว่าติดตามพระคริสต์ไม่ได้แยกตัวออกและเป็นประชากรพิเศษอีกต่อไป เส้นแบ่งแนวไม่มีความชัดเจน คนทั้งหลายกำลังยอมมอบตัวให้อยู่ภายใต้การควบคุมของโลกในการปฏิบัติตัว ทำตามสิ่งที่ยึดถือสืบต่อกันมา และยอมทำตามความเห็นแก่ตัว คริสตจักรข้ามไปยังฝั่งของทางโลกในการละเมิดพระบัญญัติ แทนที่โลกจะเป็นฝ่ายที่เข้ามาหาคริสตจักรเพื่อปฏิบัติตามพระบัญญัติ คริสตจักรกำลังเปลี่ยนความเชื่อไปทางโลกทุกวัน {COL 315.3}

คนทั้งหมดนี้หวังที่จะได้รับความรอดโดยความตายของพระคริสต์ แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะดำรงชีวิตอย่างเสียสละของพระองค์ พวกเขา ยกย่องความมั่งคั่งของพระคุณที่นำมาเปล่าและใช้ความพยายามที่จะห่อหุ้มตัวเองให้ดูเหมือนว่ามีความชอบธรรม ด้วยหวังที่จะปกปิดอุปนิสัยที่บกพร่องของตนเอง แต่ความพยายามของพวกเขาจะใช้ไม่ได้ ในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ {COL 316.1}

ความชอบธรรมของพระคริสต์จะไม่ปกปิดบาปที่เก็บซ่อนไว้ คนหนึ่งอาจจะเป็นผู้ละเมิดพระบัญญัติในจิตใจ แต่หากเขาไม่แสดงออกมาภายนอก ชาวโลกอาจจะยอมรับว่าเขาเป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์ยิ่งกว่าผู้ใด แต่พระบัญญัติของพระเจ้ามองเข้าไปยังส่วนลับของจิตใจ การกระทำทุกอย่างจะถูกพิพากษาตามความตั้งใจที่อยู่เบื้องหลัง สิ่งที่สุดอดคล้องกับหลักการของบัญญัติของพระเจ้าเท่านั้นที่จะยั่งยืนในวันพิพากษา {COL 316.2}

พระเจ้าทรงเป็นความรัก พระองค์ทรงสำแดงความรักด้วยการประทานพระคริสต์ให้แก่เรา เมื่อพระองค์ “ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร์” พระองค์ไม่ทรงหวงสิ่งใดเพื่อการไถ่สมบัติของพระองค์ (ยอห์น 3:16) พระองค์ประทานสวรรค์ทั้งหมด ซึ่งเรารับกำลังและมีประสิทธิภาพความสามารถเพื่อว่าศัตรูใหญ่ไม่อาจจู่โจมหรือเอาชนะเราได้ แต่ความรักของพระเจ้าไม่ทำให้พระองค์ให้ข้อยกเว้นแก่บาป

พระองค์ไม่ทรงยกเว้นให้ซาตาน พระองค์ไม่ทรงยกเว้นให้อาדםหรือ
คาอิน หรือยกเว้นให้กับบุตรคนใดคนหนึ่งของมนุษย์ พระองค์จะไม่ทรง
ยินยอมอย่างลับๆ กับบาปหรือมองข้ามความบกพร่องในอุปนิสัยของ
เรา พระองค์ทรงหวังที่จะให้เราเอาชนะการต่อสู้นี้โดยพระนามของ
พระองค์ {COL 316.3}

ผู้ที่ปฏิเสธของประทานแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์
กำลังปฏิเสธคุณสมบัติของอุปนิสัยที่จะนำเขาไปสู่การเป็นบุตรชายหญิง
ของพระเจ้า พวกเขากำลังปฏิเสธของประทานที่จะทำให้เขามีความ
เหมาะสมสำหรับงานเลี้ยงอภิเษกสมรส {COL 316.4}

ในอุปมานี้ เมื่อกษัตริย์รับสั่งว่า “ทำไมท่านมาที่นี่โดยไม่สวม
เสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส” ชายนั้นนิ่งเงียบ ในวันพิพากษายิ่งใหญ่
ก็จะเป็นเช่นนี้ ขณะนั้นมนุษย์อาจจะแก้ตัวเรื่องความบกพร่องในอุปนิสัย
ของตนเอง แต่ในวันนั้นเขาจะให้คำแก้ตัวใดไม่ได้ {COL 317.1}

คริสตจักรทั้งหลายของพระคริสต์ในยุคนี้ ได้รับสิทธิพิเศษอัน
สูงส่งที่สุด พระเจ้าทรงเปิดเผยแสงสว่างอันไม่มีที่สิ้นสุดแก่เรา โอกาส
ของเรามีมากกว่าประชากรของพระองค์ในสมัยก่อน เราไม่เพียงแต่มี
ความสว่างอันยิ่งใหญ่ที่ประทานผ่านชาวอิสราเอลเท่านั้น แต่เรายังมี
หลักฐานแสดงถึงความรอดอันยิ่งใหญ่ที่ประทานผ่านทางพระคริสต์
สิ่งที่เป็นสัญลักษณ์และเงาในสมัยของชาวยิวเกิดขึ้นจริงให้เราเห็น
พวกเขาเหล่านั้นมีประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์เดิม เรามีทั้งพระคัมภีร์
ภาคพันธสัญญาเดิมและพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ เรามีหลัก
ประกันของพระเจ้าช่วยให้รอดที่เสด็จมาแล้ว พระองค์ทรงถูกตรึงบน
กางเขน ทรงเป็นขึ้นจากตาย พระองค์ทรงประกาศอยู่เหนือหลุมฝังศพ
ของโยเซฟว่า “เราเป็นชีวิตและการเป็นขึ้นจากตาย” ยอห์น 11:25
ด้วยความรู้ในเรื่องพระคริสต์และความรักของพระองค์ทำให้แผ่นดิน
ของพระเจ้ามาอยู่ท่ามกลางพวกเรา พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้กับเราใน
คำเทศนาและจากบทเพลงที่เราร้อง งานเลี้ยงฝ่ายจิตวิญญาณถูกจัดมา
ให้เราอย่างอุดมสมบูรณ์ เสื้ออภิเษกสมรสซึ่งจัดเตรียมมาด้วยราคา

ที่ประเมินค่าไม่ได้ ถูกนำมาเสนอให้แก่จิตวิญญาณทุกคนโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ความชอบธรรมของพระคริสต์ การเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ พระสัญญาประเสริฐอันยิ่งใหญ่ที่ไม่มีสิ้นสุด การมีสิทธิเข้าหาพระบิดาอย่างอิสระผ่านทางพระคริสต์ การเล้าโลมใจโดยพระวิญญาณ ความมั่นใจที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์ในอาณาจักรของพระเจ้า ล้วนเป็นสิ่งที่ผู้สืบทอดของพระเจ้านำเสนอให้แก่เรา ยังมีอะไรอีกไหมที่พระเจ้ายังไม่ได้กระทำในการเตรียมงานเลี้ยงรับรองอันยิ่งใหญ่ของสวรรค์ {COL 3:17.2}

ทูตสวรรค์ผู้รับใช้กล่าวในสวรรค์ว่า หน้าที่ที่ได้ทรงโปรดมอบให้ฉัน ก็สำเร็จลุล่วงหมดแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายผลึกกองทัพทูตสวรรค์ชั่วให้ถอยออกไปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายนำความสว่างและแสงสว่างไปให้แก่จิตวิญญาณของบรรดามนุษย์ เพื่อช่วยให้พวกเขาทบทวนความจำในเรื่องความรักของพระเจ้าที่สำแดงผ่านพระเยซู ข้าพระองค์ทั้งหลายดึงดูดดวงตาของพวกเขาให้หันไปยังกางเขนของพระคริสต์ จิตใจของพวกเขารู้สึกถึงบาปที่เป็นเหตุให้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าบนกางเขน พวกเขาต่างก็ยอมรับผิด พวกเขาเรียนรู้ขั้นตอนของการกลับใจใหม่ พวกเขาสัมผัสพลังอำนาจของชาวประเสริฐ จิตใจของพวกเขาสงบลงขณะที่มองเห็นความอ่อนหวานของความรักของพระเจ้า พวกเขาเห็นความมั่งคั่งของพระอุปนิสัยของพระคริสต์ แต่สำหรับคนอีกจำนวนมาก สิ่งเหล่านี้ไม่มีความหมายสำหรับพวกเขา พวกเขาไม่ยอมละทิ้งความประทุษร้ายและลักษณะนิสัยของตนเอง พวกเขาไม่ยอมถอดเสื้อคลุมของโลกนี้ทิ้งไปเพื่อแลกกับการสวมเสื้อคลุมของสวรรค์ จิตใจของพวกเขาก็เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว พวกเขารักที่จะมีความสัมพันธ์กับฝ่ายโลกมากกว่าที่จะรักพระเจ้า {COL 3:18.1}

วาระสุดท้ายของการตัดสินจะน่ากลัวเพียงใด อัครสาวกยอห์นเห็นในนิมิตที่พยากรณ์ไว้ว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาวและเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น แผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ก็หายไปจากพระพักตร์ของพระองค์และไม่มีใครพบเห็นที่อยู่ของพวกมัน

อีกเลย ข้าพเจ้ายังเห็นบรรดาคนตายทั้งคนใหญ่และคนเล็กน้อยยืนอยู่หน้าพระที่นั่งนั้น แล้วหนังสือต่างๆ ก็ถูกเปิดออก และหนังสืออีกเล่มหนึ่งก็ถูกเปิดออกด้วยคือหนังสือแห่งชีวิต คนตายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของเขาทั้งหลายที่เขียนไว้ในหนังสือเหล่านั้น”
วิวรณ์ 20:11, 12 {COL 318.2}

ในวันที่มนุษย์จะต้องเผชิญหน้ากับนิรันดร์นั้น เป็นวันแห่งความโศกเศร้า เมื่อพวกเขารำลึกถึงวันในอดีต พวกเขาจะย้อนมองเห็นชีวิตในอดีตตามที่เกิดขึ้นจริง ความสุขของทางโลก ความร่ำรวยและเกียรติยศทางโลกจะหมดความสำคัญไป มนุษย์จะมองเห็นว่าความชอบธรรมที่เขาหมิ่นประมาทนั้นเป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่มีคุณค่า พวกเขาจะเห็นว่าเขาตบแต่งอุปนิสัยของตนเองตามการล่อลวงของซาตาน เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เขาเลือกนั้นเป็นเพียงเครื่องประดับที่แสดงถึงความจงรักภักดีต่อการละทิ้งความเชื่อยิ่งใหญ่ครั้งแรก และในตอนนั้น พวกเขาจะเห็นผลของการเลือกของตนเอง พวกเขาจะเรียนรู้ความหมายที่แท้จริงของการล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า {COL 318.3}

จะไม่มีพระกรุณาในกายภาคหน้าเพื่อเตรียมตัวรับชีวิตนิรันดร์อีกแล้ว เราจะต้องสวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น นี่คือโอกาสเดียวของเราที่จะปรับปรุงอุปนิสัยเพื่อเข้าไปอยู่ในบ้านที่พระคริสต์ทรงจัดเตรียมไว้แล้วสำหรับบรรดาผู้ที่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ {COL 319.1}

วันแห่งพระกรุณากำลังจะสิ้นสุดลงในอีกไม่ช้านี้ วาระสุดท้ายนั้นใกล้เข้ามาแล้ว คำตักเตือนที่มีไว้สำหรับเราทั้งหลายก็คือ “จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าใจของท่านจะเต็มล้นไปด้วยการเสเพล การเมาเหล้า และการหวั่งกังวลถึงชีวิต แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่คาดฝัน”
ลูกา 21:34 จงระวัง เกรงว่าจะพบท่านไม่พร้อม จงเอาใจใส่ เกรงว่าจะพบท่านในงานเลี้ยงขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยไม่ได้สวมเสื้ออภิเษกสมรส {COL 319.2}

“ในเวลาที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” “คนที่ตื่นอยู่และรักษาเสื้อผ้าของตนไว้ก็เป็นสุข เพราะว่าเขาไม่ต้องเปลือยกายให้คนทั้งหลายเห็นสภาพอันน่าอับอาย” มัทธิว 24:44
วิวรณ์ 16:15 {COL 319.3}

บทที่ 24 “ตะลันต์ ของประธานจากพระเจ้า”

อ้างอิงจาก มัทธิว 25:13-30

เมื่อพระคริสต์ประทับอยู่บนภูเขามะกอกเทศ พระองค์ตรัสกับสาวกถึงเรื่องการเสด็จมายังโลกนี้ครั้งที่สอง พระองค์ทรงระบุถึงเครื่องหมายบางอย่างที่แสดงให้เห็นว่าเวลาของการเสด็จกลับมาของพระองค์นั้นใกล้เข้ามาแล้ว และตรัสบอกให้สาวกของพระองค์เฝ้าระวังและเตรียมพร้อมอยู่เสมอ พระองค์ทรงย้ำเตือนอีกครั้งว่า “เพราะฉะนั้นท่านจงเฝ้าอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่พระองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาไหน” มัทธิว 24:42 หลังจากนั้นพระองค์ทรงอธิบายความหมายของการเฝ้าระวังการเสด็จมาของพระองค์ จะต้องใช้เวลาไม่ใช่อะไร จุดหมายแต่จะต้องตั้งใจทำงานอย่างขะมักเขม้น พระองค์ทรงสอนบทเรียนด้วยการใช้อุปมาของเรื่องเงินตะลันต์ {COL 325.1}

พระองค์ตรัสว่า “[แผ่นดินสวรรค์จะยังเปรียบเหมือน] ชายคนหนึ่งที่กำลังจะออกเดินทาง เขาจึงเรียกบ่าวทั้งหลายของตนมา และฝากทรัพย์สิ่งของของตนกับพวกเขาไว้ คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ไป” มัทธิว 25:14-15

ชายที่กำลังจะออกเดินทางไปยังเมืองไกลนั้นหมายถึงพระคริสต์ ขณะที่ตรัสอุปมานี้ พระองค์กำลังจะจากโลกนี้ไปยังสวรรค์ พวก “บ่าว” หรือทาสในอุปมาหมายถึงผู้ติดตามพระองค์ เราทุกคนไม่ได้เป็นเจ้าของตัวเราเอง แต่พระองค์ “ทรงซื้อ...ไว้แล้วด้วยราคาสูง” 1 โครินธ์ 6:20 “ไม่ใช่ไถ่ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้เช่น เงินและทอง แต่ด้วยพระโลหิตล้ำค่าของพระคริสต์” 1 เปโตร 1:18 , 19 “เพื่อบรรดาคนที่มีชีวิตอยู่จะไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ที่สิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นใหม่เพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย” 2 โครินธ์ 5:15 {COL 325.3}

มนุษย์ทุกคนได้รับการไถ่ด้วยราคาสูงนี้ โดยเหตุที่พระเจ้าทรงเทลงสมบัติทั้งหมดลงสู่โลกนี้ และประทานสวรรค์ทั้งหมดโดยผ่านพระคริสต์ พระองค์ทรงซื้อความตั้งใจ ความรัก ความคิด จิตวิญญาณของมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นผู้เชื่อหรือไม่เชื่อ มนุษย์ทุกคนเป็นสมบัติของพระเจ้า ทุกคนได้รับการทรงเรียกให้มารับใช้พระองค์ และเพื่อสนองตอบการทรงเรียกนี้ เราจะต้องถวายรายงานในวันพิพากษาอันยิ่งใหญ่ {COL 326.1}

แต่ไม่ใช่ทุกคนจะตอบสนองการทรงเรียกของพระเจ้า อุปมานี้แสดงให้เห็นว่าผู้ที่สนองตอบการรับใช้พระคริสต์เท่านั้นที่เป็นบ่าวของพระองค์ {COL 326.2}

ผู้ติดตามพระคริสต์ได้รับการไถ่บาปเพื่อการรับใช้ พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงสอนว่าเป้าหมายชีวิตที่แท้จริงคือการรับใช้ พระคริสต์เองทรงเป็นผู้รับใช้และได้ทรงมอบกฎแห่งการรับใช้ให้กับผู้ติดตามทุกคนของพระองค์ คือพันธกิจแห่งการรับใช้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ ด้วย

พันธกิจนี้ พระองค์เองทรงแสดงให้เห็นแนวความคิดของชีวิตที่สูงส่งกว่าที่พวกเขาเคยเห็นมาก่อน โดยการมีชีวิตอยู่เพื่อรับใช้ผู้อื่น มนุษย์จะเข้าใกล้พระคริสต์ กฎแห่งการรับใช้จึงเป็นโซ่เชื่อมโยงเรากับพระเจ้าและกับเพื่อนมนุษย์เข้าไว้ด้วยกัน {COL 326.3}

พระองค์ทรงมอบ “ทรัพย์สิน” ของพระองค์แก่บ่าวทุกคนและเป็นสิ่งที่นำไปใช้เพื่อพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ “มอบหมายหน้าที่ให้ทาสแต่ละคนทำ” แต่ละคนมีหน้าที่เฉพาะตนในแผนการนิรันดร์ของสวรรค์ ทุกคนต้องทำงานร่วมกับพระคริสต์เพื่อความรอดของจิตวิญญาณของคนทั้งหลาย พระเจ้าทรงเตรียมปราสาทบนสวรรค์เพื่อเราแน่นอนฉันใด บนโลกนี้เราก็มีตำแหน่งพิเศษเพื่อการรับใช้ที่แน่นอนฉันนั้น {COL 326.4}

ของประธานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตะลันต์ที่พระคริสต์มอบไว้กับคริสตจักรของพระองค์นั้น หมายถึงของประทานและพระพรต่าง ๆ ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้ โดยเฉพาะ “พระเจ้าประทานโดยทางพระวิญญาณ ให้คนหนึ่งมีถ้อยคำของปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำของความรู้ โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน ให้อีกคนหนึ่งมีของประทานในการรักษาโรค โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน ให้อีกคนหนึ่งทำการด้วยฤทธิ์เดชภาพ ให้อีกคนหนึ่งเผยพระวจนะ ให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่าง ๆ ให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลก ๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้น ๆ ได้ พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงทำและจัดสรรสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์” 1 โครินธ์ 12:8-11 ทุกคนไม่ได้รับของประทานที่เหมือนกันหมด แต่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะมอบของประทานบางอย่างให้แก่บ่าวของพระองค์ทุกคน {COL 327.1}

ก่อนที่พระคริสต์เสด็จไปจากสาวก พระองค์ “ทรงระบาย
ลมหายใจเหนือพวกเขาและตรัสกับเขาว่า ‘จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์
เถิด’” ยอห์น 20:22 และอีกครั้งพระองค์ตรัสว่า “นี่แน่ะ เราจะส่ง
สิ่งที่พระบิดาของเราทรงสัญญานั้นลงมาเหนือท่าน” ลูกา 24:49 แต่
พวกเขาไม่ได้รับของประทานนี้อย่างเต็มล้นจนกว่าพระเยซูคริสต์เสด็จ
ขึ้นสู่สวรรค์แล้ว จนกว่าโดยความเชื่อและอธิษฐาน เมื่อสาวกถวายตัว
เพื่อรับใช้อย่างเต็มที่ ที่พวกเขารับการทรงพลังของพระวิญญาณ ด้วย
ความหมายพิเศษนี้ จึงเป็นการประทานสมบัติอันมีค่าของสวรรค์ให้
แก่ผู้ติดตามของพระคริสต์ “เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นไปสู่ที่สูง พระองค์
ทรงนำเชลยกลุ่มใหญ่ไปและประทานของประทานแก่มนุษย์” เอเฟซัส
4:8 “ประทานแก่เราแต่ละคนตามขนาดที่พระคริสต์ประทาน” “พระ
วิญญาณองค์เดียวกันทรงทำและจัดสรรสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่แต่ละคน
ตามชอบพระทัยพระองค์” เอเฟซัส 4:7 1โครินธ์ 12:11 ของประทาน
นั้นเป็นของเราแล้วโดยทางพระคริสต์ แต่การจะรับของประทานได้
หรือไม่นั้นขึ้นกับการยอมรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า {COL
327.2}

มนุษย์ไม่ซาบซึ้งในพระสัญญาของพระวิญญาณเท่าที่ควร อีกทั้ง
ยังไม่ได้ตระหนักถึงการสำเร็จจริงของพระสัญญาอย่างที่เราควรจะเป็น
การขาดพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเหตุทำให้การประกาศข่าวประเสริฐ
ไม่มีกำลัง การเรียนรู้ ความสามารถ การพูดที่คล่องแคล่ว ทุกสิ่งที่มี
อยู่ตามธรรมชาติหรือที่เราสั่งสมมานั้นเป็นของเราได้ แต่หากไม่มี
พระวิญญาณของพระเจ้าจะไม่มีความตั้งใจของผู้ใดที่จะได้รับการสัมผัส และ
จะไม่มีคนบาปกลับใจมาหาพระเยซู ในทางตรงกันข้าม หากผู้รับใช้จะ
ติดสนิทกับพระคริสต์ และรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาในชีวิตแล้ว
ผู้รับใช้ที่ยากจนที่สุด เบาลำบากที่สุดก็จะมีพลังในการประกาศ พระเจ้า
ทรงทำให้เขาเป็นสื่อสร้างอิทธิพลยิ่งใหญ่ที่สุดในทั้งจักรวาล

ความสามารถอื่นๆ

ตะลันต์ในอุปมาไม่ได้หมายถึงของประทานฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น ตะลันต์นี้ยังรวมไปถึงของประทานและความสามารถทั้งหมดของเรา ไม่ว่าจะเป็นความสามารถที่มีอยู่แล้ว หรือได้มาจากการเรียนรู้ที่เพิ่มเข้ามาทั้งของประทานฝ่ายกายหรือฝ่ายวิญญาณ จะต้องนำตะลันต์ทั้งหมดมารับใช้ในพันธกิจของพระคริสต์ เมื่อเราเข้ามาเป็นสาวกของพระองค์แล้ว เราจะมอบถวายตัวเราและสิ่งที่เรามีทั้งหมดให้พระองค์ พระองค์จะทรงส่งของประทานที่ชำระให้บริสุทธิ์และทำให้สูงส่งขึ้นคืนเราเพื่อให้เราใช้ในการถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเป็นพระพรแก่เพื่อนมนุษย์ {COL 328.2}

พระเจ้าทรงโปรดมอบของประทานให้แก่นมนุษย์ทุกคน “ตามความสามารถของแต่ละคน” มัทธิว 25:15 พระองค์ไม่ได้ประทานให้ตามอำเภอใจ ผู้ที่มีความสามารถใช้ห้าตะลันต์ ก็ได้รับห้าตะลันต์ ผู้ที่ใช้เงินสองตะลันต์ให้เกิดประโยชน์ ก็จะได้สองตะลันต์ ส่วนผู้ที่ใช้เงินตะลันต์เดียวอย่างฉลาดก็จะได้หนึ่งตะลันต์ ไม่ต้องโอ้อวดว่าไม่ได้ของประทานที่มากกว่านี้ เพราะพระเจ้าจัดสรรให้กับทุกคนนั้นจะทรงรับการถวายเกียรติจากการพัฒนาของประทานตามที่ฝากไว้ ไม่ว่าจะเป็นมากหรือน้อย ผู้ที่ได้รับห้าตะลันต์ได้รับมอบหมายให้พัฒนาห้าตะลันต์ ส่วนผู้ที่ได้หนึ่งตะลันต์มีหน้าที่ให้พัฒนาหนึ่งตะลันต์ พระเจ้าทรงคาดหวังการถวายคืน “ตามที่เขาได้อยู่ ไม่ใช่ตามที่เขาไม่มี” 2 โครินธ์ 8:12 {COL 328.3}

ในอุปมา “คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็ไปทันที เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรอีกห้าตะลันต์ คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็ได้กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน” มัทธิว 25:16, 17 ไม่ว่าความสามารถจะมีน้อยเพียงใด เราจะต้องนำความสามารถนั้นมาใช้ เรื่องที่เราต้องใส่ใจให้มากที่สุด ไม่ใช่ติดอยู่กับความคิดว่าเราได้รับมากน้อยเพียงไร แต่ว่าเราจะทำอย่างไรกับความสามารถที่เรามี การพัฒนากำลังความสามารถทั้งหมดของเรา

ให้เกิดประโยชน์เป็นหน้าที่อันดับแรกที่เราเป็นหนี้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ของเรา ไม่มีคนใดที่ไม่พัฒนาทุกวันในด้านความสามารถและการทำประโยชน์ที่จะทำตามจุดประสงค์ของชีวิต เมื่อเราแสดงว่ามีความเชื่อในพระคริสต์ เรากำลังปฏิญาณตนเองที่จะทำทุกอย่างเพื่อเป็นผู้รับใช้พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้านาย และเราจะต้องพัฒนาทุกอวัยวะให้ถึงความบริบูรณ์สูงสุดเพื่อจะสามารถทำในสิ่งที่ดีให้มากที่สุดตามความสามารถที่เราจะทำได้ {COL 329.2}

พระยาห์เวห์ทรงมีงานใหญ่ที่จะต้องทำให้สำเร็จ และพระองค์จะทรงยกมรดกส่วนที่ดีที่สุดในชีวิตถวายหน้าให้กับผู้ที่มีความสัตย์ซื่อที่สุดและมีความเต็มใจในการรับใช้มากที่สุดในชีวิตปัจจุบัน พระเจ้าทรงเลือกผู้แทนของพระองค์ และในแต่ละวัน ภายใต้สถานการณ์ที่ไม่เหมือนกัน พระองค์ทรงให้คนเหล่านี้มีส่วนร่วมในแผนการของพระองค์ พระองค์ประทานให้เขาทดลองในแผนของการปฏิบัติ ในทุกความอดสาหัสที่จริงใจเพื่อทำตามแผนของพระองค์ พระองค์ทรงเลือกตัวแทนเหล่านี้ไม่ใช่เพราะเป็นคนที่มีสมบุรณ์แบบแล้ว แต่เมื่อเขาเข้าสนิทกับพระองค์ก็จะเป็นคนที่สมบุรณ์ได้ {COL 330.1}

พระเจ้าทรงยอมรับผู้ที่ตั้งเป้าไว้ให้สูง พระองค์ทรงจัดวางผู้รับใช้ทุกคนให้อยู่ภายใต้หน้าที่ของการทำให้ดีที่สุด ทรงต้องการให้ทุกคนมีจริยธรรมที่ครอบคลุม อย่าให้เราลดมาตรฐานความชอบธรรมเพียงเพื่อจะพลิกแพลงให้เข้ากับนิสัยที่ชอบกระทำผิดเป็นอันขาด ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นนิสัยที่ติดตัวตามธรรมชาติหรือไม่ก็ตาม เราต้องเข้าใจเสมอว่าอุปนิสัยที่ไม่สมบุรณ์คือบาป คุณสมบัติทั้งปวงของความชอบธรรมในพระเจ้านั้นได้แก่การมีความสามัคคีปรองดองกับทุกคน และทุกคนที่รับพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้อวดของตนก็จะได้สิทธิพิเศษในการรับคุณสมบัติเหล่านี้ {COL 330.2}

ทุกคนที่ประสงค์จะรับใช้ร่วมกันกับพระเจ้าจะต้องใช้ความพยายามเพื่อให้ได้มาซึ่งความสมบุรณ์ของทุกส่วนของอวัยวะในร่างกาย การศึกษาที่แท้จริงคือการเตรียมความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สมองและ

จิตวิญญาณเพื่อทำทุกหน้าที่ เป็นการฝึกร่างกาย สมองและจิตวิญญาณเพื่อรับใช้ในพระราชกิจของพระเจ้า นี่คือการฝึกศึกษาที่จะยั่งยืนไปจนถึงชีวิตนิรันดร์ {COL 330.3}

พระยาห์เวห์ทรงประสงค์ให้คริสเตียนทุกคนเจริญขึ้นในงานทุกด้านด้วยประสิทธิภาพและด้วยความสามารถ พระคริสต์ทรงชำระค่าจ้างให้แก่เราแล้วแม้จะต้องแลกด้วยพระโลหิตและความทุกข์ทรมานของพระองค์เองเพื่อจะได้การรับใช้ด้วยใจยินดีของเรา พระองค์เสด็จมายังโลกนี้เพื่อประทานแบบอย่างให้แก่เราว่าเราจะทำงานและการทุ่มเทชีวิตจิตใจให้กับการทำงานอย่างไร พระองค์ทรงประสงค์ให้เราศึกษาวิถีที่ดีที่สุดเพื่อให้พันธกิจของพระองค์ก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปเพื่อสรรเสริญและถวายเกียรติในความรักอันยิ่งใหญ่และอุทิศทุกสิ่งแด่พระนามของพระองค์ในโลกนี้ พระบิดา “ทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 3:16 {COL 330.4}

แต่พระคริสต์ไม่ทรงรับประกันว่าอุปนิสัยที่สมบูรณ์นั้นจะได้มาโดยง่าย สิ่งนี้ไม่ได้ถ่ายทอดมาทางสายเลือด ไม่ได้มาโดยบังเอิญ อุปนิสัยดีงามนั้นจะได้มาด้วยความพยายามของเราผ่านทางความดีและพระคุณของพระคริสต์ พระเจ้าประทานความสามารถและพลังแห่งความคิด ส่วนเราเป็นผู้สร้างอุปนิสัยด้วยการต่อสู้อย่างหนักหน่วงกับตนเอง เราต้องต่อสู้กับความขัดแย้งทางอุปนิสัยที่ได้รับการถ่ายทอดมาอย่างไม่หยุดหย่อน ต้องคอยเตือนตัวเอง ไม่ปล่อยให้มีอุปนิสัยอันไม่พึงประสงค์หลงเหลืออยู่โดยไม่แก้ไข {COL 331.1}

อย่าให้ผู้ใดกล่าวว่าฉันไม่สามารถแก้ไขความบกพร่องของอุปนิสัยของตนเอง หากท่านสรุปไว้อย่างนี้ ท่านจะไม่ได้ชีวิตนิรันดร์ความเป็นไปไม่ได้ขึ้นอยู่กับความนึกคิดของตัวท่านเอง หากท่านไม่ต้องการ ท่านก็จะไม่สามารถเอาชนะมันได้ อุปสรรคที่แท้จริงเกิดจากความชั่วร้ายของจิตใจที่ไม่ได้ผ่านการชำระและความไม่เต็มใจที่จะมอบจิตใจให้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า {COL 331.2}

คนจำนวนมากที่พระเจ้าทรงให้มีคุณสมบัติพร้อมที่จะทำงาน ได้อย่างดีเลิศแต่กลับทำได้เพียงเล็กน้อยเพราะพวกเขาไม่ได้พยายาม ทำอย่างเต็มที่ คนนับพันใช้ชีวิตอย่างไร้จุดหมายและไม่มีมาตรฐาน ที่จะก้าวไปให้ถึง คนเหล่านี้จะได้รับรางวัลตามสัดส่วนของงานของเขา {COL 331.3}

จงจดจำไว้ว่าท่านจะบรรลุเกินเป้าหมายที่ท่านวางไว้ไม่ได้ ฉะนั้นจงตั้งเป้าไว้ให้สูงและจงก้าวไปที่ละก้าว แม้ว่าความพยายามจะต้องเจ็บปวดด้วยการบังคับใจตนเอง การเสียสละเพื่อให้ก้าวขึ้นไปจนถึงที่สุด อย่าให้สิ่งใดขัดขวางท่าน โชคชะตาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในชีวิตของคนใด หรือควบคุมชีวิตจนต้องสิ้นหวังหมดกำลังใจ สภาพแวดล้อมรอบตัวที่ขัดขวางต่อต้านควรเป็นส่วนเสริมสร้างให้เราตั้งใจเอาชนะให้ได้ การเอาชนะสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่กีดขวางหนทางเราได้ก็จะเสริมความพยายามในการต่อสู้เพื่อความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น จงรุกต่อไปข้างหน้าตามหนทาง ที่ถูกต้องด้วยความตั้งใจจริง แล้วการต่อต้านจากสิ่งที่อยู่รอบข้างจะกลายเป็นสิ่งที่ช่วยทำให้ท่านเอาชนะ ไม่เป็นสิ่งที่ต่อต้านของท่าน {COL 331.4}

จงมีความทะเยอทะยานในการปลูกฝังอุปนิสัยทางฝ่ายพระคุณ เพื่อถวายพระสิริแด่พระอาจารย์ ในแต่ละขั้นของการเสริมสร้างอุปนิสัย ท่านกำลังทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย นี่คือสิ่งที่ควรกระทำ เพราะเอโนคนผู้มีชีวิตอยู่ในยุคที่เสื่อมโทรมที่สุดยุคหนึ่งก็ยังดำเนินชีวิตเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าทุกวันนี่ยังมีผู้ประพฤติตนแบบเดียวกับเอโนคอยู่ในโลกเช่นกัน {COL 332.1}

จงยืนหยัดเช่นดาเนียล นักปกครองผู้ซื่อสัตย์ ผู้ที่การทดลองทำลายไม่ได้ อย่าทำให้พระองค์ผู้ทรงรักท่านมากจนทรงยอมสละชีวิต เพื่อชำระบาปของท่านต้องเสียพระทัยเพราะความผิดหวังในตัวท่าน พระองค์ตรัสว่า “ถ้าแยกจากเราแล้ว พวกท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” ยอห์น 15:5 จงจำไว้ว่า เมื่อใดที่ท่านทำผิด ท่านจะได้ชัยชนะเมื่อมองเห็นความผิดเหล่านี้ และถือว่าความผิดนั้นเป็นเสมือนสัญญาณเตือนภัย

ท่านเปลี่ยนความฟ่ายแพ้เป็นชัยชนะ ทำให้ศัตรูของท่านผิดหวังและ
ถวายเกียรติแด่พระผู้ไถ่ของท่าน {COL 332.2}

อุปนิสัยที่สร้างตามแบบของพระเจ้าจะเป็นเพียงสิ่งเดียวที่
นำติดตัวออกจากโลกนี้ไปยังโลกหน้าได้ ผู้ที่ทำตามคำสั่งสอนของ
พระคริสต์ในโลกนี้ จะนำความรู้อันศักดิ์สิทธิ์ที่ได้ร่ำเรียนมาไปยัง
ปราสาทบนสวรรค์ด้วย และในสวรรค์เราจะพัฒนาอุปนิสัยที่ดีงามของ
ชีวิตนี้ต่อไป การพัฒนาอุปนิสัยในชีวิตนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญเพียงไร {COL
332.3}

ชาวสวรรค์พร้อมที่จะร่วมมือกับมนุษย์ที่พยายามแสวงหาความ
สมบูรณ์ของอุปนิสัยด้วยความเชื่อที่ตั้งใจ อุปนิสัยนี้จะแผ่ขยายออกไป
เป็นการกระทำที่สมบูรณ์แบบ พระคริสต์ตรัสกับทุกคนที่เข้าร่วมงานนี้
ว่า เราอยู่ข้างมือขวาของท่านเพื่อช่วยเหลือท่าน {COL 332.4}

ขณะที่ความตั้งใจของมนุษย์ร่วมมือกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
ความตั้งใจนั้นจะมีอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง สิ่งที่ทำภายใต้พระ
บัญชาของพระองค์จะได้รับความสำเร็จด้วยฤทธิ์อำนาจอันไม่จำกัด
ของพระองค์ พระบัญชาของพระองค์ทั้งหมดมีอำนาจเหนือสิ่งสารพัด
{COL 333.1}

ความสามารถด้านสติปัญญา

พระเจ้าทรงกำหนดให้มีการฝึกความสามารถทางด้านสติปัญญา
พระองค์ทรงวางแผนไว้ว่าผู้รับใช้ของพระองค์ควรมีปัญญาและมีทักษะ
ในการมองการณ์ไกลที่ชัดเจนกว่าชาวโลก และพระองค์ไม่พอพระทัย
ต่อผู้ที่ไม่สนใจหรือเกียจคร้านเกินไปที่จะพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รับใช้
ที่มีสมรรถภาพและรอบรู้เป็นอย่างดี พระยาห์เวห์ทรงเรียกให้เรารัก
พระองค์ด้วยสุดจิต สุดใจและด้วยสิ้นสุดความคิด ด้วยเหตุนี้จึงเป็น
หน้าที่ของเราที่จะต้องพัฒนาปัญญาให้ถึงที่สุดเพื่อเราจะใช้สติปัญญา

นั้นในการเรียนรู้และรักพระเจ้าผู้สร้างของเรา {COL 333.2}

หากให้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สมองจะได้รับการพัฒนาอย่างถึถวนเพื่อรับใช้พระเจ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น คนที่ได้รับการศึกษาแต่ได้ถวายตัวแก่พระเจ้าและมีความต้องการให้ผู้อื่นได้รับพระพรนั้นเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ในพระราชกิจของพระองค์ได้ แต่สำหรับผู้ที่ได้รับการศึกษาสูงและมีจิตใจแห่งการถวายตัวในทำนองเดียวกันจะสามารถทำงานรับใช้พระเจ้าได้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น เพราะเขามีพื้นฐานที่ได้เปรียบกว่ามาก {COL 333.3}

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เราได้รับการศึกษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยมีเป้าหมายเพื่อใช้ความสามารถนั้นแบ่งปันความรู้ให้แก่ผู้อื่น ไม่มีผู้ใดสามารถทราบได้ว่าเขาจะมีโอกาสทำงานรับใช้หรือประกาศเพื่อพระเจ้าที่ไหนด้วยวิธีใด พระบิดาผู้สถิตอยู่บนสวรรค์เท่านั้นที่ทรงทอดพระเนตรว่าพระองค์ทรงใช้ผู้ใดได้ โอกาสมีอยู่ต่อหน้าเราที่ความเชื่ออันอ่อนแอของเราไม่อาจรับรู้ได้ สมองของเราจะต้องผ่านการฝึกเพื่อว่าในเวลาจำเป็นเราจะนำเสนอความจริงของพระวจนะต่อหน้าผู้มีอำนาจสูงสุดในโลกเพื่อสรรเสริญพระนามของพระองค์ เราไม่ควรปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไม่ได้พัฒนาตนเองเพื่อพันธกิจของพระองค์ {COL 333.4}

ให้เยาวชนทุกคนที่ต้องการรับการศึกษามุ่งหน้าทำงานอย่างตั้งใจเพื่อได้ตามที่หวังไว้ อย่างนักรอโอกาส ให้หาโอกาสไว้ให้กับตัวเอง คว้าโอกาสเล็กๆ น้อยๆ ไว้ ฝึกให้เป็นคนมัธยัสถ์ อย่าใช้เงินเพียงเพื่อสนองความอยากของตนเองหรือเพื่อความเพลิดเพลิน จงตั้งใจที่จะกระทำให้เป็นประโยชน์และมีประสิทธิภาพมากที่สุดตามที่พระเจ้าทรงเรียกท่าน จงรู้จักเป็นคนละเอียดและซื่อสัตย์ต่อการทำงานที่ท่านทำ รู้จักหาโอกาสในการพัฒนาสติปัญญา รู้จักศึกษาหาความรู้จากตำรา ควบคู่ไปกับการทำงานด้วยมือ โดยความอดทนและความซื่อสัตย์ ให้เฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อรับสติปัญญาที่มาจากเบื้องบน การทำเช่นนั้นจะทำให้ท่านเป็นผู้รอบรู้ในทุกด้าน ด้วยเหตุนี้ ท่านจะมีอุปนิสัยที่

สูงส่งขึ้นและส่งผลต่อความคิดของผู้อื่น จนท่านนำพวกเขาในทางเดินที่ซื่อตรงและบริสุทธิ์ {COL 334.1}

การศึกษาด้วยตนเองจะได้รับความสำเร็จมากยิ่งขึ้น หากเรามีความตื่นตัวต่อโอกาสและสิทธิพิเศษที่ได้รับ การเรียนที่แท้จริงมีความหมายมากกว่าการศึกษาที่ได้จากสถาบันการศึกษา การศึกษาด้านวิทยาศาสตร์เป็นสิ่งที่ละทิ้งไม่ได้ฉันใด การฝึกฝนที่สูงกว่านั้นก็จะได้รับด้วยการเข้าสนิทกับพระเจ้ายิ่งจะละเลยไม่ได้เป็นอันขาดฉันนั้นให้นักศึกษาทุกคนยึดพระคัมภีร์ไว้และเรียนรู้จากพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ให้สมองได้รับการอบรมและฝึกด้านวินัยเพื่อจะต่อสู้กับปัญหายุ่งยากในขณะที่แสวงหาความจริงจากพระเจ้า {COL 334.2}

ผู้ที่กระหายความรู้เพื่อจะเป็นพระพรแก่เพื่อนมนุษย์จะเป็นผู้ที่ได้รับพระพรจากพระเจ้า โดยการศึกษาพระวจนะของพระองค์ พลังสมองของเขาจะได้รับการกระตุ้นให้เอาจริงเอาจังกับการกระทำต่างๆ จะทำให้ความสามารถได้รับการพัฒนาและขยายให้กว้างไกลออกไปมากยิ่งขึ้น สมองจะมีพลังและมีประสิทธิภาพ {COL 334.3}

ทุกคนที่ต้องการเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องฝึกการควบคุมตนเองให้มีระเบียบวินัย การกระทำเช่นนี้จะเป็นประโยชน์มากยิ่งขึ้นกว่าความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วหรือความสามารถเด่นในด้านอื่นๆ สมองระดับธรรมดาเมื่อได้รับการฝึกเป็นอย่างดี จะทำงานรับใช้ที่สูงส่งกว่า มากยิ่งกว่าผู้ที่ได้รับการศึกษาสูงและเพียบพร้อมด้วยความสามารถแต่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ {COL 335.1}

การพูด

อำนาจการพูดเป็นความสามารถที่ควรได้รับการฝึกฝนอย่างจริงจังในบรรดาของประทานที่เราได้รับจากพระเจ้า ไม่มีของประทานใดที่สามารถใช้เป็นสื่อแห่งพระพรได้มากไปกว่าของประทานนี้ เราใช้

น้ำเสียงในการชักชวนและเกลี้ยกล่อม เราอธิษฐานและสรรเสริญพระเจ้าและเป็นพยานให้แก่ผู้อื่นเพื่อให้ผู้อื่นรู้ถึงความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด จะเห็นได้ว่าการฝึกฝนใช้ของประทานในการพูดเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งเพียงใด {COL 335.2}

การรู้จักการใช้และฝึกใช้เสียงอย่างถูกวิธีถูกละเอียดไปมาก แม้กระทั่งในแวดวงของผู้มีความรู้และในกิจกรรมต่าง ๆ ของคริสเตียนมีคนจำนวนมากอ่านและพูดด้วยเสียงต่ำและเร็วจนกระทั่งคนฟังไม่เข้าใจ บ้างก็พูดเสียงหนักและไม่ชัดเจน บ้างก็พูดด้วยเสียงสูง แหลคมจนสร้างความระคายเคืองต่อผู้ฟัง บางครั้งมีการอ่านข้อพระคัมภีร์บทเพลงและรายงานในที่ประชุมด้วยวิธีการอ่านที่ผู้ฟังไม่เข้าใจ ทำให้ประโยชน์ที่ควรจะได้รับสูญหายไปอย่างน่าเสียดาย {COL 335.3}

นี่คือผลเลวร้ายหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงได้และจะต้องได้รับการแก้ไขในเรื่องนี้พระคัมภีร์สอนว่า คนเลวีที่มีหน้าที่อ่านข้อพระคัมภีร์ให้ประชาชนในสมัยของท่านเอสราฟังได้รับการแนะนำว่า “และพวกเขาอ่านจากหนังสือ จากธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าอย่างชัดเจน และเขาก็อธิบายความหมาย ประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น” เนหะมีย์ 8:8 {COL 335.4}

ด้วยความพยายามอย่างขยันขันแข็ง ทุกคนมีความสามารถในการอ่านให้เข้าใจและพูดด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นสมบูรณ์ ชัดเจนและเต็มไปด้วยท่าทีที่สร้างความประทับใจแก่ผู้ฟังได้ การกระทำเช่นนี้เราสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการรับใช้พระคริสต์ได้ {COL 335.5}

คริสเตียนทุกคนได้รับการทรงเรียกให้ประกาศแก่ผู้อื่นให้ทราบถึงความมั่งคั่งไพบูลย์ของพระคริสต์ที่ไม่มีผู้ใดค้นพบได้ ฉะนั้นเขาจำเป็นต้องแสวงหาการพูดที่สมบูรณ์ เขาควรแนะนำพระวจนะของพระเจ้าด้วยวิธีที่สามารถเชิญชวนผู้ฟังให้มอบจิตใจ พระเจ้าไม่ทรงมีพระประสงค์ให้สื่อนี้ถูกละเอียดไม่พัฒนา พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้มนุษย์เหยียดหยามดูแคลนกระแสแห่งสวรรค์ที่ไหลผ่านผู้รับใช้ไปยังมวลชนของโลกนี้ {COL 336.1}

เราควรมองไปยังพระเยซูผู้ทรงเป็นแบบอย่างอันสมบูรณ์แบบเราควรอธิษฐานทูลขอความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และโดยกำลังของพระองค์นี้ให้ฝีกอวัยวะทุกส่วนเพื่อพันธกิจนั้นจะสมบูรณ์ {COL 336.2}

สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อผู้ที่ทำงานรับใช้ในการประกาศแก่ชุมชนชน ศาสนาจารย์ทุกคน ควรทุกคนควรจดจำไว้เสมอว่า พวกเขา กำลังประกาศให้ทุกคนรับทราบข่าวอันน่าสนใจ เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป้นนิรันดร์ ความจริงที่พวกเขาพูดจะตัดสินพวกเขาในวันพิพากษา สำหรับจิตวิญญาณของคนอีกจำนวนมากนั้น วิธีการเสนอข่าวจะเป็นตัวบ่งชี้ว่าจะได้รับการยอมรับหรือการปฏิเสธ ฉะนั้นจึงให้คำพูดทุกคำที่เปล่งออกมานั้นเป็นที่เรียกร้องให้เกิดความเข้าใจ และสร้างความประทับใจให้เกิดแก่ผู้ฟัง ความสำคัญของการพูดเรียกร้องให้ต้องพูดอย่างช้าๆ ชัดถ้อยชัดคำและขึงขังด้วยความจริงใจ {COL 336.3}

การฝึกฝนที่ถูกต้อง และการใช้อำนาจของการพูดมีส่วนเกี่ยวข้องกับงานในทุกด้านของคริสเตียน ทั้งในชีวิตครอบครัวและเมื่อพบปะพูดคุยกับคนอื่น เราควรฝึกให้เกิดความเคยชินกับการพูดด้วยน้ำเสียงที่น่าฟัง การใช้ภาษาที่บริสุทธิ์และถูกต้อง และคำพูดที่ประกอบด้วย ความเมตตากรุณา มีมารยาทในการพูด อันความเมตตา นั้นเปรียบได้กับน้ำค้างและละอองฝนที่ช่วยประพรมจิตวิญญาณ พระคัมภีร์บันทึกเรื่องราวของพระคริสต์ไว้ว่า พระคุณหลังจากพระโอษฐ์ของพระองค์เพื่อ “จะรู้จักการคำซุคือคำซุผู้ผิดไรรด้วยถ้อยคำ” สดุดี 45:2 อิสยาห์ 50:4 และพระยาห์เวห์ตรัสว่า “จงให้ถ้อยคำของท่านทั้งหลายประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ” โคโลสี 4:6 “เพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยิน” เอเฟซัส 4:29 {COL 336.4}

เมื่อเราต้องการตักเตือนผู้อื่นก็ควรระวังการใช้คำพูดให้ดี คำพูดนั้นจะเป็นเช่นกลืนแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นกลืนหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต มีหลายคนเมื่อตักเตือนหรือให้คำแนะนำ

มักจะใช้คำพูดที่สร้างความเจ็บปวด วาจาที่รุนแรงเป็นคำพูดที่ไม่ได้ช่วยรักษาแผลทางจิตวิญญาณ โดยการใช้คำพูดที่ไม่ให้กำลังใจเช่นก่อให้เกิดความหุดหู่ใจแก่ผู้ฟัง บางครั้งผู้ที่ได้ยินได้ฟังกลับยิ่งต่อต้านมากยิ่งขึ้น ผู้ที่ส่งเสริมหลักการแห่งความจริงจะต้องเป็นผู้ได้รับน้ำม้นแห่งความรักจากสวรรค์ ผู้ให้คำแนะนำตักเตือนจะต้องพูดด้วยความรักในทุกสถานการณ์ ทุกกรณี และผลของคำพูดนั้นก็จะต้องก่อให้เกิดการปรับปรุงไปในทางที่ดีขึ้น จะไม่ทำให้ผู้ฟังโกรธ พระเยซูคริสต์จะประทานกำลังใจและพลังผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่คือนิยามของพระองค์ {COL 337.1}

อย่าปล่อยให้คำพูดแม้แต่คำเดียวออกจากปากอย่างไร้จุดหมาย ไม่ควรพูดใส่ร้ายผู้อื่น พูดเล่น ไม่เอาจริงเอจิง ตลกคะนอง บ่นเสียใจหรือโอดครวญ อาจารย์เปาโลบันทึกภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “อย่าให้คำเลวร้ายออกจากปากท่านทั้งหลาย” เอเฟซัส 4:29 การสนทนาที่ใช้ถ้อยคำหยาบคายไม่เพียงแต่เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายเท่านั้น แต่ยังเป็นการแสดงให้เห็นว่าเราพูดในสิ่งที่ต่อต้านกับหลักธรรมที่บริสุทธิ์ไร้มลทิน รวมทั้งคำพูดที่ส่อไปในทางที่ไม่บริสุทธิ์และชี้ไปยังสิ่งที่ชั่วร้าย หากไม่รีบห้ามปรามให้หยุดการพูดเช่นนี้เสียก็จะนำไปสู่บาปที่ใหญ่หลวงยิ่งขึ้น {COL 337.2}

ทุกครอบครัว ทุกคนต่างก็ได้รับหน้าที่ในการขัดขวางคำพูดที่นำไปสู่ความชั่ว หากเราอยู่ในกลุ่มคนที่กำลังสนทนาในเรื่องที่ไร้สาระเป็นหน้าที่ของเราที่จะเปลี่ยนเรื่องพูด หากสามารถทำได้โดยพระคุณของพระเจ้า เราควรหยุดพูดเสียหรือหาเรื่องอื่นมาพูดแทนเพื่อให้การสนทนาเป็นสื่อที่ก่อให้เกิดประโยชน์ {COL 337.3}

พ่อแม่มีหน้าที่ฝึกลูกๆ ให้มีนิสัยและการพูดที่ถูกต้อง โรงเรียนที่ดีที่สุดที่จะให้การอบรมเรื่องนี้ก็คือบ้าน เด็กควรได้รับการสอนให้พูดกับพ่อแม่และคนอื่นๆ ด้วยวาจาที่แสดงความเคารพและด้วยความรัก เด็กๆ ควรได้รับการสอนให้พูดและใช้คำพูดที่สุภาพจริงใจและบริสุทธิ์เท่านั้น ให้พ่อแม่เรียนรู้จากโรงเรียนของพระคริสต์ทุกวัน ด้วยคำสอน

และแบบอย่าง พ่อแม่จะสอนบุตรได้ด้วย “คำพูดอันมีหลักซึ่งไม่มีผู้ใดจะตำหนิได้” ทิตัส 2:8 (TBS1971) นี่เป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่อันสำคัญและยิ่งใหญ่ของพวกเขา {COL 337.4}

ในฐานะที่เป็นผู้ติดตามพระคริสต์ เราควรให้คำพูดของเรามีส่วนช่วยและเป็นกำลังใจซึ่งกันและกันในการดำเนินชีวิตคริสเตียน สิ่งที่สำคัญกว่าการกระทำคือการพูดถึงบทเรียนอันมีคุณค่าจากประสบการณ์ในชีวิตของเรา พูดถึงพระเมตตาและความรัก ความกรุณาของพระเจ้า ความรักอันลึกซึ้งของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด คำพูดของเราเป็นคำสรรเสริญและคำขอบพระคุณ หากความคิดและหัวใจของเราเต็มไปด้วยความรักของพระเจ้า ก็จะมีการแสดงออกในการสนทนา ไม่เป็นการยากอย่างใดเลยในการแบ่งปันสิ่งเหล่านั้นที่ผ่านเข้ามาในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ความคิดที่ยิ่งใหญ่ ความมุ่งหวังในสิ่งที่สูงส่ง ความเข้าใจในสัจจะที่แจ่มชัด ความตั้งใจที่ไม่เห็นแก่ตัว ความปรารถนาในชีวิตที่เคร่งครัดในฝ่ายธรรม และชีวิตอันบริสุทธิ์จะเกิดผลออกมาทางคำพูด จะกลายเป็นพลังอำนาจในการนำจิตวิญญาณมาหาพระองค์ได้ {COL 338.1}

เราควรพูดถึงพระคริสต์ให้ผู้ที่ยังไม่รู้จักพระองค์ เราควรปฏิบัติตามแบบอย่างของพระคริสต์ ไม่ว่าพระองค์จะประทับอยู่ที่ใดก็ตาม จะเป็นในพระวิหาร ตามถนนหนทาง ในเรือที่ลอยอยู่ริมชายฝั่ง ในงานเลี้ยงของพวกฟาริสี หรือที่โต๊ะของคนเก็บภาษี พระองค์จะตรัสแต่เรื่องเกี่ยวกับชีวิตที่สูงส่ง พระองค์ทรงโยนเรื่องของธรรมชาติ เหตุการณ์ในชีวิตประจำวันเข้ากับพระวจนะแห่งความจริง จิตใจของผู้ที่ได้ฟังนั้นมีความโน้มเอียงมาหาพระองค์เพราะพระองค์ทรงรักษาความเจ็บป่วย ปลอบประโลมเขาและทรงอุ้มเด็ก ๆ ไว้ในพระหัตถ์ ทรงอวยพรเด็กเหล่านั้น เมื่อพระองค์ทรงเริ่มตรัสทุกคนก็จะหันความสนใจมายังพระองค์ และคำพูดทุกคำก็เป็นเช่นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต {COL 338.2}

พวกเราก็ต้องทำอย่างนี้เช่นกัน ไม่ว่าเราจะอยู่แห่งใดก็ตาม เราต้องหาโอกาสพูดให้ผู้อื่นฟังถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด หากเราปฏิบัติตามแบบอย่างของพระคริสต์ในการทำมาดีแล้ว จิตใจของผู้ฟังก็จะเปิด

ออกรับพระองค์ อาจจะไม่เกิดขึ้นในทันที แต่ด้วยความรอบคอบ ด้วยจิตใจที่เปี่ยมด้วยความรักที่มาจากเบื้องบน เราจะบอกให้พวกเขาทราบว่าพระองค์ทรง “โดดเด่นท่ามกลางคนนับหมื่น” และทรงเป็นคน “ช่างนำปราชณา” เพลงซาโลมอน 5:10,16 นี่คืองานสูงส่งที่สุดที่เราสามารถใช้ของประทานในด้านการพูดซึ่งเป็นความสามารถที่ทรงโปรดประทานให้เราใช้ในการแนะนำให้โลกรู้จักพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงไถ่บาปของเราทั้งหลาย {COL 339.1}

อิทธิพล

ชีวิตของพระคริสต์มีอำนาจชักจูงอย่างกว้างขวางและไม่มีขอบเขตจำกัด เป็นอิทธิพลในทางดีที่ผูกมัดพระองค์กับพระเจ้าและมนุษยชาติเข้าไว้ด้วยกัน พระเจ้าทรงโปรดประทานอำนาจที่ช่วยให้มนุษยชาติดำรงชีวิตอยู่โดยลำพังตนเองโดยผ่านทางพระคริสต์ เราแต่ละคนต่างก็มีความเกี่ยวข้องกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ถือว่านี่คือส่วนหนึ่งแห่งความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและเราก็มีหน้าที่ต้องปฏิบัติต่อกันและกัน ไม่มีผู้ใดสามารถอยู่โดดเดี่ยวโดยไม่มีเพื่อน เพราะความเป็นอยู่ของแต่ละคนมีความเกี่ยวพันอยู่เสมอ พระประสงค์ของพระเจ้าคือการที่เราต่างนึกถึงชีวิตผู้อื่นและคอยหาการช่วยเหลือให้คนเหล่านั้นได้รับความสุขในชีวิต {COL 339.2}

จิตวิญญาณของเราต่างก็อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นของตนเอง เป็นสภาพที่ก่อให้เกิดพลังที่ชีวิต มีความกล้าหาญ และมีความหวัง ทำให้ชีวิตหอมหวานด้วยกลิ่นหอมแห่งความรักหรืออาจจะถูกครอบงำด้วยบรรยากาศที่มีดื้อทึบและเย็นชาเพราะความไม่พอใจ ความเห็นแก่ตัวหรือต่างพร้อยด้วยพิษของบาปชั่วที่ซ่อนเร้นอยู่ ด้วยบรรยากาศของสภาพแวดล้อมรอบตัวเราเองที่ทำให้ผู้ที่สัมผัสในชีวิตของเราได้รับผลกระทบจากเราโดยทั้งที่รู้ตัวหรือไม่รู้ตัว {COL 339.3}

นี่คือความรับผิดชอบที่เราไม่สามารถหลบหลีกได้ คำพูด การกระทำ การแต่งตัว กิริยามารยาทหรือแม้กระทั่งอาการแสดงออกทางใบหน้าของเราก็มีผลชักจูงผู้อื่น ผลแห่งความประทับใจนี้ก่อให้เกิดผลดีที่ไม่มีมีใครจะวัดค่าได้ แรงกระตุ้นที่ถูกขับออกมาทุกกระแสนเป็นเมล็ดที่หว่านออกไปเพื่อจะเกิดผลในวันเก็บเกี่ยว นี่เป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ที่เป็นเหมือนโซ่ที่คล้องมนุษย์เข้าไว้ด้วยกัน ต่อเนื่องไปไม่มีที่สิ้นสุด หากการเป็นแบบอย่างของเราสามารถช่วยให้คนเหล่านั้นได้รับการพัฒนาหลักการที่ดี ก็เท่ากับว่าเราได้ให้พลังเพื่อการกระทำดีแก่คนเหล่านั้น ในการตอบสนองเขาก็จะใช้อิทธิพลในทางดีของเขากับผู้อื่นต่อไป และจะมีผลต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ ฉะนั้นโดยอิทธิพลที่เราแสดงออกไปโดยที่ไม่รู้ตัวอาจจะเป็นสื่อพระพรที่นำไปสู่ผู้คนเป็นจำนวนมาก {COL 339.4}

เมื่อโยนก้อนกรวดลงไปในทะเลสาบก็จะมีคลื่นเกิดขึ้นขยายออกไปเรื่อยๆ กว้างขึ้นจนไปถึงฝั่ง อิทธิพลของเราก็เป็นเช่นนั้น เห็นความรู้หรือการควบคุมของเรา อิทธิพลของเราจะไปยังผู้อื่นให้เขาได้พระพรหรือการสาปแช่ง {COL 340.1}

อุปนิสัยคือพลัง การเป็นพยานอย่างเจียมๆ ด้วยความจริงใจอย่างไม่เห็นแก่ตัวและเลื่อมใสในพระเจ้า มีพลังอิทธิพลที่ไม่มีสิ่งใดอาจลบล้างได้ การแสดงถึงอุปนิสัยของพระคริสต์ในชีวิตของเรา เท่ากับเราได้ร่วมงานกับพระองค์ในการนำจิตวิญญาณ การแสดงออกถึงอุปนิสัยของพระคริสต์ในชีวิตของเราเท่านั้นที่ทำให้เราร่วมมือกับพระองค์ได้ และยังแผ่อิทธิพลกว้างออกไปเท่าใดเราก็กระทำดีได้มากขึ้นเท่านั้น เมื่อผู้ที่แสดงตนว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าปฏิบัติตามตัวอย่างของพระคริสต์ โดยการดำเนินชีวิตในแต่ละวันตามหลักการของพระบัญญัติ เมื่อการกระทำทุกอย่างแสดงออกถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าต่อเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง คริสตจักรก็จะมีอำนาจที่จะเคลื่อนไหวเพื่อพระเจ้าในโลกนี้ได้ {COL 340.2}

แต่อย่าลืมนะว่าอิทธิพลมีอำนาจต่อการกระทำชั่วได้เท่ากับการกระทำดี การที่ผู้หนึ่งผู้ใดสูญเสียจิตวิญญาณของตนเองเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่สุด แต่การทำให้จิตวิญญาณของผู้อื่นสูญหายเลวร้ายยิ่งกว่าเป็นไปได้ ที่อิทธิพลของเรานั้นจะกลายเป็นผู้ที่ทำให้คนเหล่านั้นกระจัดกระจายหนีหายไปจากพระองค์ นี่เป็นเหตุผลที่ว่าทำไมคริสตจักรถึงอ่อนแอเช่นนั้น หลายคนมุ่งแต่จะติเตียนและใส่ความกล่าวหาผู้อื่นด้วยคำพูดสร้างความสงสัย อิจฉาริษยาและความไม่พอใจเกิดขึ้น เขาเหล่านั้นปล่อยตัวให้ซาตานใช้เป็นเครื่องมือ กว่าจะรู้ตัวเองว่าทำอะไรไป ศัตรูก็ใช้เขาเป็นเครื่องมือจนบรรลุเป้าหมายของมันเสียแล้ว รอยประทับแห่งความชั่วเกิดขึ้น เงินนั้นทอดลงมา ทำให้ลูกศรของซาตานเห็นเป้าอย่างชัดเจน ความไม่ไว้วางใจ ความไม่เชื่อ ความไร้ศรัทธาเกิดขึ้น ทำให้ผู้ที่น่าจะยอมรับพระคริสต์กลับปฏิเสธพระองค์ ในขณะที่เดียวกันผู้ที่ทำงานให้ซาตานมองดูด้วยความพอใจไปยังผู้ที่มารผลักให้ออกไปด้วยความสงสัย แล้วก็เข้าข้างตัวเองว่าการกระทำของตนถูกต้อง และเปรียบเทียบกับผู้ที่ล้มลงว่าไม่มีคุณงามความดีและความชอบธรรมเท่ากับตน เขาเหล่านั้นไม่ได้ตระหนักว่าอุปนิสัยอันเลวแฉกที่เกิดขึ้นนั้นเป็นผลมาจากลิ้นที่ไร้การควบคุม และจิตใจที่ตื้อรั้น ด้วยอิทธิพลนี้เองที่ทำให้ชีวิตของผู้อื่นต้องล้มลง {COL 340.3}

ดังนั้นการไม่เอาจริงเอาจัง ตามใจตนเองด้วยความเห็นแก่ตัว ใช้ชีวิตด้วยความประมาทเลินเล่อตามใจปรารถนาของผู้ที่อ้างตนเองว่าเป็นคริสเตียนทำให้จิตวิญญาณจำนวนมากหันเหไปจากหนทางแห่งชีวิต คนจำนวนมากหวาดกลัวที่จะเผชิญต่อหน้าบัลลังก์แห่งการพิพากษาของพระเจ้าอันเนื่องจากผลแห่งอิทธิพลของตนเอง {COL 341.1}

โดยพระกรุณาของพระเจ้าเท่านั้น ที่เราใช้ของประทานนี้อย่างถูกต้องได้ ไม่มีสิ่งใดในตัวของคนเราที่จะมีอิทธิพลต่อผู้อื่นให้ทำได้ เมื่อเรายอมรับว่าช่วยตนเองไม่ได้และต้องการฤทธานุภาพของพระเจ้าแล้ว เราจะไม่วางใจการกระทำของตนเอง เราไม่ทราบว่าผลการกระทำในวันหนึ่ง ชั่วโมงหนึ่ง หรือเพียงนาทีหนึ่งจะก่อให้เกิดผลอย่างไรบ้าง

จึงไม่ควรเริ่มวันใหม่โดยไม่ถวายการดำเนินชีวิตของเราให้แก่พระบิดาแห่งสวรรค์ ทูตของพระองค์ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ดูแล และเมื่อเรายอมให้ทูตเหล่านั้นปกป้องรักษาแล้ว ยามใดก็ตามที่อันตรายจะเกิดขึ้น ทูตเหล่านั้นก็จะอยู่ข้างเราทันที เมื่อตกอยู่ในอันตรายของอิทธิพลที่ผิดโดยที่ไม่ได้เจตนา ทูตสวรรค์ก็จะอยู่ข้างเราคอยเร่งเร้าให้หันเข้าทางที่ถูกต้อง ทูตเหล่านี้จะคอยช่วยในการเลือกคำพูดและคอยนำการกระทำของเรา ดังนั้นอิทธิพลของเราจึงเป็นไปอย่างเจียบๆ กระทำไปโดยไม่ตั้งใจ แต่มีพลังในการชักจูงผู้อื่นให้หันไปหาพระคริสต์และแผ่นดินสวรรค์ของพระองค์ {COL 341.2}

เวลา

เวลาของเราเป็นของพระเจ้า ทุกนาที่เป็นของพระองค์ และเราอยู่ภายใต้หน้าที่ที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาเวลาให้เป็นที่ยวดยเกียรติแด่พระองค์ ในจำนวนของประธานนั้น ไม่มีตาลันต์ใดที่พระองค์ทรงเรียกตรวจสอบอย่างเข้มงวดเท่ากับเวลาของเรา {COL 342.1}

เวลามีค่าเหลือคณานับ พระคริสต์ทรงถือว่าเวลาทุกนาที่เป็นของมีค่า และด้วยเหตุผลนี้เราจึงต้องเอาใจใส่ในทำนองนี้เหมือนกัน ชีวิตสั้นไปที่จะปล่อยให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ เรามีเวลาไม่มากนักก่อนที่จะประจวบพระกรุณาจะปิดเพื่อการเตรียมตัวสำหรับชีวิตนิรันดร์ เราไม่มีเวลาที่จะสูญเสียอีกแล้ว ไม่มีเวลาใช้เพื่อความสุขอย่างเห็นแก่ตัว ไม่มีเวลาเพื่อปล่อยตัวทำบาป เดียวนี้เป็นเวลาเพื่อสร้างอุปนิสัยสำหรับชีวิตอมตะในกายภาคหน้า นี่เป็นเวลาที่เราต้องเตรียมตัวก่อนการพิพากษาตรวจสอบ {COL 342.2}

ครอบครัวของมนุษย์ยังไม่ทันเริ่มใช้ชีวิตเลย เขาก็เข้าสู่ความตายเสียแล้ว และการทำงานอย่างไม่หยุดหย่อนของโลกนี้ก็ต้องสิ้นสุดในความว่างเปล่า นอกเสียจากว่าได้รับความรู้อย่างแท้จริงในเรื่องของ

ชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่รู้จักคุณค่าของเวลาในการทำงานแต่ละวันจะมีความเหมาะสมที่จะไปอยู่ปราสาทและรับชีวิตอมตะตลอดไป การที่เขาเกิดมาในโลกนี้จึงเป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก {COL 342.3}

เราได้รับการเตือนให้รู้จักใช้เวลาคืนมา แต่เวลาที่เสียไปอย่างไม่รู้จักคุณค่านั้นไม่สามารถนำกลับคืนมาได้อีกแม้แต่นาทีเดียว วิธีเดียวที่เรากู้คืนเวลาของเราได้คือการใช้เวลาที่เหลือให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยร่วมงานกับพระเจ้าในแผนการแห่งการช่วยให้รอดอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ {COL 342.4}

สำหรับผู้ที่เข้าร่วมทำงานนี้ อุปนิสัยจะเปลี่ยนแปลง เขามาเป็นบุตรของพระเจ้า เป็นสมาชิกครอบครัวแห่งพระราชวงศ์ เป็นบุตรของกษัตริย์แห่งเมืองสวรรค์ จึงมีความเหมาะสมที่จะเป็นมิตรสหายของทูตสวรรค์ {COL 342.5}

ขณะนี้เป็นเวลาของการทำงานเพื่อความรอดของเพื่อนมนุษย์ มีบางคนคิดว่าการถวายทรัพย์เพื่องานของพระองค์นั้นก็เพียงพอ และถือว่าครอบคลุมทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้ทำ เวลาอันมีค่าที่เขาเหล่านีควรใช้เป็นการส่วนตัวเพื่องานของพระองค์ผ่านไปโดยไม่ได้รับการยอมรับ แต่เป็นหน้าที่ของทุกคนที่มีสุขภาพสมบูรณ์ และแข็งแรงที่จะงานรับใช้พระเจ้าอย่างจริงจัง ทุกคนควรทำงานเพื่อนำจิตวิญญาณของคนทั้งหลายกลับมาหาพระคริสต์ การถวายทรัพย์จึงทดแทนการรับใช้ไม่ได้ {COL 343.1}

เวลาทุกนาทีแบกรับภาระที่มีผลต่อสิ่งอันเป็นนิรันดร์ เราควรยืนคอยเหมือนผู้รับใช้พร้อมเข้ารับงานเมื่อได้รับคำสั่ง โอกาสที่เรารับในขณะนี้มีไว้เพื่อที่จะพูดเรื่องของพระวจนะแห่งชีวิตให้กับจิตวิญญาณที่กำลังรอคอย โอกาสเช่นนี้อาจจะไม่กลับมาหาเราอีก พระเจ้าอาจจะตรัสกับเขาว่า “ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า” ลูกา 12:20 และโดยการละเลยของเราเขาอาจจะไม่พร้อม ในวันแห่งการพิพากษาที่ยิ่งใหญ่ เราจะแก้ตัวกับพระเจ้าอย่างไร {COL 343.2}

ชีวิตมีความสำคัญอย่างมากยิ่งเกินกว่าที่เราจะสนใจแต่ในเรื่อง

ของโลกและสิ่งของในโลก การวุ่นวายอยู่ในความกังวล และวุ่นวายอยู่กับสิ่งซึ่งมีความสำคัญน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับเรื่องที่น่าสนใจคือสิ่งที่เปรี๊ญนัรันตร์ ถึงกระนั้น พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำงานรับใช้พระองค์ในเรื่องของชีวิตฝ่ายโลก ความขยันในการงานเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาที่แท้จริง เสมอเหมือนการอุทิศตน พระคัมภีร์ไม่สนับสนุนการมีชีวิตอยู่อย่างไร้จุดหมาย เป็นคำสาปแช่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลกเรา ชายและหญิงทุกคนที่กลับใจใหม่อย่างแท้จริงแล้วจะเป็นผู้รับใช้ขยันที่สุด {COL 343.3}

การรู้จักปรับปรุงการใช้เวลาขึ้นกับความสำเร็จของการได้มาซึ่งความรู้และปัญญา ไม่ควรให้ความยากจน ความต่ำต้อยของชาติกำเนิดหรือสภาพแวดล้อมที่ไม่อำนวยเป็นอุปสรรคต่อการฝึกฝนทางสติปัญญา เวลาทุกนาที่ที่มีค่าที่เราต้องรักษา การใช้เวลาที่นั้นิดที่นั้นน้อยในการพูดคุยที่ไร้สาระ การเสียเวลาในตอนเช้าโดยการนอนไม่ลุกจากเตียง เวลาที่ใช้ในการเดินทางโดยรถประจำทางและรถไฟหรือการยืนคอยที่สถานี การเข้าแถวคอยอาหาร การรอคอยผู้ที่ไม่ตรงตามเวลานัด ในช่วงเวลาน้อยนิดที่มีนี้ หากเรามีหนังสือติดมือก็จะช่วยในการศึกษาและไตร่ตรองสิ่งต่าง ๆ ได้ เป็นการรู้จักใช้เวลาทำสิ่งที่บางครั้งไม่มีเวลาพอที่จะทำ ความตั้งใจที่แน่วแน่ ความขยันที่ไม่หยุดหย่อน และรู้จักระมัดระวังในการประหยัดเวลาจะสามารถทำให้มนุษย์ได้มาซึ่งความรู้และวินัยของความคิด ซึ่งทำให้เรามีคุณสมบัติเข้ารับตำแหน่งการทำงานที่มีอำนาจและเป็นประโยชน์ {COL 343.4}

คริสเตียนทุกคนมีหน้าที่แสวงหานิสัยของความมีระเบียบ มีความละเอียดรอบคอบ และว่องไว ไม่มีข้อแก้ตัวใดสำหรับคนที่เชื่องช้าในการทำงานทุกชนิด การมีงานทำอยู่ตลอดเวลาแต่ไม่เคยทำงานเสร็จสักทีนั้นก็เนื่องมาจากความคิดและจิตใจไม่ได้อยู่กับงาน ผู้ที่ทำงานช้าและทำงานที่ไม่เกิดประโยชน์ควรตระหนักว่าจะต้องแก้ไขสิ่งเหล่านี้ให้ถูกต้อง เขาจะต้องฝึกความคิดในการวางแผนวิธีการใช้เวลาเพื่อให้ได้ผลดีที่สุดด้วยความสามารถและการวางแผนอย่างดี บางคนทำงาน

ในห้าชั่วโมงได้เท่ากับผู้อื่นทำในสิบชั่วโมง บางคนทำงานบ้านได้ทั้งวัน ไม่ใช่เพราะเขามีงานทำมากแต่เพราะเขาไม่ได้วางแผนเพื่อประหยัดเวลา ความเชื่องมงายและยึดตายทำให้เสียเวลามากแต่ได้ผลงานน้อย แต่สำหรับทุกคนที่ตั้งใจ เขาเอาชนะนิสัยเกลียดเกลียด ยึดตายได้ ให้เขาตั้งเป้าหมายที่แน่นอนในงานของตน รู้จักการจัดเวลาสำหรับงานนั้นๆ การฝึกพลังแห่งความตั้งใจจะทำให้มือทำงานด้วยความคล่องแคล่ว {COL 344.1}

ด้วยการขาดความตั้งใจในการควบคุมและปฏิรูปตัวเอง ทำให้คนทำในสิ่งที่ผิดจนเป็นนิสัย แต่หากพวกเขารู้จักพัฒนาพลังของเขาแล้ว พวกเขาก็ได้มาซึ่งความสามารถเพื่อรับใช้ที่ดีที่สุด แล้วก็พบว่าตนเองเป็นที่ต้องการในทุกแห่ง พวกเขาจะเป็นที่ยอมรับของทุกคนในคุณค่าของความสามารถที่เขามี {COL 344.2}

เด็กและคนหนุ่มสาวมากมายน่าจะใช้เวลาที่เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ทำงานบ้าน และด้วยการทำเช่นนี้พวกเขาแสดงความรักความเอาใจใส่ต่อคุณพ่อคุณแม่ เยาวชนควรจะใช้กำลังของความเป็นหนุ่มสาวเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของคนในครอบครัว {COL 345.1}

ชีวิตในวัยเยาว์ของพระคริสต์เป็นชีวิตของการทำงานอย่างจริงจัง พระองค์ทรงดำรงชีวิตอยู่ไม่ใช่เพื่อตนเอง พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ถึงกระนั้นก็ตาม พระองค์ทรงประกอบกิจการช่างไม้ร่วมกับโยเซฟผู้เป็นบิดา กิจการที่พระองค์ทรงทำนั้นมีความหมาย พระองค์เสด็จมายังโลกในฐานะเป็นผู้สร้างอุปนิสัย และด้วยการกระทำนี้ภารกิจของพระองค์สมบูรณ์ ในการทำงานทางฝ่ายโลก พระองค์ทรงนำอำนาจของความเป็นพระเจ้าอันสมบูรณ์พร้อมเช่นเดียวกันกับที่ใช้ในด้านการเปลี่ยนแปลงพระอุปนิสัยมาใช้ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างของเรา {COL 345.2}

บิดามารดาจะต้องสอนลูกๆ ทั้งหลายในเรื่องคุณค่าและการใช้เวลาในทางที่ถูกต้อง สอนพวกเขาว่าจะต้องพยายามทำสิ่งที่ถวายเกียรติพระเจ้าและเป็นพระพรแก่เพื่อนมนุษย์ แม้ในวัยเด็กพวกเขาทำงาน

เป็นผู้รับใช้พระเจ้าได้ {COL 345.3}

ไม่มีบาปใดที่บิดามารดาทำจะยิ่งใหญ่กว่าบาปที่ปล่อยให้ลูกของพวกเขาไม่มีอะไรทำ ในไม่ช้าเด็ก ๆ เหล่านี้เรียนรู้ที่จะชินชอบกับนิสัยของความเกียจคร้าน และจะเติบโตขึ้นเป็นหนุ่มสาวที่เฉื่อยชาและกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ใช้การไม่ได้ เมื่อเติบโตถึงวัยทำงานเลี้ยงชีพก็จะทำงานอย่างเกียจคร้านและเชื่องช้า คอยแต่หวังที่จะได้ค่าจ้างมากกว่าว่าทำงานอย่างขยันขันแข็ง คนงานจำพวกนี้มีความแตกต่างเป็นอย่างมากจากผู้ที่ตระหนักว่าตนเป็นผู้รักษาที่ซื่อสัตย์ {COL 345.4}

พวกเขาจะนำนิสัยการทำงานทางฝ่ายโลกอย่างเกียจคร้านและขาดการเอาใจใส่เข้ามายังชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ และจะทำให้คนนั้นไม่เหมาะที่จะทำงานรับใช้พระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพ มีคนเป็นจำนวนมากน่าจะทำงานอย่างขยันขันแข็งเพื่อเป็นพระพรแก่โลกนี้ได้ นั้นกลับถูกทำลายลงด้วยการอยู่อย่างเกียจคร้าน การไม่มีงานทำและการขาดจุดมุ่งหมายชีวิตที่แน่นอนเปิดประตูให้กับการล่องลอยนับพันมิตรชั่วและนิสัยเลวร้ายทำให้สมองและจิตวิญญาณเสื่อม และส่งผลของการทำลายต่อทั้งชีวิตนี้และชีวิตหน้าที่จะมาถึง {COL 345.5}

ไม่ว่าเราจะทำงานใดก็ตาม พระวณะของพระเจ้าสอนเราว่า “อย่าอ่อระอา จงมีจิตใจกระตือรือร้นด้วยพระวิญญาณ จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า” “มือของเจ้าจงงานอะไร ก็จงทำการนั้นด้วยเต็มกำลัง” “ท่านทั้งหลายก็รู้ว่า ท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ เพราะท่านกำลังรับใช้พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่” โรม 12:11 ปัญญาจารย์ 9:10 โคโลสี 3:24 {COL 346.1}

สุขภาพ

สุขภาพเป็นพระพรที่น้อยคนจะสำนึกได้ถึงคุณค่า อย่างไรก็ตาม ประสิทธิภาพของความคิดและพลังของร่างกายขึ้นกับสุขภาพ แร่

กระตุ้นและความลุ่มหลงของเรามีแหล่งกำเนิดอยู่ในร่างกาย และจะต้องรักษาให้อยู่ในสภาพทางกายที่ดีที่สุดและให้อยู่ภายใต้อิทธิพลฝ่ายจิต วิญญาณเพื่อจะใช้ความสามารถนั้นได้อย่างดีที่สุด {COL 346.2}

สิ่งใดที่ทำให้เรียวแรงทางฝ่ายกายลดลงและจะทำให้ความคิดเสื่อมลง จะทำให้เราพิจารณาความแตกต่างระหว่างความถูกต้องและความผิดไม่ได้ เรามีความสามารถลดน้อยลงในการเลือกสิ่งดีและกำลังความตั้งใจลดลงในการทำสิ่งที่เรารู้ว่าดี {COL 346.3}

การใช้พลังของร่างกายในทางที่ผิด ทำให้เวลาของชีวิตที่ใช้เพื่อการถวายเกียรติแด่พระเจ้าสั้นลง และทำให้เรากลายเป็นคนที่ไม่เหมาะสมเพื่อทำงานที่พระเจ้าทรงมอบหมาย การปล่อยตัวไปกับการสร้างนิสัยผิดๆ ด้วยการนอนดึก ด้วยการสนองความอยากแลกกับสุขภาพเป็นการสร้างความอ่อนแอให้ร่างกาย การละเลยไม่ออกกำลังกาย การให้สมองหรือร่างกายทำงานเกิน ทำให้ระบบประสาทเสียความสมดุล ผู้ที่ทำให้ชีวิตสั้นลงเช่นนี้และปล่อยตัวทำให้ร่างกายไม่เหมาะสมที่จะทำงานรับใช้พระเจ้าด้วยการละเลยกฎธรรมชาติมีความผิดต่อพระเจ้าในข้อหาลักขโมย และพวกเขาปล้นเพื่อนมนุษย์ด้วยเช่นกัน โอกาสที่จะเป็นพระพรแก่ผู้อื่น ซึ่งเป็นหน้าที่การงานที่พระเจ้าบัญชาให้เขาทำในโลกถูกตัดขาดไปเพราะการกระทำของเขาเอง พวกเขาทำให้ตัวเองไม่เหมาะที่จะทำหน้าที่นี้แม้ว่าสิ่งที่ทำนั้นจะสำเร็จด้วยเวลาอันสั้นก็ตาม พระเจ้าทรงถือว่าเรามีความผิดในฐานะที่ทำให้โลกนี้ไม่ได้รับสิ่งที่ดีงามเพราะนิสัยที่ให้โทษของเรา {COL 346.4}

การละเมิดกฎสุขภาพทางกายคือการละเมิดกฎศีลธรรมด้วย เพราะพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของกฎของร่างกาย เช่นเดียวกับกฎแห่งศีลธรรม พระองค์ทรงจารึกพระบัญญัติของพระองค์ด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ลงบนประสาททุกเส้น กล้ามเนื้อทุกมัดและทุกความสามารถที่เป็นของประทานที่พระองค์ทรงฝากไว้ให้กับมนุษย์และการใช้วิธีบางส่วนใดไปในทางที่ผิดก็เท่ากับเป็นการละเมิดกฎของพระองค์ {COL 347.1}

ทุกคนจะต้องมีความรู้อย่างเฉลียวฉลาดในเรื่องโครงสร้างร่างกายของมนุษย์เพื่อช่วยให้พวกเขารักษาสภาพร่างกายให้เหมาะสมกับการทำงานของพระยาห์เวห์ เราควรถนอมชีวิตฝ่ายกายด้วยความระมัดระวังและพัฒนาให้ดีขึ้น เพื่อให้พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ผ่านทางร่างกายของเราได้อย่างเต็มที่ ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของร่างกาย และชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณเป็นสาขาหนึ่งของการศึกษาที่สำคัญที่สุด จะต้องเอาใจใส่เรื่องนี้ด้วยความพิถีพิถันทั้งในบ้านและที่โรงเรียน ทุกคนควรทำความรู้จักกับโครงสร้างของร่างกายและกฎที่ควบคุมชีวิต ผู้ใดตั้งใจจะเลยความรู้เรื่องกฎของร่างกายและละเมิดกฎเหล่านั้นโดยไม่รู้ตัวกำลังทำบาปผิดต่อพระเจ้า ทุกคนควรประพฤติตนเพื่อให้ร่างกายและสุขภาพมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี เราต้องนำนิสัยของเราให้ไปอยู่ภายใต้การควบคุมของความคิดที่อยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า {COL 348.1}

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตในท่าน ผู้ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และท่านทั้งหลายไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง เพราะว่าพระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วด้วยราคาสูง ฉะนั้น จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่านเถิด” 1 โครินธ์ 6:19 , 20 {COL 348.2}

กำลังใจ

เราจะต้องรักพระเจ้า ไม่ใช่เพียงด้วยสิ้นสุดใจ ความคิด และจิตวิญญาณเท่านั้นแต่ด้วยกำลังกายของเราทั้งหมด อันรวมถึงการใช้พลังของร่างกายทั้งหมดด้วยความเฉลียวฉลาด {COL 348.3}

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ทำงานฝ่ายโลกและงานฝ่ายจิตวิญญาณที่จริงจัง และในพระราชกิจทั้งหมดพระองค์ทรงตั้งพระทัยอย่างมากยิ่งเพื่อปฏิบัติตามพระทัยของพระบิดา สิ่งของในสวรรค์และในโลกมีความ

ใกล้ชิดและอยู่ภายใต้การควบคุมของพระคริสต์มากกว่าที่หลายคนตระหนักถึง พระคริสต์เองทรงเป็นผู้ที่วางแผนสร้างวิหารหลังแรกบนโลก พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานรายละเอียดทุกอย่างในการสร้างวิหารของซาโลมอน พระองค์ผู้ทรงดำรงชีวิตในโลกเป็นช่างไม้ชาวนาซาเร็ธนั้นทรงเป็นสถาปนิกแห่งสวรรค์ พระองค์ทรงเป็นผู้วางแผนอาคารศักดิ์สิทธิ์ที่ซึ่งพระนามของพระองค์จะได้รับเกียรติ {COL 348.4}

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ประทานสติปัญญาแก่ผู้สร้างวิหารให้มีฝีมือที่ชำนาญและประณีตที่สุด พระองค์ตรัสว่า “ดูซิ เราได้เลือกเบซาเลล บุตรอูรีผู้เป็นบุตรเฮอร์แห่งเผ่ายูดาห์ และเราได้ให้เขาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า คือให้เขามีสติปัญญา ความเข้าใจและความรู้ในวิชาช่างทุกอย่าง ...และนี่แน่ะ เราได้ตั้งผู้ช่วยคนหนึ่งให้เขา ชื่อโฮโลลิบบุตรอาหิสะมัคแห่งเผ่าดาน เรายังได้ให้ทักษะแก่ช่างฝีมือทุกคนเพื่อพวกเขาจะทำงานทุกอย่างที่เราได้สั่งเจ้า” อพยพ 31:2-6 {COL 349.1}

พระเจ้าทรงประสงค์ให้คนงานในทุกสายงานมองไปยังพระองค์ ผู้ประทานทุกสิ่งที่มี ผลิตผลและการพัฒนาทุกอย่างมีแหล่งที่มาในพระองค์ ผู้ประทานการแนะนำอันประเสริฐและการทำงานที่เป็นเลิศ การสัมผัสอย่างเชี่ยวชาญของแพทย์ พลังของเขที่มีต่อประสาทและกล้ามเนื้อ ความรู้อย่างละเอียดในเรื่องของอวัยวะร่างกายเป็นสติปัญญาจากพลังของพระเจ้า นำมาใช้เพื่อเห็นแก่ผู้ที่ทุกข์ยาก ความสามารถของช่างไม้ในการใช้ฆ้อน และกำลังของช่างตีเหล็กบนทั้งนั้นมาจากพระเจ้า พระองค์ทรงฝากของประทานไว้ให้กับมนุษย์และพระองค์ทรงหวังให้เขาทั้งหลายขอคำแนะนำจากพระองค์ ไม่ว่าเราจะทำอะไร ไม่ว่าเราจะอยู่ส่วนใดของพระราชกิจ พระองค์ทรงประสงค์ให้เราควบคุมความคิดของเราเพื่อให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์ {COL 349.2}

ศาสนาและธุรกิจไม่ใช่เป็นของที่แยกจากกัน ศาสนาของพระคัมภีร์จะต้องแทรกเข้าไปอยู่ในทุกสิ่งที่เราทำและพูด สื่อของพระเจ้าและสื่อมนุษย์จะต้องร่วมกันทำงานให้สำเร็จทั้งในเรื่องของฝ่ายโลกและ

ฝ่ายจิตวิญญาณ จะต้องนำสิ่งทั้งหมดเหล่านี้เข้าไปรวมอยู่ในอาชีพการงานของมนุษย์ ในงานของช่าง งานการเกษตร งานด้านค้าขายและวิทยาศาสตร์ จะต้องร่วมมือทำงานด้วยกันในกิจการทุกด้านที่คริสเตียนเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย {COL 349.3}

พระเจ้าทรงประกาศหลักการเดียวที่ความร่วมมือจะเป็นไปได้ พระสิริของพระเจ้าจะต้องเป็นจุดมุ่งหมายของทุกคนที่ทำงานร่วมกับพระองค์ เราจะต้องทำงานทั้งหมดของเราด้วยความรักต่อพระเจ้าและให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ {COL 350.1}

การปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในการสร้างอาคารบ้านเรือนมีความสำคัญเทียบเท่ากับการเข้าร่วมการนมัสการทางศาสนา และหากคนงานใช้หลักการที่ถูกต้องในการสร้างอุปนิสัยของตนเองแล้ว ในการสร้างอาคารทุกหลัง เขาจะเจริญขึ้นในพระคุณและความรอบรู้ {COL 350.2}

แต่พระเจ้าจะไม่ทรงยอมรับความสามารถที่ยิ่งใหญ่ที่สุดหรือการรับใช้ที่เลิศที่สุด นอกจากเราจะยอมถวายตัวบนแท่นบูชาเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาที่มีชีวิตเสียก่อน รากของต้นจะต้องบริสุทธิ์ ไม่เช่นนั้นผลที่ออกมาก็จะไม่เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า {COL 350.3}

พระเป็นเจ้าทรงแต่งตั้งให้ดาเนียลและโยเซฟเป็นผู้จัดการที่ชาญฉลาด พระองค์ทรงทำงานผ่านเขาทั้งสองได้เพราะพวกเขาไม่ได้ใช้ชีวิตเพื่อตัวเองแต่เพื่อเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า {COL 350.4}

เรื่องดาเนียลมีบทเรียนสำหรับเราทุกคน เป็นการแสดงถึงความจริงให้เห็นว่านักธุรกิจไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีนโยบายเฉียบแหลมในทุกย่างก้าว เขาได้รับการสอนของพระเจ้าได้ ในขณะที่ดาเนียลดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในกรุงบาบิโลนนั้น เขาทำหน้าที่ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า เขารับแสงแห่งการดลใจจากสวรรค์ พระวจนะของพระเจ้าเปรียบนักรบเมืองฝ่ายโลกที่มีความทะเยอทะยานใฝ่สูง ดังเช่นต้นหญ้าที่เจริญขึ้นและเหมือนเช่นดอกของต้นหญ้าที่ร่วงโรยไป ถึงกระนั้นพระยาห์เวห์ทรงประสงค์ให้ผู้ทำงานรับใช้พระองค์ประกอบด้วยปัญญา

มีคุณสมบัติทำงานทุกด้าน ยังมีความต้องการนักธุรกิจที่สอดแทรกหลักความเชื่ออันยิ่งใหญ่เข้าในทุกส่วนของธุรกิจ และความสามารถของเขาจะต้องได้รับการฝึกฝนอบรมอย่างดี หากผู้ที่อยู่ในงานสาขาใดต้องการพัฒนาโอกาสให้มีความฉลาดและคล่องแคล่วแล้วผู้นั้นคือผู้ที่กำลังใช้ความสามารถในการสร้างแผ่นดินของพระเจ้าในโลกของเรา เราได้บทเรียนจากเรื่องของดาเนียลว่าเมื่อธุรกิจของเขาถูกสอบสวน พวกเขาหาจุดอ่อนหรือข้อผิดพลาดไม่ได้ เขาเป็นตัวอย่างที่นักธุรกิจทุกคนทำตามได้ ประวัติของเขาแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จที่น่าจะได้มาเมื่อผู้นั้นถวายพลังของสมอง และของกระดูก และของกล้ามเนื้อ และของหัวใจ และของชีวิตเพื่อการรับใช้พระเจ้า {COL 350.5}

กริพย์สินเงินทอง

พระเจ้าทรงฝากทรัพย์สินของพระองค์ไว้กับมนุษย์ พระองค์ประทานกำลังให้เราในการแสวงหาทรัพย์สินสมบัติ พระองค์ทรงทำให้โลกชุ่มชื้นด้วยน้ำค้างแห่งสวรรค์และด้วยสายฝนอันชุ่มฉ่ำ พระองค์ประทานแสงแดดที่ทำให้โลกอบอุ่น ทำให้ธรรมชาติมีชีวิตชีวาและทำให้เจริญขึ้นและเกิดผล และพระองค์ทรงทรงคืนในส่วนที่เป็นของพระองค์ {COL 351.1}

เงินทองของเราที่พระองค์ทรงโปรดประทานไม่ได้ให้ไว้เพื่อทำให้เรามีเกียรติและเียนยศตัวเอง เราควรใช้เพื่อถวายเกียรติและสรรเสริญพระเจ้าให้สมกับเป็นผู้อภิปรัชญาที่ดี บางคนคิดว่าเงินเพียงส่วนหนึ่งที่เป็นของพระเจ้า เมื่อเขาได้จัดแบ่งส่วนหนึ่งเพื่อกิจการทางศาสนาและการกุศลแล้ว เขาก็ถือว่าส่วนที่เหลือเป็นของตนเอง เอาไปใช้ตามที่ต้องการ แต่การกระทำเช่นนี้ไม่ถูกต้อง ทุกสิ่งที่มีเป็นของพระยาห์เวห์ และเราต้องรับผิดชอบในการใช้จ่าย ในการใช้เงินของเราทุกบาททุกสตางค์ จะแสดงให้เห็นว่าเรารักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจ และรักเพื่อนบ้านเหมือน

รักตนเองหรือไม่ {COL 351.2}

เงินเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่งเพราะสามารถทำการดีที่ยิ่งใหญ่ เงินในมือบุตรของพระเจ้าคืออาหารสำหรับคนที่หิวโหย น้ำสำหรับผู้กระหาย และเสื้อผ้าสำหรับผู้เปลือยกาย ช่วยปกป้องผู้ที่ถูกกดขี่และเป็นความช่วยเหลือแก่ผู้เจ็บป่วย แต่เงินนั้นจะไม่มีค่าเกินค่าของเม็ดเงิน หากไม่ได้ใช้เพื่อการช่วยเหลือผู้อื่นในสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตของเขา เพื่อเป็นพระพรแก่ผู้อื่น และทำให้พระราชกิจของพระคริสต์ก้าวหน้า {COL 351.3}

ทรัพย์สินเงินทองที่กักตุนไว้ไม่เพียงไร้ประโยชน์ แต่ยังเป็นคำสาปแช่ง เป็นบ่วงแร้วสำหรับชีวิตนี้ มันดึงความรักความสนใจของเราออกไปจากทรัพย์สินสมบัติของสวรรค์ ในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าพยานหลักฐานจากตะลันต์ที่ไม่ได้ใช้และโอกาสที่ละเลยไปจะเป็นสิ่งที่ลงโทษผู้เป็นเจ้าของ พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า “พึงให้ตื่นนะ พวกคนมั่งมี จงร้องไห้และโอดครวญ เพราะความทุกข์ที่กำลังจะเกิดกับท่านทั้งหลาย ทรัพย์สินสมบัติของท่านก็ผุพัง เสื้อผ้าของพวกท่านก็ถูกแมลงกัดกิน ทอง และเงินของพวกท่านก็ขึ้นสนิม และสนิมนั้นก็จะเป็นพยานประจานท่านและจะเผาผลาญเลือดเนื้อของพวกท่านเหมือนกับไฟ ท่านสะสมสมบัติไว้แล้วสำหรับวาระสุดท้าย นี่แหละ ค่าจ้างของคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องในนาของพวกท่านที่ท่านนอโกงไว้นั้นก็ฟ้องร้องขึ้น และเสียงร้องทุกข์ของคนงานเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องก็ดังไปถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมทัพแล้ว” ยากอบ 5:1-4 {COL 352.1}

แต่พระคริสต์ไม่ได้อนุญาตให้ใช้เงินอย่างฟุ่มเฟือยและสะเพร่า บทเรียนการประหยัดของพระองค์ที่ตรัสไว้ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ อย่าให้มีสิ่งใดตกหล่น” ยอห์น 6:12 เป็นบทเรียนที่ผู้ติดตามของพระองค์ทุกคนต้องปฏิบัติตาม ผู้ที่มีความสำนึกว่าเงินของเขาเป็นตะลันต์จากพระเจ้าจะต้องใช้อย่างประหยัดและจะรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ที่จะเก็บออมไว้เพื่อจะเป็นผู้ให้ {COL 352.2}

เงินที่ใช้ไปเพื่อการแสดงออกในทางโอ้อวด และสนองความ

ต้องการของตัวเองมากเท่าไรก็จะทำให้เงินน้อยลงเพื่อการเลี้ยงผู้วิโยย และจัดหาเสื้อผ้าแก่ผู้เปลือยกายมากเท่านั้น เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ใช้ไปโดยไม่จำเป็นทำให้ผู้ให้หมดโอกาสในการทำกาที่ดี เป็นการลักขโมยเกียรติและการสรรเสริญที่ควรกลับคืนไปยังพระเจ้าด้วยการรู้จักพัฒนา ตะลันต์ที่พระองค์ทรงฝากไว้ให้เกิดประโยชน์ {COL 3:52,3}

แสงพลัดดันแห่งความรักและความเมตตา

ความรักที่เมตตา แสงพลัดดันใจที่กว้างขวาง และการตอบสนอง ความเข้าใจอย่างรวดเร็วในเรื่องที่เกี่ยวกับจิตวิญญาณเป็นของประทานที่มีค่ายิ่ง และทำให้ผู้ครอบครองสิ่งนี้เป็นคนมีความรับผิดชอบสูง ของประทานทั้งหมดต้องนำไปใช้ในพระราชกิจของพระเจ้า แต่ในเรื่องนี้มีหลายคนทำผิด พวกเขาพอใจกับการมีคุณสมบัติเหล่านี้ พวกเขาไม่ได้นำไปใช้เพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่นอย่างเต็มที่ พวกเขาแยกยอตัวเองว่า หากมีโอกาส ถ้าสิ่งแวดลอมอำนวยให้มากกว่านี้ พวกเขาก็จะทำงานที่ยิ่งใหญ่และดีได้ แต่พวกเขากำลังรอคอยโอกาสนั้นให้มาถึง พวกเขาดูหมิ่นความคับแคบใจของคนซีเหินยวที่มีต่อคนยากจน พวกเขาไม่เต็มใจแม้แต่การให้บริจาคเงินจำนวนเล็กๆ น้อยๆ ของตนให้ผู้ขัดสน กล่าวหาคนนั้นว่ากำลังมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง และต้องรับผิดชอบต่อของประทานที่ใช้ไปในทางที่ผิด ตามความพอใจของตนเอง พวกเขาดีกว่าเพื่อนบ้านที่ต่ำต้อยที่มีใจแคบคนนั้น แต่พวกเขากำลังหลอกลวงตนเอง การเป็นเจ้าของคุณสมบัติที่ไม่ได้ใช้เป็นการเพิ่มความรับผิดชอบต่อพระเจ้า คนที่มีความรักมากเป็นหนี้พระเจ้าที่จะเอาไปช่วยเหลือไม่ใช่เพื่อนๆ เท่านั้น แต่สำหรับทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือของพวกเขา ความได้เปรียบทางสังคมเป็นของประทานและควรใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ทุกคนเท่าที่อิทธิพลของเราจะเข้าถึงได้ ความรักที่แสดงความเมตตาต่อเพียงไม่กี่คนนั้นไม่ใช่ความรัก แต่เป็นการเห็นแก่ตัว ไม่เป็นประโยชน์

ใดเลยแก่จิตวิญญาณหรือเพื่อถวายเป็นเกียรติแก่พระเจ้า ผู้ที่ปล่อยของ
ประทานของพระเจ้าไปโดยไม่ปรับปรุงให้ดีขึ้นจะมีโทษมากกว่าผู้ที่พวก
เขาดูหมิ่น สำหรับคนกลุ่มนี้จะได้รับบทกล่าวหาว่า เจ้ารู้จักน้ำพระทัยของ
พระเจ้าแต่ไม่ยอมปฏิบัติตาม {COL 352.4}

ตะลันต์เพิ่มขึ้นเมื่อนำไปใช้

ตะลันต์ที่นำไปใช้จะเป็นตะลันต์ที่เพิ่มพูนขึ้น ความสำเร็จไม่ได้
มาโดยบังเอิญหรือโดยโชคชะตา แต่เป็นผลของการประกอบกิจของ
พระเจ้า เป็นการตอบแทนของความเชื่อและการประพฤติชอบ เป็นผล
ของการพยายามทำดีและมีความมานะอดทน พระยาห์เวห์ทรงมี
พระประสงค์ให้ทุกคนใช้ของประทานทุกอย่างที่มี และหากเราทำเช่นนั้น
เราก็จะใช้ของประทานที่ยิ่งใหญ่กว่า พระองค์จะไม่เพิ่มคุณสมบัติที่
เราขาดด้วยวิธีเหนือธรรมชาติ แต่ในขณะที่เราใช้สิ่งที่มีอยู่ พระองค์
ก็จะทรงทำงานด้วยเพื่อเพิ่มและให้กำลังแก่ความสามารถทุกอย่าง โดย
ความเสียสละอย่างเต็มใจและจริงใจต่องานการรับใช้ของพระผู้เป็นนาย
ของเรา พลังของเราจะได้เพิ่มขึ้น ในขณะที่เรามอบตัวเองเพื่อเป็นเครื่อง
มือการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเอาชนะความโน้มเอียงเก่าๆ
เอาชนะนิสัยที่ฝักใฝ่การชั่วและเพื่อสร้างนิสัยใหม่ ขณะที่เรายึดมั่นและ
เชื่อฟังการเร่งเร้าของพระวิญญาณ จิตใจของเราจะเปิดกว้างขึ้นเพื่อรับ
พลังของพระองค์มากยิ่งขึ้น เพื่อทำงานรับใช้ให้มากขึ้นและดียิ่งขึ้นไป
อีก พลังงานที่ซ่อนอยู่อย่างเงียบๆ จะได้รับการกระตุ้น ความสามารถที่
ไร้พลังก็จะได้รับชีวิตใหม่ {COL 353.1}

ผู้รับใช้ที่ถ่อมใจ ผู้สนองตอบพระเจ้าด้วยความเชื่อฟังการ
ทรงเรียกของพระองค์จะได้รับการช่วยเหลืออย่างแน่นอน การยอม
รับผิดชอบงานใหญ่และศักดิ์สิทธิ์นั้นก็เป็นกรการยกระดับอุปนิสัยที่ดั่งาม
ให้สูงยิ่งขึ้น เป็นการนำปัญญาอันสูงส่ง พลังฝ่ายวิญญาณให้เข้ามา

รวมกัน เป็นการเพิ่มพลังและชำระความคิดและจิตใจให้บริสุทธิ์ โดยการวางใจด้วยความเชื่อในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เป็นการอัศจรรย์อย่างยิ่งเพียงไรที่คนอ่อนแอกลับแข็งแรงขึ้น ความตั้งใจแน่วแน่ขึ้น และผลงานยิ่งใหญ่เพิ่มพูนขึ้น ผู้ที่เริ่มทำงานด้วยพื้นความรู้เล็กน้อย ด้วยท่าทีถ่อมตนและพูดสิ่งที่เขารู้ ในขณะที่แสวงหาความรู้เพิ่มเติม อย่างขยันขันแข็ง จะค้นพบว่าสมบัติทั้งหมดของคลังแห่งสวรรค์กำลังรอคอยตามที่เขาต้องการเมื่อเขาลงแรงแสวงหาแสงสว่างเพื่อแบ่งปันให้ผู้อื่นมากขึ้น เขาก็จะได้รับแสงสว่างมากขึ้น เมื่อเขาพยายามอธิบายนพระวาระของพระเจ้าแก่ผู้อื่นด้วยความรักต่อจิตวิญญาณมากยิ่งขึ้น เขาก็จะยิ่งเข้าใจพระวาระอย่างถ่องแท้มากยิ่งขึ้น เมื่อเราพยายามใช้ความรู้และฝึกฝนพลังของเรามากขึ้นเราก็จะได้ความรู้และพลังเพิ่มขึ้น {COL 354.1}

ทุกความอุตสาหะพากเพียรที่ทำไปเพื่อพระคริสต์จะส่งผลกลับเป็นพรแก่ตัวเราเอง ถ้าเราใช้ปัจจัยที่มีอยู่เพื่อถวายเกียรติพระองค์ พระองค์จะประทานเพิ่มให้เรามากยิ่งขึ้น ขณะที่เราตามหาเพื่อนำคนอื่นให้เข้ามาหาพระคริสต์ แบกภาระของจิตวิญญาณของพวกเขาไว้ในคำอธิษฐานของเรา หัวใจของเราเองจะเต้นด้วยแรงอิทธิพลแห่งพระคุณของพระเจ้า ความรักของเราเองจะเปล่งความสว่างแห่งรักของพระเจ้า ทั้งชีวิตคริสเตียนของเราจะเป็นจริงมากยิ่งขึ้น มุ่งมั่นยิ่งขึ้น และอธิษฐานมากยิ่งขึ้น {COL 354.2}

ในสวรรค์ คุณค่าของมนุษย์ถูกประเมินตามขนาดของจิตใจที่รู้จักพระเจ้า ความรู้นี้เป็นน้ำพุซึ่งเป็นบ่อเกิดของฤทธิ์อำนาจทั้งหมด พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์เพื่อให้ความสามารถทุกอย่างเป็นไปได้ตามพระดำริของพระเจ้า และพระเจ้าทรงหาทางนำความคิดของมนุษย์ให้สัมพันธ์กับของพระองค์เสมอ พระองค์ทรงเสนอโอกาสของการร่วมมือกับพระคริสต์ในการเปิดเผยพระคุณของพระองค์แก่ชาวโลก เพื่อเราจะรับความรู้เรื่องของสวรรค์เพิ่มมากขึ้น {COL 354.3}

เมื่อเรามองไปยังพระเยซู เราจะเห็นภาพของพระเจ้าที่สว่าง

และชัดเจนมากยิ่งขึ้น และด้วยการเพ่งมองไปยังพระองค์เราจะได้รับการเปลี่ยนแปลง ความรักที่มีต่อเพื่อนมนุษย์จะเป็นสัญชาตญาณตามธรรมชาติของเรา เราจะได้รับการพัฒนาอุปนิสัยที่คล้ายคลึงกับพระลักษณะของพระเจ้า เมื่อเราเติบโตขึ้นจนมีลักษณะเหมือนกับพระองค์ เราจะเพิ่มศักยภาพในการเรียนรู้เรื่องของพระเจ้ามากขึ้น เราจะร่วมสามัคคีธรรมกับฝ่ายสวรรค์มากขึ้น มีกำลังเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในการรับสมบัติแห่งความรู้และสติปัญญาอันเป็นนิรันดร์ {COL 355.1}

ตะลันต์เดียว

คนที่รับตะลันต์เดียว “ชุดหลุมและช้อนเงินของนายไว้” มัทธิว 25:18 {COL 355.2}

คนที่รับของประทานน้อยที่สุด เป็นคนที่ปล่อยให้ของประทานนั้นไม่ได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น ในเรื่องนี้มีคำเตือนสำหรับทุกคนที่มีความรู้สึกว่าจะของประทานที่ได้รับมามีเพียงเล็กน้อยจึงใช้เป็นข้ออ้างไม่ทำงานรับใช้พระคริสต์ หากเขาจะรับงานใหญ่โต เขาก็จะทำด้วยความยินดี แต่เนื่องจากเขาทำแต่งงานเล็กๆ น้อยๆ เขาจึงคิดว่าการไม่ทำอะไรเลยเป็นข้ออ้างที่ถูกต้อง ในเรื่องนี้พวกเขาคิดผิด พระผู้เป็นเจ้าของเขาแจกจ่ายของประทานเพื่อทดสอบอุปนิสัย ผู้ที่ละเลยที่จะพัฒนาความสามารถได้พิสูจน์ตนเองว่าเขาเป็นบ่าวที่ไม่สัตย์ซื่อ หากเขารับหัตตะลันต์ เขาก็คงฝังมันไว้เหมือนกับที่เขาฝังตะลันต์เดียว การใช้ตะลันต์เดียวในทางผิดแสดงให้เห็นว่าเขาหมิ่นของประทานแห่งสวรรค์ {COL 355.3}

“คนที่ซื่อสัตย์ในของเล็กน้อยจะซื่อสัตย์ในของมากด้วย” ลูกา 16:10 บ่อยครั้งที่ความสำคัญของสิ่งเล็กน้อยได้ถูกประเมินค่าไปในทางต่ำเพราะเป็นของเล็กน้อย แต่เป็นแหล่งที่มาของกานผักกาดในชีวิตจริง ในชีวิตคริสเตียนไม่มีสิ่งใดที่เป็นของไม่สำคัญ การสร้างอุปนิสัยของเรา

จะพบกับภัยอันตรายมากมาย หากเรามองข้ามความสำคัญของสิ่งเล็กน้อย {COL 356.1}

“คนที่ไม่ซื่อสัตย์ในของเล็กน้อยจะไม่ซื่อสัตย์ในของมากเช่นกัน”

ลูกา 16: 10 ด้วยการไม่ซื่อสัตย์แม้แต่ในสิ่งที่เล็กน้อยที่สุด มนุษย์ลักษณะโมยการรับใช้ไปจากพระผู้สร้างของเขาซึ่งควรเป็นส่วนที่ต้องถวายแก่พระองค์ ความไม่สัตย์ซื่อนี้จะสะท้อนกลับยังตัวเขาเอง เขาพลาดที่จะรับพระคุณพลั่ง และอำนาจของอุปนิสัยซึ่งรับได้โดยผ่านการถวายตัวให้พระเจ้าโดยไม่มีข้อแม้ เมื่อคนหนึ่งคนใดดำรงชีวิตอยู่โดยไม่มีพระคริสต์ เขาอยู่ภายใต้การล่อลวงของซาตาน และงานที่เขาทำเพื่อพระคริสต์จะผิดพลาดเนื่องจากเขาไม่ได้รับการชี้แนะด้วยหลักการที่ถูกต้องในสิ่งเล็กน้อย เขาจึงล้มเหลวในการเชื่อฟังพระเจ้าในเรื่องที่สำคัญ ซึ่งเขาคิดว่าเป็นงานพิเศษของเขา ความบกพร่องในการปฏิบัติต่อรายละเอียดเล็กน้อยของชีวิต ส่งผลต่อไปยังการกระทำที่สำคัญกว่า เขาทำงานด้วยหลักการที่เขาเคยชิน จากความเคยชินกลายเป็นอุปนิสัย และด้วยอุปนิสัยนี้เองชะตากรรมของเราทั้งในขณะนี้และในอนาคตจนถึงนิรันดร์ได้ถูกกำหนดไว้แล้ว {COL 356.2}

ความซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อยเท่านั้นที่จะฝึกจิตวิญญาณให้มีความจริงใจต่องานการรับผิดชอบสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า พระเจ้าทรงนำดาเนียลและเพื่อนเข้ามาสัมผัสกับบุรุษยิ่งใหญ่แห่งกรุงบาบิโลนเพื่อให้คนต่างชาติเหล่านั้นรู้จักมักคุ้นกับหลักการศาสนาที่แท้จริง ท่ามกลางประเทศที่กราบไหว้รูปเคารพ ดาเนียลต้องเป็นตัวแทนอุปนิสัยของพระเจ้า เขาทำอย่างไรจึงได้รับตำแหน่งใหญ่โตและได้รับความวางใจเช่นนี้ ก็เนื่องจากการซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อยที่เป็นองค์ประกอบในชีวิตของเขา เขาถวายเกียรติพระเจ้าในหน้าที่เล็กน้อยที่สุดและพระองค์ทรงร่วมมือกับเขา พระเจ้า “*ประทานความรู้ ความเข้าใจในวรรณกรรมทั้งปวงและปัญญา และดาเนียลเข้าใจนิมิตและความฝันทุกประการ*” แก่ดาเนียลและเพื่อนของเขา ดาเนียล 1:17 {COL 356.3}

พระเจ้าทรงเรียกดาเนียลให้เป็นพยานเพื่อพระองค์ในกรุง

บาบิโลนอย่างไร พระองค์ทรงเรียกเราให้เป็นพยานของพระองค์ในโลกปัจจุบันอย่างนั้นเหมือนกัน พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้มนุษย์เปิดเผยถึงหลักการแห่งแผ่นดินของพระองค์ ทั้งในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจากเล็กที่สุดไปจนถึงสิ่งใหญ่ที่สุด {COL 357.1}

ในสมัยที่พระคริสต์ทรงดำรงชีวิตอยู่บนโลกนี้ พระองค์ทรงสอนบทเรียนของการเอาใจใส่สิ่งเล็กน้อย มหกิจของการทรงช่วยมนุษย์ให้รอดเป็นภาระที่อยู่ในพระทัยของพระองค์เสมอ ขณะที่ทรงสั่งสอนและทรงรักษา พระองค์ทรงใช้พลังงานทั้งหมดของสมองและร่างกาย กระนั้นก็ตามพระองค์ยังทรงมีเวลาสังเกตสิ่งของง่าย ๆ ของชีวิตและธรรมชาติ บทเรียนที่ให้แนวการสอนที่ดีที่สุดเป็นบทที่ได้ยกตัวอย่างจากธรรมชาติเพื่อแสดงถึงความจริงอันยิ่งใหญ่แห่งแผ่นดินของพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงเคยมองข้ามความต้องการของผู้รับใช้ที่ต่ำต้อยที่สุดของพระองค์ พระกรรมของพระองค์ทรงสดับเสียงร้องขอทุกอย่าง พระองค์ทรงตื่นตัวต่อการแตะต้องของหญิงเจ็บป่วยท่ามกลางฝูงชน การแตะต้องที่แผ่วเบาที่สุดแห่งความเชื่อนำมาซึ่งการตอบสนอง เมื่อพระองค์ทรงเรียกลูกสาวของโยริสให้พ้นจากความตาย พระองค์ทรงเตือนผู้ปกครองของเธอว่าเธอต้องการรับประทานอาหาร เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นจากอุโมงค์ฝังศพด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์เอง พระองค์ไม่ได้ทรงละเลยในการพบฝ่าคลุมพระศพและจัดให้เข้าที่ {COL 357.2}

คริสเตียนจึงได้รับการเรียกให้ร่วมมือกับพระคริสต์ เพื่อความรอดของจิตวิญญาณทั้งหลาย เราเข้าร่วมในพันธสัญญาที่จะทำงานนี้กับพระองค์ การละเลยต่อหน้าที่นี้พิสูจน์ว่าเราไม่ซื่อสัตย์ต่อพระคริสต์ แต่การที่จะทำงานนี้ให้สำเร็จได้นั้นเราต้องปฏิบัติตามแบบอย่างของพระองค์ในเรื่องของความซื่อสัตย์และความเอาใจใส่แม้แต่สิ่งเล็กน้อย นี่คือเคล็ดลับของความสำเร็จในทุกด้านของความพยายามและอิทธิพลของคริสเตียน {COL 358.1}

พระเจ้าทรงประสงค์ให้ประชากรของพระองค์ก้าวให้ถึงบันไดขั้นสูงสุดเพื่อเขาเหล่านั้นจะถวายเกียรติแด่พระองค์โดยการรับความ

สามารถที่พระองค์ทรงพร้อมที่จะประทานให้ โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์ทรงเตรียมทุกอย่างเพื่อให้เราเห็นว่าเราปฏิบัติตามแผนการที่ดีกว่าผู้ที่ปฏิบัติตามวิธีการของชาวโลก เราจะต้องแสดงสติปัญญา ความเข้าใจ ทักษะ และความรู้ที่เหนือกว่าออกมาให้เห็น เพราะว่าเราเชื่อในพระเจ้า และในอำนาจของพระองค์ที่ประกอบกิจอยู่ในใจของมนุษย์ {COL 358.2}

สำหรับผู้ที่ไม่ได้รับของประทานที่ใหญ่โตก็อย่าท้อแท้ใจ ขอให้ใช้สิ่งที่เขามีอยู่ คอยปกป้องจุดอ่อนของอุปนิสัยทุกอย่างของตนอย่างเต็มที่ โดยพระคุณของพระเจ้า จงหาทางทำให้ของประทานนั้นเข้มแข็ง เราควรผูกพันความซื่อสัตย์และความจงรักภักดีเข้ากับการทำงานทุกด้านของชีวิต คอยดูแลคุณสมบัติเฉพาะตัวที่จะช่วยทำให้การงานสำเร็จให้ได้ เราจะต้องเอาชนะนิสัยเพิกเฉยละเลยให้ได้โดยเด็ดขาด บางคนคิดว่าการหลงลืมเป็นข้อแก้ตัวที่เพียงพอต่อการถูกกล่าวหาที่เกินเหตุได้ แต่เขาก็มีความสามารถทางปัญญาเหมือนเช่นผู้อื่นด้วยไม่ใช่หรือ เขาควรฝึกสมองให้มีความจำ การลืมเป็นบาปอย่างหนึ่ง เป็นบาปของการเพิกเฉยละเลยไม่เอาใจใส่ ท่านอาจละเลยต่อความรับผิดชอบของท่านเองและในที่สุดจะพบว่าตัวท่านเองไม่พร้อมสำหรับแผ่นดินของพระเจ้า {COL 358.4}

ความจริงอันยิ่งใหญ่จะต้องนำไปใช้กับสิ่งเล็กน้อย จะต้องนำศาสนาไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันแม้ในงานที่ต่ำต้อยที่สุดของชีวิต คุณสมบัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของแต่ละคนก็คือการเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้าอย่างสุดชีวิต {COL 359.1}

เนื่องจากว่ามีหลายคนไม่นำชีวิตเข้าไปผูกพันกับงานด้านศาสนาโดยตรง หลายคนจึงมีความรู้สึกที่ชีวิตนี้ไร้ประโยชน์ พวกเขา รู้สึกว่าไม่ได้ทำอะไรเพื่อทำให้เรื่องแผ่นดินของพระเจ้าเจริญขึ้น การคิดเช่นนี้ถือว่าผิด หากงานของเขาเป็นสิ่งที่จะมีสักคนต้องทำแล้ว เขาก็ไม่ควรแก้ตัวว่าเป็นคนไม่มีประโยชน์ในครอบครัวใหญ่ของพระเจ้า เราจะต้องไม่ละเลยแม้งานที่ต่ำต้อยที่สุดงานที่สุจริตทุกอย่างเป็นพระพรและ

ความซื่อสัตย์ต่อการทำงานนั้นเป็นการฝึกฝนตนเองเพื่อสิ่งที่สำคัญกว่าในอนาคต {COL 359.2}

ไม่ว่างานนั้นจะต่ำต้อยเพียงใดก็ตามหากทำเพื่อพระเจ้าด้วยชีวิตที่ถวายแก่พระองค์อย่างเต็มที่ก็จะเป็นงานการรับใช้ที่สูงส่งที่สุด ไม่มีของถวายใดเป็นสิ่งเล็กน้อยหากเราถวายด้วยความจริงใจและด้วยความยินดี {COL 359.3}

ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ใด พระคริสต์ทรงบัญชาให้เราทำงานที่รออยู่หากงานนี้อยู่ที่บ้านให้ทำงานนั้นด้วยความยินดีและจริงใจเพื่อให้บ้านเป็นสถานที่ที่น่าอยู่หากท่านเป็นแม่ก็ให้ฝึกสอนลูกของท่านเพื่อพระคริสต์นี่เป็นงานที่ทำเพื่อพระเจ้าอย่างแท้จริงเหมือนกับงานของศาสนาจารย์บนธรรมาสน์ ถ้าภาระของท่านอยู่ในครัว ก็จงพยายามเป็นแม่ครัวที่สมบูรณ์แบบ ทำอาหารที่ถูกสุขลักษณะเพื่อบำรุงร่างกายและมีรสชาติดี ขณะที่ท่านใช้เครื่องปรุงที่ดีที่สุดในการทำอาหารก็จงให้สมองของท่านคิดในสิ่งที่ดีที่สุด ถ้าท่านมีหน้าที่ทำไร้โกนหรือทำมาค้าขาย จงทำงานนั้นให้ได้รับความสำเร็จ ให้ตั้งสติต่องานที่ท่านทำอยู่ ในงานทุกอย่าง ให้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนพระคริสต์ จงทำหน้าที่นั้นเสมือนหนึ่งว่าพระองค์ทรงทำแทนท่าน {COL 359.4}

ไม่ว่าความสามารถของท่านจะเล็กน้อยเพียงใด พระเจ้าทรงมีแผนสำหรับของประทานนั้น ตะลันต์เดียวกันนั้นหากใช้อย่างชาญฉลาดก็จะทำประโยชน์ตามที่ประสงค์ไว้ เราควรทำงานตามแผนการเพื่อการเพิ่มพูนขึ้นและพระเจ้าจะทรงกระทำให้วิฤตตามแผนการของพระองค์ สิ่งเล็กน้อยเหล่านี้จะเป็นอิทธิพลที่มีค่าที่สุดในพระราชกิจของพระองค์ {COL 360.1}

จงให้ความเชื่อที่มีชีวิตแทรกอยู่เหมือนผ้าที่ทอด้วยเส้นด้ายทองคำ แม้ในหน้าที่เล็กน้อยที่สุด แล้วงานที่ทำในแต่ละวันจะสนับสนุนการเจริญเติบโตของชีวิตคริสเตียน ทำให้เรามองไปยังพระเยซูอยู่เสมอ ความรักที่มีต่อพระองค์จะให้กำลังแห่งชีวิตแก่งานที่ท่านทำทุกอย่าง ฉะนั้นการใช้ความสามารถของเราอย่างถูกต้อง เป็นเสมือนโซ่ทองคำ

เชื่อมตัวเราเองให้เข้ากับโลกเบื้องบน นี่คือการดำรงชีวิตที่สมกับการชำระให้บริสุทธิ์ เพราะการชำระให้บริสุทธิ์นั้นรวมไปถึงการทำงานประจำวันด้วยความรื่นเริงภายใต้การเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ {COL 360.2}

แต่คริสเตียนจำนวนมากรอคอยงานใหญ่ที่จะนำมาเสนอให้เขาทำ เพราะว่าคนเหล่านั้นไม่สามารถหาสถานที่ใหญ่พอที่จะสนองความทะเยอทะยานของตนเอง พวกเขาไม่ได้รับผิดชอบภาระหน้าที่อันเล็กน้อยของชีวิตในแต่ละวันให้สำเร็จ พวกเขา รู้สึกว่างานนั้นไม่น่าสนใจ แต่ละวันกลับปล่อยให้โอกาสการแสดงความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าผ่านไป ในขณะที่พวกเขารอคอยงานที่ยิ่งใหญ่กว่า ชีวิตก็ผ่านไป โดยไม่ได้ทำตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ จุดประสงค์ไม่ได้รับดั่งที่หวังไว้ งานก็ทำไม่สำเร็จ {COL 360.3}

ทะเลันต์ก็ต้องสงบ

“หลังจากผ่านไปเป็นเวลานาน นายของบ่าวทั้งหลายก็มาคิดบัญชีกับพวกเขา” มัทธิว 25:19 เมื่อพระเป็นเจ้าทรงคิดบัญชีกับบ่าวของพระองค์ ทะเลันต์ทุกทะเลันต์ที่ส่งคืนมาจะผ่านการพิจารณาตรวจสอบ ผลงานจะแสดงออกถึงอุปนิสัยของผู้ปฏิบัติงานนั้น {COL 360.4}

คนที่ได้รับห้าทะเลันต์และสองทะเลันต์นำของประทานมาคืนพร้อมด้วยส่วนที่เพิ่มเข้ามา ด้วยการกระทำเช่นนี้พวกเขาไม่ได้อ้างความดีไว้สำหรับตนเอง เป็นทะเลันต์ที่เขารับมา พวกเขาก็ยังได้ทะเลันต์อื่นเพิ่มขึ้นอีก แต่ถ้าหากไม่มีส่วนที่เคยให้ไว้ก่อนก็คงจะไม่มีส่วนใดเพิ่มขึ้นได้ ต้นทุนเป็นของพระเป็นเจ้า ส่วนที่เพิ่มขึ้นมาเป็นของพระองค์ หากพระผู้ช่วยไม่ทรงประทานความรักและพระคุณของพระองค์ให้แก่พวกเขาแล้ว คนเหล่านั้นก็คงจะล้มละลายไปชั่ววันรันดร์ {COL 360.5}

แต่เมื่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายทรงรับทะลันต์ พระองค์ทรงแสดงความพอใจและประทานรางวัลแก่คนงานเสมือนหนึ่งว่าคุณงามความดีทั้งหมดเป็นของพวกเขาเอง พระพักตร์ของพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยความสุขและพอพระทัย พระองค์ทรงชื่นชมที่ทรงสามารถประทานพระพรแก่คนเหล่านั้น สำหรับการรับใช้ทุกอย่างและการเสียสละทุกสิ่ง พระองค์ทรงตอบแทนเขาเหล่านั้นไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงเป็นหนี้พวกเขาแต่เป็นเพราะพระทัยของพระองค์ทรงเปี่ยมล้นด้วยความรักและความห่วงใยต่างหาก {COL 361.1}

พระองค์ตรัสว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นบ่าวที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของจำนวนมาก เจ้าจงร่วมยินดีกับนายของเจ้าเถิด” มัทธิว 25:21 {COL 361.2}

เป็นเพราะความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อพระเจ้า การรับใช้ด้วยความรักจึงเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัย แรงกระตุ้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์นำมนุษย์ไปสู่คุณความดีและนำไปสู่พระเจ้า สิ่งเหล่านี้บันทึกไว้ในหนังสือแห่งสวรรค์ และในวันของพระเจ้า ผู้รับใช้ที่พระองค์ทรงใช้งานจะได้รับคำชมเชย {COL 361.3}

พวกเขาจะปรีดีร่วมสุขกับองค์พระผู้เป็นเจ้าขณะที่เห็นคนที่รอดที่พวกเขามีส่วนร่วมในการนำเข้ามาในอาณาจักรของพระองค์ และพวกเขามีสิทธิพิเศษเข้าร่วมทำงานของพระองค์ในสวรรค์ พวกเขามีความพร้อมในการทำงานก็เพราะเคยเข้าร่วมทำงานกับพระองค์ในโลกนี้ สภาพชีวิตของเราในสวรรค์จะเป็นอย่างไรนั้นเป็นภาพสะท้อนของสภาพอุปนิสัยและการรับใช้ที่บริสุทธิ์ของเราในขณะนี้ พระคริสต์ตรัสถึงพระองค์เองว่า “บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น” มัทธิว 20:28 ภารกิจของพระองค์ที่นี้เป็นพระราชกิจของพระองค์ในสวรรค์ และการตอบแทนของเราที่ได้รับเนื่องจากการทำงานร่วมกับพระคริสต์ในโลกนี้คือพลังที่ยิ่งใหญ่กว่าและสิทธิพิเศษที่กว้างไกลกว่าในการทำงานร่วมกับพระองค์ในโลกที่กำลังจะมาถึง {COL 361.4}

“คนที่ได้รับตะลันต์เดียวกันมาชี้แจงด้วยว่า นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้ดีว่าท่านเป็นคนใจตระหนี่ เกี่ยวผลในที่ที่ท่านไม่ได้หว่าน รวบรวมในที่ที่ท่านไม่ได้โปรย ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูนี่ เงินของท่าน” มัทธิว 25: 24, 25 {COL 362.1}

ด้วยประการฉะนี้ มนุษย์แก้ตัวให้กับการละเลยของประทานของพระเจ้า พวกเขาพากันมองดูพระเจ้าว่าเข้มงวดและเกรี้ยวกราด คอยแต่จ้องจับผิดและรอการพิพากษา คนเหล่านั้นกล่าวหาว่าพระองค์ได้แต่เรียกร้องในสิ่งที่ไม่เคยให้ เก็บเกี่ยวสิ่งที่ไม่เคยโปรย {COL 362.2}

ยังมีคนอีกเป็นจำนวนมากที่กล่าวหาพระเจ้าในใจว่าเป็นนายที่มีใจอำมหิต เพราะพระองค์เรียกร้องสิทธิการเป็นเจ้าของในสมบัติและในงานการรับใช้ของพวกเขา แต่เราไม่อาจนำสิ่งใดที่ไม่ใช่ของพระองค์ไปถวายพระเจ้าได้ กษัตริย์ดาวิดตรัสว่า “สิ่งของทุกอย่างมาจากพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถวายของที่มาจากพระองค์แด่พระองค์” 1 พงศาวดาร 29:14 ทุกสิ่งเป็นของพระเจ้าไม่เพียงแต่โดยการทรงสร้างเท่านั้นแต่โดยการทรงไถ่ด้วย พระพรทั้งหมดในชีวิตนี้และในชีวิตที่จะมาถึงได้ส่งมอบมายังพวกเราโดยการประทับตราด้วยกางเขนแห่งกาลวาริ ฉะนั้นคำกล่าวหาว่าพระเจ้าทรงเป็นนายที่ใจโหดเหี้ยม คอยเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ไม่ได้หว่านจึงเป็นคำกล่าวที่ไม่ถูกต้อง {COL 362.3}

นายไม่ได้ปฏิเสธคำกล่าวหาของบ่าวชั่วในเรื่องของความไม่เป็นธรรม แต่อาศัยหลักฐานจากการกระทำของเขา แสดงให้เห็นว่าการกระทำของเขาก็หาได้รับการยกเว้นไม่ เพราะเขาได้รับคำแนะนำและวิธีการเพื่อใช้พัฒนาตะลันต์ให้เกิดประโยชน์แก่เจ้านายของตนแล้ว นายจึงกล่าวว่า “เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากกับนายธนาคาร เมื่อเรามากก็จะได้รับเงินทั้งดอกเบี้ยยด้วย” มัทธิว 25: 27 {COL 362.4}

พระบิดาบนสวรรค์ของเราไม่ทรงหวังผลงานที่จะได้จากเรามาก หรือน้อยกว่าความสามารถที่พระองค์ประทานให้ พระองค์ไม่ทรงวางภาระบนผู้รับใช้เกินความสามารถที่เขาจะแบก “พระองค์เองทรงรู้จักโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี” สดุดี 103 : 14 ทุก

สิ่งที่พระองค์ทรงเรียกร้องจากเรา โดยพระคุณของพระเจ้าเราสามารถมอบถวายพระองค์ได้ {COL 362.5}

“คนที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก” ลูกา 12:48 เราทุกคนจะต้องรับผิดชอบเฉพาะบุคคลต่องานที่เราทำไปน้อยกว่าความสามารถเพียงขีด ขีดหนึ่ง พระองค์ทรงตรวจทุกงานอย่างแม่นยำที่เราสามารถทำถวายพระองค์ ความสามารถที่ไม่ได้นำไปใช้ก็จะถูกตรวจสอบเช่นเดียวกับความสามารถที่พัฒนาให้ดีขึ้น พระเจ้าทรงถือว่าเราจะต้องรับผิดชอบกับทั้งหมดที่จะเกิดกับเรา เมื่อเราใช้ตะลันต์ในทางที่ถูกเราจะถูกพิพากษาตามที่เราควรจะต้องทำ แต่ไม่ได้ทำ เพราะเราไม่ได้ใช้กำลังของเราเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ถึงแม้เราจะไม่สูญเสียวิญญาณของเราก็ดำ แต่เราก็ควรตระหนักถึงผลนิจนิรันดร์ของตะลันต์ที่ไม่ได้ใช้ เราจะสูญเสียไปตลอดกาลสำหรับความรู้และความสามารถทั้งหมดที่เราจะได้แต่ก็ไม่ได้ {COL 362.6}

แต่เมื่อเรามอบถวายตัวเราทั้งหมดแก่พระเจ้า และทำงานของเราตามพระบัญชาของพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะทรงเป็นผู้รับผิดชอบผลสำเร็จของงานนั้น พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เราคาดเคาถึงผลสำเร็จของงานที่ตั้งใจทำด้วยความซื่อสัตย์ เราไม่ควรคิดถึงความล้มเหลวแม้แต่เพียงครั้งเดียว เราเป็นผู้ร่วมงานกับพระองค์ผู้ไม่รู้จักกับความล้มเหลว {COL 363.1}

เราไม่ควรต้องพูดถึงความอ่อนแอและความไร้ความสามารถของตัวเราเอง การกระทำเช่นนี้เป็นการแสดงความไม่ไว้วางใจในพระเจ้า เป็นการปฏิเสธพระวจนะของพระองค์ เมื่อเราบ่นเพราะภาระของเราหรือปฏิเสธความรับผิดชอบที่พระองค์ทรงเรียกให้แบก เรากำลังกล่าวหาว่าพระองค์ทรงเป็นนายที่ใจร้ายที่เรียกร้องในสิ่งที่พระองค์ไม่ได้ประทานกำลังให้ทำ {COL 363.2}

บ่อยครั้งเราเรียกจิตใจที่เกียจคร้านว่าเป็นการถ่อมตัว แต่การถ่อมตัวที่แท้จริงมีความแตกต่างกันมาก การสวมสภาพของการถ่อมตัวไม่ได้หมายความว่าเราต้องเป็นคนที่กระแสร้นทางปัญญา ขาดความ

ทะเยอทะยานและเป็นคนขี้อวด หลบหลีกภาระหน้าที่ด้วยกลัวว่าจะล้มเหลวในการทำงานให้สำเร็จ แต่การถ่อมตนที่แท้จริงจะทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จโดยพึงในฤทธิ์อำนาจของพระองค์ {COL 363.3}

พระเจ้าทรงทำงานผ่านทางผู้ที่พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้ทำ บางครั้งพระองค์ทรงเลือกเครื่องมือที่ต่ำต้อยที่สุดเพื่อทำงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เพราะฤทธิ์อำนาจของพระองค์ทรงสำแดงผ่านมนุษย์ที่อ่อนแอที่สุด เรา มีมาตรฐานของตัวเองและด้วยมาตรฐานนี้เราประเมินค่าสิ่งหนึ่งว่ามีค่ามากและอีกสิ่งหนึ่งมีค่าน้อย แต่พระเจ้าไม่ได้ประเมินคุณค่าตามกฎเกณฑ์ของเรา จึงไม่ควรสมมติว่าสิ่งใดที่ใหญ่โตสำหรับเราจะต้องยิ่งใหญ่สำหรับพระเจ้าด้วย หรือสิ่งที่เล็กน้อยสำหรับเราจะต้องเล็กน้อยสำหรับพระเจ้าด้วย เราไม่มีหน้าที่จะไปตัดสินของประทานที่ได้รับว่าดีหรือไม่ดี หรือเลือกงานที่ตัวเองอยากทำ เราต้องแบกภาระที่พระเจ้าประทานให้ แบกไปเพื่อเห็นแก่พระองค์ และไปหาพระองค์เพื่อขอการหยุดพัก ไม่ว่าจะเป็นงานอะไรก็ตามที่เราทำ พระเจ้าทรงได้รับเกียรติโดยการรับใช้ที่ทำด้วยความเต็มใจและยินดี พระองค์ทรงพอพระทัยเมื่อเราทำหน้าที่ด้วยความสำนึกในพระคุณ มีความยินดีที่เราได้ถูกนับเข้ามีส่วนร่วมกับการเป็นผู้ร่วมงานของพระองค์ {COL 363.4}

๓. ลัทธิวัตถุนิยม

บ่าวเกียจคร้านได้รับคำบอกกล่าวว่า “เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิสืบทะลันต์” มัทธิว 25: 28 นี่คือการให้รางวัลแก่คนทำงานที่ซื่อสัตย์ แสดงให้เห็นไม่เพียงแต่ได้รับการตอบแทนในวันสุดท้ายแต่การตอบแทนอย่างต่อเนื่องเรื่อยไปในชีวิตนี้ด้วย กฎเกณฑ์ทั้งในทางโลกและทางธรรมมีสิ่งที่เหมือนกัน คือ พลังทุกอย่างที่ไม่ได้ใช้จะอ่อนแอและเสื่อมสูญไป การทำงานเป็นกฎแห่งชีวิต

ความเกียจคร้านคือความตาย “การสำแดงของพระวิญญาณนั้น พระองค์ประทานแก่แต่ละคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน” 1 โครินธ์ 12:7 ผู้ใดใช้ของประทานเพื่อเป็นพร ของประทานนั้นจะเพิ่มขึ้น หากเก็บไว้ใช้กับตัวเอง ของประทานจะหดหายไป และในที่สุดจะถูกเรียกคืน ผู้ใดปฏิเสธการแจกจ่ายสิ่งที่ได้รับจะพบว่าในที่สุดเขาไม่มีอะไรที่จะให้ เขากำลังยอมปล่อยเวลาให้ล่วงไปจนทำให้ความสามารถฝ่ายจิตวิญญาณหดเล็กลง และในที่สุดจิตวิญญาณถูกทำลาย {COL 364.1}

อย่าให้ผู้ใดคิดว่าเขามีชีวิตอยู่ได้ด้วยความเห็นแก่ตัว ทำแต่สิ่งที่สนองต่อความต้องการของตนเอง แล้วมีส่วนร่วมยินดีกับนายของเขา เขาจะไม่มีส่วนร่วมกับความสุขที่ไม่เห็นแก่ตัวไม่ได้ พวกเขาไม่เหมาะที่จะเข้าไปยังราชวังแห่งสวรรค์ เพราะเขาจะไม่รู้จักคุณค่าของบรรยากาตแห่งความรักอันบริสุทธิ์ที่แผ่ไปทั่วสวรรค์ เสียงของทูตสวรรค์และดนตรีจากพิณของทูตเหล่านั้นจะไม่เป็นที่พอใจของเขา และความรู้ทั้งปวงแห่งสวรรค์จะกลายเป็นสิ่งที่ลึกลับสำหรับพวกเขา {COL 364.2}

ในวันพิพากษายิ่งใหญ่ คนที่ไม่ได้ทำงานเพื่อพระคริสต์ คนที่คอยตามหลังผู้อื่นไปโดยไม่ได้แบกความรับผิดชอบใดๆ คนที่คิดถึงแต่ตัวเอง คนที่คอยแต่หาความสุขใส่ตัว พระผู้ทรงพิพากษาโลกจะนับเขาให้อยู่ในกลุ่มของคนที่ทำชั่ว พวกเขาจะต้องได้รับการลงโทษอย่างเดียวกัน {COL 365.1}

คนมากมายแสดงตัวว่าเป็นคริสเตียน แต่ละเลยต่อการอ้างสิทธิ์ของพระเจ้า อีกทั้งยังไม่รู้สึกว่ามีอะไรผิด เขาทราบดีว่าผู้ที่ดูหมิ่นพระเจ้า พวกเขาขาดกร คนล่วงประเวณีต้องได้รับโทษ แต่สำหรับพวกเขา มีความพอใจในการนมัสการทางศาสนา ชอบฟังการเทศนาเรื่องราวของข่าวประเสริฐ และคิดว่าตนเองเป็นคริสเตียนแล้ว ถึงแม้ได้ดูแลตนเองเป็นอย่างดีก็ตาม จะต้องตกตะลึงเช่นเดียวกับบ่าวไม่ซื่อสัตย์ในอุปมาเมื่อได้ยินประโยคที่กล่าวว่า “จงเอาเงินตะลันต์เดี๋ยวนั้นจากเขาไป” มัทธิว 25: 28 เขากำลังทำตัวเหมือนกับชาวยิวที่ใช้พระพรเพื่อตนเอง แทนที่จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ {COL 365.2}

คนจำนวนมากชอบแก้ตัวเพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานรับใช้พระคริสต์โดยอ้างว่าไม่มีความสามารถทำงานนั้นได้ พระเจ้าทรงสร้างให้เขาเป็นคนไร้ความสามารถอย่างนั้นเสียหรือ ก็เปล่าเลย การเป็นคนไร้ความสามารถเกิดจากการไม่ทำงานของตัวเอง และมีชีวิตอยู่ไปวันๆ โดยไม่เกิดประโยชน์ เขาเลือกที่จะทำตามใจตนเองทั้งที่รู้ดีถึงผลของประโยคที่กล่าวว่า “จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไป” การใช้ของประทานในทางผิดอยู่เสมอจะมีผลทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเป็นแสงสว่างเพียงดวงเดียวดับไป ดังนั้นประโยคที่กล่าวว่า “เอาไ้บ่าวชั่วช้าไปทิ้งเสียยังมีดีภายนอก” มัทธิว 25:30 ประทับตราของสวรรค์ลงบนหนทางที่เขาเหล่านั้นเลือกกระทำไปตลอดชั่วนิรันดร์ {COL 365.3}

บทที่ 25 “จงทำให้มี มิตรสหายด้วยเงินทองของธรรม”

อ้างอิงจาก ลูคา 16:1-9

ช่วงเวลาที่พระคริสต์เสด็จมานั้นเป็นเวลาที่ทางฝ่ายโลกครอบงำอย่างมาก มนุษย์ถือสิ่งอันเป็นนิรันดร์รองจากสิ่งต่าง ๆ ทางฝ่ายโลก สิ่งที่จะได้รับในอนาคตเป็นรองของกิจธุระในปัจจุบัน พวกเขาสำคัญผิดด้วยการเอาสิ่งหลอกลวงเป็นความจริง และความจริงเป็นสิ่งหลอกลวง พวกเขาไม่ได้มองโลกที่มองไม่เห็นกายภาคหน้าด้วยความเชื่อ ซาตานทำให้พวกเขาเห็นว่าสิ่งของในโลกนี้น่าสนใจ และนำไปให้ความสำคัญ และคนเหล่านี้ก็ตกลงสู่การทดลองของมัน {COL 366.1}

พระคริสต์เสด็จมาเพื่อเปลี่ยนแปลงสภาพของสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ พระองค์ทรงมุ่งที่จะทำให้ลายเส้นที่ทำให้มนุษย์หลงใหลและติดกับดักในการสอนของพระองค์ พระองค์ทรงหาทางที่จะปรับเปลี่ยนการอ้าง

สิทธิของสวรรค์และโลก เพื่อหันเหความคิดของมนุษย์จากการคิดถึงสิ่งต่างๆ ในปัจจุบันไปเป็นการคิดถึงอนาคต พระองค์ทรงเรียกให้พวกเขาหันจากการเฝ้าหาสิ่งของในเวลานี้มาเป็นการเตรียมการเพื่อชีวิตนิรันดร์ {COL 366.2}

พระองค์ตรัสว่า “เศรษฐีคนหนึ่งมีฟ้อบ้าน มีคนมาฟ้องเศรษฐีว่าฟ้อบ้านคนนั้นกำลังผลาญสมบัติของท่าน” เศรษฐีฝากสมบัติทั้งหมดไว้ในความดูแลของคนรับใช้คนนี้ แต่คนใช้คนนี้ไม่ซื่อสัตย์ และผู้เป็นนายเชื่อแน่ว่าตนเองถูกหลอกอย่างเป็นระบบ เขาจึงตัดสินใจไม่จ้างคนใช้คนนี้ทำงานให้เขาอีกต่อไป และสั่งให้ตรวจสอบบัญชี เศรษฐีถามว่า “เรื่องที่เรารู้ได้ขึ้นเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร เอาบัญชีฟ้อบ้านของเจ้ามา เพราะว่าเจ้าจะเป็นฟ้อบ้านต่อไปไม่ได้” ลูกา 16: 1-2 {COL 366.3}

เมื่อคาดว่าตัวเองจะถูกปลดในไม่ช้า ฟ้อบ้านคนนั้นมองเห็นทางออกที่มีไว้ให้เขาเลือกอยู่สามทาง เขาจะต้องทำงานตรากตรำขอทาน หรืออดอยาก และเขาบอกกับตัวเองว่า “ข้าจะทำอะไรดี เพราะข้ากำลังจะถูกนายถอดออกจากหน้าที่แล้ว จะไปขุดดินก็ไม่มีแรง จะไปขอทานก็อายเขา ข้ารู้แล้วจะทำอะไรดี เพื่อว่าเมื่อข้าถูกถอดจากหน้าที่แล้ว คนอื่นๆ จะยังรับข้าไว้ในบ้านของเขา คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทีละคน แล้วถามคนแรกว่า ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้าเท่าไร เขาตอบว่าน้ำมันร้อยถัง ฟ้อบ้านจึงบอกเขาว่า ไปเอาบัญชีของท่านมานั่งลงแล้วแก้เป็นห้าสิบถังเร็วๆ เข้า แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า ท่านเป็นหนี้เท่าไร เขาตอบว่า ข้าวสาลีร้อยกระสอบ ฟ้อบ้านจึงบอกว่า เอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบ” ลูกา 16:3-7 {COL 367.1}

ฟ้อบ้านอสังค์ยคนนี้ทำให้ผู้อื่นมีส่วนร่วมในความไม่ซื่อสัตย์ของเขาด้วย เขาจัดคนนายของตัวเองเพื่อให้ผู้อื่นรับประโยชน์และโดยการกระทำเช่นนี้เป็นผลดีกับเขา ลูกหนี้ทั้งหลายเป็นหนี้บุญคุณที่ต้องต้อนรับเขาเข้าบ้านในฐานะมิตรสหาย {COL 367.2}

“แล้วเศรษฐีก็ชมฟ้อบ้านอสังค์ยนั้นเพราะเขาทำด้วยความฉลาด”

ลูกา 16:8 คนทางฝ่ายโลกคนนี้เป็นนัยของความเหี้ยมโหดของคนที่ฉ้อโกงเขา แต่คำชมเชยของเศรษฐีไม่ใช่คำชมเชยของพระเจ้า {COL 367.3}

พระคริสต์ไม่ได้ชมพ่อบ้านอสังขัตย์ แต่พระองค์ทรงใช้เหตุการณ์ที่คนรู้จักดีมาเป็นบทเรียนที่พระองค์ประสงค์ที่จะสอน พระองค์ตรัสว่า “จงทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยเงินทองของธรรม เพื่อที่ว่าเมื่อสูญเสียมันไปแล้ว เขาจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยตลอดไป” ลูกา 16:9 {COL 367.4}

ฟาริสีทั้งหลายตำหนิพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงคลุกคลีอยู่กับคนเก็บภาษีและคนบาป แต่ความสนใจของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาไม่ได้ลดลงหรือทรงเลิกที่จะทำงานเพื่อพวกเขา พระองค์ทรงเห็นว่าหน้าที่การงานของพวกเขานำไปสู่การทดลอง พวกเขาถูกห้อมล้อมด้วยสิ่งล่อลวงที่นำไปสู่ความชั่ว ก้าวผิดก้าวแรกทำได้ง่าย และจะก้าวลงอย่างรวดเร็วไปสู่การทุจริตที่เลวร้ายและอาชญากรรมที่เพิ่มมากขึ้น พระคริสต์ทรงใช้ความพยายามทุกวิถีทางเพื่อช่วยพวกเขาให้มีเป้าหมายที่สูงขึ้นและมีหลักการที่สูงส่งยิ่งขึ้น นี่คือจุดประสงค์ที่พระองค์ทรงเล่าเรื่องของพ่อบ้านอสังขัตย์ เหตุการณ์ที่กล่าวในอุปมาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในหมู่คนเก็บภาษีและในคำพรรณนาของพระคริสต์ พวกเขามองเห็นถึงการกระทำของตนเอง ความสนใจของพวกเขาหยุดนิ่งที่นั่นและจากภาพของความไม่สุจริตที่กระทำกันอยู่เสมอ มีหลายคนได้รับบทเรียนแห่งความจริงฝ่ายวิญญาณ {COL 368.1}

อย่างไรก็ดีอุปมานี้พูดกับสาวกโดยตรง เชื้อแห่งความจริงฝากไว้ให้กับพวกเขาเป็นกลุ่มแรกและส่งผ่านพวกเขาต่อไปยังคนอื่นในช่วงแรกๆ พวกเขาไม่เข้าใจคำสอนส่วนใหญ่ของพระคริสต์ บ่อยครั้งดูเหมือนว่าบทเรียนของพระองค์จะถูกลืมไป แต่ภายใต้อิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สาวกฟื้นความจริงเหล่านั้นกลับคืนมา นำเสนอให้ผู้เชื่อใหม่ที่เข้าร่วมคริสตจักรฟังได้อย่างเด่นชัด {COL 368.2}

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดยังตรัสกับฟาริสีทั้งหลายด้วย พระองค์ไม่ทรง

ละทิ้งความหวังที่พวกเขาจะเรียนรู้อำนาจของพระวณะของพระองค์ มีหลายคนรู้สำนึกในบาป และหากพวกเขาตั้งใจฟังความจริงภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว มีคนจำนวนไม่น้อยที่จะกลับใจเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ {COL 369.1}

ฟาริสีทั้งหลายพยายามทำให้พระคริสต์เสียเกียรติภูมิด้วยการกล่าวหาว่าพระองค์ทรงคลุกคลีกับพวกเก็บภาษีและคนบาป บัดนี้พระองค์ทรงย้อนคำตำหนิไปยังคนที่กล่าวหาเหล่านี้ ภาพเหตุการณ์ที่รู้จักกันไป ในหมู่คนเก็บภาษีนั้น พระองค์ทรงยกขึ้นมาไว้ต่อหน้าฟาริสีเพื่อแสดงให้เห็นถึงการกระทำของพวกเขา และเพื่อแสดงให้เห็นถึงวิธีเดียวที่สามารถกู้ความผิดพลาดของพวกเขากลับคืนมาได้ {COL 369.2}

พ่อบ้านอัสดัยที่ได้รับมอบความไว้วางใจดูแลทรัพย์สินของเจ้านายเพื่อใช้ประโยชน์ในการช่วยเหลือผู้อื่น แต่เขากลับใช้ทรัพย์สินเหล่านั้นเพื่อตนเอง ซนซาติอิสราเอลก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน พระเจ้าทรงเลือกพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ พระองค์ทรงช่วยพวกเขาออกจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ พระองค์ทรงฝากความจริงศักดิ์สิทธิ์ไว้กับพวกเขา เพื่อให้เป็นพระพรแก่ชาวโลก พระองค์ทรงมอบหมายคำเผยพระวณะอันมีชีวิตเพื่อส่องความสว่างให้แก่คนอื่นๆ แต่พ่อบ้านของพระองค์ใช้ของประทานเหล่านี้เพื่อสร้างความร่ำรวยและยกชูตนเองให้สูงขึ้น {COL 369.3}

ฟาริสีมีจิตใจเต็มล้นด้วยความทะนงตนและความชอบธรรมในตนเอง พวกเขานำทรัพย์สินที่พระเจ้าทรงมอบให้ยืมเพื่อใช้ถวายเกียรติพระองค์ไปใช้อย่างไม่ถูกต้อง {COL 369.4}

พ่อบ้านในอุปมาไม่ได้เตรียมตัวไว้สำหรับอนาคต ทรัพย์สินที่ฝากไว้กับเขาเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่นนั้นเขากลับใช้เพื่อตัวเอง เขาคิดแต่เฉพาะปัจจุบัน เมื่อเขาถูกขับออกจากหน้าที่ของการดูแลทรัพย์สิน เขาจึงไม่มีอะไรเหลืออยู่ที่จะนับว่าเป็นของตนเอง แต่สินทรัพย์ของเจ้านายยังคงอยู่ในมือของเขาและเขาตัดสินใจที่จะใช้เพื่อเป็นหลักประกันความต้องการที่จะมีขึ้นในอนาคต เพื่อให้บรรลุความตั้งใจนี้ เขาต้องลงมือทำงาน

ตามแผนใหม่ แทนที่จะรวบรวมเพื่อตนเอง เขาจะต้องแจกจ่ายให้ผู้อื่น ด้วยการกระทำเช่นนี้เขาก็จะมีเพื่อนที่จะต้อนรับเขาหากเขาถูกไล่ออก พวกฟาริสีก็เป็นเช่นนี้ หน้าที่การดูแลรักษาจะถูกปลดจากพวกเขาในไม่ช้าและพวกเขาก็รู้สึกถึงความจำเป็นในการจัดหาสิ่งเลี้ยงชีพสำหรับอนาคต มีเพียงการแสวงหาสินทรัพย์ของผู้อื่นเท่านั้นที่พวกเขาสามารถหาประโยชน์ใส่ตนเองได้ โดยการแจกจ่ายของประทานของพระเจ้าในชีวิตปัจจุบันนี้เท่านั้น พวกเขาจึงสามารถเตรียมตัวสำหรับชีวิตนิรันดร์ {COL 369.5}

หลังจากที่พระคริสต์ทรงเล่าอุปมานี้แล้ว พระองค์ตรัสว่า “ลูกของยุคนี้รู้จักใช้ความฉลาดกับคนในสมัยของพวกเขา มากกว่าลูกของความสว่าง” ลูกา 16:8 นี่หมายความว่า คนฝ่ายโลกที่มีปัญญาแสดงความฉลาดและความจริงใจในการทำงานเพื่อตนเองมากยิ่งขึ้นกว่าผู้ที่แสดงตนว่าเป็นบุตรของพระเจ้าที่ทำงานรับใช้พระองค์ ในยุคของพระคริสต์เป็นอย่างไร ยุคนี้ก็เหมือนกันอย่างนั้น จงมองดูชีวิตของคนหลายคนที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียน พระยาห์เวห์ประทานความสามารถ อำนาจและอิทธิพลให้แก่พวกเขา พระองค์ทรงฝากมอบเงินทองไว้กับพวกเขา เพื่อให้เป็นผู้ร่วมงานกับพระองค์ในพระราชกิจอันยิ่งใหญ่แห่งการไถ่ให้รอด ของประทานของพระองค์ทั้งหมดจะต้องใช้เพื่อเป็นพรแก่มนุษยชาติ ช่วยปลดปล่อยความทุกข์และความขัดสน เราควรที่จะให้อาหารแก่ผู้หิวโหย ให้เสื้อผ้าแก่ผู้เปลือยกาย ให้ความช่วยเหลือหญิงม่ายและลูกกำพร้า เพื่อคนทุกข์โศกและถูกกดขี่ พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นทั่วโลกคงอยู่ พระองค์ไม่เคยมุ่งหมายให้คนหนึ่งคนใดมีชีวิตอยู่อย่างหิวรห่าฟุ่มเฟือยในขณะที่บุตรคนอื่น ๆ ร้องหาอาหาร ทรัพย์สินเงินทองส่วนที่เกินความต้องการเพื่อการยังชีพ พระองค์ทรงมอบหมายให้มนุษย์นำไปใช้เพื่อประโยชน์และเป็นพรแก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน พระยาห์เวห์ตรัสว่า “จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน” ลูกา 12:33 จง “เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และแบ่งปัน” 1 ทิโมธี 6:18 “เมื่อท่านจัดการเลี้ยงนั้น จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย

และคนตาบอด” ลูคา 14:13 “การแก้พันธะธรรม” “แก้สายรัดของแอก” “ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ” “หักแอกทั้งหมดเสีย” “แบ่งอาหารของเจ้ากับคนหิว” “นำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้าน” “เมื่อเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้” “ให้ผู้ถูกข่มใจได้อิ่มเอิบ” อิสยาห์ 58: 6, 7, 10 “พวกท่านจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” มาระโก 16 : 15 นี่คือพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่มีชื่อว่าเป็นคริสเตียนส่วนใหญ่กำลังทำหน้าที่นี้อยู่หรือไม่ {COL 370.1}

แต่อนิจจามีสักกี่คนกำลังใช้ของประทานของพระเจ้าสำหรับตัวเอง มีสักกี่คนกำลังสร้างบ้านหลังแล้วหลังเล่า ซื่อที่ दिनเพิ่มมากขึ้น มีสักกี่คนกำลังใช้เงินเพื่อความสนุกสนานเพื่อสนองความอยาก เพื่อสร้างบ้านที่ใหญ่โตเกินจำเป็น ซื่อหาของตกแต่งบ้านและเครื่องนุ่งห่มที่ฟุ่มเฟือย ในขณะที่เพื่อนร่วมโลกของเขาถูกปล่อยให้อยู่ในความทุกข์ และตกอยู่ในความชั่ว อยู่กับโรคภัยและความตาย คนจำนวนมากกำลังพินาศไปโดยปราศจากการมองดูด้วยความเมตตา ไม่มีแม้แต่คำพูดสักคำหรือการช่วยเหลือด้วยความเห็นใจ {COL 371.1}

มนุษย์ทำผิดฐานฉ้อโกงพระเจ้า ด้วยการให้ทรัพย์สินเงินทอง อย่างเห็นแก่ตัว พวกเขาปล้นสง่าราศีของพระเจ้าไป ซึ่งควรสะท้อนกลับไปหาพระองค์ในการช่วยบรรเทาความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์ และช่วยจิตวิญญาณให้รอด พวกเขา กำลังยกยอกสินทรัพย์ที่พระเจ้าฝากไว้ พระเจ้าทรงประกาศว่า “เราจะมาไถ่เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป็นพยานที่รวดเร็วที่กล่าวโทษ...ผู้ที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง ผู้บีบบังคับแม่ค้าและลูกกำพร้าพ่อ ผู้ลักลอบคนต่างด้าวให้ไปเสีย” “มนุษย์จะฉ้อโกงพระเจ้าหรือ ที่จริงเจ้าทั้งหลายได้ฉ้อโกงเรา แต่เจ้ากล่าวว่าพวกเราฉ้อโกงพระเจ้าอย่างไร ก็ฉ้อโกงในเรื่องทองคำและเครื่องบูชา นั่นซิ เจ้าทั้งหลายต้องถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง เพราะเจ้าฉ้อโกงเราทั้งชาติ” มาลาคีย์ 3:5, 8, 9 “พึงให้ดินะ พวกคนมั่งมี... ทรัพย์สินสมบัติของท่านก็ผุพัง เสื้อผ้าของท่านก็ถูกแมลงกัดกิน ทองและ

เงินของท่านก็ขึ้นสนิม และสนิมนั้นก็จะเป็นพยานปรักปรำท่าน...ท่าน
สะสมสมบัติไว้สำหรับวาระสุดท้าย” “ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ในโลก
อย่างฟุ่มเฟือยและปล่อยตัว” “นี่แน่คำจ้างของคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้อง
ในนาของพวกท่าน ที่ท่านฉ้อโกงไว้นั้นก็ร้องฟ้องขึ้น และเสียงร้องทุกข์
ของคนงานเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องทั่วทั้งไปถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ
จอมทัพแล้ว” ยากอบ 5:1-3, 5, 4 {COL 371.2}

ทุกคนจะต้องมอบคืนของประทานที่ได้รับฝากไว้ในวันพิพากษา
ครั้งสุดท้าย ทริพย์สินที่มนุษย์กักตุนไว้จะไม่มีค่าสำหรับเขาอีกต่อไป
พวกเขาไม่มีสิ่งใดที่จะเรียกได้ว่าเป็นของตนเอง {COL 372.1}

ผู้ที่ใช้ชีวิตสะสมทรัพย์สินสมบัติทางโลกได้แสดงออกว่ามีสติปัญญา
ความคิดและสนใจความสุขนิรันดร์น้อยกว่าพ่อบ้านอธรรมที่แสวงหา
การจุนเจือทางโลก บุตรแห่งความสว่างเหล่านี้มีความฉลาดน้อยกว่า
บุตรของโลกยุคนี้ ในนิมิตของเรื่องวันพิพากษายิ่งใหญ่ ผู้เผยพระวจนะ
กล่าวถึงคนเหล่านี้ว่า “คนจะเหวี่ยงรูปเคารพของเขาที่ทำด้วยเงินและ
รูปเคารพที่ทำด้วยทองคำซึ่งพวกเขาทำให้กับตัวเองเพื่อใช้กราบไหว้
นั้นออกไปยังตัวตื้นและตัวค้ำคาว เพื่อจะเข้าถ้ำหินและเข้าซอกผา
ให้พ้นจากความน่าเกรงกลัวของพระยาห์เวห์และพ้นจากรัตน์แห่งความ
โอ้อวดระการการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นทำให้โลกสั่นสะเทือน”
อิสยาห์ 2:20, 21 {COL 372.2}

พระคริสต์ตรัสว่า “จงทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยเงินทองของธรรม
เพื่อที่ว่าเมื่อสูญเสียมันไปแล้ว เขาจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยตลอด
ไป” ลูกา 16:9 พระเจ้าและพระคริสต์และทูตสวรรค์ทรงทำงานร่วมกัน
เพื่อคนที่ได้รับความลำบาก คนที่ตกทุกข์ได้ยาก และคนบาปหนา จง
ถวายตัวท่านให้กับพระเจ้าเพื่องานนี้ จงใช้ของประทานของพระเจ้า
เพื่อพระประสงค์นี้ แล้วท่านจะได้เข้าร่วมงานกับชาวสวรรค์ จิตใจของ
ท่านจะเดินประสานกับจิตใจของชาวสวรรค์ ท่านจะทำให้พวกเขา
ซึมซับให้มีอุปนิสัยเหมือนของท่าน สำหรับท่านแล้ว ผู้ที่อยู่ในสถาน
ศักดิ์สิทธิ์นิรันดร์ไม่เป็นแขกแปลกหน้าอีกต่อไป เมื่อสรรพสิ่งในโลกนี้

ล่องไป ผู้เฝ้าประตูสวรรค์จะโบกมือต้อนรับท่านด้วยความยินดี {COL 373.1}

เงินทองที่ท่านใช้เพื่อเป็นพรแก่ผู้อื่นจะได้กลับคืนมายังท่านอีก เงินทองที่ใช้ไปอย่างถูกต้องจะช่วยสร้างสรรค์สิ่งดีงามที่ยิ่งใหญ่ จะชักนำจิตวิญญาณกลับมาหาพระคริสต์ ผู้ที่ปฏิบัติตามแผนการแห่งชีวิตของพระคริสต์จะได้เห็นคนที่เขาช่วยเหลือและเสียสละขณะที่อยู่ในโลกนี้อยู่ในพระราชวังของพระเจ้า ผู้ที่ได้รับการไถ่จะจดจำผู้ที่เป็นเพื่อนำความรอดไปให้พวกเขาด้วยความขอบคุณ สวรรค์จะมีค่ามากยิ่งขึ้นสำหรับผู้ซื่อสัตย์ที่ทำงานรับใช้เพื่อช่วยจิตวิญญาณให้รอด {COL 373.2}

บทเรียนของอุปมานี้มีไว้สำหรับคนทั้งหลาย ทุกคนจะต้องรับผิดชอบต่อพระคุณที่ประทานแก่เราผ่านทางพระคริสต์ ชีวิตมีค่าเกินกว่าที่จะสนใจเรื่องต่างๆ ในโลก พระยาห์เวห์ทรงประสงค์ที่จะให้เราเป็นสื่อให้แก่ผู้อื่นถึงสิ่งที่พระผู้ทรงเป็นนิรันดร์และตามองไม่เห็นได้สื่อให้เรารับรู้ {COL 373.3}

ทุกปีมีจิตวิญญาณของมนุษย์ชาตินับล้านๆ ดวงที่ก้าวเข้าสู่นิรันดร์กาลโดยไม่ได้รับคำเตือนและไม่ได้รับความรอด ทุกๆ ชั่วโมงในชีวิตอันหลากหลายของเรามีโอกาสที่เปิดออกเพื่อเข้าถึงและช่วยเหลือจิตวิญญาณให้รอด โอกาสเหล่านี้เกิดขึ้นและจากเราไปอย่างต่อเนื่อง พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราฉวยโอกาสนี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุดหลายวัน หลายสัปดาห์ และหลายเดือนผ่านไป เรามีหนึ่งวัน หนึ่งสัปดาห์ หนึ่งเดือนลดน้อยลงที่จะทำงานของเรา เรามีเวลาที่เหลืออยู่อย่างมากที่สุดคืออีกไม่กี่ปี เสี่ยงที่เราปฏิเสธที่จะตอบก็ดังขึ้นมาว่า “เอาบุญซีพ้อบ้านของเจ้ามา” ลูกา 16:2 {COL 373.4}

พระคริสต์ทรงเชิญชวนให้ทุกคนคิดบัญชีด้วยความจริงจังสัตย์ซื่อ จงวางพระเยซูบนจานตาซึ่งด้านหนึ่งซึ่งหมายถึงสมบัติ ชีวิต ความจริง นิรันดร์ สวรรค์และความชื่นชมยินดีของจิตวิญญาณที่ได้รับการไถ่ในพระคริสต์ ส่วนอีกด้านหนึ่งให้ใส่สิ่งที่น่าสนใจทุกอย่างที่โลกนี้จะมอบให้ คราวนี้ให้เอาจิตวิญญาณที่หลงหายของท่าน และจิตวิญญาณของคนอื่น

ที่ท่านน่าจะมีส่วนช่วยเหลือให้ปลอดภัยวางไว้บนจานตาซึ่งอีกด้านหนึ่ง และส่วนอีกด้านหนึ่งให้เอาชีวิตของท่านและชีวิตของคนอื่นๆ เทียบกับชีวิตของพระเจ้า จงชั่งสำหรับเวลานี้และสำหรับเวลาอันเป็นนิรันดร์ ขณะที่ท่านกำลังกระทำสิ่งเหล่านี้อยู่ พระคริสต์ตรัสว่า “เพราะเขาจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน” มาระโก 8:36 {COL 374.1}

พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราเลือกสิ่งของในสวรรค์แทนสิ่งของในโลกนี้ พระองค์ทรงเปิดทางให้เราลงทุนเพื่อกิจการในสวรรค์ ทรงปรารถนาให้การหนุนใจสำหรับเป้าหมายชีวิตที่สูงส่ง พระองค์ประทานหลักประกันสำหรับสมบัติที่มีค่ามากที่สุด พระองค์ตรัสว่า “เราจะทำให้ท่านนั้นยากกว่าการหาทองคำผุดขึ้น และการหามนุษย์ยากกว่าการหาทองคำแห่งโอไฟร์” อิสยาห์ 13:12 ในขณะที่ทรัพย์สมบัติซึ่งมอดकिनได้และสนิมกัดกร่อนถูกกวาดทิ้งไปแล้วนั้น ผู้ติดตามตามพระคริสต์จะชื่นชมยินดีในสมบัติสวรรค์ของพวกเขาซึ่งเป็นทรัพย์ที่ไม่เสื่อมสลาย {COL 374.2}

การเป็นมิตรกับผู้ซึ่งพระคริสต์ทรงไถ่ให้รอดแล้วดียิ่งกว่ามิตรภาพทั้งหลายของโลก การเป็นเจ้าของปราสาทที่พระเป็นเจ้าทรงไปจัดเตรียมให้เรานั้นจะดียิ่งกว่าการเป็นเจ้าของราชวงศ์ที่สวยงามที่สุดของโลกนี้ และคำชมของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ให้อภัยกับผู้รับใช้ซื่อสัตย์เมื่อพระองค์ทรงกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก” มัทธิว 25:34 ก็ดียิ่งกว่าคำเยี่ยมใดๆ ของโลก {COL 374.3}

สำหรับคนที่ใช้ทรัพย์สินเงินทองของพระองค์ไปอย่างสิ้นเปลือง สรุ่ยสร่าย พระคริสต์ก็ยังประทานโอกาสที่จะให้เขาได้มาซึ่งทรัพย์สินที่ยั่งยืนนิรันดร์ พระองค์ตรัสว่า “จงให้เขา แล้วพวกท่านจะได้รับด้วย” “จงทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้แก่ คือมีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่รู้หมดสิ้น ที่ขโมยไม่ได้เข้ามาใกล้และที่ตัวแมลงไม่ได้ทำลาย” ลูกา 6:38 , 12:33 “ส่วนพวกที่มั่งคั่งในชีวิตนี้...จงกำชับพวกเขาให้ทำการดี ให้ทำการดีมากๆ ให้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และแบ่งปัน การทำเช่นนั้น

เป็นการสะสมทรัพย์ที่เป็นรากฐานอันดีสำหรับตนในภายหน้า เพื่อพวกเขาจะยึดมั่นในชีวิต คือชีวิตที่แท้จริงนั้น” 1 ทิโมธี 6:17-19 {COL 374.4}

ดังนั้นจงให้สมบัติของท่านไปสวรรค์ก่อนตัวท่าน จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้ข้างพระบัลลังก์ของพระเจ้า จงมั่นใจว่าท่านมีชื่อว่าเป็นผู้มั่งคั่งทรัพย์สมบัติอันหาค่าเปรียบไม่ได้ของพระคริสต์ “จงทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยเงินทองอธรรม เพื่อที่ว่าเมื่อสูญเสียมันไปแล้ว เขาจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยตลอดไป” ลูกา 16:9 {COL 375.1}

บทที่ 26 “ใครเป็นเพื่อนบ้าน ของข้าพเจ้า”

อ้างอิงจาก ลูกา 10:25 - 37

ในหมู่ชาวยิว คำถามที่ว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า” ลูกา 10:29 ทำให้เกิดการถกเถียงกันอย่างไม่รู้สิ้นสุด พวกเขาไม่สงสัยในเรื่องที่พูดถึงคนต่างชาติและชาวสะมาเรีย คนเหล่านี้เป็นคนแปลกหน้าและเป็นศัตรู แต่เส้นแบ่งเขตระหว่างคนชาติเดียวกัน และระหว่างคนแต่ละชนชั้นของสังคมอยู่ที่ไหน พวกเขาปฏิเสธ รับบี ผู้อาวุโสควรถือว่าใครเป็นเพื่อนบ้าน พวกเขาใช้เวลาตลอดชีวิตวนเวียนอยู่กับพิธีกรรมที่จะทำให้ตนเองเป็นคนบริสุทธิ์ พวกเขาสอนว่าการแตะต้องฝูงชนที่โง่เขลาและเลินเล่อ จะทำให้เป็นมลทินซึ่งจะต้องใช้ความพยายามอย่างหนักเหน็ดเหนื่อยจึงจะขจัดมลทินนั้นไปได้ พวกเขาควรจะถือว่าคน “มลทิน” เป็นเพื่อนบ้านอย่างนั้นหรือ {COL 376.1}

คำถามนี้พระคริสต์ทรงตอบด้วยอุปมาเรื่องชาวสะมาเรีย พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่าเพื่อนบ้านของเราไม่ได้หมายถึงคริสตจักรหรือความเชื่ออย่างเดียวกันที่เรามีส่วนเกี่ยวข้องด้วย ไม่ได้มีการอ้างถึงความแตกต่างในเผ่าพันธุ์ สีผิวหรือชนชั้น เพื่อนบ้านของเราคือทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือจากเรา เพื่อนบ้านของเราคือจิตวิญญาณทุกคนดวงที่บาดเจ็บและฟกช้ำจากการกระทำของศัตรู เพื่อนบ้านของเราคือทุกคนที่เป็นสมบัติของพระเจ้า {COL 376.2}

อุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดีเป็นคำตอบของคำถามที่ผู้เชี่ยวชาญทางบัญญัติทูลถามพระคริสต์ ขณะที่พระผู้ช่วยกำลังสั่งสอนอยู่ “มีผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนหนึ่งยืนขึ้นทูลต่อพระองค์ ทูลถามว่า ‘ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์’” ลูกา 10:25 พวกเขาปรารถนาจะถามคำถามนี้แก่นักกฎหมายคนนี้ โดยหวังที่จะให้พระคริสต์ติดกับดักในคำพูดของตนเอง และพวกเขารอคอยคำตอบด้วยใจจดจ่อ แต่พระผู้ช่วยให้รอดไม่ก้าวเข้าสู่ความขัดแย้ง พระองค์ทรงต้องการคำตอบจากตัวผู้ถามเองโดยถามว่า “ในธรรมบัญญัติเขียนว่าอย่างไร ท่านอ่านแล้วเข้าใจอย่างไร” ลูกา 10:26 ชาวียยังคงกล่าวหาพระเยซูว่าไม่ได้นับถือบัญญัติที่ประทานให้จากภูเขาซีนาย แต่พระองค์ก็หันเหปัญหาเรื่องความรอดไปสู่เรื่องการถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า {COL 377.1}

นักกฎหมายคนนั้นจึงตอบว่า “พวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดกำลังของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” พระคริสต์ตรัสว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงไปทำอย่างนั้นแล้วจะได้ชีวิต” ลูกา 10:27, 28 {COL 377.2}

นักกฎหมายผู้นี้ไม่พอใจกับตำแหน่งและการทำงานของพวกฟาริสี เขาศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความอยากรู้ความหมายที่แท้จริง เขามีความสนใจในเรื่องนี้เป็นอย่างสูง และเขาทูลขึ้นด้วยความจริงใจว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไร” ในคำตอบของเขาอันเกี่ยวเนื่องกับเงื่อนไข

ของพระบัญญัตินั้น เขาก้าวข้ามกฎบัญญัติต่าง ๆ ของแบบแผนและพิธีกรรม เขาถือว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มีคุณค่า แต่ได้เสนอหลักการอันยิ่งใหญ่สองประการซึ่งเป็นพื้นฐานของพระบัญญัติและคำสอนของผู้เผยพระวจนะ คำชมเชยของพระเจ้าช่วยสำหรับคำถามนี้ทำให้พระองค์เป็นฝ่ายได้เปรียบพวกเรอบี พวกเขาไม่อาจตำหนิพระองค์ในเรื่องของการกล่าวโทษกฎบัญญัติซึ่งนักตีความหมายพระบัญญัติคิดค้นออกมา {COL 377.3}

พระคริสต์ตรัสว่า “จงไปทำอย่างนั้นแล้วจะได้ชีวิต” ในการสั่งสอนของพระองค์ พระคริสต์ทรงกล่าวอยู่เสมอว่าพระบัญญัตินั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับความเป็นพระเจ้า ทรงแสดงให้เห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะรักษาบัญญัติข้อหนึ่งแต่ทำผิดอีกข้อหนึ่ง เพราะบัญญัติทุกข้อมีหลักการเดียวกัน ฆะตากรรมของมนุษย์ถูกตัดสินจากการที่เขามีความเชื่อฟังและปฏิบัติตามบัญญัติทั้งหมดของพระเจ้า {COL 377.4}

พระคริสต์ทรงทราบดีว่าไม่มีผู้ใดปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยกำลังของตนเองได้ พระองค์ทรงมีความปรารถนาที่จะนำนักกฎหมายผู้นี้ค้นให้เห็นอย่างชัดเจนและเอาจริงเอาจังเพื่อเขาจะพบความจริง เราจะรักษาพระบัญญัติได้โดยการยอมรับความตึงต้ามและพระคุณของพระคริสต์เท่านั้น ความเชื่อในเรื่องเครื่องบูชาลบบาปทำให้มนุษย์ที่ล้มลงในบาปสามารถรักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง {COL 378.1}

นักกฎหมายคนนี้รู้ดีว่าเขาไม่ได้รับการไม่ว่าจะเป็นพระบัญญัติข้อแรกหรือหกข้อหลัง เขาถูกตัดสินด้วยพระดำรัสที่พิลึกพิลั่นของพระคริสต์ แต่แทนที่เขาจะสารภาพบาปของตนเอง เขากลับพยายามหาข้อแก้ตัว แทนที่เขาจะยอมรับความจริง เขากลับพยายามแสดงให้เห็นว่าการที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัตินั้นยากเพียงใด ดังนั้นเขาทั้งหวั่นที่จะหลบจากการถูกตัดสินลงโทษและพิสูจน์ตัวเองในสายตาของคนทั้งปวง พระดำรัสของพระเจ้าช่วยให้รอดแสดงให้เห็นว่าไม่จำเป็นต้องถามเช่นนั้น ในเมื่อเขาสามารถตอบคำถามด้วยตัวเองอยู่แล้ว ถึงกระนั้นเขาก็เพิ่ม

คำถามอีกข้อหนึ่งว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า” ลูคา 10:29 {COL 378.2}

อีกครั้งหนึ่ง พระคริสต์ทรงปฏิบัติที่จะเข้าสู่การโต้แย้ง พระองค์ทรงตอบคำถามด้วยการเล่าเหตุการณ์ซึ่งเป็นภาพเหตุการณ์ที่ยังอยู่ในความทรงจำของผู้ฟัง พระองค์ตรัสว่า “มีชายคนหนึ่งลงจากกรุงเยรูซาเล็ม ไปยังเมืองเยรีโคและเขาถูกพวกโจรปล้น พวกโจรแย่งชิงเสื้อผ้าของเขา ทูตตีเขา แล้วทิ้งเขาไว้ในสภาพที่เกือบจะตายแล้ว” ลูคา 10:30 {COL 379.1}

ในการเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค นักเดินทางจะต้องเดินผ่านป่ากันดารของยูเดีย ถนนนำไปสู่หุบเขาลึกอันแห้งแล้งเต็มไปด้วยโขดหินซึ่งรายล้อมไปด้วยโจรผู้ร้าย และบ่อยครั้งจะมีภาพความรุนแรงของการปล้นให้เห็นอยู่เสมอ ณ สถานที่นี้เองที่นักเดินทางผู้นี้ถูกโจมตี ถูกปลดของมีค่าทุกอย่างและถูกปล่อยทิ้งไว้ในสภาพปางตายอยู่ข้างทาง ขณะที่เขานอนอยู่ข้างทางนั้น มีปุโรหิตคนหนึ่งเดินทางผ่านมา และเห็นคนนั้นบาดเจ็บและฟกช้ำ นอนจมกองเลือด แต่ปุโรหิตคนนั้นเดินจากไปโดยไม่ช่วยเหลือแต่ประการใด เขา “เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง” ลูคา 10:31 จากนั้นมีเลวีคนหนึ่งเดินทางมา เขามีความอยากรู้อยากเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น จึงหยุดและมองดูชายที่นอนทรمانนั้น เขารู้ดีว่าควรจะทำอะไรแต่เขาเห็นว่ามันไม่ใช่หน้าที่ เขาได้แต่หวังว่าเขาไม่น่าเดินผ่านมาทางนี้เพื่อจะได้ไม่ต้องเห็นชายที่บาดเจ็บ เขาปลอบใจตนเองว่าเหตุการณ์เช่นนี้ไม่ใช่เรื่องของเขา “ก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง” เช่นเดียวกัน ลูคา 10:32 {COL 379.2}

แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเดินทางมาทางนี้เห็นคนที่ตกทุกข์ได้ยาก เขาทำหน้าที่ที่คนอื่นปฏิเสธด้วยความอ่อนโยนและเมตตา เขาดูแลปฏิบัติคนบาดเจ็บ ครั้น “เห็นแล้วก็มิโง้งสาร จึงเข้าไปหาเขา เอาเหล้าองุ่นกับน้ำมันเทใส่บาดแผลและเอาผ้ามาพันให้ แล้วให้เขานั่งขึ้นสัตว์ของตนเอง พามาถึงโรงแรม และดูแลรักษาพยาบาลเขา วันรุ่งขึ้นก่อนจะไป เขาเอาเงินสองเดนาริอันให้กับเจ้าของโรงแรมบอกว่า

ช่วยรักษาเขาด้วย สำหรับเงินที่ต้องเสียเกินนี้จะใช้ให้เมื่อกลับมา”
 ลูกา 10:33-35 ทั้งปุโรหิตและคนเลวีต่างเคร่งครัดในศาสนา แต่ชาว
 สมะเรียแสดงให้เห็นว่าเขากลับใจอย่างแท้จริง เขาไม่ได้เห็นด้วย
 ที่จะทำหน้าที่มากเกินไปกว่าปุโรหิตและคนเลวี แต่ในจิตใจและการ
 กระทำนั้น เขาพิสูจน์ตนเองว่าเป็นหนึ่งเดียวกับของพระเจ้า {COL
 379.3}

ในการสอนบทเรียนนี้ พระคริสต์ทรงนำเสนอหลักการของ
 พระบัญญัติอย่างตรงไปตรงมาและหนักแน่น แสดงให้ผู้ฟังเห็นว่าพวก
 เขาจะเลยที่จะปฏิบัติตามหลักการเหล่านี้ ถ้อยคำของพระองค์จะจริง
 และเฉียบแหลมจนผู้ฟังจับผิดไม่ได้ นักกฎหมายคนนั้นพบว่าในบทเรียนนี้
 ไม่มีสิ่งใดที่เขาจะโต้เถียงได้ อคติที่เขามีต่อพระคริสต์หายไป แต่เขา
 เอาชนะความรังเกียจในเชื้อชาติไม่ได้ เขาไม่ให้เกียรติแม้แต่จะเอ่ย
 คำว่าชาวสมะเรีย เมื่อพระคริสต์ถามว่า “ท่านเห็นว่าในสามคนนั้น
 คนไหนถือได้ว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น” เขาทูลตอบว่า “คือ
 คนนั้นแหละที่แสดงความเมตตาต่อเขา” ลูกา 10:36-37 {COL 380.1}

“พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้น” ลูกา
 10:37 จงเมตตาต่อผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ ด้วยการทำเช่นนี้เจ้า
 รักษาพระบัญญัติทั้งหมด {COL 380.2}

ความแตกต่างอันยิ่งใหญ่ระหว่างชาวยิวและชาวสมะเรียคือ
 ความแตกต่างของความเชื่อทางศาสนา ปัญหาอยู่ที่ว่าอะไรเป็นส่วน
 ของการนมัสการที่แท้จริง ฟาริสีจะไม่พูดถึงชาวสมะเรียในทางที่ดี แต่
 จะแข่งสาปอย่างขมขื่นที่สุดใส่พวกเขา ความเป็นปรปักษ์ระหว่างชาวยิว
 และชาวสมะเรียนั้นรุนแรงมาก จนหญิงสมะเรียรู้สึกแปลกใจที่พระ
 คริสต์ทรงขอน้ำดื่มจากเธอ เธอถามว่า “ทำไมท่านซึ่งเป็นคนยิวจึงมาขอ
 น้ำดื่มจากดิฉันซึ่งเป็นชาวสมะเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาพวกสมะเรีย
 เลย” ยอห์น 4:9 ครั้นเมื่อชาวยิวมีความเคียดแค้นต่อพระคริสต์และได้
 ลุกขึ้นในพระวิหารเพื่อเอาก้อนหินขว้างพระองค์นั้น พวกเขาไม่อาจหา
 คำพูดที่ดีไปกว่าการเปล่งเสียงด้วยความโกรธเกลียดว่า “ที่เราพูดว่าท่าน

เป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้นไม่จริงหรือ” ยอห์น 8:48 ถึงกระนั้น บุโรหิตและเลวีสะเลยหน้าทีที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้ทำ ปล่อยให้ชาวสะมาเรียซึ่งพวกเขาถูกเหยียดหยามและรังเกียจเดียดฉันท์ทำหน้าที่ดูแลคนร่วมชาติของพวกเขา {COL 380.3}

ชาวสะมาเรียทำตามคำสั่งที่ว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ลูกา 10:27 การกระทำนี้แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นผู้ชอบธรรมมากกว่าผู้ที่ปรีกปรีาเขาเขาดูแลรักษาคนบาดเจ็บเสมือนเป็นพี่น้อง โดยเอาชีวิตของตนเองเข้าเสี่ยง ชาวสะมาเรียคนนี้เป็นตัวแทนของพระคริสต์ พระผู้ช่วยของเราทรงสำแดงให้เราเห็นถึงความรักที่ไม่มีความรักของมนุษย์คนใดสามารถเทียบได้ เมื่อเราบาดเจ็บสาหัสปางตาย พระองค์ทรงเมตตาสงสาร พระองค์ไม่ได้เดินผ่านเราโดยทิ้งเราไว้อย่างอนาถ สิ้นหวังและพบจุดจบ พระองค์ไม่ได้สถิตอยู่ในบ้านแสนสบายและบริสุทธิ์ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระองค์ทรงเป็นที่รักของชาวสวรรค์ทั้งมวล แต่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นความต้องการที่เจ็บปวดของเรา พระองค์ทรงแบกรับภาระของเราและทรงห่วงใยมวลมนุษย์ พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อศัตรูของพระองค์ พระองค์ทรงอธิษฐานเพื่อฆาตรกรของพระองค์ ทรงชี้ไปที่แบบอย่างของตัวเองและตรัสกับบรรดาผู้ติดตามว่า “สิ่งที่เราสั่งพวกท่านไว้มาก็คือ จงรักกันและกัน” “เรารักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น” ยอห์น 15:17; 13:34 {COL 381.1}

พวกบุโรหิตและเลวีสนับสนุนการนมัสการที่วิหาร ซึ่งประกอบพิธีกรรมตามที่พระเจ้าทรงสถาปนาขึ้น การเข้าร่วมพิธีถือเป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่และสูงส่ง ทั้งบุโรหิตและเลวีรู้สึกว่าการได้รับเกียรติอย่างสูงนี้แล้วการช่วยคนตกทุกข์ข้างทางเป็นงานต่ำต้อยเกินไป เช่นนี้แล้วพวกเขาจึงละเลยโอกาสพิเศษซึ่งพระเจ้าทรงยื่นให้พวกเขาเป็นตัวแทนมอบพระพรให้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน {COL 382.1}

ทุกวันนี้ คนจำนวนมากกำลังทำผิดในทำนองเดียวกัน พวกเขาแยกหน้าที่ของตนออกเป็นสองจำพวกอย่างเด่นชัด จำพวกแรกเป็นเรื่อง

ใหญ่ที่ต้องควบคุมให้เป็นไปตามพระบัญญัติของพระเจ้า ส่วนอีกจำพวกหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยตามพระบัญชาที่ว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” นั้นกลับถูกละเลย ขอบเขตของงานนี้เป็นไปตามอำเภอใจ ซึ่งโน้มเอียงไปตามแรงกระตุ้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้อุปนิสัยมีรอยตำหนิและศาสนาของพระคริสต์ถูกนำเสนออย่างไม่ถูกต้อง {COL 382.2}

มีหลายคนคิดว่าการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้ตกทุกข์ได้ยากเป็นการลดเกียรติของตน หลายคนมองด้วยความไม่เอาใจใส่และเหยียดหยามไปยังผู้ที่ปล่อยให้อิทธิพลแห่งจิตวิญญาณของตนถูกทำลาย ส่วนคนอื่น ๆ ละเลยคนยากจนด้วยแรงจิตใจที่แตกต่างกัน พวกเขากำลังรับใช้ตามที่ตนเองเชื่อว่าเป็นราชกิจของพระคริสต์ด้วยการแสวงหาหนทางที่จะสร้างกิจการใหญ่โตที่มีคุณค่า พวกเขาารู้สึกว่าตนเองกำลังทำงานที่ยิ่งใหญ่และไม่สามารถหยุดเพื่อมาดูแลผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือและผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก ยิ่งไปกว่านั้นในขณะที่ทำงานที่คิดว่ายิ่งใหญ่ให้เจริญขึ้นนั้น พวกเขาอาจจะกดขี่ข่มเหงคนยากจน อาจจะ使人จนเหล่านั้นตกอยู่ในสภาวะที่ลำบากและขัดขวางสิทธิที่พึงได้หรือละเลยความต้องการของเขา แต่ถึงกระนั้นคนเหล่านี้คิดว่าการกระทำนั้นชอบธรรมเพราะเขาคิดว่ากำลังทำให้ราชกิจของพระคริสต์เจริญก้าวหน้า {COL 382.3}

มีคนจำนวนมากปล่อยให้พี่น้องหรือเพื่อนบ้านดั้นร่นภายใต้สภาวะที่ขัดสนโดยไม่เข้าไปช่วย เนื่องจากพวกเขาอ้างตนเองว่าเป็นคริสเตียนเขาจึงอาจมีความคิดว่า ในความเห็นแก่ตัวอย่างเย็นชาของพวกเขาเหล่านั้นเขากำลังเป็นตัวแทนพระคริสต์ เนื่องจากว่าผู้ที่อ้างตนเองเป็นคริสเตียนนั้นไม่ได้ร่วมมือกับพระองค์ ความรักของพระเจ้าซึ่งควรที่จะหลั่งไหลจากพวกเขาไปยังเพื่อนมนุษย์อีกจำนวนมากได้ถูกตัดทิ้งเสีย ส่วนใหญ่คำสรรเสริญและคำโมทนาขอบพระคุณอีกมากมายจากปากของมนุษย์ถูกขวางกั้นไม่ให้กลับคืนไปสู่พระเจ้า พระองค์ทรงถูกฉ้อโกงเอาสง่าราศรีที่ควรถวายแด่พระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระองค์ทรง

ถูกนอ้โกงจิตวิญญาณของผู้ที่พระคริสต์ทรงพลีชีพให้ คือจิตวิญญาณที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะนำเข้าสู่แผ่นดินของพระองค์เพื่ออยู่ร่วมกับพระองค์ตลอดชั่ววันรันดร์กาล {COL 383.1}

ความจริงของพระเจ้าส่งผลต่อโลกเพียงน้อยนิดทั้งที่ควรจะส่งผลมหาศาลผ่านการปฏิบัติของเรา คนที่อ้างว่าตนมีศานานนั้นมียู่มากมาย แต่ส่งผลเพียงน้อยนิด เราอ้างว่าตนเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ เราอ้างว่าเชื่อในความจริงของพระวจนะของพระเจ้าทุกข้อ แต่การกระทำนี้ไม่ก่อประโยชน์อันใดแก่เพื่อนบ้านนอกเสียจากว่าจะนำความเชื่อนั้นมาปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ความเชื่อของเราอาจสูงเทียมฟ้า แต่จะไม่สามารถช่วยตัวเราหรือเพื่อนบ้านเราไม่ได้หากเราไม่ประพฤติตัวเป็นคริสเตียน การเป็นตัวอย่างที่ถูกต้องจะเกิดประโยชน์ต่อโลกมากกว่าความเชื่อทั้งหมดที่เรามี {COL 383.2}

เรารับใช้ในพระราชกิจของพระเจ้าอย่างเห็นแก่ตัวไม่ได้ พระราชกิจของพระองค์คือการช่วยเหลือผู้ที่ถูกกดขี่และคนยากจน ในหัวใจของสาวกที่เดินตามพระองค์จำเป็นต้องมีความเมตตาสงสารอันอ่อนโยนของพระคริสต์ ซึ่งเป็นความรักที่มอบให้แก่ผู้มีคุณค่าในสายพระเนตรของพระองค์อย่างลึกซึ้งมากจนกระทั่งพระองค์ประทานชีวิตของพระองค์เพื่อความรอดของพวกเขา จิตวิญญาณเหล่านี้ทรงคุณค่ายิ่งกว่าของถวายอื่นใดที่เราจะนำมาถวายพระเจ้า การทุ่มเทพลังงานทั้งหมดไปกับการงานที่ดูประหนึ่งว่ายิ่งใหญ่ในขณะที่ละเลยคนขัดสนหรือหันหน้าหนีไปจากคนแปลกหน้าทั้งที่เขาควรจะได้รับสิทธิของเขาเป็นการรับใช้ที่พระองค์ไม่ทรงเห็นชอบ {COL 383.3}

การชำระจิตวิญญาณให้บริสุทธิ์โดยการประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นการปลุกฝังธรรมชาติของพระคริสต์ไว้ในมนุษยชาติ ศาสนาของชาวประเสริฐคือการมีพระคริสต์สถิตอยู่ในชีวิตซึ่งเป็นหลักการที่มีชีวิตและมีความกระตือรือร้น เป็นพระคุณของพระคริสต์ที่แสดงออกมาให้เห็นในอุปนิสัยและการทำกาที่ดี หลักการของพระกิตติคุณจะถูกตัดขาดจากส่วนใดส่วนหนึ่งของชีวิตจริงไม่ได้ ทุกแง่มุมของประสบ-

การณ์และการทำงานของคริสเตียนจะต้องแสดงให้เห็นถึงชีวิตของพระคริสต์ {COL 384.1}

ความรักเป็นพื้นฐานของทางพระเจ้าไม่ว่าจะอยู่ในสถานภาพใด ไม่มีมนุษย์คนใดจะมีความรักบริสุทธิ์ต่อของพระเจ้าได้นอกเสียจากจะมีความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวต่อพี่น้องของเขา แต่เราไม่สามารถมีจิตใจที่มีความรักเช่นนี้ได้ด้วยการพยายามรักคนอื่น สิ่งที่ต้องมีคือมีความรักของพระคริสต์ในจิตใจ เมื่อตัวของเราเข้าร่วมเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์แล้ว ความรักจะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ อุปนิสัยคริสเตียนที่สมบูรณ์จะได้รับมาเมื่อแรงกระตุ้นที่จะช่วยเหลือและเป็นพรแก่ผู้อื่นแสดงออกมาจากภายในอย่างสม่ำเสมอ เมื่อแสงอาทิตย์แห่งสวรรค์ท่วมท้นในจิตใจและแสดงออกมาทางสีหน้า {COL 384.2}

จิตใจที่มีพระคริสต์ร่วมสถิตอยู่ด้วยจะไม่ขาดความรักอย่างแน่นอน หากเรารักพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงรักเราก่อนฉันใด เราก็จะรักทุกคนที่พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขาด้วยฉันนั้น เราเข้าสัมผัสความรักของพระเจ้าไม่ได้หากเราไม่เข้าสัมผัสมนุษย์ เพราะในพระองค์ผู้ประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งจักรวาลนั้นความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ได้ผนวกเข้าด้วยกัน เมื่อเราเข้าสนิทกับพระคริสต์ เราก็มีความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ด้วยโซ่ทองแห่งความรัก จากนั้นความเมตตา สงสารและความเห็นใจของพระคริสต์จะแสดงออกในชีวิตของเรา เราจะไม่รอให้ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือหรือคนที่โชคร้ายเข้ามาหาเรา เราไม่จำเป็นต้องให้ใครมาขอร้องเพื่อให้มีความรู้สึกนึกถึงความทุกข์ของผู้อื่น การรับใช้ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือและตกทุกข์ได้ยากจะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติเหมือนกับที่พระคริสต์ทรงออกไปเพื่อทรงประกอบภารกิจ {COL 384.3}

ที่ใดมีแรงกระตุ้นแห่งความรักและความเห็นใจ ที่ใดที่มีจิตใจยื่นออกไปสู่ผู้อื่นเพื่อเป็นพระพรและการชูกิจ ที่นั่นจะมีการแสดงออกถึงการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ในส่วนลึกของคอนอกศาสนา คนที่ไม่มีความรู้ในพระบัญญัติของพระเจ้า คนที่ไม่เคยได้ยินแม้

แต่พระนามของพระคริสต์กลับเป็นผู้ที่แสดงความเมตตาต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ปกป้องเขาด้วยการเอาชีวิตของตนเข้าเสี่ยง การกระทำของพวกเขาแสดงถึงการทำงานของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปลุกฝังพระคุณของพระคริสต์ในใจของคนบาปเถื่อนทำให้เขามีความเห็นใจอันเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับธรรมชาติและการศึกษาของเขา “ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นความจริงได้นั้นกำลังเข้ามาในโลก” ยอห์น 1:9 ได้ส่องเข้าไปในจิตวิญญาณและแสงนี้หากได้รับการตอบสนองจะนำย่างเท้าของเขาก้าวไปยังอาณาจักรของพระเจ้า {COL 385.1}

สง่าราศีแห่งสวรรค์คือการยกชูคนที่ล้มลงและปลอบใจคนที่ตกทุกข์ และเมื่อใดที่พระคริสต์เข้าสนิทอยู่ในจิตใจของมนุษย์ เมื่อนั้นพระองค์จะทรงสำแดงออกในทำนองเดียวกัน ที่ใดที่มีการแสดงออก เช่นนี้ศาสนาของพระคริสต์จะเจริญขึ้น ที่ใดที่มีการประพฤติปฏิบัติ ที่นั้นย่อมมีความสว่าง {COL 386.1}

พระเจ้าไม่ทรงแยกแยะระหว่างสัญชาติ เชื้อชาติหรือชั้นวรรณะ พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างมวลมนุษย์ โดยการทรงสร้างนี้ทำให้ทุกคนอยู่ในครอบครัวเดียวกันและทุกคนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยการเฝ้าของพระองค์ พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทำลายทุกกำแพงที่ขวางกั้นเพื่อเปิดประตูทุกบานของวิหาร เพื่อจิตวิญญาณทุกดวงจะเข้าไปหาพระเจ้าอย่างเสรี ความรักของพระองค์นั้นกว้างขวางและลึกซึ้งเพียงไร ล้นเหลือจนแทรกซึมเข้าไปทุกที่ เป็นความรักที่จะยกจิตวิญญาณที่นำสงสารซึ่งตกอยู่ในวงล้อมแห่งการหลอกลวงของซาตานออกมาเป็นความรักที่เข้าไปใกล้พระที่นั่งของพระเจ้าซึ่งมีรั้วแห่งคำสัญญาล้อมรอบอยู่ {COL 386.2}

ในพระคริสต์ไม่มียิวหรือกรีก ไม่มีทาสหรือไท ทุกคนเข้ามาได้ โดยพระโลหิตอันมีค่ายิ่งของพระองค์ กาลาเทีย 3:28 เอเฟซัส 2:13 {COL 386.3}

ไม่ว่าความเชื่อทางศาสนาจะแตกต่างกันอย่างไรเราจะต้องรับฟังการเรียกร้องจากเพื่อนมนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยาก และตอบสนองความ

ต้องการของเขา ที่ใดที่มีความรู้สึกขมขื่นใจอันเกิดจากความแตกต่างทางศาสนา การรับใช้ในทางส่วนตัวจะให้ผลดีกว่า การรับใช้ด้วยความรักจะทำลายอคติและเอาชนะจิตวิญญาณให้กลับมาหาพระเจ้า {COL 386.4}

เราควรมีส่วนร่วมในความโศกเศร้า ความทุกข์ยากและความลำบากของผู้อื่น เราจะต้องร่วมทุกข์ร่วมสุขและดูแลทุกคนทั้งชั้นสูงและชั้นต่ำ ทั้งคนร่ำรวยและคนยากจน พระคริสต์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ” มัทธิว 10:8 รอบตัวเรามีจิตวิญญาณที่ขัดสนและทุกข์ทรมานที่ต้องการความช่วยเหลือทั้งด้วยคำพูดปลอบโยนและการช่วยเหลือ มีหญิงม่ายที่ต้องการความเห็นใจและความช่วยเหลือ มีเด็กกำพร้าที่พระคริสต์ทรงบัญชาผู้ติดตามให้คอยดูแลรับผิดชอบบ่อยครั้งสิ่งเหล่านี้ถูกละเลยมองข้ามไป พวกเขาอาจแต่งตัวสกปรก เชื้อชาและไม่มีสิ่งใดน่าสนใจ แต่กระนั้นพวกเขาเป็นสมบัติของพระเจ้า คนเหล่านั้นได้รับการไถ่ด้วยราคาสูง และในสายพระเนตรของพระเจ้าพวกเขามีค่าเท่าเทียมกับพวกเรา ทุกคนเป็นสมาชิกในครอบครัวใหญ่ของพระเจ้าและเป็นคริสเตียน ในฐานะผู้อารักขาทั้งหลายเราจะต้องช่วยกันรับผิดชอบ พระองค์ตรัสว่าจิตวิญญาณของพวกเขา “เราจะเรียกร้องเอาจากมือเจ้า” เอเสเคียล 3: 20 {COL 386.5}

บาปเป็นสิ่งยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาความชั่วทั้งปวง จึงเป็นหน้าที่ของเราที่จะให้ความเมตตาและช่วยเหลือคนบาป แต่เชื่อว่าทุกคนจะได้รับการยื่นมือช่วยเหลือด้วยวิธีการเดียวกัน มีคนจำนวนมากปิดซ่อนความกระหายในจิตวิญญาณของเขาไว้ คนเหล่านี้จะได้รับความช่วยเหลืออย่างมากโดยคำพูดที่อ่อนหวานหรือการระลึกถึงเขา มีคนอีกหลายคนที่อยู่ในสภาพที่ขัดสนมาก ถึงกระนั้นก็ยังไม่รู้สภาพของตัวเอง พวกเขาไม่รู้สึกถึงความแร้นแค้นของจิตวิญญาณ คนจำนวนมากหาคาลจุมปลักอยู่ในบาป จนสูญเสียความรู้สึกในความเป็นจริงของสิ่งอันเป็นนิรันดร์ สูญเสียพระฉายาของพระเจ้า และไม่รู้เลยว่าจิตวิญญาณของตนเองต้องการความช่วยเหลือหรือไม่ คนเหล่านี้ไม่มีความเชื่อในพระเจ้า

หรือวางใจในเพื่อนมนุษย์ จะเข้าถึงตัวคนเช่นนี้ได้ด้วยความเมตตาที่แสดงต่อเขาโดยไม่หวังผลใดๆ ต้องคอยดูแลความต้องการฝ่ายกายของเขาก่อน พวกเขาจะต้องรับประทานอาหาร อาบน้ำและสวมใส่เสื้อผ้าสะอาด เมื่อพวกเขาเห็นหลักฐานความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวแล้ว พวกเขาจะเชื่อในความรักของพระคริสต์ได้งายยิ่งขึ้น {COL 387.1}

มีคนมากมายที่ทำผิดและรู้สึกถึงความอับอายและความเขลาของตนเอง พวกเขาอดทนความผิดและความเหลวไหลของตนเองจนตกอยู่ในสภาพหมดหวัง เราจะต้องไม่ละเลยจิตวิญญาณเหล่านี้ เมื่อคนคนหนึ่งต้องว้ายน้ำทวนกระแสน้ำแรงของกระแสที่นั่นมีพลังที่จะพัดดึงเขากลับไป ขอให้ยื่นมือออกไปช่วยเขาเสมือนหนึ่งพระหัตถ์ของพี่ชายคนโตของเราที่ยื่นออกไปยังเปโตรที่กำลังจมน้ำ พุดกับเขาด้วยถ้อยคำแห่งความหวัง ด้วยวาจาที่จะสร้างความไว้วางใจและปลุกความรักให้ตื่นขึ้น {COL 387.2}

พี่น้องของท่านที่เจ็บป่วยทางจิตวิญญาณต้องการท่าน เหมือนกับที่ท่านต้องการความรักจากพี่น้อง พวกเขาต้องการประสบการณ์จากผู้ที่เคยอ่อนแอเหมือนอย่างพวกเขา คนที่เห็นใจเขาและช่วยเหลือเขาได้ ความเข้าใจในความอ่อนแอของเราเองจะช่วยอีกคนหนึ่งที่ต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน เราไม่ควรมองข้ามจิตวิญญาณที่ทนทุกข์โดยไม่หาหนทางที่จะให้ความปลอบใจแก่เขาเหมือนอย่างที่เราได้รับการปลอบใจจากพระเจ้า {COL 387.3}

การมีสามัคคีธรรมกับพระคริสต์ การมีความสัมพันธ์เป็นการส่วนตัวกับพระผู้ช่วยผู้ทรงชนม์จะนำความคิด จิตใจ และจิตวิญญาณไปสู่ชัยชนะเหนือธรรมชาติฝ่ายต่ำ จงบอกผู้ที่ระแวงร้อนว่ามีพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ที่จะทรงยกชูเขาได้ จงบอกพวกเขาว่าความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์เมตตาสงสารเขา การที่เขาเชื่อในกฎเกณฑ์และอำนาจยังไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นสิ่งที่ขัดขวางความเมตตาและไม่เคยฟังเสียงร้องขอของความช่วยเหลือ เขาต้องการจับมือที่อบอุ่นเพื่อวางใจในจิตใจที่เต็มไปด้วยความอ่อนนุ่ม จงให้จิตใจของเขาตั้งอยู่บนความนึกคิดว่าพระเจ้า

สถิตอยู่เคียงข้างเขาเสมอทรงคอยเฝ้ามองเขาด้วยความรักเห็นอกเห็นใจ บอกให้เขาคิดถึงพระทัยของพระบิดาผู้โศกเศร้าต่อการกระทำบาปของเขา คิดถึงพระหัตถ์ของพระบิดาที่ทรงยื่นออกมาเสมอ พระสุรเสียงของพระบิดาที่ตรัสว่า “ให้มันยอมอยู่ใต้การปกป้องของเรา ให้มันสร้างสันติภาพกับเรา ให้มันสร้างสันติภาพกับเรา” อิสยาห์ 27:5 {COL 388.1}

ในขณะที่ท่านทำงานนี้ ท่านมีเพื่อนร่วมงานที่สายตามนุษย์มองไม่เห็น ทูตจากสวรรค์อยู่เคียงข้างชาวสะมาเรียที่ดูแลชายแปลกหน้าที่บาดเจ็บ ทูตจากปราสาทสวรรค์คอยยืนเคียงข้างทุกคนที่ทำงานรับใช้พระเจ้าเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ และท่านจะรับความร่วมมือของพระคริสต์เองโดยตรง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการฟื้นฟูกลับสู่สภาพดีดั้งเดิม และในขณะที่ท่านทำงานภายใต้การควบคุมดูแลของพระองค์ท่านจะเห็นผลลัพธ์ยิ่งใหญ่ {COL 388.2}

การทำงานนี้อย่างซื่อสัตย์ไม่เพียงแต่เพื่อความสุขของผู้อื่นเท่านั้นแต่การกระทำนี้ยังมีผลต่อชีวิตนิรันดร์ในอนาคตด้วย พระคริสต์ทรงแสวงหาผู้สมควรได้รับการยกชูขึ้นเพื่อเป็นมิตรสหายกับพระองค์ เพื่อเราจะเป็นอย่างหนึ่งอันเดียวกับพระองค์เหมือนพระองค์ทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระบิดา พระองค์ทรงอนุญาตให้เราเข้าใกล้ผู้ที่ตกทุกข์และประสบภัยเพื่อให้เราออกมาจากความเห็นแก่ตัว พระองค์ทรงเสาะหาวิธีให้เราพัฒนาตนเองเพื่อให้มีคุณลักษณะของพระลักษณะนิสย ความเห็นอกเห็นใจ ความอ่อนน้อมและความรักเช่นเดียวกับพระองค์ การยอมรับใช้ในพันธกิจเช่นนี้ก็เท่ากับเรานำตนเองเข้าสู่โรงเรียนของพระองค์ เพื่อที่จะเตรียมตัวให้เหมาะสมที่จะไปยังพระบัลลังก์ของพระเจ้า แต่การปฏิเสธพันธกิจนี้ เราก็กฎีเสาะคำสั่งสอนของพระองค์และเลือกที่จะแยกตัวออกห่างจากพระพักตร์ของพระองค์ตลอดนิรันดร์ {COL 388.3}

พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ถ้าเจ้า...รักษาคำกำชับของเรา...เราจะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้ที่ยืนอยู่ที่นี่” แม้กระทั่งเข้าไปอยู่ท่ามกลางทูตสวรรค์ทั้งหลายที่ล้อมรอบพระที่นั่งของพระองค์ เสดาริยาห์

3:7 เมื่อเราร่วมมือทำงานกับทูตสวรรค์ทั้งหลายในโลกนี้ เรากำลังเตรียมตัวที่จะมีความสัมพันธ์กับพวกเขาในสวรรค์ “ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นเพียงวิญญาณที่รับใช้พระเจ้า ที่ทรงส่งไปปรนนิบัติบรรดาคนที่ได้รับความรอด” ฮีบรู 1:14 ทูตแห่งสวรรค์จะต้อนรับบรรดาผู้ที่เคยอยู่ในโลกนี้ที่ดำรงชีวิตโดยไม่ได้ “รับการปรนนิบัติ..แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น” มัทธิว 20:28 ในการมีความสัมพันธ์อันเป็นสุขนี้เราจะเรียนรู้จนถึงความสุขที่เป็นนิรันดร์และทุกสิ่งทุกอย่างนี้ล้วนแต่รวมอยู่ในคำถามที่ว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า” {COL 389.1}

บทที่ 27 บำเหน็จแห่งพระคุณ

อ้างอิงจากมัทธิว 19:16 - 30, 20:1 - 16,
มาระโก 10:17 - 31, ลูคา 18:18 - 30

ความจริงเรื่องพระคุณของพระเจ้าที่ประทานให้โดยไม่คิดมูลค่า นั้นแทบจะหายไปจากสายตาของชาวยิว พวกอาจารย์สอนว่าความเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้านั้นจะได้มาโดยการกระทำ บำเหน็จรางวัลของความชอบธรรมที่พวกเขาหวังจะได้นั้นอยู่ที่การกระทำด้วยตนเอง ดังนั้นการนมัสการของพวกเขาจึงได้รับการกระตุ้นด้วยวิญญาณแห่งความโลภและเห็นแก่ได้ สาวกของพระคริสต์ก็ไม่ได้หลุดพ้นจากความคิดเช่นเดียวกันนี้ และพระผู้ช่วยทรงพยายามฉวยโอกาสที่จะสำแดงให้เห็นถึงความผิดของพวกเขานี้ ไม่นานนักก่อนที่พระคริสต์จะตรัสอุปมาเรื่องคนทำงาน มีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นที่เปิดโอกาสให้พระองค์

เสนอหลักการที่ถูกต้อง {COL 390.1}

ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปนั้นก็มีขุนนางหนุ่มคนหนึ่งวิ่งเข้าหาพระองค์และคุกเข่าลง คำนับพระองค์อย่างสุภาพ พูดว่า “อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร ถึงจะได้ชีวิตนิรันดร์” มาระโก 10:17 {COL 390.2}

ขุนนางผู้นี้ทักทายพระคริสต์เป็นเพียงอาจารย์ที่ประเสริฐโดยไม่ได้มองเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยจึงตรัสว่า “ท่านใช้คำว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐนอกจากพระองค์เดียว” มาระโก 10:18 พระองค์ตรัสในทำนองนี้ว่า ท่านใช้หลักการใดในการเรียกเราเป็นอาจารย์ผู้ประเสริฐ พระเจ้าทรงเป็นผู้ประเสริฐแต่ผู้เดียว หากเจ้ามองเห็นว่าเราประเสริฐเจ้าจะต้องยอมรับว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้าและเป็นผู้แทนของพระองค์ {COL 390.3}

พระองค์ตรัสต่อไปว่า “ถ้าท่านต้องการจะเข้าสู่ชีวิตก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้” มัทธิว 19:17 พระลักษณะนิสัยของพระเจ้าสำแดงออกในบัญญัติของพระเจ้าและเพื่อที่จะให้เจ้ามีความเป็นหนึ่งกับพระเจ้า หลักการของบัญญัติของพระเจ้าจะต้องเป็นสิ่งที่กระตุ้นการกระทำทุกอย่างของเจ้า {COL 391.1}

พระคริสต์ไม่ได้ทรงลดข้อเรียกร้องของพระบัญญัติ พระองค์ทรงเสนอด้วยคำพูดที่ไม่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่าการเชื่อฟังเป็นเงื่อนไขของชีวิตนิรันดร์ เป็นเงื่อนไขเดียวกันกับที่เสนอไว้ให้แก่อาดัม ก่อนที่เขาจะล้มลงในความบาป พระเป็นเจ้าไม่ได้ทรงตั้งความหวังในจิตวิญญาณในระดับที่ต่ำกว่าที่พระองค์ทรงตั้งไว้สำหรับมนุษย์ในอุทยานสวรรค์ คือการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แบบ ไม่มีต่างพร้อย และชอบธรรม ข้อกำหนดภายใต้พระบัญญัติแห่งพระคุณมีความกว้างเท่าเทียมกับข้อเรียกร้องที่ทรงจัดตั้งไว้ในสวนเอเดน คือการสอดประสานเข้ากับพระบัญญัติของพระเจ้าซึ่งบริสุทธิ์ ยุติธรรมและดี {COL 391.2}

เมื่อได้รับคำสั่ง “ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้” ชายหนุ่มได้ถามขึ้นว่า “พระบัญญัติข้อไหนบ้าง” มัทธิว 19:18 เขาคาดเดาว่าคง

หมายถึงพระบัญญัติเกี่ยวกับการถวายบูชาข้อใดข้อหนึ่ง แต่พระคริสต์ทรงกล่าวถึงพระบัญญัติที่ทรงโปรดประทานให้จากภูเขาซีนาย พระองค์ตรัสถึงพระบัญญัติหลายข้อของพระบัญญัติสิบประการจากศิลาแผ่นที่สอง แล้วทรงสรุปเป็นข้อความเดียวว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” มัทธิว 19:19 {COL 391.3}

ชายหนุ่มตอบอย่างไม่รีรอ “ข้าพเจ้ารักษาข้อเหล่านั้นทุกข้ออยู่แล้ว ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง” มัทธิว 19:20 เขาเข้าใจพระบัญญัติเพียงแต่ภายนอกและผิวเผิน โดยมาตรฐานของมนุษย์แล้ว เขารักษาอุปนิสัยได้ดีไม่มีต่างพร้อย จะว่าไปแล้วจากลักษณะทั่วไปชีวิตภายนอกของเขานั้นไม่มีความบาปผิดใด เขามีความคิดว่าการเชื่อฟังของตนเองนั้นไม่มีที่ติ ถึงกระนั้นเขายังมีความกลัวลึกๆ อยู่ภายในว่ายังมีบางสิ่งไม่ถูกต้องระหว่างจิตวิญญาณของเขากับพระเจ้า นี่คือนิสัยที่กระตุ้นให้เขาถามขึ้นว่า “ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง” {COL 391.4}

พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าท่านต้องการจะเป็นคนดีพร้อม จงไปขายทรัพย์สินของท่านที่มีอยู่แจกจ่ายให้คนยากจน แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และจงตามเรามา เมื่อชายหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นก็ออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สินจำนวนมาก” มัทธิว 19:21, 22 {COL 391.5}

ผู้ที่รักตนเองเป็นผู้ที่ล่องละเมิดพระบัญญัติ พระเยซูทรงปรารถนาที่จะเปิดเผยให้ชายหนุ่มได้เห็น และพระองค์ทรงทดสอบเขาเพื่อจะเปิดเผยความเห็นแก่ตัวในใจของเขา พระองค์ทรงแสดงให้เห็นจุดชั่วร้ายในอุปนิสัยของเขา ชายหนุ่มไม่ต้องการที่จะรับรู้แจ้งเห็นจริงเพิ่มเติม เขาเก็บถนอมรูปเคารพตนหนึ่งไว้ในจิตใจ โลกเป็นพระของเขา เขาอ้างว่าตนเป็นผู้ที่ถือรักษาพระบัญญัติ แต่เขาขาดแคลนหลักการซึ่งเป็นหัวใจและชีวิตของทุกสิ่งทั้งหมด เขาไม่มีความรักแท้จริงให้กับพระเจ้าหรือมนุษย์ การขาดแคลนนี้เป็นการขาดแคลนทุกสิ่งที่จะทำให้เขามีความเหมาะสมเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินสวรรค์ ความรักตนเองและการได้มาซึ่งสมบัติทางโลก ทำให้เขาดำเนินชีวิตไม่สอดคล้องกับหลัก

การของสวรรค์ {COL 392.1}

ในขณะที่ขุนนางผู้นี้มาหาพระเยซู ความจริงใจและความตั้งใจของเขาคือจะพระทัยของพระเจ้าผู้ช่วย พระองค์ “ทรงเพ่งดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา” มาระโก 10: 21 (TBS1971)

ในตัวของเขาคนนี้พระองค์ทรงเห็นคนหนึ่งซึ่งจะทำงานรับใช้พระเจ้าในฐานะผู้ประกาศแห่งความชอบธรรมได้ พระองค์ทรงพร้อมที่จะต้อนรับขุนนางหนุ่มและประทานความสามารถเหมือนกับที่พระองค์ทรงต้อนรับชาวประมงยากจนที่ได้ติดตามพระองค์ หากชายหนุ่มอุทิศความสามารถของเขาเพื่อการช่วยจิตวิญญาณให้รอด เขาก็อาจจะเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ที่ยืนหยัดและประสบความสำเร็จ {COL 392.2}

แต่ก่อนอื่น เขาจะต้องยอมรับเงื่อนไขของการเป็นสาวก เขาจะต้องถวายตัวแก่พระเจ้าโดยไม่มีข้อแม้ เมื่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงเรียกยอห์น มัทธิวและเพื่อนของเขา พวกเขา “ก็สละสิ่งสารพัดทิ้ง ลูกขึ้นตามพระองค์ไป” ลูกา 5:28 ขุนนางหนุ่มคนนี้ก็จะต้องมีใจที่อุทิศตนแบบเดียวกัน การอุทิศตนเช่นนี้พระคริสต์ไม่ได้เรียกร้องการเสียสละที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าที่พระองค์ทรงยอมสละมาแล้ว “แม้พระองค์ทรงมั่งคั่งก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจนเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งคั่งเนื่องจากความยากจนของพระองค์” 2 โครินธ์ 8:9 ชายหนุ่มคนนี้เพียงแต่ต้องเดินตามในทางที่พระคริสต์ทรงนำไป {COL 393.1}

พระคริสต์ทอดพระเนตรชายหนุ่มและทรงต้องการจิตวิญญาณของเขา พระองค์ทรงหวังที่จะส่งเขาไปเป็นผู้สื่อข่าวแห่งพระพรแก่เพื่อนมนุษย์ พระองค์ทรงทดแทนความเสียสละที่เรียกร้องจากเขา ด้วยการเสนอสิทธิพิเศษคือการเป็นมิตรกับพระองค์ให้แก่เขา พระองค์ตรัสว่า “จงตามเรามา” เป็นสิทธิพิเศษที่เปโตร ยากอบ และยอห์นถือว่าเป็นความชื่นชมยินดี ชายหนุ่มเองมองพระคริสต์ด้วยความยกย่องนับถือ หัวใจของเขาถูกนำเข้าไปใกล้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่เขาไม่พร้อมที่จะรับหลักการเสียสละของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เขาเลือกสมบัติของตนก่อนการเลือกพระเยซู เขาต้องการชีวิตนิรันดร์แต่ความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวซึ่ง

เป็นชีวิตนั้นเขากลับไม่ยอมรับไว้ในจิตวิญญาณ และด้วยจิตใจที่ทุกข์ โศกได้เดินจากพระคริสต์ไป {COL 393.2}

ขณะที่ชายหนุ่มหันหลังไป พระเยซูตรัสกับสาวกว่า “คนมั่งมี จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้ายากจริงๆ” มาระโก 10:23 ถ้อยคำนี้ ทำให้สาวกต่างตกตะลึง พวกเขาได้รับการสอนว่าคนร่ำรวยเป็นที่โปรดปรานของสวรรค์ พวกเขาหวังที่จะได้รับอำนาจและความมั่งคั่งของทางโลกในอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ หากคนร่ำรวยเข้าแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้แล้ว คนอื่นๆ จะมีความหวังใดเล่า {COL 393.3}

“พระเยซูตรัสแก่พวกเขาอีกว่า ลูกเอ๋ย สำหรับคนที่วางใจในทรัพย์สินสมบัติ การเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้ายากจริงๆ อูฐจะลอดรูเข็ม ก็ยากกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า เหล่าสาวกก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง” บัดนี้พวกเขารู้ตัวแล้วว่า ตนเองก็รวมอยู่ในคำเตือนสำคัญนี้ ในแสงสว่างของคำพูดขององค์พระผู้เป็นเจ้า ความต้องการอำนาจและทรัพย์สินสมบัติที่แอบซ่อนอยู่ภายในได้ถูกเปิดเผย ด้วยความหวั่นหวาดใจตนเอง พวกเขาจึงร้องขึ้นว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้” มาระโก 10:24-26 {COL 393.3}

“พระเยซูทอดพระเนตรพวกเขาแล้วตรัสว่า ส่วนมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้แต่ไม่เหลือกำลังของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง” มาระโก 10:27 {COL 394.2}

คนที่ร่ำรวยในสภาพเช่นชายคนนี้เข้าสวรรค์ไม่ได้ สมบัติของเขาให้สิทธิเพื่อรับมรดกของธรรมิกชนแห่งความสว่างไม่ได้ โดยอาศัยพระคุณอันไร้ขอบเขตจำกัดของพระคริสต์เท่านั้นที่มนุษย์ไม่ว่าจะเป็นใครก็เข้าไปยังนครของพระเจ้าได้ {COL 394.3}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าตรัสกับคนร่ำรวยไม่ด้อยไปกว่ากับคนยากจนว่า “ท่านทั้งหลายไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง เพราะว่าพระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้ว” 1 โครินธ์ 6:19, 20 เมื่อมนุษย์เชื่ออย่างนี้ ทุกสิ่งที่เขาครอบครองอยู่ก็จะถือว่าได้รับฝากไว้เพื่อใช้ตามที่พระเจ้าทรงชี้แนะสำหรับช่วยผู้ที่หลงหายและสงเคราะห์ผู้ตกทุกข์ได้ยากและผู้ยากไร้

สำหรับมนุษย์ เป็นเรื่องที่ไม่ได้ เพราะใจยึดติดกับสมบัติทางโลก จิตวิญญาณที่ผูกพันกับการรับใช้ทรัพย์สินสมบัติจะไม่ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือของเพื่อนมนุษย์ แต่ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า การมองไปยังความรักอันไม่มีสิ่งใดเปรียบได้ของพระคริสต์ทำให้จิตใจที่เห็นแก่ตัวละลายไปและยอมจำนนต่อพระองค์ เศรษฐีคนนี้จะถูกนำไปพุดเช่นเดียวกับซาโลมอนฟาริสีว่า “อะไรที่เคยเป็นกำไรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ถือว่าสิ่งนั้นเป็นการขาดทุนแล้วเพราะเหตุพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุนเพราะเหตุคุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า” ฟิลิปปี 3:7, 8 แล้วเขาจะไม่นับสิ่งใดว่าเป็นของตน พวกเขาจะชื่นชมที่ถือว่าตนเป็นผู้อารักขาพระคุณอันใหญ่หลวงของพระเจ้า และเป็นผู้รับใช้มนุษย์ทุกคนเพื่อเห็นแก่พระองค์ {COL 394.4}

เปโตรเป็นคนแรกที่แสดงออกถึงความคิดอันลึกลับ ซึ่งเป็นผลจากพระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอด เขาคิดด้วยความภูมิใจในสิ่งที่เขาและน้องชายยอมเสียสละเพื่อพระผู้ช่วยให้รอด เขาพูดว่า “นี่แหละข้าพระองค์ทั้งหลายยอมสละสิ่งสารพัดและติดตามพระองค์มา” เขาคิดถึงคำสัญญาอันมีข้อแม้ที่ขุนนางหนุ่มได้รับที่กล่าวว่า “ท่านจึงจะมีทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์” และเขาก็ถามว่าเขาและเพื่อนๆ จะได้สิ่งใดเป็นการตอบแทนสำหรับการเสียสละของพวกเขา มาระโก 10:27, 21 {COL 395.1}

คำตอบของพระผู้ช่วยให้รอดสร้างความตื่นตะลึงให้แก่ชาวประมงชาวกาลิลีเหล่านี้ เพราะเป็นภาพของเกียรติยศที่จะทำให้ความฝันอันสูงสุดของพวกเขาสำเร็จ “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่เมื่อบุตรมนุษย์นั่งบนพระที่นั่งอันรุ่งโรจน์นั้น พวกท่านที่ติดตามเราจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองเผ่า” และพระองค์ตรัสต่อไปอีกว่า “ใครก็ตามที่สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือลูก หรือไร่นา เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐของเรา คนนั้นจะได้รับผลตอบแทนร้อยเท่าในยุคนี้อันนี้คือ บ้าน พี่น้องชาย

หญิง มารดา ลูกและไร่นา พร้อมการข่มเหงด้วย และในยุคหน้าจะ
ได้ชีวิตนิรันดร์” มาระโก 10:28-30 {COL 395.2}

แต่คำถามของเบโตรที่ว่า “พวกข้าพระองค์จะได้อะไรบ้าง” มัทธิว
10:27 แสดงออกถึงจิตใจที่หากไม่ได้รับการแก้ไขจะทำให้พวกสาวกไม่
เหมาะที่จะเป็นผู้สืบทอดของพระคริสต์ เพราะเป็นจิตใจของคนรับจ้าง
ในขณะที่ความรักของพระเยซูดึงดูดใจของสาวกทั้งหลาย พวกเขายัง
ไม่ได้หลุดพ้นจากความคิดแบบฟาริสี พวกเขายังทำงานด้วยความคิด
ที่จะได้รับสิ่งตอบแทนตามแรงงานที่ทุ่มเทไป พวกเขายังรักจิตใจที่
ยกย่องตนเองและพอใจในตนเอง และเปรียบเทียบระหว่างพวกเดียวกัน
เอง เมื่อคนหนึ่งเ็นพวกเขาล้มลงในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง คนอื่นก็จะหมกมุ่น
กลับความรู้สึกว่าตนเองอยู่เหนือผู้อื่น {COL 396.1}

เพื่อป้องกันสาวกทั้งหลายที่จะมองพลาดหลักการของข่าว
ประเสริฐ พระคริสต์ตรัสอุปมาเพื่ออธิบายถึงวิธีปฏิบัติของพระเจ้าต่อ
ผู้รับใช้และลักษณะวิญญูณแห่งการรับใช้ที่พระองค์ทรงปรารถนา {COL
396.2}

พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นเหมือนเจ้าของ
สวนคนหนึ่ง ที่ออกไปจ้างคนงานเพื่อสวนองุ่นของตนตั้งแต่เวลาเช้าตรู่”
มัทธิว 20:1 ตามธรรมเนียม คนหางานจะไปรอคอยในตลาด และนายจ้าง
จะมหาคนทำงาน นายจ้างในอุปมานี้ออกมหาคนงานในเวลาต่างๆ กัน
ผู้ที่จ้างมาในเวลาเช้าตรู่ตกลงรับค่าจ้างตามที่บอกไว้ คนรับจ้างในเวลา
ต่อมาปล่อยให้ผู้จ้างพิจารณาค่าจ้างตอบแทนตามความพอใจ {COL
396.3}

“เมื่อถึงเวลาพลบค่ำ เจ้าของสวนสั่งผู้จัดการว่า ไปเรียกพวก
คนงานมา แล้วให้ค่าจ้างแก่พวกเขา เริ่มจากพวกสุดท้ายจนถึงพวกแรก
พวกที่มาทำงานเวลาประมาณห้าโมงเย็นนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่ง
เดนาเรียน พวกแรกจึงคิดว่าเขาจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่ง
เดนาเรียนเหมือนกัน” มัทธิว 20:8-10 {COL 396.4}

เจ้าของสวนที่ปฏิบัติต่อคนงานในสวนองุ่นเปรียบได้กับการปฏิบัติ

ของพระเจ้าต่อครอบครัวมนุษยชาติ เป็นการกระทำที่ค้านกับธรรมเนียมการปฏิบัติของมนุษย์ ในธุรกิจทางโลก การตอบแทนจะให้ตามงานที่ทำ คนงานหวังที่จะได้ค่าจ้างเท่ากับงานที่ทำ แต่ในอุปมานี้พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นถึงหลักการของแผ่นดินสวรรค์ของพระองค์ เป็นแผ่นดินที่ไม่ใช่ของโลกนี้ พระองค์ไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของมาตรฐานมนุษย์ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา...เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราก็กสูงกว่าทางของพวกเจ้า และความคิดของเราก็กสูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น” อิสยาห์ 55:8, 9

ในอุปมานี้ คนงานคนแรกตกลงทำงานเพื่อค่าจ้างที่กำหนดไว้ และพวกเขาก็ได้ค่าจ้างเท่ากับที่กำหนดไว้โดยไม่ได้ส่วนเพิ่มมากขึ้นกว่านี้ ส่วนผู้ที่รับจ้างมาทีหลังเชื่อตามสัญญาของนายจ้างที่ว่า “ท่านจะได้รับค่าจ้างที่สมควร” Thai KJV พวกเขาแสดงออกถึงความไว้วางใจในนายจ้างโดยไม่ถามเรื่องค่าตอบแทน ไม่ใช่โดยปริมาณงานที่ทำแต่ได้รับการตอบแทนตามความตั้งใจอันเต็มด้วยความกรุณาของนายจ้าง {COL 397.1}

ด้วยเหตุนี้พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราวางใจพระองค์ผู้ทรงชำระคนอธรรม พระองค์ไม่ได้ประทานการตอบแทนตามความดีของเรา แต่ประทานให้ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง “ที่พระองค์ทรงทำแล้วในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เอเฟซัส 3:11 “ไม่ใช่เพราะความชอบธรรมที่เราทำเอง แต่ด้วยพระเมตตาของพระองค์โดยผ่านการชำระให้บังเกิดใหม่” ทิโมธี 3:5 และสำหรับผู้ที่วางใจในพระองค์ พระองค์จะทรง “สามารถทำทุกสิ่งได้มากยิ่งขึ้นกว่าที่เราทูลขอหรือคิด” เอเฟซัส 3:20 {COL 397.2}

งานที่มีคุณค่าสำหรับพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับปริมาณแรงงานที่ทุ่มลงไปหรือผลของงานที่มองเห็นได้ แต่ขึ้นกับความตั้งใจของวิญญาณที่ทุ่มเทกับการทำงานนั้น ผู้ที่เข้ามายังสวนในเวลาห้าโมงนั้น มีจิตใจแห่งการขอบคุณที่ได้งานทำ หัวใจของพวกเขาก็เต็มล้นด้วยความซาบซึ้ง

ใจต่อผู้ที่ยอมรับพวกเขา และเมื่อถึงเวลาเย็นเจ้าของสวนได้จ่ายเงินค่าแรงเต็มวัน พวกเขาแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง พวกเขาทราบดีว่าตนเองไม่สมควรที่จะได้ค่าจ้างเช่นนี้ และความเมตตาที่แสดงออกมาให้เห็นในสีหน้าของนายจ้างทำให้พวกเขามีความสุข พวกเขาจะไม่มีความลิ้มรสความดีของเจ้าของสวนหรือค่าแรงที่ให้มาด้วยความเอื้อเฟื้อ ด้วยประการเช่นนี้ คนบาปผู้ที่ทราบดีถึงความไม่เหมาะสมของตนเอง เมื่อเข้าไปทำงานในสวนของพระผู้ทรงเป็นเจ้านายในเวลาบ่ายห้าโมง เวลาในการรับใช้นั้นสั้นเหลือเกิน เขารู้ว่าคำตอบแทนนั้นไม่เหมาะสมกับตนเอง แต่เขาก็มีใจเปี่ยมล้นด้วยความสุขที่พระเจ้าทรงรับเขา เขาทำงานด้วยจิตวิญญาณที่ถ่อมตนและไว้วางใจ สำนึกถึงพระคุณที่ได้เข้าเป็นผู้ร่วมงานกับพระคริสต์ จิตใจแห่งการรับใช้เช่นนี้พระเจ้าทรงยอมรับด้วยความพอพระทัย {COL 397.3}

พระยาห์เวห์ทรงประสงค์ที่จะให้เราวางใจในพระองค์โดยไม่ต้องถามถึงขนาดของคำตอบแทน เมื่อพระคริสต์สถิตอยู่ในใจ เรื่อบำเหน็จตอบแทนจะไม่ใช้สิ่งสำคัญที่สุด นี่ไม่ใช่สิ่งสูงใจที่กระตุ้นการทำงานรับใช้ของเรา จริงอยู่ภายใต้จิตสำนึกของเรา เราสมควรที่จะให้ความเคารพต่อการให้คำตอบแทน พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราสำนึกบุญคุณถึงพระพรแห่งพระสัญญา แต่พระองค์ไม่ได้ทรงต้องการให้เราเอาใจจดจ่อต่อการจะได้รับคำตอบแทนหรือรู้สึกว่าจะต้องได้รับคำตอบแทนสำหรับทุกงานที่ทำ เราไม่ควรวิตกห่วงใยกับคำตอบแทนมากไปนัก แต่ควรใส่ใจกับการกระทำที่ถูกต้องไม่ว่าจะได้รับการตอบแทนมากเท่าไรก็ตาม ความรักที่ถวายให้กับพระเจ้าและรักที่ให้กับเพื่อนมนุษย์จะต้องเป็นแรงจูงใจของเรา {COL 398.1}

อุปมานี้ไม่ให้โอกาสแก่ตัวแก่ผู้ที่ถูกเรียกเข้าทำงานกลุ่มแรก แต่ให้โอกาสคนที่ละเอียดที่จะเข้าสู่สวนองุ่นขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อเจ้าของสวนไปตลาดตอนบ่ายห้าโมง และพบคนว่างงาน ท่านจึงพูดขึ้นว่า “พวกท่านยืนอยู่ว่างๆ ที่นี่ทั้งวันทำไม” คำตอบที่ได้รับก็คือ “เพราะว่าไม่มีใครจ้างเรา” มัทธิว 20:6, 7 คนที่ได้รับการเรียกในเวลา

เย็น ไม่ได้อยู่ที่นั่นในช่วงเช้า พวกเขาไม่ได้ปฏิเสธการเชิญชวน คนที่ปฏิเสธและต่อมาภายหลังได้กลับใจก็ดีแล้ว แต่เป็นเรื่องไม่ปลอดภัยที่จะไม่เอาจริงกับการทรงเรียกแห่งพระเมตตาคุณครั้งแรก {COL 399.1}

เมื่อผู้ทำงานทั้งหลายในสวนได้รับ “คนละหนึ่งเดนาเรียน” แล้ว มัทธิว 20:10 คนที่ทำงานตั้งแต่เช้าก็ไม่พอใจ พวกเขาทำงานนานถึงสิบสองชั่วโมงไม่ใช่หรือ จึงพากันให้เหตุผลว่าเป็นเรื่องถูกต้องไม่ใช่หรือที่พวกเขาจะต้องได้รับมากกว่าผู้ที่ได้ทำงานเพียงชั่วโมงเดียวในเวลาที่อากาศเย็นสบายแล้ว จึงต่างพูดว่า “พวกสุดท้ายทำงานแค่ชั่วโมงเดียวแต่ท่านกลับให้ค่าจ้างพวกเขาเท่ากับเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน” มัทธิว 20:12 {COL 399.2}

เจ้าของสวนตอบคนหนึ่งในพวกนั้นว่า “เพื่อนเอ๋ย เราไม่ได้โกงท่านเลย ท่านตกลงกับเราว่าหนึ่งเดนาเรียนไม่ใช่หรือ รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราต้องการจะให้กับคนสุดท้ายนี้เท่ากับท่าน เราจะใช้เงินทองของเราตามใจตัวเองไม่ได้หรือ ทำไมท่านอิจฉาเมื่อเห็นเราใจดี {COL 399.3}

“อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรกและคนที่เป็นคนแรกจะกลับเป็นคนสุดท้าย [ด้วยว่าผู้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย Thai KJV]” มัทธิว 20:13-16 {COL 399.4}

ผู้ที่เข้าทำงานกลุ่มแรกตามอุปมาเป็นตัวแทนของผู้ที่อ้างตนว่ามีสิทธิเหนือผู้อื่นอันเนื่องมาจากหน้าที่การงาน พวกเขาทำงานด้วยจิตใจที่ชื่นชมยกย่องตัวเอง หาได้ทำงานด้วยความเสียสละและความทุ่มเทตัวเองไม่ พวกเขาอาจจะแสดงตนว่ารับใช้พระเจ้าตลอดชีวิตของตน อาจจะเป็นคนแรกที่ต้องทนทุกข์ ขัดสนและเผชิญการทดลอง ด้วยเหตุนี้จึงคิดว่าตนน่าจะเป็นผู้ที่ได้รับบำเหน็จรางวัลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่ พวกเขาคิดถึงค่าตอบแทนมากกว่าโอกาสการเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ในทัศนะของพวกเขา การทำงานและการเสียสละของพวกเขาจะต้องได้รับเกียรติยศมากกว่าผู้อื่น และเนื่องจากการเรียกร้องนี้ไม่ได้รับการตอบสนอง พวกเขาจึงขุ่นเคืองใจ หากพวกเขาเอาจิตใจที่มีความรักและ

วิญญาณแห่งความไว้วางใจใส่เข้าไปในการทำงานแล้ว พวกเขาก็จะได้เป็นหนึ่งอย่างต่อเนื่องตลอดไป แต่เพราะจิตใจที่มีแต่การทะเลาะเบาะแว้ง มีแต่การบ่นติเตียนซึ่งเป็นลักษณะที่ไม่เหมือนกับชีวิตของพระคริสต์ ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าพวกเขาไม่มีความเหมาะสม เป็นการแสดงให้เห็นถึงความต้องการให้ตัวเองก้าวขึ้นไปข้างหน้า แสดงถึงการไว้วางใจในพระเจ้า และจิตใจที่มีแต่ความอิจฉาริษยาพี่น้องของตน สำหรับคนอย่างนี้ ความดีและน้ำพระทัยที่กว้างขวางของพระเป็นเจ้า เป็นเพียงให้โอกาสแก่เขาในการบ่นติเตียน การกระทำเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าจิตใจของพวกเขาคือได้มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าไม่ พวกเขาไม่เข้าใจถึงความสุขแห่งการได้ร่วมมือกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นนายงาน {COL 399.5}

ไม่มีสิ่งใดสร้างความขุ่นเคืองต่อพระเจ้ามากไปกว่าจิตใจที่คับแคบ และเห็นแก่ตัว พระองค์ทำงานร่วมกับผู้ที่แสดงตัวลักษณะแบบนี้ไม่ได้ พวกเขาจะไม่มีความรู้สึกไวต่อการทำงานของพระวิญญาณของพระองค์ {COL 400.1}

ชาวียูถูกเรียกให้เข้าไปทำงานในสวนองุ่นของพระเจ้าก่อนผู้อื่น และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเยอหยิ่งและเข้าใจว่าตนเองดีพร้อม เวลาแห่งการรับใช้นานหลายปีทำให้พวกเขาคิดว่าจะต้องได้บำเหน็จตอบแทนมากกว่าผู้อื่น ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้พวกเขาโมโหโกรธ มากไปกว่าการให้คนต่างชาติเข้าร่วมรับสิทธิที่เท่าเทียมกับพวกตนในเรื่องของพระเจ้า {COL 400.2}

พระคริสต์ทรงเตือนสาวกที่ได้รับการทรงเรียกให้ติดตามพระองค์ก่อนผู้อื่น หากไม่แล้วความชั่วร้ายชนิดเดียวกันจะเกิดขึ้นในพวกเขา พระองค์ทรงเห็นว่าจิตใจที่คิดว่าตนเองเป็นคนชอบธรรมจะนำความอ่อนแอ คำสาปแช่งมาสู่คริสตจักร มนุษย์คิดว่าเขาสามารถทำอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อจะมีที่อยู่ในแผ่นดินสวรรค์ พวกเขาคิดว่าเมื่อก้าวหน้าขึ้นไปถึงจุดหนึ่งแล้ว พระเป็นเจ้าจะเสด็จมาช่วยพวกตน ดังนั้นพวกเขาจึงเต็มไปด้วยอวดตาแต่ไม่มีพระเยซู หลายคนที่ได้ก้าวขึ้นไปเพียงเล็กน้อยจะเยอหยิ่งและคิดว่าตนเองเหนือกว่าผู้อื่น พวกเขาพร้อมที่จะรับ

ค่ายกยอปอขึ้น เมื่อไม่ได้รับการยกย่องว่ามีความสำคัญก็จะเกิดความ
อิจฉา พระคริสต์ทรงพยายามหาทางปกป้องสาวกจากภัยอันตรายเหล่านี้
{COL 400.3}

ในตัวเราต้องไม่มีการอวดอ้างถึงคุณงามความดีของตนเอง
“อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดความ
เข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดความมั่งคั่งของตน แต่ให้ผู้อวด
อวดสิ่งนี้คือการที่เขาเข้าใจและรู้จักเราว่าเราคือพระยาห์เวห์ผู้สำแดง
ความรักมั่นคง ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะเรา
พอใจในสิ่งเหล่านี้ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ” เยเรมีย์ 9:23 , 24

บำเหน็จตอบแทนที่ได้รับไม่ใช่เป็นเพราะการกระทำ เพื่อจะไม่ให้
มีผู้ใดอวดใด ทว่าทั้งหมดนี้ล้วนเป็นผลของพระคุณทั้งสิ้น “ถ้าอย่างนั้น
เราจะว่าอย่างไรในเรื่องอับราฮัมบรรพบุรุษของเราตามสายโลหิต ถ้า
อับราฮัมถูกชำระให้ชอบธรรมโดยการประพฤติ ท่านก็มีทางที่จะอวดได้
แต่ไม่ใช่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘อับราฮัม
เชื่อในพระเจ้า และพระองค์ทรงถือว่าท่านเป็นคนชอบธรรม’ ส่วนคนที่
ทำงานก็ไม่ถือว่าค่าจ้างที่ได้นั้นเป็นบำเหน็จ แต่ถือว่าเป็นค่าแรงของงาน
ที่ได้ทำ ส่วนคนที่ไม่ได้อาศัยการประพฤติ แต่ได้เชื่อในพระองค์ผู้ทรง
ให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ เพราะความเชื่อของคนนั้นพระเจ้า
ทรงถือว่าเป็นความชอบธรรม” โรม 4:1-5 ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มี
โอกาสที่จะอวดตัวเองเหนือผู้อื่นหรือโกรธเคืองผู้อื่น ไม่มีใครได้สิทธิ
พิเศษเหนือผู้อื่น หรือยึดเอาการตอบแทนว่าเป็นสิทธิของตน {COL
401.2}

ทั้งคนแรกและคนสุดท้ายจะมีส่วนร่วมรับบำเหน็จตอบแทน
นิรันดร์ที่ยิ่งใหญ่ ผู้ที่มาก่อนจะต้องต้อนรับผู้ที่มาสุดท้ายด้วยความยินดี
ผู้ที่มิใช่ขุนเคืองคนอื่นที่ได้รับบำเหน็จตอบแทนนั้น ลืมไปว่าตนเองก็
รอดโดยพระคุณเหมือนกัน อุปมาของคนทำงานในสวนเรื่องนี้ตำหนิ
ความอิจฉาและความสงสัยทุกประการ ความรักชื่นชมยินดีในความจริง
และไม่สร้างการเปรียบเทียบที่เป็นความอิจฉาริษยา ผู้ที่มีความรักอยู่ใน

ตัวจะเปรียบเทียบความรักอันดีงามของพระคริสต์กับอุปนิสัยอันไม่สมบูรณ์แบบของตนเองเท่านั้น {COL 402.1}

อุปมานี้เป็นคำตักเตือนผู้ทำงานรับใช้ทุกคนไม่ว่าพวกเขาจะมีอายุงานการรับใช้นานเพียงใด ไม่ว่าจะมึนงาหนักมากเพียงไร หากไม่มีความรักต่อพี่น้อง หากเขาไม่มีการถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้า การรับใช้เหล่านั้นก็ไม่มีคุณค่าใดเลย ผู้ที่ยกตัวเองขึ้นเป็นใหญ่เป็นคนที่ไม่มีศาสนา คนที่มีเป้าหมายทำตนให้เป็นที่ยกย่องสรรเสริญจะพบว่า ตัวเขตกอยู่ในสภาพที่ขาดพระคุณ เพราะพระคุณนี้เท่านั้นที่จะทำให้การรับใช้พระคริสต์ของเขาบังเกิดผล เมื่อใดที่ปล่อยให้ความหยิ่งโสและความพอใจในตนเองเกิดขึ้น การงานนั้นก็ไร้ประโยชน์ {COL 402.2}

การรับใช้ที่พระเจ้าทรงยอมรับนั้น ไม่ขึ้นอยู่ที่ระยะเวลาของการทำงานแต่ขึ้นอยู่กับความเต็มใจและความซื่อสัตย์ในการงาน สิ่งที่พระองค์ทรงเรียกร้องก็คือการถวายตัวรับใช้ด้วยความเสียสละ หน้าที่อันเล็กน้อยที่สุดแต่ทำด้วยความจริงใจ และเสียสละโดยไม่คำนึงถึงตนเองนั้นเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่างานใหญ่โตที่มุ่งทำเพื่อให้ตนเองได้รับเกียรติ พระเจ้าทรงทอดพระเนตรดูว่าเรามีจิตใจแบบพระคริสต์มากเพียงใด และงานของเราสำแดงพระคริสต์มากเพียงใด พระองค์ทรงสนพระทัยในความรักและความซื่อสัตย์ต่องานที่เราทำมากกว่าปริมาณของงานที่เราทำ {COL 402.3}

เมื่อใดที่ความเห็นแก่ตัวตายจากไป เมื่อใดที่การแย่งชิงความเป็นใหญ่ถูกทำลายไป เมื่อใดที่ความสำนึกในพระคุณเต็มล้นอยู่ในใจ และความรักส่งกลิ่นหอมให้กับชีวิต เมื่อนั้นเท่านั้นที่พระคริสต์จะสถิตอยู่ในจิตใจและเราจะเป็นที่ยอมรับว่าเป็นผู้ร่วมงานกับพระเจ้า {COL 402.4}

ไม่ว่างานของพวกเขาจะยากลำบากเพียงไร ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์จะไม่ถือว่างานนั้นน่าเบื่อหน่าย พวกเขาพร้อมที่จะเสียสละทำงานและพร้อมที่จะรับใช้เพราะงานที่ทำนั้นเป็นที่น่าชื่นชม เขารับใช้ด้วยจิตใจที่ดี ความชื่นชมยินดีในพระเจ้าแสดงออกผ่านทางพระเยซูคริสต์

ความสุขของเขาเป็นความสุขที่ถูกจัดวางไว้ต่อหน้าพระคริสต์ผู้ทรง “กระทำตามพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรามาและทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” ยอห์น 4:34 พวกเขาร่วมมือกับพระเป็นเจ้าแห่งพระสิริ ความคิดเช่นนี้ทำให้การตรากตรำทำงานบรรเทาลง ช่วยค้ำจุนความตั้งใจ กระตุ้นจิตวิญญาณให้เข้มแข็งไม่ว่าจะมีสิ่งใดเกิดขึ้น การทำงานด้วยจิตใจที่ไม่เห็นแก่ตัว จิตใจที่สูงส่งขึ้นจากการมีส่วนร่วมในการทนทุกข์ของพระคริสต์ การมีส่วนร่วมในความเห็นอกเห็นใจกับพระองค์ และมีส่วนทำงานร่วมกับพระองค์ สิ่งเหล่านี้ทำให้พวกเขามีส่วนช่วยเพิ่มพูนกระแสแห่งความสุขและนำเกียรติยศและคำสรรเสริญมาสู่พระนามยิ่งใหญ่อันเป็นที่ยกย่องของพระองค์ {COL 402.5}

นี่คือจิตใจของการทำงานรับใช้พระเจ้าที่แท้จริง มีคนจำนวนมากที่จิตใจขาดความรู้สึกเช่นนี้ คนที่น่าจะเป็นคนต้นแต่กลับไปเป็นคนสุดท้าย แต่คนที่มีจิตใจดังที่ว่านี้แม้จะถูกนับว่าเป็นคนสุดท้ายจะกลับกลายมาเป็นคนต้น {COL 403.1}

มีคนจำนวนมากถวายตัวให้พระคริสต์แล้ว ถึงกระนั้นกลับมองไม่เห็นโอกาสที่จะทำงานที่ยิ่งใหญ่หรือเสียสละในการรับใช้พระองค์ คนเหล่านี้จะปลอบใจตนเองด้วยความคิดที่ว่าไม่จำเป็นที่จะต้องมอบถวายชีวิตของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่พอพระทัยมากที่สุดของพระเจ้า พวกเขาอาจจะไม่ได้เป็นศาสนทูตที่ต้องเผชิญกับภัยอันตรายและความตายทุกวัน เพื่อบันทึกไว้ในที่สูงสุดของสมุดบันทึกแห่งสวรรค์ คริสเตียนที่ดำรงชีวิตส่วนตัวอย่างจริงจัง ถวายตัวทุกวัน มีความมุ่งมั่นที่จริงจังและมีความคิดที่บริสุทธิ์ มีความถ่อมตนแม้จะอยู่ในสภาวะที่ถูกทำให้โกรธมีความเชื่อและความกตัญญู ความจงรักภักดีในสิ่งเล็กน้อยที่สุด ผู้ที่เป็นตัวแทนของพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์แม้ขณะอยู่ภายในบ้าน บุคคลเหล่านี้มีค่าในสายพระเนตรพระเจ้ามากกว่าคนที่โลกยกย่องว่าเป็นศาสนทูตหรือผู้ยอมเสียสละชีวิตเพื่อศาสนาเสียอีก {COL 403.2}

โอ มาตรฐานของพระเจ้าและมาตรฐานของมนุษย์ที่ชั่วดูลุ่ดล้นนั้นช่างแตกต่างกันยิ่งนัก พระเจ้าทรงเห็นวิธีต่อสู้เอาชนะการทดลอง

จำนวนมากที่โลกและแม้แต่มิตรสหายผู้ใกล้ชิดมองไม่เห็น คือการทดลองในบ้านและการทดลองในจิตใจ พระองค์ทรงเห็นจิตวิญญาณที่ถ่อมใจในสภาพของความอ่อนแอ ทรงเห็นการกลับใจอย่างจริงจังจากความคิดชั่วแม้เพียงความคิดเดียว พระองค์ทรงเห็นการทุ่มเทใจอุทิศตนอย่างแท้จริงเพื่อการรับใช้ในงานของพระองค์ พระองค์ทรงสังเกตช่วงเวลาการต่อสู้กับตนเองอย่างแสนสาหัส เป็นการต่อสู้จนสามารถเอาชนะได้ สิ่งทั้งหมดเหล่านี้ พระเจ้าและทูตของพระองค์ทรงทราบสำหรับผู้ที่ยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าและใคร่ครวญถึงพระนามของพระองค์ หนังสือบันทึกความทรงจำที่มีอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์บันทึกชื่อของพวกเขาไว้แล้ว {COL 403.3}

ความลับที่นำไปสู่ความสำเร็จของเราไม่ได้อยู่ที่ความรู้ ไม่ได้อยู่ที่ตำแหน่งหน้าที่ ไม่ใช่อยู่ที่จำนวนหรือของประทานที่เราได้รับ ไม่ได้อยู่ที่ความตั้งใจของมนุษย์ เมื่อตระหนักถึงความไร้ประสิทธิภาพของเรา เราต้องใคร่ครวญถึงพระคริสต์ และโดยทางพระองค์ผู้ทรงเป็นกำลังเหนือกำลังทั้งหลาย ผู้ทรงเป็นความคิดเหนือความคิดทั้งหลายที่จะทำให้ผู้ที่เชื่อและยอมกระทำตามได้รับชัยชนะติดต่อกันไปไม่มีสิ้นสุด {COL 404.1}

ไม่ว่าหน้าที่การงานที่เราจะใช้จะสั้นหรือต่ำต้อยเพียงไรก็ตาม หากเราติดตามพระคริสต์ด้วยความเชื่อที่เรียบง่าย เราจะไม่ผิดหวังในบำเหน็จตอบแทนของพระองค์ สิ่งที่มีค่ามากที่สุดและฉลาดที่สุดไม่สามารถจะหามาได้แต่ผู้ที่อ่อนแอและถ่อมตนมากที่สุดจะได้รับ ประตูดอกแห่งสวรรค์จะไม่เปิดออกสำหรับคนที่ยกย่องตนเอง ประตุนี้อจะไม่เปิดออกสำหรับจิตใจที่หยิ่งยโส แต่ประตูอันเป็นนิรันดร์นี้จะเปิดกว้างแก่การสัมผัสของมืออันสันเทาของเด็กเล็ก ๆ ความสุขแห่งการตอบแทนแห่งพระคุณจะมีไว้สำหรับผู้ที่ใช้พระเจ้าด้วยความเชื่อและความรักที่บริสุทธิ์เรียบง่าย {COL 404.2}

บทที่ 28 “เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเกิด”

อ้างอิงจากมัทธิว 25:1-13

พระคริสต์กับอัครสาวกทั้งหลายของพระองค์นั่งอยู่บนภูเขามะกอกเทศ ดวงอาทิตย์ลับเหลี่ยมเขาไปแล้ว และม่านของความมืดยามราตรีปกคลุมทั่วท้องฟ้า ภาพของบ้านเรือนที่มีแสงตะเกียงสว่างไสวราวกับว่ามีงานรื่นเริงปรากฏให้เห็นเด่นชัด มีแสงสว่างจากลานกว้างแห่งหนึ่งที่นี่ มีกลุ่มคนยืนคอยบ่งบอกให้รู้ว่าขบวนแห่สมรสกำลังจะมาถึงหลายแห่งในซีกโลกตะวันออกจะมีพิธีฉลองแต่งงานในตอนค่ำ เจ้าบ่าวจะไปรับเจ้าสาวมาที่บ้านของเขา ด้วยแสงคบเพลิงส่องนำทาง ขบวนนำจะเดินทางจากบ้านเจ้าสาวไปยังบ้านเจ้าบ่าวที่ซึ่งมีงานเลี้ยงรับรองในภาพที่พระคริสต์กำลังทอดพระเนตรอยู่นั้น คนกลุ่มหนึ่งกำลังรอคอยการมาของขบวนเจ้าสาวและพร้อมเข้าร่วมขบวน {COL 405.1}

ใกล้บ้านเจ้าสาวมีหญิงสาวพรหมจารีสิบคนใส่เสื้อขาวเดินอ้อยอิ่งไปมา ในมือของแต่ละคนถือตะเกียงที่มีไฟจุดอยู่คนละอัน และถือขวดสำหรับใส่น้ำมันคนละใบ ทุกคนกำลังรอคอยการมาของเจ้าบ่าวด้วยใจจดจ่อ แต่มีความล่าช้าเกิดขึ้น ผ่านไปชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า ผู้ที่เฝ้ารอคอยเริ่มอ่อนเพลียและหลับไป จนถึงเวลาเที่ยงคืนมีเสียงร้องดังขึ้นว่า “เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด” มัทธิว 25:6 ทันใดนั้นคนที่นอนตื่นรีบลุกขึ้นยืน พวกเขาเห็นขบวนเคลื่อนไป เป็นขบวนที่สว่างด้วยแสงจากโคมไฟและร้องด้วยเสียงดนตรี พวกเขาได้ยินเสียงของเจ้าบ่าวเจ้าสาว สาวพรหมจารีทั้งสิบคนรีบคว้าตะเกียงของตน และรีบตกแต่งตะเกียงเพื่อให้ทันเข้าร่วมขบวน แต่มีห้าคนที่ไม่มีเติมน้ำมันให้เต็มเพราะ พวกเขาไม่คิดว่าการรอคอยจะเนิ่นนานเช่นนี้ จึงไม่ได้เตรียมพร้อมเผื่อยามฉุกเฉิน พวกเขาหันไปยังเพื่อนที่ฉลาดกว่าและกล่าวด้วยความทุกข์ใจว่า “ขอแบ่งน้ำมันของพวกท่านบ้าง เพราะตะเกียงของเราจะดับอยู่แล้ว” มัทธิว 25:8 แต่ผู้ที่รอคอยอีกห้าคนพร้อมตะเกียงที่ตกแต่งแล้วนั้นได้เทน้ำมันจากขวดจนหมด พวกเขาจึงไม่มีน้ำมันเหลือเพื่อแบ่งปันให้ จึงตอบไปว่า “น่ากลัวน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและพวกท่าน จงไปหาคนขาย แล้วซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า” มัทธิว 25:9 {COL 405.2}

ขณะที่พวกเขาเหล่านั้นออกไปหาน้ำมัน ขบวนเดินต่อไปและทิ้งพวกเขาไว้ อีกห้าคนที่เหลือมีตะเกียงสว่างได้ร่วมขบวน และเข้าไปในบ้านพร้อมขบวนบ่าวสาวก่อนที่ประตูจะปิด เมื่อสาวพรหมจารีโง่มาถึงบ้านที่จัดงาน พวกเขาพบกับคำปฏิเสธที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน เจ้าภาพของงานประกาศว่า “เราไม่รู้จักท่าน” มัทธิว 25:12 พวกเขาถูกทอดทิ้งอยู่ข้างนอก บนถนนเปลี่ยวในความมืดยามค่ำคืน {COL 406.1}

ขณะที่พระคริสต์ทรงนั่งทอดพระเนตรกลุ่มคนที่กำลังคอยเจ้าบ่าวอยู่นั้น พระองค์ทรงเล่าเรื่องสาวพรหมจารีสิบคนให้สาวกของพระองค์ฟัง โดยใช้ประสบการณ์ของพวกเขาเพื่อให้เห็นถึงประสบ

การณ์ของคริสตจักรที่จะคงอยู่ก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ {COL 406.2}

ผู้รอคอยสองกลุ่มเป็นตัวแทนของกลุ่มคนสองกลุ่มผู้เฝ้ารอคอยพระเจ้า พวกเขาได้รับการขนานนามว่าเป็นสาวพรหมจารีเนื่องจากว่าพวกเขามีความเชื่อที่บริสุทธิ์ ตะเกียงหมายถึงพระวจนะของพระเจ้า ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวว่า “พระวจนะของพระองค์เป็นตะเกียงแก่เท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่ทางของข้าพระองค์” สดุดี 119:105 น้ำมันเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำพยากรณ์ของเศคาริยาห์ให้ความหมายของพระวิญญาณไว้เช่นนี้ ท่านกล่าวว่า “ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้ามาอีก และปลุกข้าพเจ้าเหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากการนอนของเขา และท่านถามข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าเห็นอะไร’ ข้าพเจ้าตอบว่า ‘ข้าพเจ้าเห็นเชิงตะเกียงทำด้วยทองคำล้วนอันหนึ่ง มีขามอยู่ที่ยอด และมีตะเกียงอยู่บนนั้น 7 ดวง และมีท่อ 7 ท่อนำไปยังตะเกียงซึ่งอยู่บนยอดนั้นดวงละท่อ และมีต้นมะกอก 2 ต้นอยู่ข้างๆ อยู่เบื้องขวาขามนั้นต้นหนึ่ง อยู่ข้างซ้ายต้นหนึ่ง และข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า ‘นายเจ้าข้า นี่คืออะไร’...ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า ‘นี่เป็นพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่ให้ไว้กับเศรุบบาเบลว่า ไม่ใช่ด้วยกำลัง ไม่ใช่ด้วยฤทธานุภาพแต่ด้วยวิญญาณของเรา พระยาห์เวห์จอมทัพรสดังนี้แหละ...และข้าพเจ้าถามท่านเป็นครั้งที่สองว่า ‘กึ่งทั้งสองของต้นมะกอกซึ่งอยู่ข้างท่อทองคำทั้งสอง ซึ่งเทน้ำมันออกนั้นคืออะไร’...แล้วท่านจึงกล่าวว่า ‘ทั้งสองนี้คือผู้ที่ได้รับการเจิมเป็นผู้ยืนอยู่ข้างองค์เจ้านายของพิภพทั้งสิ้น’” เศคาริยาห์ 4:1-14 {COL 406.3}

จากกึ่งทั้งสองของต้นมะกอกมีน้ำมันทองคำไหลผ่านออกมาจากท่อทองคำเข้าไปยังขามของเชิงตะเกียง และเข้าไปยังตะเกียงทองคำที่ส่องแสงแก่พระวิหาร ดังนั้นพระวิญญาณของพระองค์จะหลังจากผู้บริสุทธิ์ที่ยืนต่อพระพักตร์ของพระเจ้าไปยังบรรดามนุษย์ผู้ถวายตัวรับใช้พระองค์ ภารกิจของผู้ได้รับการเจิมทั้งสองคือการสื่อถึงประชากร

ของพระเจ้าในเรื่องพระคุณแห่งสวรรค์ ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้พระวณะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าและความสว่างสำหรับมรรคา “ไม่ใช่ด้วยกำลัง ไม่ใช่ด้วยฤทธานุภาพแต่ด้วยวิญญูณของเรา พระยาห์เวห์จอมพิพิตรดังนี้แหละ” เศคาริยาห์ 4:6 {COL 408.1}

ในอุปมานี้ สาวพรหมจารีทั้งสิบออกไปต้อนรับเจ้าบ่าว ทุกคนมีตะเกียงและภาชนะที่ใส่น้ำมัน ในชั่วขณะหนึ่งจะมองไม่เห็นความแตกต่างระหว่างคนทั้งสองกลุ่ม คริสตจักรที่อยู่ก่อนหน้าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์จะเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน ทุกคนมีความรู้พระคัมภีร์ ทุกคนได้ยินเรื่องการเสด็จมาในอีกไม่นานของพระคริสต์ และรอคอยการเสด็จมาด้วยความเชื่อมั่น และปัจจุบันเป็นเหมือนในอุปมา ระหว่างที่เฝ้ารอคอยนั้นความเชื่อถูกทดลองและเมื่อเสียงร้องดังขึ้น “เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด” คนจำนวนมากยังไม่พร้อม พวกเขาไม่มีน้ำมันในภาชนะสำหรับใส่ตะเกียง พวกเขาขัดสนพระวิญญูณบริสุทธิ์ {COL 408.2}

หากไม่มีพระวิญญูณของพระเจ้า ความรู้ในพระวณะของพระเจ้าจะไม่มีประโยชน์อันใด ทฤษฎีแห่งความจริงที่ไม่ได้ประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์จะทำให้จิตวิญญูณสำนึกในบาปและทำให้จิตใจได้รับการชำระไม่ได้ คนเราอาจจะคุ้นเคยกับคำสั่งสอนและคำสัญญาต่างๆ ของพระคัมภีร์แต่หากไม่มีวิญญูณของพระเจ้าเพื่อช่วยให้เข้าใจในพระวณะนั้น อุปนิสัยจะไม่เปลี่ยนแปลง หากไม่ได้รับความสว่างจากพระวิญญูณ มนุษย์จะแยกแยะความจริงออกจากความผิดไม่ได้ และพวกเขาจะตกลงสู่การทดลองที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมของซาตาน {COL 408.3}

กลุ่มคนที่เปรียบได้กับหญิงพรหมจารีโง่ทั้งหมดนั้นไม่ใช่คนหลอกลวง เขาเหล่านั้นฝึกฝนในความจริง พวกเขาสนับสนุนความจริงและเข้าร่วมกับคนทั้งหลายที่เชื่อในความจริง แต่ว่าคนเหล่านั้นไม่ได้มอบถวายตัวเพื่อให้พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงประกอบกิจในชีวิต พวกเขาไม่ได้ล้มตัวลงบนพระศิลา คือพระเยซูคริสต์และยอมให้ธรรมชาติ

เก่าแตกสลายไป คนกลุ่มนี้ยังหมายถึงผู้ฟังประเภทพื้นดินที่มีหิน พวกเขาต้อนรับพระธรรมด้วยความเต็มใจ แต่ไม่ยอมให้กฎเกณฑ์ทั้งหลายแทรกซึมเข้าไปในตัวของพวกเขา อิทธิพลของพระธรรมไม่ได้เข้าสนิทในตัวของพวกเขา พระวิญญาณทรงทำงานในจิตใจของมนุษย์ตามความประสงค์และความต้องการของพวกเขาและทำให้พวกเขาเป็นมนุษย์คนใหม่ แต่กลุ่มคนที่เปรียบได้กับหญิงพรหมจารีโง่นั้นมีความพอใจกับการกระทำอย่างผิวเผิน พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า ไม่ได้ศึกษาพระลักษณะนิสัยของพระองค์ ไม่ได้สนทนากับพระองค์ ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่รู้จักวิธีการไว้วางใจ วิธืวางตัวและวิธีดำเนินชีวิต งานการรับใช้ของพวกเขาถดถอยจนเป็นแต่เพียงพิธีการเท่านั้น “และพวกเขามาหาเจ้าอย่างที่คุณทั้งหลายมา และเขามานั่งข้างหน้าเจ้าอย่างประชากรของเรา พวกเขาฟังสิ่งที่เจ้าพูดแต่เขาไม่ยอมทำตามเพราะว่าเขาแสดงความรักด้วยปากของเขา แต่จิตใจของเขามุ่งอยู่ที่ผลกำไรมิชอบของเขา” เอเสเคียล 33:31 อัครทูตเปาโลชี้ให้เห็นว่านี่คือลักษณะพิเศษของผู้ที่มีชีวิตอยู่ก่อนการเสด็จมาของพระเยซูในอีกไม่นานนัก ท่านกล่าวว่า “วาระสุดท้ายนั้นจะเป็นเวลาที่น่ากลัว เพราะผู้คนจะเห็นแก่ตัว...รักความสนุกมากกว่ารักพระเจ้า ยึดถือทางพระเจ้าแต่เพียงเปลือกนอก แต่ปฏิเสธฤทธิ์เดชของทางนั้น ส่วนแก่นแท้ของศาสนาเขาไม่ยอมรับ” 2 ทิโมธี 3:1-5 {COL 411.1}

นี่คือกลุ่มคนที่จะร้องขึ้นแม้ในยามที่มีอันตรายว่าสงบสุขและปลอดภัยแล้ว พวกเขาหลอกลวงจิตใจตนเองว่าปลอดภัยและไม่คิดฝันว่ามีอันตรายใดๆ เมื่อพวกเขาตื่นขึ้นจากความง่วงเหงา พวกเขาจะพบเห็นแต่ความสิ้นเนื้อประดาตัวและขอร้องผู้อื่นให้เติมในสิ่งที่เขาขาด แต่ในเรื่องของฝ่ายจิตวิญญาณ ไม่มีผู้ใดสามารถเติมส่วนที่ผู้อื่นขาดได้ พระคุณของพระเจ้ายื่นให้จิตวิญญาณของทุกคนโดยไม่คิดมูลค่า ข่าวสารของข่าวประเสริฐประกาศว่า “คนที่กระหายเชิญเข้ามา ใครที่มีใจปรารถนาจงมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” วิวรณ์ 22:17 แต่อุปนิสัยไม่อาจโอนกันได้ ไม่มีใครเชื่อแทนคนอื่นได้ ไม่มีใครรับพระวิญญาณ

แทนคนอื่นได้ ไม่มีผู้ใดแบ่งปันอุปนิสัยซึ่งเป็นผลแห่งการกระทำของพระวิญญาณแก่ผู้อื่นได้ “ถึงแม้ว่าโนอาห์ ดาเนียลและโยบอยู่ในนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่แน่นอนอย่างไร พวกเขา ก็ไม่อาจช่วยบุตรชายและบุตรสาวให้รอดได้ พวกเขาจะช่วยเฉพาะชีวิตของเขาได้ด้วยความชอบธรรมของเขา” เอเสเคียล 14:20 {COL 411.2}

ในห้วงเวลาวิกฤตที่อุปนิสัยจะแสดงออกมา เมื่อเสียงร้องประกาศขึ้นอย่างจริงจังในยามเที่ยงคืนว่า “เจ้าบ้ามาแล้ว จงออกมารับ ท่านเถิด” และสาวพรหมจารีถูกปลุกให้ตื่นจากหลับ ทำให้เห็นว่าผู้ใดพร้อมสำหรับงานนี้ คนทั้งสองกลุ่มตกอยู่ในสภาพไม่รู้ตัว แต่ฝ่ายหนึ่งมีการเตรียมสำหรับเหตุฉุกเฉิน แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้เตรียมพร้อม ปัจจุบันก็เช่นเดียวกัน เหตุหายนะที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เป็นสิ่งที่จะนำจิตวิญญาณให้เผชิญหน้ากับความตาย จะทำให้เห็นว่าบุคคลผู้นั้นมีความเชื่อที่แท้จริงในพระสัญญาของพระเจ้าหรือไม่ จะแสดงให้เห็นว่าจิตวิญญาณนั้นได้รับการคำจูนด้วยพระคุณหรือไม่ การทดสอบครั้งสุดท้ายที่ยิ่งใหญ่จะมาถึงเมื่อใกล้หมดเวลาของมนุษย์และจะสายเกินไปในการเติมความต้องการให้จิตวิญญาณ {COL 412.1}

สาวพรหมจารีสิบคนกำลังเฝ้ารอในยามคำคืนประวัติศาสตร์ของโลกใบนี้ ทุกคนอ้างตนเป็นคริสเตียน ทุกคนได้รับการทรงเรียก มีชื่อ มีตะเกียง และทุกคนต่างแสดงตนรับใช้พระเจ้า ทุกคนต่างรอคอยการเสด็จมาของพระคริสต์ แต่มีห้าคนที่ไม่พร้อม ห้าคนนี้จะตกตะลึงเศร้าโศกและอยู่นอกห้องจัดงานเลี้ยง {COL 412.2}

ในวันสุดท้าย คนจำนวนมากจะอ้างตนเพื่อขอเข้าไปยังแผ่นดินของพระเจ้าโดยกล่าวว่า “เราเคยกินดื่มกับนาย และนายก็เคยสั่งสอนที่ถนนของเรา” “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้เผยพระวจนะในนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการแห่งฤทธิ์อำนาจมากมายในพระนามของพระองค์ไม่ใช่หรือ” แต่คำตอบที่จะตามมาคือ “เราไม่รู้ว่าพวกเจ้าที่ทำความชั่วมาจากไหน จงไปให้

หันหน้าเรา” ลูกา 13:26 มัทธิว 7:22 ลูกา 13:27 ในชีวิตนี้ พวกเขาไม่ได้ติดสนิทกับพระคริสต์ ฉะนั้นเขาจึงไม่รู้จักภาษาแห่งสวรรค์ และพวกเขาเป็นคนแปลกหน้าในความชื่นชมยินดีของสวรรค์ “อันความคิดของมนุษย์นั้น จะมีใครหยั่งรู้ได้ถ้าไม่ใช่จิตวิญญาณของมนุษย์ คนนั้นเอง พระดำริของพระเจ้ายกก็ไม่มีการหยั่งรู้ได้เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้น” 1โครินธ์ 2:11 {COL 412.3}

ประโยคเศร้าสลดที่สุดที่มนุษย์จะพึงได้ยินคือถ้อยคำแห่งความพินาศที่กล่าวว่า “เราไม่รู้จักเจ้า” ความสนิทสนมกับพระวิญญาณซึ่งทำนุดูแลนั้น เป็นสิ่งเดียวที่นำท่านเข้าสู่ความสุขของงานเลี้ยงพิธีสมรสได้ เป็นภาพเหตุการณ์ที่ท่านไม่อาจเข้าร่วมได้ แสงสว่างนั้นส่องถูกตาที่มีดบอด เสียงเพลงดังเข้าไปในหูที่หนวก ความรักและความสุขไม่อาจปลุกเสียงแห่งความชื่นชมออกมาจากหัวใจที่ทำให้ขาดตันด้วยการฝักใฝ่ในทางโลกได้ ท่านถูกขับออกไปจากสวรรค์เพราะความไม่เหมาะสมของตัวท่านที่จะเข้าไปมีส่วนร่วม {COL 413.1}

เราเตรียมตัวให้พร้อมพร้อมต้อนรับพระเจ้าโดยการตื่นขึ้นเมื่อได้ยินเสียงร้องว่า “เจ้าบ่าวมาแล้ว” ไม่ได้ และเอาตะเกียงว่างเปล่าไปเติมน้ำมัน เราแยกพระคริสต์จากชีวิตของเราที่นี้และยังเป็นคนที่พร้อมไปอยู่ร่วมกับพระองค์บนสวรรค์ไม่ได้ {COL 413.2}

ในอุปมา สาวพรหมจารีผู้ฉลาดจะมีน้ำมันอยู่ในภาชนะพร้อมตะเกียง แสงสว่างจำจากเปลวไฟที่ไม่มีการหริ่งตลอดคืนแห่งการรอคอยเป็นความสว่างที่ให้เกียรติแก่เจ้าบ่าว เป็นแสงสว่างในความมืดที่ช่วยนำทางไปสู่บ้านของเจ้าบ่าวและเข้าร่วมงานเลี้ยงได้ {COL 414.1}

ด้วยเหตุนี้ ผู้ติดตามพระคริสต์ต้องส่องแสงสว่างกลบความมืดของโลก พระธรรมของพระเจ้าเป็นแสงสว่าง เป็นฤทธิ์เดชเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้รับเชื่อโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อปลุกฝังกฎเกณฑ์แห่งพระธรรมของพระเจ้าไว้ในจิตใจของเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงพัฒนาคุณงามความดีของพระเจ้าในมนุษย์ แสงแห่งพระสง่าราศรีของพระองค์คือพระลักษณะนิสัยของพระองค์ที่จะฉายแสงบรรดาผู้

ติดตามพระองค์ ด้วยเหตุนี้ เขาทั้งหลายจึงถวายพระสง่าราศรีแด่พระเจ้าเพื่อส่องสว่างตามทางไปสู่บ้านของเจ้าบ่าว ซึ่งเป็นเมืองของพระเจ้า สู่งานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก{COL 4 14.2}

เจ้าบาวมาถึงเที่ยงคืนซึ่งเป็นเวลาที่มืดที่สุด ดังนั้นการเสด็จมาของพระคริสต์จะเกิดขึ้นในขณะที่โลกตกอยู่ในความมืดมนที่สุดเท่าที่เคยเป็นมา สมัยของโนอาห์และโลทเป็นภาพแสดงถึงสภาพของโลกเพียงชั่วครู่ก่อนการเสด็จมาของพระบุตรของมนุษย์ พระธรรมบันทึกล่วงหน้าในเวลาเช่นนี้ว่า ชาตานจะทุ่มทำงานสุดตัวและด้วย “อุบายชั่วทุกอย่าง” 2 เธสะโลนิกา 2:9, 10 ผลงานของชาตานแสดงออกง่ายๆ ให้เห็นถึงความมืดมนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ความผิดเพี้ยนอย่างมากมายหลายรูปแบบ ความเชื่อผิดๆ ในศาสนาและความหลอกลวงต่างๆ ของวาระสุดท้าย ชาตานไม่เพียงแต่จะครอบงำโลกนี้เท่านั้น แต่การหลอกลวงของมันส่งผลต่อคริสตจักรที่มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์อีกด้วย การละทิ้งศาสนาครั้งที่ยิ่งใหญ่จะพัฒนาขึ้นเป็นความมืดมนเหมือนความมืดยามเที่ยงคืน เหมือนผ้ากระสอบดำที่แสงผ่านไม่ได้ สำหรับประชากรของพระเจ้าแล้วจะเป็นคำคืนแ่ห่งการทดลอง คำคืนแ่ห่งการร่ำให้คำคืนแ่ห่งการกดขี่ข่มเหงเพื่อให้เห็นความจริง แต่แสงสว่างของพระเจ้าจะส่องสว่างผ่านความมืดมิดยามคำคืนเช่นนี้ได้{COL 4 14.3}

พระองค์ทรงดลบันดาลให้ “ความสว่างออกมาจากความมืด” 2 โครินธ์ 4:6 เมื่อ “แผ่นดินก็ร้างและว่างเปล่า ความมืดอยู่เหนือน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงปกอยู่เหนือหน้านั้น พระเจ้าตรัสว่า จงเกิดความสว่าง ความสว่างก็เกิดขึ้น” ปฐมกาล 1:2, 3 ดังนั้นในคำคืนที่มืดแห่งฝ่ายวิญญาณ พระวณะของพระเจ้าจะประกาศออกมาว่า “จงเกิดความสว่าง” พระองค์ตรัสกับประชากรของพระองค์ว่า “จงลุกขึ้นฉายแสง เพราะว่าความสว่างของเจ้ามาแล้ว และพระสิริของพระยาห์เวห์ขึ้นมานเหนือเจ้า” อีสยาห์ 60:1 {COL 4 15.1}

พระวณะกล่าวว่า “ดูสิ ความมืดจะปกคลุมแผ่นดินโลกและความมืดที่ปกคลุมชนชาติทั้งหลาย แต่พระยาห์เวห์จะทรงขึ้นมานเหนือเจ้า

และพระสิริของพระองค์จะปรากฏเหนือเจ้า” อิสยาห์ 60:2 {COL 415.2}

ความมืดมนแห่งการเข้าใจพระเจ้าผิดกำลังครอบงำโลกไว้ มนุษย์กำลังสูญเสียความรู้ในพระลักษณะของพระองค์ มีการเข้าใจผิดและอธิบายผิดๆ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เวลานี้เราจะต้องประกาศข่าวที่มาจากพระเจ้า เป็นข่าวสารที่มีอำนาจชักจูงและมีฤทธิ์แห่งการช่วยให้รอด จะต้องให้คนรับรู้เรื่องพระลักษณะของพระองค์ จะต้องส่องแสงสว่างแห่งพระสิริ แสงสว่างแห่งความดี พระกรุณาคุณและความจริงเข้าไปในความมืดมนของโลก {COL 415.3}

ภารกิจนี้ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บันทึกไว้ว่า “โอ เยรูซาเล็ม ผู้นำชาวดี จงเปล่งเสียงเถิด อย่างกล้าเลย จงพูดกับเมืองทั้งหลายของยูดาห์ว่า ตูเถิด พระเจ้าของพวกเจ้า ดูลิ พระยาห์เวห์ องค์เจ้านายเสด็จมาด้วยอานุภาพและพระกรของพระองค์ครอบครองเพื่อพระองค์นี่แน่ะ รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และคำตอบแทนของพระองค์ก็อยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์” อิสยาห์ 40:9, 10 {COL 415.4}

ผู้ที่กำลังรอคอยการเสด็จมาของเจ้าบ่าวจะต้องประกาศให้ผู้อื่นรู้ว่า “ตูเถิด พระเจ้าของพวกเจ้า” ลำแสงสุดท้ายของแสงแห่งความเมตตาข่าวสุดท้ายแห่งความเมตตาที่จะต้องประกาศแก่ชาวโลกนั้น เป็นการเปิดเผยถึงพระลักษณะนิสัยแห่งรักของพระองค์ บุตรทั้งหลายของพระเจ้าจะต้องแสดงออกถึงพระสิริของพระองค์ ด้วยชีวิตและอุปนิสัยของเขาเอง พวกเขาจะต้องแสดงออกให้เห็นว่าพระคุณของพระเจ้าทรงประกอบกิจอันใดให้แก่พวกเขา {COL 415.5}

แสงจากดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะต้องฉายออกมาด้วยการทำคุณประโยชน์ ทั้งในคำพูดแห่งความจริงและการกระทำที่บริสุทธิ์ {COL 416.1}

พระคริสต์ผู้ทรงเป็นแสงสว่างแห่งพระสิริของพระบิดาเสด็จมาเพื่อเป็นแสงสว่างแก่โลก พระองค์เสด็จมาเพื่อเปิดเผยพระบิดาให้มนุษย์รู้จัก และพระวจนะบันทึกถึงพระองค์ว่า พระองค์ทรงรับการเจิม “ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพ” และ “เสด็จไปทำคุณประโยชน์”

กิจการ 10:38 พระองค์ตรัสในธรรมศาลาเมืองนาซาเร็ธว่า “พระวิญญานขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเชลย ประกาศแก่คนตาบอดว่า จะได้เห็นอีก ปลอ่ผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ลูกา 4:18, 19 นี่คือการกิจที่พระองค์ทรงมอบหมายให้อัครสาวกทำ พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” “จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้เห็นความดีที่ท่านท” พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” มัทธิว 5:14, 16 {COL 416.2}

นี่คือการกิจซึ่งผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บรรยายไว้ว่า “คือการแบ่งอาหารของเจ้ากับคนหิว การนำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้านไม่ใช่หรือ และเมื่อเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้ ทั้งไม่ซ่อนตัวเจ้าจากญาติของเจ้าไม่ใช่หรือ แล้วความสว่างจะพุ่งออกมาแก่เจ้าเหมือนรุ่งอรุณ และการรักษาแผลของเจ้าจะมีขึ้นอย่างรวดเร็ว ความชอบธรรมของเจ้าจะเดินนำหน้าเจ้า และพระสิริของพระยาห์เวห์จะระงับหลังเจ้า” อิสยาห์ 58:7, 8 {COL 417.1}

พระสิริของพระเจ้าจะฉายแสงผ่านคริสตจักรของพระองค์ในคืนที่มีดมนฝ่ายจิตวิญญาน เพื่อยกชูผู้ที่เป็นทุกข์และปลอบประโลมใจผู้ที่โศกเศร้า {COL 417.2}

มีเสียงร้องคร่ำครวญของชาวโลกอยู่รอบๆ ตัวเรา มีผู้ขัดสนและทุกข์ยากทั่วทุกแห่ง เป็นหน้าที่ของเราที่จะช่วยบรรเทาและทำให้ความทุกข์ระทมเบาบางลง {COL 417.3}

การลงมือทำงานจะให้ผลมากกว่าการเทศนา เราจะต้องให้อาหารแก่ผู้ที่หิว ให้เสื้อผ้าแก่ผู้ที่เปลือยกายและให้ที่อยู่อาศัยแก่ผู้ที่ไม่มียา และเราได้รับการทรงเรียกให้ทำมากกว่านี้ ความรักของพระคริสต์เท่านั้นที่จะประทานความพึงพอใจให้กับผู้ขัดสนทางฝ่ายจิตวิญญานได้ หากพระคริสต์สถิตอยู่ในเรา ใจของเราจะเต็มเปี่ยมด้วย

ความเห็นใจจากสวรรค์ บ่อน้ำพุที่เต็มด้วยรักอย่างจริงใจแบบพระคริสต์ จะสำแดงออกมา {COL 417.4}

พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกให้เราเพียงแค่แบ่งปันสิ่งของแก่ผู้ที่ต้องการ แต่ยังทรงเรียกให้เราแบ่งปันสีหน้าที่ร่าเริงสดใส คำพูดที่ให้ความหวัง และการสัมผัสที่อ่อนโยน เมื่อพระคริสต์ทรงรักษาผู้ป่วย พระองค์ทรงวางพระหัตถ์ลงบนพวกเขา เราจึงต้องเข้ามาใกล้ผู้ที่เราต้องการให้เขาได้รับประโยชน์ {COL 418.1}

ความหวังของคนจำนวนมากสูญหายไป ขอให้แสงสว่างกลับคืนมายังพวกเขา หลายคนสูญเสียกำลังใจ ขอให้พูดหนุนใจพวกเขา อธิษฐานเผื่อเขา ยังมีคนที่ต้องการอาหารแห่งชีวิต ขอให้อ่านพระคำของพระเจ้าให้พวกเขาฟัง มีคนจำนวนมากป่วยด้วยโรคฝ่ายวิญญาณที่ไม่มียาจะเข้าถึงหรือแพทย์คนใดที่จะรักษาได้ อธิษฐานเผื่อจิตวิญญาณเหล่านี้ นำพวกเขามายังพระเยซู บอกให้พวกเขาทราบว่ามีพินเสนในกิเลอาดและมีพระเจ้าผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่อยู่ที่นั่น {COL 418.2}

แสงสว่างเป็นพระพร เป็นพระพรครอบจักรวาล ซึ่งเทศมบัติล้ำค่าลงมายังบรรดาผู้ที่ไม่รู้ซึ่งในพระคุณ ผู้ที่ไม่บริสุทธิ์และผู้ไร้ศีลธรรม แสงสว่างจากดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน ความมืดของบาป ความทุกข์และความเจ็บปวดท้อหุ้มโลกทั้งใบนี้ไว้ โลกจะต้องได้รับความสว่างจากความรู้ในความรักของพระเจ้า ไม่มีนิกายศาสนา ยศศักดิ์หรือชนชั้นใดๆ จะมากีดกันแสงสว่างที่ฉายมาจากพระที่นั่งบนสรวงสวรรค์ของพระเจ้าได้ {COL 418.3}

เราจะต้องประกาศข่าวสารแห่งความหวังและพระคุณไปยังที่สุดปลายแผ่นดินโลก คนที่ต้องการจะยื่นมือมารับพระกำลังของพระเจ้าและสร้างสันติภาพกับพระองค์ ความมิดยามเที่ยงคืนจะไม่ท้อหุ้มคนนอกศาสนาอีกต่อไป ความมืดมนจะหายไปเมื่อความสว่างของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมส่องมา และมีชัยชนะเหนืออำนาจแดนนรก {COL 418.4}

ไม่มีใครแบ่งปันได้ถ้าเขายังไม่ได้รับ ในพระราชกิจของพระเจ้ามนุษย์สร้างสิ่งใดไม่ได้เลย ไม่มีผู้ใดเป็นแสงสว่างของพระเจ้าได้ด้วยความสามารถของเขาเอง แต่เกิดจากน้ำมันทองคำที่ผู้สื่อข่าวจากสวรรค์เทไหลผ่านท่อทองคำไปยังขามทองคำ และไหลต่อไปยังตะเกียงในวิหาร ซึ่งจะฉายแสงให้สว่างอย่างต่อเนื่อง นั่นคือความรักของพระเจ้าที่ส่งผ่านมายังมนุษย์อย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะช่วยให้เขาฉายแสงได้ น้ำมันทองคำแห่งความรักของพระเจ้าจะไหลต่อเนื่องไปสู่ดวงใจทุกคนที่ติดสนิทกับพระเจ้าโดยความเชื่อ เพื่อให้เขาฉายแสงในการประพตติดี เป็นการรับใช้พระเจ้าสุดจิตสุดใจอย่างแท้จริง {COL 418.5}

ทรัพย์สิ้นทั้งหมดในสวรรค์สำแดงในของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์อันยิ่งใหญ่และมีมากมายเหลือล้น ไม่ใช่ว่าจะมีส่วนใดของพระเจ้าที่จะคอยกีดกันความมั่งคั่งของพระสิริของพระองค์ไว้ไม่ให้ไหลผ่านมายังโลกไปสู่มนุษย์ แต่หากทุกคนยินดียรับ เขาเหล่านั้นจะเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณของพระองค์ {COL 419.1}

เป็นอภิสิทธิ์พิเศษสำหรับจิตวิญญาณทุกดวงในการเป็นต่อพระพรอันมีชีวิตที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อส่งชุมทรัพย์แห่งพระคุณที่เป็นความมั่งคั่งในพระคริสต์ผ่านไปยังโลกได้ ไม่มีสิ่งใดที่พระคริสต์ทรงหวังไปมากกว่าผู้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของพระองค์ในการเป็นตัวแทนของพระวิญญาณและพระลักษณะของพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่โลกต้องการมากไปกว่าการสำแดงความรักของพระเจ้าผู้ช่วยผ่านมายังมนุษย์ทั้งหลาย สวรรค์กำลังรอคอยผู้ที่จะเป็นผู้ที่สามารถรับน้ำมันอันบริสุทธิ์ไหลไปเพื่อให้ความสุขและพระพรแก่จิตใจของมนุษย์ {COL 419.2}

พระคริสต์ทรงจัดเตรียมทุกสิ่งไว้เพื่อให้คริสตจักรของพระองค์เป็นกลุ่มชนที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง สว่างไสวไปด้วยความสว่างของพระองค์และมีพระสิริของอิมมานูเอล พระองค์ทรงประสงค์ที่จะให้บรรยากาศแห่งความสว่างและสันติสุขของพระองค์ล้อมรอบคริสเตียนทุกคน พระองค์ทรงหวังให้เราเปิดเผยความสุขของพระองค์ในชีวิตของเรา {COL 419.3}

เมื่อพระวิญญาณสถิตอยู่ในเรา เราจะแสดงออกด้วยความรักแห่งสวรรค์ที่หลั่งลงมาจากเบื้องบน ความบริบูรณ์แห่งพระเจ้าจะไหลผ่านมนุษย์ผู้ได้รับการชำระแล้วผ่านไปยังคนอื่น {COL 419.4}

ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมมี “ปรักรักษาโรคภัย” มาลาคีย์ 4:2 ดังนั้นอิทธิพลที่มีต่อชีวิต ความกล้าหาญ ความช่วยเหลือผู้อื่นและการรักษาที่ได้ผลจะแพร่กระจายออกจากสาวกที่ซื่อสัตย์ทุกคน {COL 419.5}

ศาสนาของพระคริสต์มีความหมายมากกว่าการอภัยจากบาป เรื่องนี้หมายถึงการนำบาปออกไป และเติมช่องว่างให้เต็มด้วยพระคุณของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หมายถึงการรับแสงสว่างจากพระเจ้าและมีความชื่นชมยินดีในพระองค์ หมายถึงหัวใจที่ไม่มีความเห็นแก่ตัว และเต็มล้นด้วยพระพรของการสถิตอยู่ของพระคริสต์ เมื่อพระคริสต์ทรงครอบครองจิตวิญญาณ จะมีแต่ความบริสุทธิ์และอิสรภาพจากบาป พระสิริ ความบริบูรณ์ ความสมบูรณ์ของแผนการของชาวประเสริฐจะสำเร็จในชีวิต การยอมรับพระผู้ช่วยให้รอดจะเปล่งแสงแห่งสันติสุข ความรัก และความมั่นใจที่สมบูรณ์แบบ ความมั่งคั่ง และกลิ่นหอมของพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ที่แสดงออกในชีวิตจะเป็นพยานว่าพระเจ้าประทานพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อเป็นพระผู้ช่วยของโลกอย่างแท้จริง {COL 419.6}

พระคริสต์ไม่ได้เชิญชวนผู้ติดตามให้พยายามส่องแสงสว่าง พระองค์ตรัสว่าหากท่านได้รับพระคุณของพระเจ้า แสงสว่างจะอยู่ในตัวท่าน จงขจัดสิ่งกีดขวางไปเสียแล้วสง่าราศรีของพระเจ้าจะถูกเปิดเผยออกมา แสงนั้นจะส่องสว่างทะลุและขับไล่ความมืดออกไป ท่านหยุดยังแสงสว่างที่ส่องออกมาจากแวตวงอิทธิพลของท่านไม่ได้ {COL 420.1}

การเปิดเผยพระสิริของพระองค์ในสภาพมนุษย์จะนำสวรรค์ลงมาอยู่ใกล้มนุษย์มากจนความมั่งคั่งที่ครอบครองจิตใจจะแสดงออกจากจิตวิญญาณทุกดวงที่มีพระผู้ช่วยสถิตอยู่ พระสิริของการร่วมสถิตของพระคริสต์จะควบคุมมนุษย์ และในกระแสแห่งการสรรเสริญและการขอบพระคุณจากผู้ที่ยกย่องมาหาพระเจ้า พระสิริจะไหลกลับสู่พระผู้

ประทานยิ่งใหญ่ {COL 420.2}

“จงลุกขึ้น ฉายแสงเพราะว่าความสว่างของเจ้ามาแล้ว” อิสยาห์ 60:1 ชาวนี้มีไว้สำหรับผู้ที่จะออกไปต้อนรับเจ้าบ่าว พระคริสต์จะเสด็จมาด้วยอำนาจและสง่าราศรีอันยิ่งใหญ่ พระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศรีของพระองค์และพระสิริของพระบิดา พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์บริสุทธิ ในขณะที่โลกตกอยู่ในสภาพมืดมน จะมีแสงอยู่ในผู้ชอบธรรมทุกคน พวกเขาจะมองเห็นแสงสว่างแรกของการปรากฏของพระองค์ แสงที่ไม่มีมลทินจะส่องออกมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และพระคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะได้รับการยินยอมจากผู้ที่เป็นปฏิปักษ์ของพระองค์ ในขณะที่คนชั่ววิ่งหนีจากพระพักตร์ของพระองค์ ผู้ติดตามของพระคริสต์จะชื่นชมยินดี โยบบรรพบุรุษในอดีต ขณะที่มองไปสู่ยุคของการเสด็จมาของพระคริสต์กล่าวว่า “ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเองและดวงตาของข้าจะได้เห็นไม่ใช่คนอื่น” โยบ 19:27 สำหรับผู้ติดตามที่ซื่อสัตย์ของพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นมิตรร่วมเดินทางและสหายที่คุ้นเคย พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ ติดต่อสัมพันธ์กับพระองค์เสมอ รัศมีของพระเจ้าฉายขึ้นเหนือเขา แสงสว่างแห่งความรู้ของพระสิริของพระเจ้าสะท้อนจากพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์ในชีวิตของเขา บัดนี้พวกเขาชื่นชอบกับแสงสว่างอันสว่างไสวแห่งความสว่างและพระสิริของจอมราชัน พวกเขาเตรียมพร้อมที่จะเข้าสู่การชุมนุมของสวรรค์ เพราะพวกเขามีสวรรค์อยู่ในใจ {COL 420.3}

ด้วยศีรษะที่ผ่องขึ้น ด้วยลำแสงจ้าของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมที่ส่องสว่างอยู่บนพวกเขา ด้วยการชื่นชมที่ความรอดเข้ามาใกล้ ทุกคนจะมุ่งหน้าไปต้อนรับเจ้าบ่าวและพูดว่า “ดูสิ นี่คือพระเจ้าของเรา เรารอคอยพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด” อิสยาห์ 25:9 {COL 421.1}

“แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงเหมือนอย่างเสียงมหาชน เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลาย และเหมือนอย่างเสียงฟ้าร้องก็ก้องว่า อาเลลูยา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงครอบครองอยู่ คือพระเจ้าของ

เราผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ขอให้เรายินดีและเปรมปรีดี และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะงานอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกมาถึงแล้ว และเจ้าสาวของพระองค์ก็เตรียมตัวพร้อมแล้ว...และทูตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า จงเขียนลงไปว่า ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในงานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดก” “พระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และพวกที่อยู่กับพระองค์นั้น ก็เป็นพวกที่ได้รับการทรงเรียก และได้รับการทรงเลือก และเป็นพวกที่ซื่อสัตย์” วิวรณ์ 19:6-9, 17:14 {COL 421.2}

พระคริสต์ พระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ประทานคำสั่งสอนมากมาย ขณะที่ทรงดำเนินผ่านหุบเขาลำเนาไพรแห่งแผ่นดินปาเลสไตน์ ขณะที่ทรงพักผ่อนข้างทะเลสาบ หรือที่แม่น้ำกับสาวกทั้งหลายของพระองค์ พระองค์ทรงใช้อุปมาเชื่อมโยงความจริงของพระเจ้าเข้ากับเหตุการณ์ และสิ่งธรรมดาสามัญ ดังที่เราพบในประสบการณ์ของคนเลี้ยงแกะ ช่างก่อสร้าง ชาวนา นักเดินทางและแม่บ้าน ทรงเชื่อมโยงสิ่งของที่คุ้นเคยในชีวิตประจำวันกับข้อคิดอันงดงามและเป็นจริง ข้อคิดในเรื่องความรักของพระเจ้าที่มีต่อเรา ความสำนึกในพระกรุณาคุณที่เราพึงมีต่อพระองค์ และความเอาใจใส่ที่เราควรมีต่อกันและกัน สิ่งเหล่านี้ทำให้บทเรียนแห่งสติปัญญาจากเบื้องบนและความจริงอันพึงปฏิบัติได้นั้นเป็นจริงและน่าประทับใจ

อุปมาในหนังสือชุดนี้จัดหมวดหมู่ตามเนื้อเรื่อง หนังสือเล่มนี้เต็มไปด้วยอัญมณีแห่งความจริงและผู้อ่านทั้งหลายจะพบความหมายอันล้ำค่าในเรื่องที่เกี่ยวกับสิ่งธรรมดาสามัญทั่วไปที่พบในชีวิตประจำวัน

หนังสือ “อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์” (Christ's Object Lessons) ที่จัดพิมพ์ขึ้นหลายครั้งแล้วทั้งภาษาอังกฤษและภาษาอื่นอีกหลายภาษาแสดงให้เห็นถึงความนิยมของผู้อ่านที่มีต่อหนังสือเล่มนี้

คณะผู้จัดพิมพ์และสำนักพิทักษ์ทรัพย์สินของนางเอเลน จี. ไวท์หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะยังคงนำท่านผู้อ่านให้เข้ามาหาพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดและเข้าใจคำสอนของพระองค์ดีขึ้นสมความปรารถนาของผู้จัดพิมพ์